SOENDASCHE

GRAMMATICA,

OP LAST VAN HET

GOUVERNEMENT VAN NED. INDIE,

ZAMENGESTELD

DOOR

H. J. OOSTING.

AMSTERDAM,
JOHANNES MÜLLER.
1884.

V. oct.
741

2e 8e 741

SOENDASCHE

GRAMMATICA,

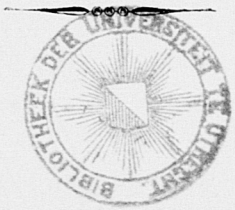
OP LAST VAN HET

GOUVERNEMENT VAN NED. INDIE,

ZAMENGESTELD

DOOR

H. J. OOSTING.

AMSTERDAM,
JOHANNES MÜLLER.
1884.

GEDRUKT BIJ JOH. ENSCHEDÉ EN ZONEN TE HAARLEM.

VOORBERIGT.

Bij de verschijning van deze Soendasche grammatica, heb ik weinig te zeggen. Ik heb getracht met behulp van de onder mijn bereik zijnde Soendasche stukken, zoomede met hetgeen ik in den omgang met den inlander van zijne taal mogt leeren, een spraakkunst zamen te stellen, bruikbaar bij de beoefening en het onderwijs der Soendasche taal.

De woordvoeging behandelde ik niet afzonderlijk. Veel wat strikt genomen daartoe behoort, moest ter sprake komen bij de beschouwing der woordsoorten, en het overige zal men gemakkelijk kunnen leeren, door de aandachtige lezing van door Soendanezen opgestelde prozastukken. Aanleiding tot het lezen van dergelijke stukken, gaf ik, door het bijbrengen van bewijsplaatsen. Een nieuwe bijdrage tot de goede Soendasche geschriften, meende ik te mogen toevoegen aan deze grammatica. Het zijn de gesprekken n° 51, 42, 32, 56, 53, 36, 54, 46, 47 en 49 uit het eerste deel van Winter's Javaansche Zamenspraken, door een kundig Soendanees zóo overgebragt, dat het waarlijk Soendasche gesprekken zijn geworden. Opdat dit laatste het geval zou kunnen wezen, moest het overbrengen geschieden met zeer veel vrijheid, hier en daar zelfs met geheele wijziging van den tekst.

Deze Gesprekken zijn te meer belangrijk, om reden er sommige echt Soendasche uitdrukkingen in voorkomen, die, ik althans, tot dus ver nog niet in andere geschriften heb aangetroffen.

Met een fragment van „de Geschiedenis van Soepëna", dat een gesprek beheist, voor vergelijking met de „Zamenspraken", in meer dan een opzigt niet onbelangrijk, besloot ik mijn werk, terwijl ik dit *Voorberigt* besluit met een dankbetuiging aan Prof. Gonggrijp te Delft, voor de hulp mij betoond bij de correctie der drukproeven en voor meer dan een zeer door mij gewaardeerde opmerking.

Assen, October 1883/84. H. J. OOSTING.

INHOUD.

Inleiding . . . . . § 1

Het schrift 5

Over de zoogenaamde hooge woorden 22

Over de woordvorming in het algemeen 27

Over de soortverdeeling der woorden in de Soendasche taal 30

Het werkwoord. *Onderscheiding der werkwoorden naar hun vorm* 33

A. Naar den vorm onvolledige werkwoorden 34

B. Eigenlijke werkwoorden . . . . . .

a. Het *eenvoudig* werkwoord 39

De werkwoorden, gevormd met een der *voorvoegsels* ᮃᮔ᮪, ᮉᮤ, ᮃᮓ᮪ of ᮃᮒ᮪ 51—63

b. De *eerste Transitieve vorm* of het *Transitief werkwoord* 63

c. De *tweede Transitieve vorm* of het *Causatief werkwoord* 69

Het *remplaceerend causatief werkwoord* 76

C. Werkwoorden, gevormd met behulp van den klank *oem* 81

D. Werkwoorden gevormd met behulp van het voorvoegsel barang . . 87

Het voorvoegsel IN 91

De Passieve vormen 94

Vorming en beteekenis van het *eerste Passief* . . . . . .

Vorming en beteekenis van het *tweede Passief* 100

Opmerkingen betreffende het verschil in zin en beteekenis tusschen het *eerste* en het *tweede Passief* . . . . . .

Het *Passief* van een *Transitief werkwoord* 105

Accidenteel transitief Passief . . . . . .

Verder gebruik van het voorvoegsel van het *tweede* Passief 108

Over den meervoudsvorm 111

Meervoudsvorming door invoeging of voorvoeging van den klank *ar* of *al* (*ěr* of *ěl*) . . . . . .

Meervoudsvorming door voorvoeging van ᮃᮔ᮪ of ᮊᮃᮔ᮪ met daarbij in sommige gevallen in- of voorvoeging van den klank *ar* of *al* (*ěr* of *ěl*) . 120

Het aanhechtsel ᮌᮔᮧ en daarmeê gevormde woorden 128

a. Zulke, die de beteekenis hebben van een *substantief* . . . . § 133 a
b. Zulke, die men *collectieve naamwoorden* zou kunnen noemen . . id. b.
c. Zulke, waarmeê een *zekere gesteldheid*, ook wel een *hoedanigheid* of *geaardheid* wordt beteekend . . . . . id. c.
d. Zulke, die beteekenen, *hetgeen het, van het grondwoord, met behulp van den neusklank gevormde werkwoord zou beteekenen* . . . . id. d.
e. Zulke die den zin hebben van een *comparatief* . . . . . id. e.
f. Zulke, die *benamingen* zijn *van hoeveelheid* of *maat*, enz . . . id. f.
Verdere opmerkingen betreffende met het aanhechtsel ꦒꦁ gevormde woorden 135
Het aanhechtsel ꦒꦁ en daarmeê gevormde woorden 137
Woorden, gevormd met behulp van het *voorvoegsel* ꦲꦤ or ꦲꦁ 147
Grammatischen vorm van den *Superlatief* 155
Uitdrukking van een *Comparatief* en *Excessief* 156
Woorden, gevormd met het *voorvoegsel* ꦲꦤ en het *aanhechtsel* ꦒꦁ . . 158
Woorden, gevormd met behulp van het *voorvoegsel* ꦲꦁ 161
Woorden, gevormd met behulp van het *voorvoegsel* ꦲꦤ en het *aanhechtsel* ꦒꦁ of wel ꦏꦤ꧀ꦒꦁ 164
Woorden, gevormd met behulp van het *voorvoegsel* ꦲꦤ en het *aanhechtsel* ꦒꦁ 166
Woorden, gevormd met behulp van het *voorvoegsel* ꦲꦁ ꦲꦤ or ꦲ zoomede met het *voorvoegsel* ꦲꦁ 170
Het *voorvoegsel* ꦏꦲ 173
Het *voorvoegsel* ꦒꦲ 179
Het woordje ꦲꦁ of ꦲꦁ 184
Over de *Reduplicatie* en de met behulp daarvan gevormde woorden. Woorden, gevormd door middel van *Reduplicatie* en het *aanhechtsel* ꦒꦁ . . . 188
Over de *woordherhaling* 202
Herhaling met verandering van klinkers 212
Zamengestelde woorden 215
Voluntatief of *Willende wijs* 221
Imperatief . . . . . .
Basa Imperatief . . . . . .
Jussief 226
Qualitatieve Voluntatief 227
Concessief 230
Vetatief 231
Hulpwoordjes ꦏꦫꦲ ꦲꦭꦲꦭꦲ en ꦩꦶꦤ 233
Optatief 234
Propositief 235
De voornaamwoorden.
Persoonlijke voornaamwoorden 242

Nader gebruik van ꦲꦤꦏ꧀ . . . . . § 251
ꦲꦤꦏ꧀ꦢꦺꦴꦥꦤꦶ in den zin van *zelf* of *eigen*, zoomede van *uit zich zelf, van zelf, bij zich zelf* . . . . . .
ꦲꦤꦏ꧀ꦢꦺꦴꦥꦤꦶ waar wij bezigen het bezittelijk voornaamwoord of wel het bepalend lidwoord 253
ꦲꦤꦏ꧀ꦢꦺꦴꦥꦤꦶ met voorgevoegd ꦱꦶꦤ꧀ of wel ꦒꦮꦤꦶ . . . 254 en 255
Verder gebruik van ꦒꦮꦤꦶ 256
Bezittelijke voornaamwoorden 257
Het *aanhechtsel* ꦤ as *bezittelijk voornaamwoord* van den 3e persoon. 259
Functie van het *aanhechtsel* ꦤ 260
Gebruik van ꦒꦮꦤꦶ ꦲꦤꦏ꧀ en ꦲꦤꦏ꧀ꦢꦺꦴꦥꦤꦶ 268
Aanwijzende voornaamwoorden. 271
Vragende voornaamwoorden 280
Het betrekkelijk voornaamwoord 286
Onbepaalde en *algemeene voornaamwoorden* 292
De *Telwoorden* 297
Over ꦒꦺꦴꦩꦮꦤꦶ en ꦲꦩꦔ as *hulpwoorden* 306
Redewoorden tot uitdrukking van het *Perfectum* en van den *verledenen* en *toekomenden tijd*. 310
Het *redewoord* ꦲꦤꦤ 311
Verschillende tot dus ver onbesproken redewoorden. 314
Interjecties. 316
De *redewoordjes* ꦲ꧀ of ꦒꦺꦴꦁ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦤ ꦲꦭ꧀ ꦲꦤꦭ꧀ of ꦲꦤꦭ꧀ zoomede ꦲꦤꦤ 323
Voorzetsels en *Voegwoorden* 332

BETEEKENIS VAN SOMMIGE VERKORTINGEN.

Sp. d. J. bet. Spiegel der Jeugd,
Gesch. van Abd. en Abd. bet. Geschiedenis van Abdoerahman en Abdoerahim, } door Raden Hadji Mochamed Moesa, Hoofd-Panghoeloe van Limbangan.
Kitab Dongeng ꦥ n. a. bet. Vertellingen, vertaald uit het Maleisch in het Soendasch, }

SOENDASCHE GRAMMATICA.

INLEIDING.

§ 1. Het Soendasch is de taal van *West-Java*, met name van de residentien *Preanger Regentschappen*, *Bantĕn*, *Batavia*, *Krawang* en *Tjirĕbon*. In de vier laatste gewesten echter niet uitsluitend, in *het Bântĕnsche* en *Tjirĕbonsche* vindt men namelijk streken, alwaar Javaansch, en in de residentie *Batavia* zoomede *Krawang*, alwaar Maleisch wordt gesproken.

§ 2. Is het Soendasch alzoo van een niet gering gedeelte van het eiland *Java* de landstaal, voor de hand ligt ook, dat het in de *Preanger Regentschappen* het zuiverst moest blijven. Op grond van die meerdere zuiverheid zal dan ook hoofdzakelijk de taal van dat gewest in de volgende bladen grammatisch worden beschouwd.

§ 3. De taal van een volk plooit zich naar de behoeften van dat volk. Vandaar, dat, toen de Soendanezen in aanraking kwamen met meer ontwikkelde volken, hun taal, gelijken tred houdende met hun meerdere behoeften, geboren uit de langzame opheffing uit een staat van geheele onbeschaafdheid, gaandeweg verrijkt werd met een groot aantal woorden. Zoo werd de oorspronkelijke taal in den loop der eeuwen verrijkt met woorden uit het Sanskriet, het Arabisch, het nieuwere Javaansch, het Maleisch en het Chineesch, meer bepaald in de latere tijden ook met woorden uit sommige Europesche talen, zooals het Portugeesch, het Nederlandsch en het Engelsch.

§ 4. Naar de wijze waarop ze gebezigd worden, kan men de woorden van het hedendaagsch Soendasch als volgt van elkaâr onderscheiden:

a. in zulke, waarvan men zegt dat ze zijn ꦏꦱꦂ (*kasar*) of, met een juister woord, ꦱꦺꦴꦔꦺꦴꦁ (*songong*), d. w. z. *niet hoffelijk*, *niet hoofsch*. Een *songong* woord wordt gebruikt, vooreerst in die gevallen, waarin noch de wetten der wellevendheid, noch de betrekking van bloedverwantschap, waarin men staat tot den toegesproken persoon of den persoon, van wien

men spreekt, noch de begeerte om zich minzaam uit te drukken, noch de wil om ruw of grof te zijn, den spreker nopen zich van een ander woord te bedienen. En ten anderen wordt het gebezigd, waar, spreekt men beleefd, een overeenkomstig hoog woord, of wel, drukt men zich ruw of grof uit, een overeenkomstig ruw of grof woord ontbreekt. Daar voorts op verre na niet voor ieder *songong* woord een overeenkomstig hoog woord in de taal aanwezig is, zoo moeten, ook bij het spreken met zoogenaamde *Basa* woorden of *Basa* termen (*b* en *c*), of, wil men, in zoogenaamd "hoog Soendasch" veelvuldig *songong* woorden worden gebruikt. Men kan mitsdien deze soort woorden, vermeerderd met de echt Soendasche hooge zoomede zeer platte, ruwe of grove woorden, beschouwen als uittemaken den eigenlijken en zeker ook wel meer oorspronkelijken woordenschat der Soendasche taal.

b. in die, welke behooren tot de ᮊᮞᮊᮔᮨᮊᮊᮔᮀ (*basa ka mènak*) of ᮊᮞ ᮔᮨᮊᮊᮔᮀ (*basa mènak*), *beleefde* of liever *hoofsche woorden*. Men noemt ze ook wel *lĕmĕs woorden*, d. i. letterlijk *gladde woorden*, ook wel eens, maar geheel verkeerd, *Kawi woorden*. De mindere behoort ze te bezigen tot den meerdere, waarbij echter in het oog is te houden, dat men, duidende op zich zelf of op een ander, insgelijks minder in rang dan den toegesproken persoon, nederigheidshalve het *basa* woord niet gebruikt, maar een *panĕngah-* of *middenwoord*, of wel als dat ontbreekt, een *songong* woord. Zie verder hieronder bij *c*.

De welvoegelijkheid eischt voorts, dat men, *van* of *over* een meerdere sprekende, zulks doet met *Basa* woorden, en eindelijk, zijn het ook deze soort woorden, die door personen, behoorende tot de hoogere lagen der maatschappij, sprekende onder elkander, worden gebezigd. Het behoeft nauwelijks vermelding, dat ook hier omstandigheden, zooals rang, ouderdom of wel bestaande betrekking van bloedverwantschap, den spreker kunnen verpligten zich te bedienen van een *panĕngah* of wel *basa loehoer* (zie hieronder *d*) woord.

c. in die, welke men rangschikt onder ᮊᮞᮔᮒᮀᮌᮃᮊ (*basa panĕngah*), *middenwoorden* en die ook wel ᮞᮦᮓᮦᮀ (*sĕdĕng*) woorden, *middelmatige woorden* worden genoemd. Zij houden het midden tusschen de *songong* en de *basa*-woorden, en worden, in het algemeen gezegd, gebezigd, als men zich wel beleefd of hoffelijk, maar met vermijding van wat naar onderdanigheid zweemt, wil uitdrukken. Zoo bedient de meerdere er zich van, als hij vriendelijk of beleefd wil zijn tegenover den toegesproken mindere of wel van zoo iemand wil spreken in hoffelijke termen. Een geval dat ze verpligtend zijn voor den welopgevoeden man, noemden wij reeds hierboven sub *b*. Ook werd daar reeds gezegd, dat, als dan een *panĕngah* woord

ontbreekt, men het *songong* woord gebruikt. Daar aan behoort nog te worden toegevoegd, dat men in het geval dat eigenlijke *panĕngah* woorden ontbreken, ook wel eens een *panĕngah* uitdrukking vormt, door samenvoeging van een *basa*woord en een *songong*woord. Zoo bv. van ngoewatkeun manèh (*ngoewatkeun manèh*), dat o. a. beteekent *zich bovenmenschelijke inspanning getroosten*. Dit *ngoewatkeun manèh* is *songong*, het *basa* is *ngijatkeun andjeun; panĕngah* woorden ontbreken zoowel voor *ngoewatkeun* als voor *manèh*. Om er nu een *panĕngah* uitdrukking van te maken, neemt men voor *ngoewatkeun* het *basa* woord *ngijatkeun* en zegt zoo *ngijatkeun manèh*.

d. in die, welke men bedoelt met ngemŋŋŋ (*hooge woorden*). Zij worden slechts gebruikt van of met betrekking tot zeer aanzienlijke personen, of liever: wanneer men zich zeer eerbiedig moet of wil uitdrukken. Ook deze soort woorden zijn niet talrijk, ze scherp af te scheiden van de *basa ka mènak* is niet wel mogelijk, ook al daarom, dewijl het spraakgebruik in alle streken niet hetzelfde is, zoodat hetgeen hier een *basa ka mènak* of *lĕmĕs*woord is, elders als *basa loehoer* of *lĕmĕs pisan* (letterlijk: *uiterst glad*) woord wordt gebezigd.

e. eindelijk in die, welke aangeteekend staan als grof of ruw of wel als onfatsoenlijk. Men onderscheid ze als *kasar katjida*, d. i. *zeer ruw* of *zeer plat*.

HET SCHRIFT.

§ 5. Het nieuwere Soendasch wordt geschreven met meer dan een letterschrift. Men bedient zich namelijk van de Javaansche en ook van de Arabische karakters. Werken, handelende over religieuse onderwerpen, maar ook *wawatjans*, d. z. in dichtmaat geschreven verhalen en vertellingen, worden dikwijls geschreven met het laatstgenoemde letterschrift. De Soendanees beschouwt de Arab. karakters, als zijnde het schrift van den Koran en dat hem op de *pasantrèn*, op de godsdienstschool, wordt geleerd, tot op zekere hoogte als een gewijd schrift. Enkelen gaan zelfs zoo ver, dat ze niet te bewegen zijn de Mohammedaansche geloofsbelijdenis op te schrijven met de Javaansche letter. Zij het nu ook, dat slechts sommige het zoo ver trekken, hierin is men het toch eens, dat de Arab. karakters bij uitnemendheid gepast zijn voor werken, die een religieuse kleur hebben, zooals de geschiedenis van *Samaoen*, *Ranggania* en derg. Zonder twijfel wordt echter het gebruik van het Arabische letterschrift voor

w a w a t j a n s ook bevorderd door de omstandigheid, dat de vrouwen doorgaans slechts dat schrift aanleeren.

§ 6. De Arabische klank en schrijfteekens worden door den Soendanees genoemd als volgt. De *phatha* (ـَ) noemt hij *djabar*. Nevens het uitdrukken van den *a* klank, dient dit teeken, in Soendasch geschreven met Arab. letter, ook nog om den *ò* klank en den *è* klank aan te geven. In het eerste geval heet het *panòlong* en wordt geplaatst boven de letter voorafgaande aan de و (*waw*). In het tweede geval, namelijk als het dient om den *è* klank aan te geven, heet het *panèlèng* en wordt geplaatst boven de letter, voorafgaande aan de ي (*ija*). Zoo bv. مَوْدَل *mòdal* en مَوْقُوِين *mòpòjan*; اَيه *èh* en چِيلِيغ *tjèlèng*. Voorts wordt de *dhamma* (ـُ) door den Soendanees genoemd *pèès*, de *kesra* (ـِ) noemt hij *djèèr* en de *djezma* (ـْ of ـ٥), waarvoor hij eenvoudig een stip bezigt, *pamaèh*. Laatstgenoemd teeken wordt gebruikt, vooreerst, waar men in Jav. Soend. schrift de ل zou plaatsen, voorts ook boven een de lettergreep sluitende medeklinker, om aan te duiden dat deze geen vocaalklank achter zich heeft, en eindelijk ook nog, hoewel overbodig, boven de و en de ي aan het eind van een lettergreep, waar ze met behulp van *panòlong* of *panèleng* dienen tot aangeven van de klanken *ò* of *è*. Zoo schrijft men bv. gewoonlijk, zooals ook hierboven werd gedaan, مَوْقُوِين terwijl toch مَوْقُوِين geen bezwaar voor de uitspraak kan opleveren en dus voldoende is. Dit gebruik van den *pamaèh* hangt wel zamen met de gewoonte, om bv. *toeloeng* schrijvende, nevens de *pèès* (ـُ) toch de و te bezigen. Die و moet, zoo zegt men, dan, ter wille van de uitspraak, gedood worden, en wel door middel van den *pamaèh* er boven te plaatsen. Zoo schrijft men doorgaans تُولُغ. Voldoende zou het zijn als men schreef تُلغ.

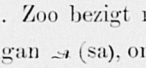
De *hamza* (ء) en de *tasjdid* (ّ) nam de Soendanees over met een luttele wijziging van de benamingen, hij noemt namelijk die teekens *hamdjah* en *tasdjid* of wel *panasdjid*.

Voor den klank, die in het Javaansch-Soendasch schrift met de *pĕpĕt* of *pamĕpĕt* wordt aangeduid, moesten de Soendanezen een teeken kiezen. Men gebruikt dit ـَ ook wel ـٜ of zoo omtrent. Zoo bv. schrijft men *sĕrat*: سَرَت Desgelijks waar de *pamĕpĕt* zoogenaamd l a n g is, bv. *eurad* schrijft men اُرَد

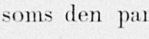
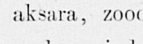
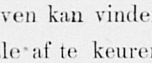
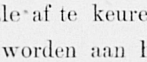
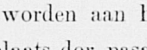
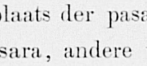
Eindelijk is nog in gebruik de Maleische *angka doewa* (٢ of ـ٢), het verdubbelingsteeken. Men noemt het *pangradjek* en schrijft om een voorbeeld te noemen: palòlòhor: فَلُولَهُور Ook, zich bedienende van de Javaansche letter, bezigt men dit teeken.

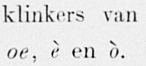
§ 7. Dit weinige aangaande het schrijven van het Soendasch met de

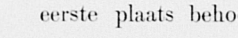
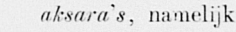
Arab.-Mal. karakters zal genoeg zijn. Wij gaan nu over tot het andere alphabet, waarvan de Soendanezen zich bedienen, en dat gevoegelijk het Javaansch-Soendasche wordt genoemd.

§ 8. Dat alphabet heeft zes, of wil men, zeven klinkers en voorts achtien medeklinkers. Daarbij komen een overeenkomstig aantal zoogenaamde pasangans of aanvoegletters, enkele daarvan zijn gelijk aan de aksara, de andere zijn wijzigingen. De pasangan schrijft men in plaats van de aksara, als men wil aanduiden, dat de onmiddelijk voorgaande aksara, sluitletter van de lettergreep, zonder eenigen vocaalklank moet worden uitgesproken. Zoo bezigt men bv. in het woord i. pl. v. de aksara (sa) de pasangan (sa), om te kennen te geven, dat men paksa moet uitspreken. Schreef men niet de pasangan, maar de aksara, dan zou het pakasa zijn. Hetgeen men zoo aangeeft door de pasangan te schrijven, kan men ook aanduiden door het leesteeken pamaèh (zie de tabel). Minder goede schrijvers doen zulks ook niet zelden, zelfs midden in een woord gebruiken zij soms den pamaèh en dan de volle aksara, i. pl. v. de pasangan van die aksara, zoodat men bv. het zoo even genoemde woord paksa wel geschreven kan vinden maar dit gebruik van den pamaèh is ten eenenmale af te keuren, in het algemeen behoort dit leesteeken slechts gebruikt te worden aan het einde van een zinsnede of zin of wel vers.

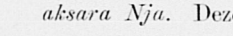
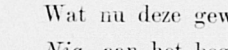
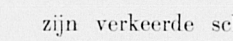
Wat de plaats der pasangans betreft, van sommige is die onder de voorafgaande aksara, andere worden er achter gevoegd.

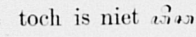
§ 9. De klinkers van het Javaansch-Soendasch alphabet zijn deze: *a*, *ë* en *eu*, *i*, *oe*, *è* en *ò*. De Soendanezen schrijven hun vocalen op driërlei wijze, waarvan men de eerste onderscheiden kan als de Arabische, daarbij wordt voor de *Aliph* de gebruikt en schrijft men zoo de klinkers: en De tweede wijze noemt men gevoegelijk de Javaansche, men schrijft dan: en De derde eindelijk, de echt Indische, en zeer zeker ook de oudste, is die, waarbij de vijf op zich zelf staande teekens en worden gebruikt. Dan zijn de figuren voor de klinkers: en Het derde figuur, de wordt echter ook wel gebezigd, waar men overigens de klinkers, hetzij op de Arabische, hetzij op de Javaansche wijze uitdrukt, dus wel in plaats van de of van de Voor de *eu* zie de tabel Rarangken.

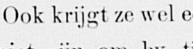
Moet men, in plaats van zoo'n voor een klinker aangenomen figuur, de *pasangan* schrijven, d. w. z. het gewijzigd teeken bezigen, waarmeê, zooals boven werd ge, wordt aangeduid, dat de aksara aan het einde van de voorgaande lettergreep zonder vocaalklank moet worden uitgesproken, dan schrijven de meesten en Evenwel er zijn ook, die meenen, dat als men de oud-Indische letter bezigt en

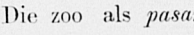
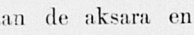
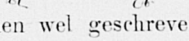
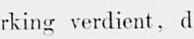
dus niet schrijft maar men dan ook de niet behoort te gebruiken, zulke bedienen zich van den *pamaèh*. Bv. *oendjoek andjoek* schrijven zij niet maar

§ 10. De achtien medeklinkers, zooals die in de hierachter volgende tabel voorkomen, geven nog aanleiding tot eenige opmerkingen. In de eerste plaats behoort aangestipt te worden, dat twee van de Javaansche *aksara's*, namelijk de (*Da*), bij den Javaan de *tand*-letter *Dâ*, zoomede de (*Ta*), bij den Javaan de *tong*-letter *Tâ*, in de tabel niet zijn opgenomen. De Soendanees gebruikt ze niet. Voor de *Da* heeft hij slechts het figuur bij den Javaan de *tong*-letter *Dâ* en voor de *Ta* het figuur bij den Javaan de *tand*-letter *Tâ*. Moet hij echter een *pasangan Da* schrijven, dan gebruikt hij i. pl. v. ook wel het teeken dat de pasangan is van de zoo even genoemde letter Onderscheid tusschen die twee pasangans maakt hij niet, hij leeft er meê, zooals wij met de figuren en .

Een tweede opmerking is, dat de pasangan (*Wa*), namelijk het figuur door de Soendanezen dikwijls wordt verwaarloosd en zij eenvoudig de *aksara* ook als *pasangan* bezigen. Ze plaatsen die *aksara* dan onder de, zonder vocaalklank uit te spreken sluitmedeklinker der lettergreep. Zoo vindt men bv. niet zelden in plaats van geschreven of . Nog een andere afwijking hebben de Soendasche schrijvers zich veroorloofd. In plaats van de *aksara* (*Nja*), gebruiken zij namelijk, waar het woord met deze letter begint, het figuur dat een zamenstelling is van de *aksara* (*Na*) en de *pasangan* () van genoemde *aksara Nja*. Deze pasangan is zelf ook reeds een zamengesteld figuur, ze is een verbinding van de *pasangan Na* () met de *pangmingkal* (). Wat nu deze gewoonte betreft om het figuur in plaats van de aksara *Nja* aan het begin van een woord te schrijven, ze is ten eenenmale verkeerd en niet te verdedigen. Een geval, waarin de Soendanees zelf van zijn verkeerde schrijfwijze het bezwaar heeft ondervonden, maar waaruit tevens blijkt, dat de gewoonte ingeworteld is en verzet niets zou baten, aangenomen voor een oogenblik, dat wij het regt hadden ons daartoe aan te gorden, is het volgende. *Neêrdruppelen, in druppels neêrvallen*, bv. van den regen, die door een lek in het dak dringt, beteekent de Soendanees met (*njaktjlakan*). Het woord zou behooren te wezen, als zijnde gevormd van (*tjlak*), een klanknabootsend woordje voor het vallen van een druppel: *njlaktjlakan*. Geschreven met de *aksara* (*Nja*): . Maar in plaats van de *aksara* het figuur bezigend, wist men geen weg met de pasangan *La* (), en kwam er toe die maar weg te laten. Zoo werd het *njaktjlakan*. Dat hier wel degelijk het woord gewijzigd werd ten behoeve van het schrift, bewijst de Passieve

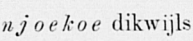
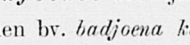
vorm. Deze toch is niet (*ditjaktjlakan*) maar (*ditjlaktjlakan*).

§ 11. Hiermeê is men nog niet aan het einde van de afwijkingen of wijzigingen. Een paar mogen hier nog vermeld worden. Zoo wordt de *pasangan* van de *aksara* (*Na*), dit figuur: veelal niet zóo, maar geschreven. Ook krijgt ze wel eens de *panjoekoe*. Aanbevelenswaardig kan het echter niet zijn om bv. tjèk noe dagang, *de verkooper zegt* (*zeide*), te schrijven; i. pl. v.

Bepaald noodig om te kennen is het gebruik, dat men dikwijls maakt van de *pasangan* der *aksara* (*Tja*). Deze is men namelijk gaan gebruiken als *pasangan* van de *aksara* (*Ta*), dus in plaats van nam men het figuur Die zoo als *pasangan Ta* gebruikte pasangan *Tja* hecht men ook wel aan de aksara en schrijft dus bv. i. pl. v. *niet*: en i. pl. v. : Ze kan ook de *panjoekoe* krijgen, *titistoelis* bv. vindt men wel geschreven *loentanglantoeng* wel Opmerking verdient, dat hier de *pasangan*, waar ze voorzien is van de *panjoekoe*, *niet* gehecht is aan de aksara.

Nadat men zoo de *pasangan Tja* was gaan bezigen als *pasangan Ta*, moest men voor de eerste een andere figuur kiezen. Voor de hand lag zeker de Javaansche *pasangan Tjâ-gĕdè* (*kapitale Tjâ*), t. w. dit figuur of wel, en dit is nog meer in gebruik:

Een derde figuur voor de *pasangan Ta* is dit het is de *pasangan Tägĕdè* (*kapitale Tä*) van het Javaansche alphabet, zooals dat in het *Solosche* of op *Soerakarta* in gebruik is.

§ 12. Omtrent de *pasangan* (*Ka*) moet opgemerkt worden, dat ze i. pl. v. dikwijls voorkomt in dezen vorm of zoomede dat de er aan te voegen *panjoekoe* dikwijls gehecht wordt aan de bovenstaande aksara. Zoo zal men bv. *badjoena katoelak koe boeloe salambar*, i. pl. v. wel geschreven vinden Ook bij de pasangans *La* en *Ma* geschiedt de aanhechting der panjoekoe aan de aksara.

§ 13. Het figuur van de pasangan *Sa* () vindt men in handschriften eenigzins gewijzigd. Het is namelijk doorgaans niet maar

§ 14. Ook de *aksara Ba* () en *pasangan Ba* () geven aanleiding tot een paar opmerkingen, wat hun vorm aangaat in handschriften. Dan is namelijk het figuur van de aksara doorgaans of of zoo omtrent, terwijl de *pasangan* geschreven wordt of wel Het figuur is dat der Javaansche *aksara* of *pasangan Bâ-gĕdè* (*kapitale Bä*) vlug geschreven, met weglating van het dwarsstreepje. Ook deze *pasangan* wordt niet zelden met

de er bovenstaande *aksara* verbonden, terwijl, als een *pangwisat* of *panglisat* (ᮃ) volgt, deze wel in één trek met de pasangan wordt geschreven. Zoo zal men bv. het woord ᮞᮨᮙᮘᮃ (*sĕmbah*) soms geschreven vinden ᮞᮨᮙᮘ᮪ᮃ

In overeenstemming met den vorm der *Ba*, heeft het figuur der klinkletter ᮄ (I), dat niets anders is dan de *Ba* met een haaltje er onder, gewoonlijk dit voorkomen ᮄᮢ᮪ of wel ᮄᮢ᮪

Eindelijk hebben de Soendaneezen ook nog een kleine wijziging aangebragt in het figuur der *Nga* (ᮍ) en van daar ook in de *pasangan* van die *aksara*. Men schrijft het letterteeken namelijk in één trek, aldus: ᮍ᮪ Desgelijks de pasangan: ᮍ᮪

§ 15. Tot een gemakkelijker overzigt volgt nu hier een tafel van het Javaansch-Soendasch alphabet.

TAFEL VAN HET JAVAANSCH-SOENDASCH ALPHABET.

AKSARA (Letter).	PASANGAN (Aanvoegletter).	NAAM EN KLANK.	AANMERKINGEN.
ꦄ ꦲꦀ of ꦲꦁ	◌ꦁ	A, *zooals onze* a *in de eerste lettergreep van Arabie. Bv.* ꦄꦩꦭ amal.	*In handschriften vindt men de pasangan* ◌ꦁ *enz. ook* met *den eersten open neérhaal. Deze is dan echter een weinig kleiner of lager dan de tweede, en die weér minder hoog dan de derde.*
ꦄꦺ ꦲꦺꦀ of ꦲꦺꦁ	◌ꦺꦁ	Ĕ, *zooals de klank in de 2e lettergreep van het woord* edele. *Is de pamĕpĕt zoogenaamd lang, dan is het de klank, beschreven in kolom c van de tafel der Rarangken.*	
ꦆ ꦲꦆꦀ of ꦲꦆꦁ	◌ꦆꦁ	I, *zooals onze* i *in den eersten lettergreep van het woord* ironie, *van den eigennaam* Isabelle *enz. Bv.* ꦆꦔ inang.	
ꦈ ꦲꦈꦀ of ꦲꦈꦁ	◌ꦈꦁ	Oe, *zooals onze* oe *in den eersten lettergreep van* oever. *Bv.* ꦈꦫꦠ oeroet.	
ꦌ ꦲꦌꦀ of ꦲꦌꦁ	◌ꦌꦁ	È, *zooals de* è *in het Fransche woord* ère. *Bv.* ꦌꦠ èta.	
ꦎ ꦲꦎꦀ 2 of ꦲꦎꦁ 2	◌ꦎꦁ 2	ò, *zooals de klank van de* ô *in het Fransche woord* rôle. *Bv.* ꦎꦫꦗ òraj.	
ꦲꦀ	◌ꦀ	Ha, *sterk geaspireerd zooals in* hond.	
ꦤ	.....of.....	Na.	*Het schriftteeken voor de verdubbelde* ꦔ *is* ◌ꦁ. *Zoo bv.* ꦔꦫꦒꦫ (ngaran) *met het aanhechtsel* ꦤ (na): ꦔꦫꦁ. *Desgelijks (hierbij verdubbeling van het aanhechtsel na, omdat het woord met een suffix is gevormd):* ꦲꦠꦺꦴ ꦔꦤ *van* ꦲꦠꦺꦴꦔꦤ (hatoeran). *Zoo ook in een woord vóór de aanhechtsels* an *of* eun, *bv.* ꦱꦺꦴꦫꦁꦏꦺꦴꦤ *en* ꦗꦚꦗꦲꦴꦮꦤꦤ. *Ter wille van de uitspraak transcribeert men:* toepakaneun *en* njanjahòwanan.
ꦕ	.....of.....of.....	Tja, *de* tj *van* tjilpen, tjingelen *enz.*	
ꦫ	.....	Ra.	*In plaats van de* ꦫ *met de paměpět, dus i. pl. v.* ꦉ *bezigt men dit teeken:* ꦉ (*Pasangan:* ◌ꦽ).
			In 't Javaansch wordt het genoemd Pă-tjĕrĕk, *maar de Soendanezen hebben voor dit figuur, het is de* ꦉ *met een haaltje er onder, althans overal, geen benaming. Wel voor het haaltje, dit noemen zij* ꦥꦔꦿꦼꦏ pangrĕrĕk, (a) *de letter* ꦉ *volgens hen, er door* ꦲꦥꦔꦿꦼꦏ *Ook voor de* ꦫꦺ *met* ◌ꦺ *dus* ꦫꦺ (*lĕ*) *gebruiken zij wel het insgelijks Javaansche letterteeken* ◌ꦁ *dat een zamenstelling is van de* ꦔ (*nga*) *met de pasangan na* (◌ꦤ). *Deze laatste wordt, zoo in zamenstelling tot de* ◌ꦁ *door de Soendanezen genoemd* ꦥꦔꦶꦭꦺꦠ *of* ꦥꦁꦶꦭꦺꦠ (pangwilĕt, wilĕt), *de nga, volgens hen, er door* ꦲꦝꦶꦁꦶꦭꦺꦠ (diwilĕt). *Als pasangan* ◌ꦁ *bezigt men nagenoeg altijd de pasangan La* (◌ꦭ) *met paměpet boven de bovenstaande aksara. Zie ook* § 17.
ꦏ	.....of.....of.....	Ka.	*Krijgt de Pasangan* Ka *een onderteeken zooals de panjoekoe, dan schrijft men de geheele aksara. Zie echter* § 12.
ꦛ	.....of.....of.....	Ta.	*Uit te spreken als onze* t. *Verbonden met een onderteeken zooals de panjoekoe, heeft de pasangan de figuur van de aksara. Zie ook* § 11.
ꦱ	ꦯ of ꦯꦾ	Sa. *Een scherpe* s.	
ꦮ	.....of.....	Wa.	*Zie ook* § 10.
ꦭ ook wel ꦭꦾ	.....of.....	La.	
ꦥ	◌ꦾ	Pa.	
ꦝ	.....of.....	Da.	*De pasangan* ◌ꦴ *wordt niet altijd geplaatst juist onder de letter, maar dikwijls er aan gehecht, zoo bv.* ꦒꦝꦏ gandek. ꦚꦗꦝꦏ njandak, *enz. Zie ook* § 10.
ꦣ	.....	Dja.	*De Pasangan wordt ook dikwijls gehecht aan de bovenstaande Aksara, bv.* ꦤꦝꦗꦺꦴ *nendjò.*
ꦗ	◌ꦗ	Ja.	
ꦚ	◌ꦚ	Nja.	*Zie ook* § 10.
ꦩ	.....	Ma.	
ꦒ	.....	Ga.	*Aan het begin van een woord is het de Duitsche en Engelsche* g *zooals in* gold *en* good. *Aan het einde van een woord is de uitspraak vrij lastig voor den Europeaan. De ademstroom moet dan, nadat men even de* g *klank heeft laten hooren, plotseling en met terugtrekking van de de tong, afgebroken worden.*
ꦧ of ꦨ of ꦨꦾ	.....of.....of.....	Ba.	
ꦔ of ꦔꦾ	.....of.....	Nga, *de nga uit te spreken zooals de* ng *in* tang.	

(a) In het Voorberigt van het Nederd.-Mal. en Soend. Woordenboek van *de Wilde* wordt ꦫꦿꦼꦏ rĕrĕ als de benaming opgegeven, en Pa-rĕrĕ als de benaming van de ꦫ

RARANGKEN'S OF VOCAAL- EN ANDERE TEEKENS.

a FIGUUR.	b NAAM.	c KLANK OF BETEEKENIS.	AANMERKINGEN.
◌ ..... ◌ of ◌ ..... ◌ ook wel ◌ en ook soms maar zoo slechts in die gevallen, dat het de zoogenaamde lange paměpět is.	Paměpět of wel Pěpět.	*Wordt onderscheiden, naar den klank, in de zoogenaamde korte paměpět en de zoogenaamde lange paměpět. De korte paměpět is vooreerst de klank ĕ, zooals wij dien hebben, bv. in den eersten lettergreep van berispen, bedeeling enz. Maar ook is het een niet constante klank, varieerende of liggende tusschen aij en eij, zoo ligt bv. de uitspraak van het woord* ꦩꦪꦁ *tusschen lambaij en lambeij. De klank van de zoogenaamde lange, d i. geaccentueerde en eenigzins genasilleerde paměpět is ook niet geheel constant, in zeer veel gevallen is die echter onze eu-klank, mits niet uitgesproken zooals bv. in peuteren, leuteren, enz. maar ongeveer zooals de ö in de Duitsche woorden Römer, löwe enz. Een heel enkele maal wordt in de volkstaal die lange paměpět vervangen door een ò klank, zoo heeft men bv. nevens het woord* ꦎꦸꦎꦸ *euweuh*, is er niet, er is niet, *als synoniem* ꦎꦺꦴꦃ *òwòh. Nog moet opgemerkt worden, dat die lange paměpět in het aanhechtsel* ꦏꦸꦤ *keun, zoomede in de eerste lettergreep van een door reduplicatie en toevoeging van een aanhechtsel gevormd woord, niet geheel die eu- of ö klank meer is, maar dat de klank dan doffer is, ongeveer gelijk aan dien in ons woordje r u n. Ja, bij zoo'n, door herhaling van den eersten medeklinker van het grondwoord en toevoeging van een aanhechtsel gevormd woord, gaat het geaccentueerde en genasilleerde der paměpet van de herhaalde lettergreep dikwijls geheel verloren. Zoo is bv. de uitspraak van* ꦪꦺꦴꦪꦸꦤ *minder leuleungiteun, dan wel lĕleungiteun.*	*Het in kolom* a *opgegeven figuur voor de lange paměpět is niet van inlandsche vinding, het is in een enkele streek, buiten de Preanger, door Europeschen invloed, meer of min in gebruik genomen. De inlander trouwens, heeft geen behoefte aan zoo'n teeken, hij weet wel van zelf, wáar hij met de lange enwáar hij met de korte paměpět moet uitspreken, gelijk wij Nederlanders ook wel weten, hoe wij de* o *op onderscheidene wijze moeten uitspreken in de woorden* dol *en* tol *of in de woorden* tobbe, waschtobbe, *meervoud* tobben *en* tobben (*met moeite te worstelen hebben in zijn werk*).
◌ of ◌ :::::::::::::::::::::::::::	Panghoeloe.	i, *zoowel in een open als in een gesloten lettergreep en dan zacht, zooals bv. in ons woord* liter.	
::::::::::::::of:::::::::::::	Panjoekoe.	oe, *zooals in de woorden* moes *en* pardoes.	
◌ ::::::::of::::::: ◌	Panèleng.	è, *zooals in de eerste lettergreep van het Fransche woord* père, *maar in een gesloten lettergreep is het de klank, dien wij hebben in onze woorden* trompet, smet, leng, *enz. Halfzacht is de* ◌ *in enkele woorden, zooals* ꦯꦩ꧀ꦧꦺꦗꦁ sambejang, ꦯꦩ꧀ꦥꦺꦗꦁ sampejan *en een paar meer. Deze wijze van uitspraak van de* ◌ *in een open lettergreep moet bepaald, als slechts geldende voor bedoelde enkele woorden, worden beschouwd. Men schrijft de panèleng vóór de aksara, die er meé moet uitgesproken worden, zoo bv.* ꦥꦼꦤ꧀ꦠꦺ bèrè. *Behoort de panèleng bij een pasangan, dan wordt hij geplaatst vóór de aksara, waarmeé die pasangan is te verbinden. Zoo bv.* ꦥꦼꦤ꧀ꦝꦺ pandè. *Behoort het klankteeken bij een pasangan, die door* achtervoeging *met de aksara wordt verbonden, dan schrijven het velen voor die pasangan. Zoo bv.* djampè *in dezer voege:* ꦗꦩ ◌ꦺ *Maar deze schrijfwijze is onoogelijk en een niet geregtvaardige afwijking van die der Javanen. Men schrijve daarom in zoo'n geval de panèleng insgelijks voor de* aksara, *waarmeê de pasangan wordt verbonden, dus* ꦗꦼꦩ ◌ꦺ *en niet* ꦗꦩ ◌ꦺ	
2:::of:: ◌ of::: ◌	Panòlong.	*Heeft de klank van de* ô *in de Fransche woorden* rôle, pôle *enz. Maar volgt een a-klank, zooals bv. in de woorden* ꦫꦢ roda, ꦭꦺꦴꦧ loba *enz: of wel een è-klank zooals bijv. in* pòè, mòè *enz., dan is de panòlong gemeenlijk wat doffer. In het laatste geval, als een è-klank volgt, wordt deze niet zelden zoodanig gewijzigd, dat bv. het zoo even genoemde woord* ꦥꦺꦴꦝ pòè *overgaat in* pòj. *Gelijk in Soendasch met Holl. letters geschreven, de panèleng gevoegelijk teruggegeven wordt door de* e *met accent grave, zoo ook de panòlong door de* o *met accent grave, dus* ò. *De zoo even aangehaalde woorden* ꦫꦢ ꦭꦺꦴꦧ ꦥꦺꦴꦝ *en* ꦥꦺꦴꦗ *schrijve men daarom met de Latijnsche letters:* ròda, lòba, pòè *en* mòè. *Zie ook* § 18.	
◌ of ◌	Pamaèh.	*Beteekent evenzoo als in het Javaansch dat de voorgaande aksara, als sluitletter van een lettergreep, zonder a-klank moet worden uitgesproken. Het teeken wordt in loopend schrift dikwijls aan de aksara gehecht. Zoo bij* ꦔꦮꦭꦺꦴꦤ꧀ ngawalon.	
ꦑ :::of:: ꦑ :::of::: ◌	Panglisad of Pangwisad.	*Dient om een even hoorbare* h- *of* ch-*klank aan te geven aan het einde van een lettergreep.*	
◌ of ◌ :::::::::::::::::::::::::::	Pangnjětjěk.	*De keelneusklank* ng *aan het einde van een lettergreep, zooals bv. in* ꦥꦗꦺꦴꦁ pajoeng, ꦧꦁꦏꦼꦠ bangĕt, ꦧꦼꦁꦒꦺꦴꦁ bĕngong, *enz.*	*De oorspronkelijke en ook meest gebruikelijke figuur is de stip.*
◌ of ◌ :::::::::::::::::::::::::::	Panglajar.	*Zooveel als een* ꦫ (r) *aan het einde van een lettergreep tot sluiting. Bv.* ꦩꦗꦂ majar.	
::::::◌::::::of::::::◌::::::	Pangnjakra.	*Als voren, zooveel als de* ꦫ (r) *maar tusschen een medeklinker en den volgenden klinker. Bv.* ꦥꦺꦠ꧀ꦫ poetra, ꦏꦫꦺꦴꦱꦺꦴꦏꦏꦫꦺꦴꦱꦺꦴꦏ kròsok kròsok.	
:::::: :::::of::::::::: ◌ ◌	Pangmingkal.	*Wordt gebezigd voor de* ja-*klank, achter een medeklinker. Bv.* ꦏ꦳ꦫ *of wel* ꦏ꦳ꦫ kjara; ꦏ꦳ꦲꦶ kjaï *enz.*	
ꦉ :::::of :::::::: ◌	Pangradjek.	*Het is de Maleische* angka doewa, *eigenlijk de Arab. cijferletter* 2. *Dit teeken wordt geplaatst aan het einde van een woord, tot aanduiding dat het woord tweemaal moet worden uitgesproken. Nog een anderen vorm van het teeken vindt men hierboven, aan het slot van* § 6.	

§ 16. De kapitale letters worden niet veel gebruikt. Volledigheidshalve worden ze hier alle opgegeven, met weglating echter van de ᮊ de Nja-gĕdè, deze wordt in het geheel niet gebezigd.

KAPITALE LETTERS.

AKSARA.	PASANGAN.	
ᮃ	——	Na-gĕdè *of* kapitale Na.
ᮄ	ᮄ	Ka-gĕdè *of* kapitale Ka.
ᮅ	ᮅ	Ta-gĕdè *of* kapitale Ta. Zie § 11.
ᮇ	——	Sa-gĕdè *of* kapitale Sa.
ᮈ	ᮈ	Pa-gĕdè *of* kapitale Pa.
ᮉ	ᮉ	Ga-gèdè *of* kapitale Ga.
ᮋ	ᮋ	Ba-gĕdè *of* kapitale Ba. Zie § 14.
——	ᮌ	Pasangan Tja-gèdè *of* pasangan Kapitale Tja. Zie § 11.

§ 17. *Rarangken* (ᮞᮢᮀᮊᮦᮔ᮪)[a] noemt de Soendanees vooreerst de vocaal en andere teekens, die de Javaan begrijpt onder de benaming *Sandangan*. Maar ten anderen brengt hij daartoe ook een tweetal figuren, waarmede een paar letters van het alphabet tot twee nieuwe letterteekens worden zamengesteld. Voor bedoelde letterteekens, het zijn de ᮢ (*rè*), gevormd door de ᮏ van onderen te voorzien van een haaltje, en de ᮤ (*lè*), gevormd door aanhechting der *pasangan Na* (᮪ᮔ) aan de ᮍ ontbreken benamingen, althans die er mogten wezen, zijn geenzins algemeen in gebruik. Zoo konden de tot zamenstelling dienende figuren, met name de *pangrĕrĕk* (het haaltje onder de ᮏ), zoomede de *pangwilet*, aldus noemt men de *pasangan Na*, gebezigd tot vorming van de ᮤ voor hem van den zelfden aard zijn als bv. de *panghoeloe* of *panjoekoe*, en bragt hij ze, gelijk deze, tot de *rarangken*. Maar vermits toch inderdaad de ᮢ en ᮤ bepaalde letterteekens zijn, respectievelijk voor de ᮞ (*ra*) met *pamèpèt* en ᮤ (*la*) met *pamèpèt*, zoo mogen wij ze ook als zoodanig beschouwen, en ze een plaats geven, zooals op de tafel werd gedaan, bij de *aksara's*. De *paagradjek* (zie tafel) behoort strikt genomen, als van geheel anderen aard, niet tot de *rarangken*. Om geen nieuwe afdeeling te krijgen, hebben wij het teeken er echter maar bijgevoegd.

[a]) Het grondbegrip van dit woord stemt overeen met de beteekenis van het Javaansche woord ᮞᮔ᮪ᮓᮀᮊᮦᮔ᮪ *sandangan*, namelijk *bekleeding*.

§ 18. De Soendanees heeft (zie de tafel) aangenomen, om de ò klank te beteekenen met het figuur ꦼ of ꦽ, dat hij *panòlong* noemt en dat de Javaansche *taroeng* is. Deze wijze van aanduiding der ò klank, bloot door achtervoeging van *panòlong*, zonder plaatsing vóor de aksara van *panèleng* of wel *taling*, zooals het teeken door de Javanen wordt genoemd, is af te keuren. Immers (zie ook kolom „Aanmerkingen"), oorspronkelijk is de *panòlong* het teeken voor de *lange* vocaal in versmaat, het teeken voor de *verlenging* of het *aanhouden* van den laatsten klinker in den zang. Het gebruik, dat de Soendanezen er tegenwoordig van maken, is dus in de eerste plaats zeker al heel oneigenaardig. Bedenkt men daarbij, dat ze, geen eigen letterschrift hebbende, dat der Javanen gingen gebruiken, die, zoo geheel te regt, tot aanduiding van de o klank een *taling* met *taroeng* schrijven, dan is het bezigen van de *panòlong*, zooals zij zulks doen, ook nog een niet te verdedigen verminking. Maar hoe gegrond deze opmerkingen ook mogen wezen, het is nu eenmaal in de Soendalanden een algemeene gewoonte geworden, om den ò klank op de beschreven wijze aan te geven, van deze gewoonte kunnen wij het verkeerde constateeren, in onze hoedanigheid van vreemdelingen hebben we er ons bij neêr te leggen.

§ 19. Van scheidteekens maakt de Soendanees slechts spaarzaam en dan niet zelden ook nog onoordeelkundig gebruik. Bezigt hij nu en dan een scheidteeken, een *tjindëk*, dan is dat gewoonlijk, ook aan het eind van een zin, de ꦊ de Javaansche *pâdâ-lingsâ*, of wel een meer of minder horizontaal streepje. Verdubbeld (꦳ of ꦋ of =), noemt hij het teeken *tjindëk gèdè*, en in dezen vorm schrijft hij het niet slechts, zooals zou behooren, aan het einde van een geheelen volzin of wel van een geheel stuk, maar ook wel midden in een zin, daar, waar hij een afscheiding noodzakelijk acht.

§ 20. Voorts wordt veelvuldig inbreuk gemaakt op den voor het Javaansche schrift geldenden regel, dat, als een der *pasangans* ꦺꦤ ꦺꦴ ꦺꦫ ꦺꦮ en ꦺꦱ voor het Jav.-Soend. alphabet ꦤ꦳ ꦤ꦳ ꦤ꦳ ꦔ꦳ ꦤ꦳ ꦤ꦳ ꦤ꦳ ꦩ꦳ ꦱ꦳ ꦫ꦳ ꦮ꦳ en ꦱ꦳ wegens plaatsgebrek aan het einde van den regel, niet gevoegd kan worden *achter* de *aksara*, waarbij ze behoort, men die *pasangan* niet mag schrijven aan het begin van den volgenden regel, maar dat men die behoort te plaatsen *onder* de aksara. Zoo bv. aan het einde van een regel, als er geen ruimte meer is voor de *pasangan*: ꦭ꦳ *laksa*, ꦥ꦳ *soempah*.

§ 21. Hoewel Soendanezen niet zeldzaam bekend zijn met de Javaansche cijferletters, zoo gebruiken zij ze toch niet, maar bedienen ze zich van onze cijfers.

OVER DE ZOOGENAAMDE HOOGE WOORDEN.

In § 4 werd reeds gesproken van de soorten, waarin de hedendaagsche Soendasche woorden, naar gelang van de personen, tot of van wie ze worden gebezigd, moeten worden onderscheiden. Bij de zoogenaamde hooge woorden dienen wij nog eenige oogenblikken stil te staan. Al dadelijk trekt het de aandacht, dat zeer vele van die woorden ook zijn Javaansche woorden, en dat ze daarbij doorgaans, niet altijd, ᮃᮙᮔᮤ bv. hoog of Basa voor ᮃᮔᮨᮞ *verzadigd*, is Ngoko in het Javaansch, zijn Krâmâ of Krâmâ-inggil woorden. Vraagt men naar de verklaring van dit verschijnsel, ze zal gezocht moeten worden in de overheersching weleer der Soendalanden door Mataram. Niet slechts toch dat het Javaansch de diensttaal werd, hetgeen zoo bleef, ook nadat de Compagnie de meester was geworden, maar ook voor zaken en toestanden van het dagelijksch leven moesten onder de hoogere standen wel tal van Javaansche woorden in gebruik komen. De jaarlijksche deputatien met materieele hommages naar Mataram hebben zeker ook menig Javaansch woord van daar meêgebragt, dat eerst door de volkshoofden onderling gebezigd, van lieverlede overgenomen werd door den kleinen man, om het te bezigen tot de hoofden of wel onderling als men hoffelijk wilde zijn, wilde toonen zijn wereld te kennen. Ook de nog ten huidigen dage door grooten en minderen gebezigde spreekwijzen, zooals bv. ᮃᮙᮔᮤᮃᮙᮔᮤᮞᮤᮃᮙᮔᮤᮃᮙᮔᮤᮓᮤᮃᮙᮔᮤᮃᮙᮔᮤᮊᮧ

getal Javaansche en ook eenige Maleische woorden in te voeren, te bezigen als men sprak tot een meerdere. Maar kon hij aldus de taal ter hoofdplaats als het ware reglementeeren, en kwamen de door hem gewenschte woorden ook wel van lieverlede in de omstreken der hoofdplaats in zwang, in de ver afgelegen distrikten bleven ze tot dusverre ongebruikelijk.

§ 23. Ging in dit geval de invoering van Javaansche woorden tot verfraaijing of meerdere sierlijkheid der taal, uit van de hoogere lagen der inlandsche maatschappij, onopgemerkt mag niet blijven, dat de kleine man zelf ook geenzins ongenegen is, om, waar het de kennis der wetten van de tata krama, van de wellevendheid, geldt, den Javaan te beschouwen als boven hem staande. Van daar, dat hij ook er al spoedig aan toe is, om als een Soendasch hoog woord ontbreekt en hem het Javaansche bekend is, dit laatste te bezigen. Ja, de zucht om, waar dat pas geeft, zoogenaamde hooge woorden te gebruiken, gaat soms zoo ver, dat, weet men zich niet anders te redden, men ze maakt. Zoo heeft men voor ꦱꦸꦏꦥꦸꦫ *Soekapoera*, de naam van een regentschap der *Preanger*, den basa vorm ꦱꦸꦏꦥꦸꦤ꧀ꦠꦺꦤ꧀ Soekapoentën, uitgedacht en in die streek voor het woord ꦮꦺꦫꦶꦁ *moerijang*, *koorts*, als basa woord verzonnen ꦮꦺꦫꦶꦤ꧀ꦠꦺꦤ꧀ (moerinten).

§ 24. Het zal niet behoeven te worden gezegd, dat het invoeren van Javaansche en andere woorden, enkel en alleen tot opsiering der taal, geen toejuiching verdient. En zeer zeker moet het smeden van Javaansch Krâm åachtige woorden ten eenenmale afgekeurd worden. Intusschen, men heeft hier te doen met een niet weg te redeneeren neiging der Soendaneezen, en als zij die volgen, dan doen ze ook nog niets anders dan gebruik maken van hun goed regt, om *hun* taal te spreken en te schrijven naar *hun* welbehagen.

§ 25. Zondert men af van de zoogenaamde Basa of hooge woorden, zulke, die aan het Javaansch werden ontleend, zoomede de enkele, die oorspronkelijk Maleisch of wel Hollandsch zijn, en ook nog die, welke hier en daar verzonnen werden, dan houdt men de hooge woorden over, die als in de taal oorspronkelijk te huis behoorende, mogen worden beschouwd. Hun aantal is niet zoo heel groot. Hier volgen eenige: ꦩꦾ꧀ꦩꦶꦁ voor ꦱꦮꦁꦏꦁ *hoesten*; ꦱꦺꦩꦩꦁ voor ꦤꦫꦤꦶ *man*, *mannelijk*; ꦱꦺꦩꦤꦁ en ꦱꦺꦤꦁ voor ꦩꦤ꧀ *haarwrong*; ꦱꦺꦴ voor ꦱꦩ *komen*; ꦱꦺꦩꦮꦁ voor ꦱꦩꦥꦸꦭ iemand of iets *op den rug dragen*; ꦱꦺꦤ꧀ꦗꦸꦁ voor ꦱꦺꦤ꧀ꦢꦶꦤ *verkoopen*; ꦱꦺꦩꦾꦩ voor ꦱꦫꦤꦶ *echtgenoot*, *man*; ꦱꦺꦩꦮꦺꦫ voor ꦱꦺꦩꦺꦴꦫ *al*, *reeds*, voor ꦱꦺꦩꦺꦴꦫ *klaar*, *afgedaan*, en voor ꦩꦺꦫꦺꦩꦺꦫ *den adem hebben uitgeblazen*; ꦱꦺꦤ voor ꦱꦤꦤ *eten*, *voedsel*, voor ꦲꦶꦤ *eten*, en voorts een *Basa bezittelijk voornaamwoord van den 2e persoon*; ꦱꦺꦫꦁ voor ꦱꦫꦁ *rijstveld*, *dat kunstmatig kan worden besproeid*; ꦱꦺꦴꦤ voor ꦱꦤꦤ *kind*; ꦱꦺꦤ꧀ꦠꦺꦤ꧀ voor ꦱꦏꦥꦸꦫ

de inlandsche hoed; ꦲꦥꦫꦁ (van het kind van een aanzienlijke) voor ꦲꦫ ꦫꦺ *alleen (kunnen) loopen;* ꦥꦫꦂꦗ voor ꦥꦫꦤꦶꦁ *op, verbruikt;* ꦔꦸ ꦕꦤ voor ꦤꦶꦁ *vallen*, als men staat of loopt. Enz.

§ 26. Beschouwt men zulke Basa woorden als in de vorige § eenige werden opgegeven, wat van naderbij, dan valt het in het oog, dat ze zich eigenlijk door niets van de gewone Songong woorden onderscheiden.

Van enkele zou men kunnen beweren, dat ze wat welluidender zijn, dat meerdere liefelijkheid voor het oor er toe geleid heeft, om bv. ꦲꦩꦶꦤ ꦲꦪ te gaan bezigen als Basa voor ꦒꦤ꧀ꦠꦶꦁ ꦒꦼꦁꦩꦺꦴꦁ en ꦩꦼꦫꦼꦩꦺꦴꦁ of wel om ꦥꦫꦤ꧀ te gebruiken als Basa voor ꦲꦤꦶꦁ [a]) En een dergelijke bewering zou misschien ook nog opgaan bij een woord als ꦔꦼꦤꦪ het Basa voor ꦤꦶꦁ *vallen*, als men loopt of staat, maar wat te zeggen van het zeker niet welluidende woord ꦩꦺꦴꦩꦼꦩꦺꦴꦁ Basa voor ꦲꦩꦺꦴꦔꦺꦴꦁ *hoesten*. Hier moet de reden een andere zijn, maar welke?

Als men aanneemt, dat het Soendasch is een eigene, een bijzondere vertakking van de zich over den Indischen archipel uitbreidende hoofdvertakking van den Polynesischen taalstam, dan schijnt het niet gewaagd te stellen, dat ꦩꦺꦴꦩꦼꦩꦺꦴꦁ in het Soendasch oudere regten heeft dan ꦲꦺ ꦲꦔꦺꦴꦁ dat ook Maleisch en Bataksch is, dat men met een zeer gebruikelijke letterverwisseling als ꦲꦔꦺꦴꦁ vindt in het Javaansch, en ook, maar dan in den vorm van bâtò, in het Madoereesch.

Is echter ꦩꦺꦴꦩꦼꦩꦺꦴꦁ werkelijk het oudere woord, waarom is dan juist *dat* het Basa woord. Het tegenovergestelde zou men eerder verwachten. Of werden welligt voorheen ꦲꦔꦺꦴꦁ en ꦩꦺꦴꦩꦼꦩꦺꦴꦁ beide zonder twijfel klanknabootsende woorden, nevens elkaâr gebruikt, en is de onderscheiding van het eene als Songong en van het andere als Basa, een geheel willekeurige onderscheiding van lateren tijd, die pas noodig werd, toen de taal, gelijken tred houdende met de toename in beschaving van het volk, een beschaving, die een onderscheiden van sommige woorden als zoogenaamde lage of wel als zoogenaamde hooge woorden met zich bragt, zich reeds tot op een zekere hoogte had ontwikkeld?

---

[a]) Bijzondere opmerking verdient, dat, in het Tjirĕbonsche, ꦥꦫꦤ꧀ gebruikt wordt als Basawoord voor ꦲꦤꦶꦁ dat de benaming is voor een rijstveld, dat *geen* sawah is, m. a. w. voor een *rijstveld, dat niet kunstmatig wordt besproeid.* Uit dit verschillend gebruik van ꦥꦫꦤ꧀ mag men met grond opmaken, dat dit woord oorspronkelijk, behalve dat er iets dergelijks meê benoemd wordt, met de woorden ꦲꦺ ꦲꦫ en ꦲꦤꦶꦁ niets te maken heeft, en dat het slechts, bij meerdere ontwikkeling van de taal, toen men behoefte kreeg aan mooije woorden, geheel willekeurig, hier als Basa voor ꦲꦫꦁ elders als Basa voor ꦲꦤꦶꦁ in gebruik genomen is.

Het is mogelijk, dat te eeniger tijd de uitkomsten der studie van de oudere taal een bevredigend antwoord mogelijk zullen maken op deze en dergelijke vragen, voorloopig echter zullen wij ons met het constateeren der feiten moeten vergenoegen.

OVER DE WOORDVORMING IN HET ALGEMEEN.

§ 27. De woorden, die men in het hedendaagsche Soendasch als stam- of grondwoorden mag beschouwen, zijn meestal tweelettergrepig. Verscheidene zijn af te leiden van eenlettergrepige wortels, maar hóe ze daarvan gevormd werden, kan, als zijnde niet zelden geschied langs wegen, die de taal nú niet meer kent, hier buiten bespreking blijven, wij hebben slechts te maken met de wijzen, waarop in de taal, zooals die thans gesproken en geschreven wordt, de woordvorming plaats heeft.

§ 28. Die vorming nu heeft plaats, vooreerst door *voorvoegsels*, *invoegsels* en *aanhechtsels*, verder door *herhaling* of *verdubbeling*, hetzij *van het woord*, hetzij *van den eersten medeklinker*, welke laatste wijze van woordvorming men met *„Reduplicatie"* benoemt en eindelijk door *zamenstelling*.

§ 29. Nog een andere wijze van woordvorming zou men kunnen verlangen, dat werd besproken. Het is die, waarop, door verandering van den uitgang van het woord of wel door dat met fijner klinkende vocalen uit te spreken, daarvan het Basa woord is gevormd. Zoo bv. ᮃᮔ᮪ᮓᮧᮜ Basa voor ᮃᮓ᮪ᮓᮧ *moed hebben;* ᮃᮔ᮪ᮓᮩᮜ voor ᮃᮓ᮪ᮓᮩ *naar gissing;* ᮃᮕᮨᮔ᮪ᮓᮩᮜ voor ᮃᮕᮨᮓᮩ *vergiffenis;* ᮃᮜᮥᮔ᮪ᮓᮩᮜ voor ᮃᮜᮥᮓᮩ *verhaal, vertelling;* ᮃᮔᮔ᮪ᮓᮩᮜ voor ᮃᮔᮓᮩ *beducht;* ᮃᮃᮔ᮪ᮓᮩᮜ voor ᮃᮃᮓᮩ *alles;* ᮃᮃᮔ᮪ and ᮃᮃᮔ᮪ᮓᮩᮜ voor ᮃᮃᮓᮩ *voorbeeld, vergelijking;* ᮃᮃᮔᮔᮩᮜ voor ᮃᮃᮔᮓᮩ *evenals;* ᮃᮔᮩ voor ᮃᮓᮩ *wezen, uiterlijk.* En met fijner klinkende vocalen: ᮃᮔᮩᮌ voor ᮃᮌᮩ *moeten, behooren;* ᮃᮎᮃᮔ᮪ᮓᮩᮜ en ᮃᮎᮨᮎᮃᮔ᮪ᮓᮩᮜ voor ᮃᮎᮌᮩᮜ en ᮃᮎᮌᮩᮜᮃᮔ᮪ᮓᮩᮜ *schuld, vergrijp;* ᮃᮜᮧᮔ᮪ᮓᮩᮜ voor ᮃᮜᮃᮔ᮪ᮓᮩᮜ iets *eischen, vorderen, van* iemand iets *afeischen* of *afvorderen*, beide van een aanzienlijke, en wel Basa loehoer en Basa voor ᮏᮔᮔᮩ iets *vragen, verzoeken*, en (*Passief* ᮃᮏᮔᮔᮩᮜᮃᮔ᮪ᮓᮩᮜ) *van* iemand iets *verzoeken*. Enz. Op een heel enkele uitzondering na zijn echter deze soort Basa woorden of zuiver Javaansch of wel, zooals bv. ᮃᮃᮔᮩᮜᮃᮔ᮪ᮓᮩᮜ en ᮃᮎᮃᮔᮩᮜᮃᮔ᮪ᮓᮩᮜ met nabootsing van het Javaansche taaleigen, gevormde hooge woorden. Op grond van dien, meent de schrijver de vrijheid te hebben, hier te verwijzen naar de Javaansche Grammatica van Prof. Roorda, alwaar (§ 91 en 90, Eerste uitgave zoomede § 84 en 83, Tweede uitgave), de vorming van dergelijke Krâmâ- of Bâsâ woorden wordt besproken.

OVER DE SOORTVERDEELING DER WOORDEN IN DE SOENDASCHE TAAL.

§ 30. Bij de verdeeling der woorden in soorten, zullen wij de wijze, waarop zulks voor de Europeesche talen wordt gedaan, slechts ten deele kunnen volgen. Al dadelijk vallen weg, van de voor genoemde talen aangenomen soorten van woorden, het bijvoegelijk naamwoord zoomede het lidwoord. Voor het eerste, het adjectief, heeft het Soendasch geen eigen vorm, en voor het artikel, het lidwoord, geen eigen woord, zooals *wij* dat onderscheiden. De woordjes ᮊᮤ en ᮃᮔᮨ waarvan wij het eerste dikwijls met ons bepalend lidwoord *de* en het tweede met ons onbepalend lidwoord *een* moeten vertalen, zijn het betrekkelijk voornaamwoord *die* en het telwoord *een*. In het bijzonder moet opgemerkt worden, dat, zooals trouwens in onze taal ook wel geschiedt, voor sommige rededeelen, een en het zelfde woord kan worden gebezigd, zonder eenige verandering in den vorm. Zoo kan bv. het woord ᮃᮓᮧᮜ beteekenen *fout*, *misslag*, *schuld*, maar ook *schuldig* zoomede *mis zijn*, *verkeerd zijn*, *schuldig zijn* of *schuld hebben;* bv. het woord ᮊᮔᮤᮞᮤᮊ *mooi* ook *mooi zijn* en bv. het woord ᮞᮥᮘᮥᮔᮀ *voorspoed*, ook *voorspoedig zijn* of *voorspoed hebben*. Uit deze voorbeelden zien wij ook, dat, waar in het Soendasch een adjectief, een bijvoegelijk naamwoord, als een prédicaat wordt toegeschreven aan iemand of iets, geen werkwoord noodig is zooals ons *zijn*. Zoo zegt men, bv. het adjectief ᮃᮏᮝᮨᮔᮛ *onwetend*, *onervaren* als prédicaat aan iemand toeschrijvende, zooals in *Ahim is onwetend* (of *onervaren*) in het Soendasch eenvoudig ᮃᮧᮤᮙ ᮄᮏᮝᮨᮔᮛ Ahim tèh bòdò, en desgelijks met het adjectief ᮞᮦᮞᮀᮏ *kort*, bv. van een stijl, zooals in *die stijl is te kort*, zonder eenige verbinding: ᮃᮔᮊᮤᮃᮔᮤᮙᮔ ᮞᮦᮞᮀᮏᮤᮔᮀ *èta mah tihang tèh pondok teuing*. Ook een substantief, een zelfstandig naamwoord, wordt wel op die wijze in een gezegde aan een onderwerp toegeschreven. Zoo bv. met het substantief ᮊᮤᮞᮥᮊ *schurk*: ᮊᮤᮞᮥᮊᮃᮔᮃᮊᮤᮃᮔᮤᮙᮔ djoeroedjana èta mah djalèma tèh, *een schurk is die man* of *die man is een schurk*.

§ 31. Een opmerking, rakende de woorden, die wij als voorzetsels onderscheiden, is deze, dat daarbij een paar zijn, die het uitdrukken van het werkwoord onnoodig kunnen maken. Met het Soendasche voorzetsel wordt dus in sommige gevallen meer uitgedrukt dan met het Hollandsche, hetgeen in het oog is te houden bij de vergelijking van deze woordsoort in beide talen. Vooral zijn het de voorzetsels ᮊᮧ *naar* en ᮅᮔ *van*, waarop het bovengezegde van toepassing is, wat de werkwoorden betreft, die door deze prépositiès onnoodig kunnen zijn, het zijn zulke, zooals *gaan*, *vertrekken*, *reizen* enz. ook wel *komen*, dus werkwoorden, waarbij van een rigting sprake moet wezen. Zoo bv. ᮊᮧᮃᮔᮊᮧᮙᮤᮊᮔᮀᮀᮃᮔᮃᮊᮤᮃᮔᮤᮙᮔ

ᮊᮥᮔ noe matak koering ka Bandoeng, sabab di saoer koe poen bapa, *de reden dat ik naar Bandoeng ga, is dat ik door vader word ontboden;* ᮃᮤᮃᮩᮌ ᮕᮔᮃᮔᮃᮔᮊᮤᮁᮔ toeloej èta awèwè kaloewar deui, *daarop ging* (of *kwam*) *die vrouw weêr naar buiten;* desgelijks ᮔᮤᮓᮤᮃᮤᮔᮃᮤᮔᮤᮃᮔᮤᮔ ᮞᮞᮔ ᮕᮤᮔᮃᮤᮔᮕᮔᮤᮔᮔᮤᮔ ᮔᮕᮔᮤᮔᮃᮔᮕᮤᮔᮕᮔᮔᮤᮔ barang nĕpi ka Tjibeureum, amprok djeung doewa djalĕma lalaki, kaoela tikidoel, èta tikalèr, *toen ik tot aan Tjibeureum was gekomen, ontmoette ik twee mannen, ik kwam van het zuiden, zij kwamen van het noorden.*

§ 32. Na deze enkele opmerkingen gaan wij over tot de bespreking van het werkwoord, de woordsoort, die ook in een Soendasche spraakkunst met regt boven aan wordt geplaatst en het eerst behoort te worden besproken.

HET WERKWOORD.

§ 33. Wij onderscheiden de werkwoorden *naar hun vorm* in:

A. *Onvolledige werkwoorden.*

B. *Eigenlijke werkwoorden.*

Onder de laatste verstaan wij:

a. het *eenvoudig werkwoord.* Hierbij bespreken wij ook *de werkwoorden, gevormd met behulp van een der voorvoegsels* ᮃᮔ ᮊᮤᮤᮔ ᮃᮔ of ᮃᮔᮔ

b. het *werkwoord*, dat begint met een neusklank en uitgaat op het aanhechtsel *an*, dat wij onderscheiden als *de eerste transitieve vorm* en noemen *het transitief werkwoord.*

c. het *werkwoord*, dat begint met een neusklank en uitgaat op het aanhechtsel *keun*, dat wij onderscheiden als *de tweede transitieve vorm* en noemen het *causatief werkwoord.* Tot die zoogenaamde *causatieve werkwoorden* brengen wij ook zoo'n werkwoord, dat gevormd is door een der hierboven genoemde werkwoorden, mits niet zoo een, dat zamengesteld is met een der *voorvoegsels* ᮃᮔ ᮊᮤᮤᮔ ᮃᮔ of ᮃᮔ te voorzien van het *voorvoegsel* ᮔᮤ en, zoo het geen *causatief werkwoord* is, ook nog van het *aanhechtsel* ᮃᮔᮊᮔᮤᮔ Het wordt wel een *remplaceerend causatief werkwoord* genoemd.

Eindelijk behandelen wij nog een derde soort werkwoorden:

C. *Zulke, die gevormd zijn met behulp van den klank oem*, en ook nog een vierde soort:

D. *werkwoorden, gevormd met behulp van het voorvoegsel b a r a n g.*

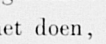
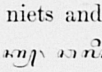
A. *Naar den vorm onvolledige werkwoorden.*

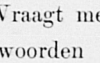
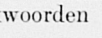
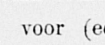
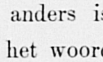
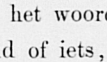
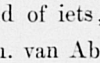
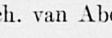
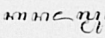
§ 34. Een *naar den vorm onvolledig werkwoord* is zoo een, dat iederen

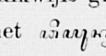
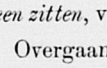
vorm mist, waaraan een werkwoord uiterlijk kenbaar is. Het is bijna altijd een van die woorden, welke wij onderscheiden als grondwoorden, een enkele maal is het ook een grondwoord en zijn herhaling met veranderden klinker of veranderde klinkers, waarbij nog op te merken valt, dat die herhaling ook wel eens wordt het eerste gedeelte van het woord en dat daarbij ook wel voor een gemakkelijker uitspraak een medeklinker wordt gewijzigd. Hier volgen eenige zulke *naar den vorm onvolledige werkwoorden*: ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ S. ᨕᨚᨙᨗ B. ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ BL. *slapen*; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ SB. *duchten*, iets *duchten*; ᨕᨚᨙᨗ S. ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ B. *gaan*; ᨕᨚᨙᨗ S. ᨕᨚᨙᨗ B. *zich oprigten* uit een liggende houding; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ SB. *heeten liegen*, *ontkennen* iets gedaan te hebben of ergens te zijn geweest; ᨕᨚᨙᨗ S. ᨕᨚᨙᨗ B. *verlangen*, *begeeren*; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ S. ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ P. en soms B. ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ BL. *zitten*; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ SB. *rammelen*, *snateren*, *snappen*; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ SB. *opkomen*, van hetgeen werd gezaaid; ᨕᨚᨙᨗ SB. *omhoog zien*; ᨕᨚᨙᨗ S. ᨕᨚᨙᨗ B. in sommige streken ook ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ B. *lusten*, *houden* van iets; ᨕᨚᨙᨗ S. ᨕᨚᨙᨗ B. *vallen*, als men staat of loopt; ᨕᨚᨙᨗ *zich dompelen in een modderpoel*, van buffels, badaks en varkens; ᨕᨚᨙᨗ S. ᨕᨚᨙᨗ B. *kunnen*, *mogen*; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ S. ᨕᨚᨙᨗ B. *zitten*, *rijden* op een rijdier of voertuig; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ *zich bemoeijen* met iemand of iets, *kwaad doen* aan iemand, *molesteeren*; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ SB. *te water gaan*; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ SB. *aanbrengen*, *plaatsen*; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ *duiken*; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ *zich afscheiden van de kameraden* of *gezellen*, *waarmeê men op 't pad is*, zoodat men niet bij elkaâr blijft, van ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ *wegwerpen*, *achterlaten*, *aan zich zelf overlaten*; ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ *zich bevinden alleen* of *met zijn beiden* in een huis of op een eenzame plaats, van ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ naam van zekeren vogel, die zich gaarne op eenzame plaatsen onthoudt. Enz.

§ 35. De *naar den vorm onvolledige* werkwoorden, die we in de vorige § bijbragten, kunnen niet, door voorzien te worden van den neusklank, den vorm en de beteekenis krijgen van het *eenvoudig werkwoord*, waarover later, wel kan van sommige, zooals bv. van ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ en ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ een zoogenaamd *transitief* of wel *causatief werkwoord*, waarover insgelijks later, worden gevormd. Voor dat aannemen van den neusklank en daarmede van den vorm en de beteekenis van het *eenvoudig werkwoord*, zijn echter niet alle *onvolledige werkwoorden*, zoo zullen wij ze kortheidshalve noemen, onvatbaar. Zoo heeft men bv. van het *onvolledig werkwoord*, dat ook een zoogenaamd *grondwoord is*, ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ *schudden*, *bewegen*, het *eenvoudig werkwoord* ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ *tegen* iets, bv. de tafel *stooten*, zoodat die in beweging komt; iemand, bv. iemand, die zit te schrijven, *stooten*, *hinderen*, *door hem te stooten*; van het *onvolledig werkwoord* mede een *grondwoord*, ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ *zich bewegen*, het *eenvoudig werkwoord* ᨕᨚᨙᨗᨊ᩵ iets, bv.

een hanglamp *in beweging brengen*, zooals door er met de handen aan te zitten, er niet af te blijven Enz.

§ 36. Wat nu de beteekenis betreft van een zoogenaamd *onvolledig werkwoord*, ze is eenvoudig deze, dat het van een persoon of zaak iets zegt, daaraan toeschrijft. Wat het zoo zegt of toeschrijft, kan zijn een bedoeld of onbedoeld doen van dien persoon of werking van die zaak, het kan ook een gesteldheid wezen, waarin zich die persoon of die zaak bevindt of geraakte. Niets meer wordt er door beteekend. Met bv. slechts het doen, dat wij benoemen met *zich bemoeijen* met iemand of iets; met niets anders dan de werking *opkomen* van iets, dat werd gezaaid, met en blootelijk de gesteldheid of toestand van *gezeten zijn*, *zittende zijn* of *zitten*.

§ 37. Vraagt men, welke de reden is dat sommige grondwoorden zoo maar als werkwoorden worden gebruikt, dan zal het antwoord moeten luiden, dat die reden niet is op te geven. Zoo zal het bv. wel onverklaarbaar blijven waarom men en niet zegt voor *gaan*, of wel en niet voor *omhoog zien*. Daarbij komt ook nog, dat het spraakgebruik soms beide vormen toelaat. Zoo bezigt men bv. maar ook voor (een in dichtmaat geschreven stuk) *zingende lezen*. Weêr eenigzins anders is het gelegen met en waarvan ik het eerste in het woordenboek vertaald heb met *vertrouwen*, *vertrouwen stellen* op iemand of iets, en het tweede met iemand of iets *vertrouwen*. Als men bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 115 5 r. v. b. in i. pl. v. las dan zou de Soendanees dat, als een grove fout, veroordeelen, maar als men voor het op den zelfden regel las dan zou hij dat wel niet *ngeunah*, d. w. z. *het oor- en het taalgevoel niet streelend*, en daarom ook niet goed vinden, maar daarmeê zou het ook gezegd wezen. Het schijnt wel, dat, in het algemeen gesproken, het verzaken van den neusklank bij een werkwoord, dat daarmeê is gevormd, veel minder kwetsend is voor het oor en het taalgevoel van den Soendanees dan, bij een zoogenaamd onvolledig werkwoord, het voorvoegen van den neusklank of het verwisselen van den beginmedeklinker met een neusletter.

Hoe het zij, dat de *onvolledige werkwoorden* niet scherp af te scheiden zijn van de andere is zeker, en wij zullen het wel moeten toeschrijven aan het dikwijls grillige spraakgebruik, dat bv. *gezeten zijn*, *zitten* beteekend wordt met en niet bestaat, maar dat bv. voor *over elkaâr heen zitten*, van iemands tanden, men èn èn mag bezigen.

§ 38. Overgaande tot de beschouwing der *Eigenlijke werkwoorden*, bespreken wij in de eerste plaats:

a. Het eenvoudig werkwoord. De werkwoorden, gevormd met een der voorvoegsels ꦲꦁ *ngg* ꦚꦺ *of* ꦲꦂ

§ 39. De werkwoorden, die wij, met het oog op de wijze van vorming, *eenvoudige werkwoorden* noemen, hun vorming heeft plaats, door den eersten letter van het grondwoord uit te spreken, met een der neusklanken ꦩ ꦤ *ng* of ꦚ ook, door voor het grondwoord te voegen den neusklank ꦤ. Namelijk:

Is de beginletter van het woord, waarvan het werkwoord wordt gevormd een ꦤ dan wordt die uitgesproken met den neusklank ꦤ maar hierbij gaat de ꦤ geheel verloren. Het uitspreken van dien medeklinker vordert namelijk een harden, van den neusklank daarentegen een zachten adem-stroom. Medeklinker en neusklank kunnen dus niet in denzelfden ademstroom uitgesproken worden, de ꦤ wijkt, en wordt vervangen door de ꦤ door den neusklank. Zoo is bv. van ꦤꦸꦛꦸꦁ *stomp, stobbe van een gevelden boom*, het werkwoord ꦤꦸꦛꦸꦁ *van een toenggoel brandhout hakken;* van ꦤꦫ ꦩꦸꦏꦫꦶꦁ *regtstreeks, regelregt*, het werkwoord ꦤꦒꦩꦸꦏꦫꦶꦁ *regelregt zich begeven* of *regelregt zijn weg nemen* naar iemand of naar een plaats.

Ook van enkele met de sisletter ꦱ beginnende grondwoorden wordt, bij de vorming van het werkwoord, de ꦤ de beginletter. Het zijn uitzonderingen op den regel (zie hieronder), dat de ꦱ vervangen wordt door de neusletter ꦚ. Zoo bv. van ꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦁ *getuige*, het werkwoord ꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦁ *echtscheiding gaan vragen wegens kwaadwillige verlating*, van een vrouw. Een synoniem van ꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦁ is ꦤꦤ꦳ een werkwoord, gevormd van het grondwoord ꦱ ꦤ꦳ welk laatste evenzoo als ꦱꦺꦴꦱꦺꦴꦁ beteekent *getuige*.

§ 40. Desgelijks wordt wel van het grondwoord ꦲꦶꦪꦂ het werkwoord gevormd met behulp van den neusklank ꦤ. Hier is de beginletter van het grondwoord de ꦲ en de regel is (zie hieronder) dat dan de neusklank ꦤ wordt voorgevoegd. De regelmatige vorm is dus ꦤꦲꦶꦪꦂ en deze is ook zeer gebruikelijk. Maar evenzoo gebruikelijk is ꦲꦶꦪꦂ gevormd, zooals werd gezegd, door de beginletter, de ꦲ uit te spreken met den neusklank ꦤ waarbij de ꦲ verloren gaat. Beide, ꦤꦲꦶꦪꦂ en ꦲꦶꦪꦂ beteekenen *zien*. Vrg. Jav. Gramm. 2e Uitg. § 95 1°.

Is de beginletter van het woord, waarvan het werkwoord wordt gevormd, een der klinkers ꦄ ꦆ ꦇ ꦈ ꦉ of ꦊ of wel de medeklinker ꦤ dan wordt die uitgesproken met den keelneusklank ꦔ. Daarbij valt van de ꦄ de klank zamen met dien van de ꦔ terwijl van de ꦆ (ꦄꦶ) ꦇ ꦈ ꦉ en ꦊ de klanken met den keelneusklank worden gecombineerd tot ꦓ (ꦔꦶ) ꦕ ꦈ ꦎ en ꦔꦸ. Wat de ꦤ betreft, deze gaat verloren om de-

zelfde reden als zulks plaats heeft met de ᨕ bij uitspraak met den neusklank ᨙ (§ 39). Zoo wordt bv. van ᨕᨙᨗ *ong.* gevormd het werkwoord ᨕᨙᨗ *beoogen, bedoelen;* van ᨕᨙᨗᨊᨗ *spiegel*, het werkwoord ᨕᨙᨗᨊᨗ *in den spiegel zien;* van ᨕᨙᨗᨊᨗᨙᨗ *ong.* het werkwoord ᨕᨙᨗᨊᨗᨙᨗ *op een draf loopen;* van ᨕᨙᨗ *geregeld, ordelijk*, het werkwoord ᨕᨙᨗ *orde stellen op* iets; van ᨕᨙᨗ *ong.* het werkwoord ᨕᨙᨗ iemand *in alle opregtheid dienen, op* iets *zich vertrouwen* of *verlaten;* van ᨕᨙᨗᨙᨗ soort *kluchtspeler*, het werkwoord ᨕᨙᨗᨙᨗ *ôgel zijn van beroep, als ôgel een voorstelling geven;* van ᨕᨙᨗᨙᨗ *afgesneden stuk, plak, plakje* van een brood, het werkwoord ᨕᨙᨗᨙᨗ iets, zooals bv. brood, *snijden.*

§ 41. Boven werd gezegd, dat, als het grondwoord tot beginletter heeft de klinker ᨕ bij voorvoeging van den keelneusklank ᨙ de è klank daarmeê tot ᨕ wordt gecombineerd. Van dien regel wordt somtijds afgeweken, zoo heeft men bv. nevens ᨕᨙᨗᨕᨙᨗ den vorm ᨕᨙᨗᨕᨙᨗ voor: iemand *beschaamd zoeken te maken.* (1)

§ 42. Is de beginletter van het woord, waarvan het werkwoord wordt gevormd een ᨕ of een ᨙ dan wordt die uitgesproken met den verhemelte neusklank ᨗ. Maar ook hier gaan in de uitspraak de ᨕ en de ᨙ verloren, zoodat de eerste letter van het werkwoord wordt de ᨗ. Bv. van ᨗᨕᨙᨗ *voldoende, toereikend*, is het werkwoord ᨗᨕᨙᨗ *in* iets (*voldoende*) *voorzien;* van ᨗᨕᨙ *vonder*, is dat ᨗᨕᨙ *over een vonder gaan;* van ᨗᨕᨙ *elleboog* is het ᨗᨕᨙ iemand *stooten met den elleboog;* van ᨗᨕᨙ *kant, zijde, rand*, is het ᨗᨕᨙ *op zijde gaan, naar den kant komen.* Enz. Dat van enkele met de ᨕ beginnende grondwoorden bij de vorming van het werkwoord de ᨕ door een ᨙ wordt vervangen, dit werd boven (§ 39) reeds opgemerkt.

§ 43. Is de beginletter van het woord een ᨙ dan geschiedt de werkwoordsvorming door genoemden medeklinker, die ook hier weder verloren gaat, uit te spreken met den neusklank ᨙ. Zoo van ᨙᨙᨙ *dwang*, het werkwoord ᨙᨙᨙ iemand *dwingen, er toe forceeren, met alle geweld willen;* van ᨕᨙᨗ *afgedaan*, het werkwoord ᨙᨙᨗ een zaak *uitwijzen, beslissen, afdoen.* Van ᨕᨙᨗ *ong.* (2) is het werkwoord ᨕᨙᨗ iets vragen, verzoeken.

---

(1) Bij C, hieronder, zal gesproken worden over de wijze van vorming van werkwoorden zooals ᨕᨙᨗᨕᨙᨗ van het grondwoord ᨕᨙᨗᨕᨙᨗ desgelijks ᨙᨙᨗ van het grondwoord ᨙᨙᨗ en derg.

(2) Eens voor al wordt hier opgemerkt, dat „*ong*" (ongebruikelijk), gevoegd achter een grondwoord of als zoodanig geldend woord, niet insluit, dat zoo'n woord ook niet in den Imperatief wordt gebruikt.

Door een zonderlinge verwisseling van den lipneusklank ᮙ met den keelneusklank ᮔ bezigt men nevens ᮞᮔᮤᮎ ook ᮞᮙᮤᮎ maar de Passieve vorm is ook van dit laatste ᮃᮞᮙᮤᮎ.

§ 44. Op dergelijke wijze als van de met een ᮃ beginnende woorden, wordt ook wel het werkwoord gevormd van zulke, die den medeklinker ᮔ tot beginletter hebben. Meer gewoon is echter de voorvoeging van den keelneusklank ᮔ voor het woord. Zoo heeft men van ᮔᮞᮔᮢ *ong.* het werkwoord ᮞᮔᮢ *draaijen, op een draaibank draaijen*, maar de meer gewone vorm is ᮔᮞᮔᮢ. Van sommige met genoemden medeklinker beginnende woorden, zijn beide wijzen van werkwoordsvorming algemeen en nevens elkaâr in gebruik. Bv. van ᮔᮜᮢ *ong.* is het werkwoord ᮃ ᮜᮢ of wel ᮔᮔᮜᮢ *vergelden, wreken*. Van anderen daarentegen wordt het werkwoord uitsluitend, hetzij op de eerste wijze, hetzij op de tweede, gevormd. Zoo is van ᮞᮔᮞᮤ *ong.* het werkwoord ᮞᮃᮞᮤ *geven*, iets *geven*, maar van ᮔᮢᮧ insgelijks *ong.* is dat ᮔᮔᮢᮧ *deelen, verdeelen*, iemand iets *toedeelen*.

§ 45. Geen zuiver Soendasche maar eigenlijk Javaansche werkwoordsvorming heeft men in ᮞᮃᮊᮢᮤᮎ ᮞᮃᮊᮢᮤᮜᮢ en derg. Van de twee hier genoemde, is het eerste gevormd van het klanknabootsende woordje ᮊᮞᮢ ons *plof*, en wel door uitspraak van den eersten medeklinker, wiens klank in dit geval *niet* verloren ging, met den neusklank ᮔ en het zoo verkregen woord *mbroek* met het voorvoegsel *a*. Het in dier voege gevormde werkwoord ᮞᮃᮊᮢᮤᮎ beteekent *op den grond ploffen, neérploffen*, van een nog al groot dier. Bv. Sp. d. J. bl. 80, 4 r. v. o. ᮃᮌᮤᮞᮤᮔᮤᮞᮔᮔᮞᮃᮊᮢᮤᮎ ᮊᮞᮢᮔᮞᮔᮔᮔᮜᮢ *de geiten ploften op den grond, morsdood*. Op dergelijke wijze als ᮞᮃᮊᮢᮤᮎ van ᮊᮞᮢ zijn ook gevormd ᮞᮃᮊᮢᮤᮜᮢ van ᮔᮜᮢ ᮞᮃᮊᮢᮤᮔᮜᮢ van ᮔᮔᮜᮢ enz.

§ 46. Begint het woord, waarvan het werkwoord moet worden gevormd, met een ᮃ ᮄ ᮅ ᮆ ᮇ ᮈ ᮉ ᮊ of ᮋ dan geschiedt zulks door voorvoeging van den keelneusklank ᮔ. Bijv. van ᮃᮀᮃᮢᮜᮢ *dakbedekking*, is het werkwoord ᮔᮃᮀᮃᮢᮜᮢ een huis, schuur of derg. *dekken;* van ᮄᮞᮤᮎ *ketting, keten*, is het ᮔᮄᮞᮤᮎ iemand *boeijen, in ketenen slaan* of *klinken;* van ᮔᮅᮧ de vertooning van dien naam, is het ᮔᮔᮅᮧ *de wajang vertoonen;* van ᮆᮔᮆᮜᮢ *stuk hout, bamboe* of *stok, aangebonden tegen iets voor de stevigheid*, is het ᮔᮆᮔᮆᮜᮢ *een lakop aanbrengen;* van ᮋᮔᮧ *boete*, is het ᮔᮋᮔᮧ iemand *in de boete slaan, beboeten;* van ᮉᮉ *rij, regel*, is het ᮔᮉᮉ *op een rij staan* of *zitten, een rij vormen;* van ᮜᮙᮧ *ong.* is het ᮃᮜᮙᮧ een kind *verwekken;* van ᮞᮜᮤᮌ *vijand*, is het ᮔᮞᮜᮤᮌ iemand *bevechten, den strijd aanbinden tegen* iemand; van ᮓᮓᮧ *met rust gelaten worden, rust hebben*, van een veld, nadat het voor de eerste maal is be-

werkt, is het ᨅᨚᨚᨊ een veld *eenige dagen met rust laten*, alvorens het verder te bewerken. Enz.

§ 47. De uitzonderingen op den in de vorige § gegeven regel zijn niet zeer talrijk. Hier volgen een paar. Bv. van ᨕᨅᨅᨔᨊ *oost*, *oostelijk*, *het oosten*, is het werkwoord niet ᨀᨕᨅᨅᨔᨊ maar ᨕᨅᨅᨔᨊ *oostwaarts gaan;* van ᨕᨛᨅᨔᨊ *maaksel*, *werk*, is het werkwoord niet ᨊᨕᨛᨅᨔᨊ maar ᨑᨛᨅᨔᨊ iets *maken*, *construeeren*, *vervaardigen;* van ᨕᨘᨑᨛ *ong.* is het werkwoord niet ᨊᨕᨘᨑᨛ maar ᨑᨕᨘᨑᨛ *waarnemen met het gezigtsorgaan*, *zien*. Van ᨕᨀᨕᨀᨀᨔᨊ *ong.* heeft men nevens den werkwoordsvorm ᨊᨕᨀᨀ ᨕᨀᨀᨔᨊ ook ᨕᨊᨕᨀᨀᨔᨊ Beide beteekenen *bijten*. Evenzoo van ᨀᨚᨊ *ong.* de werkwoordsvormen ᨊᨀᨚᨊ en ᨊᨚᨊ voor *over den grond slepen*, van den buik van een dier zooals een varken of wel van den staart van een paard.

§ 48. Door het in § 46 genoemde werkwoord ᨊᨕᨑᨔᨊ zagen we, dat, begint het grondwoord met een neusletter, zooals het geval is met het woord ᨕᨑᨔᨊ de keelneusklank ᨊ wordt voorgevoegd. Zoo dan ook als het woord begint, hetgeen zeer zeldzaam is, met den neusletter ᨑᨔᨊ maar daarbij valt op te merken, dat die beginletter of eerste medeklinker van het grondwoord, zooals trouwens veelvuldig geschiedt bij vorming van een werkwoord door voorvoeging van den keelneusklank ᨊ wordt gereduplicéerd of herhaald. Bv. van ᨑᨔᨀᨛ *pijn*, *smart*, *pijnlijk*, is het werkwoord ᨊᨑᨔᨑᨔᨀᨛ hetgeen beteekent: iemand *kwellen*, *zeer doen*, *kwetsen*. In dit geval doet de Reduplicatie, over welken grammatischen vorm later zal worden gehandeld, niet af tot de beteekenis.

§ 49. Het spraakgebruik van de, in het opschrift van dit hoofdstuk, genoemde werkwoorden, zal wel het best verklaard worden, door het geven van een reeks van beteekenissen, met de noodige voorbeelden. Wij beginnen met de in de vorige §§ besproken werkwoorden, namelijk zulke, die gevormd worden door den eersten medeklinker van het grondwoord, uit te spreken met een der neusklanken ᨅᨊ ᨊᨊ ᨑᨔᨊ of ᨔᨊ of wel door voorvoeging van den neusklank ᨊ voor het grondwoord.

§ 50. Van die werkwoorden dan kan de beteekenis wezen, al naar gelang hetgeen door het grondwoord wordt beteekend, òf: (a) *een werkzaam zijn*, *een doen*, *overeenstemmende met de eigenaardige functie van hetgeen benoemd wordt door het grondwoord*, zoo bv. van het grondwoord ᨅᨕᨔᨊᨔᨊ *iets*, bv. een lat, *ergens tot klemming aangebragt*: ᨊᨅᨕᨔᨊᨔᨊᨑᨔᨊ *klemmen*, *geklemd houden;* van ᨊᨑᨕᨔᨊ *dienaar:* ᨊᨑᨕᨔᨊ *dienen;* òf (b) *een bezigen*, *gebruiken*, *werken met hetgeen beteekend wordt door het grondwoord*, zoo bv. van het grondwoord ᨕᨑᨑᨔᨊ *schaaf:* ᨑᨑᨑᨔᨊ *schaven;* òf (c), als het grondwoord is de benaming van een rang, betrekking of beroep, *een bekleeden van dien rang* of *die betrekking*, *een uitoefenen van dat beroep*, zoo

bv. van ꦥꦤꦶ soort *politiedienaar:* ꦥꦤꦶꦤꦶ *patjalang zijn;* van ꦛꦺꦴꦁꦏꦺ *dansmeid:* ꦛꦺꦴꦁꦏꦺꦴꦁ *ronggèng zijn;* òf (d) *een doen, een verrigting, waarvan hetgeen door het grondwoord wordt beteekend, is het object*, bv. ꦄꦤ꧀ꦠꦺꦴꦁ *in den spiegel zien*, (van ꦠꦺꦴꦁ *spiegel*), ook soms *het doel* (bv. ꦤꦺꦴꦫ *naar het noorden gaan*, van ꦤꦺꦴꦫ *het noorden*). Mede kan de beteekenis zijn *een behandeling op den grondslag of den voet van hetgeen door het grondwoord wordt uitgedrukt.* Hierbij wordt de eerste lettergreep van dat woord herhaald. Bv. van ꦣꦺꦴꦩꦤ *mal, gek*, ꦄꦣꦺꦴꦣꦺꦴꦩꦤ iemand *uitmaken voor mal* of *gek*, *van* iemand *beweren dat hij mal* of *gek is*, maar ook iemand *voor den mal* of *voor den gek houden.* Eindelijk kan ook, als het grondwoord de benaming is van een localiteit, het werkwoord beteekenen *zich begeven* of *gaan in die localiteit*, zoo bv. van ꦔꦤꦶꦁ *de ruimte onder iets*, zooals een huis, tafel, rijtuig enz. ꦔꦤꦶꦁ *gaan in de kòlong.* Desgelijks waar het meer bepaald de benaming is van een soort verblijfplaats: *dergelijk verblijf* of *dergelijke verblijven gaan betrekken, zich neêrslaan in dergelijke verblijven.* Zoo bv. ꦄꦤ꧀ꦠꦫꦺꦴꦩꦱꦁꦒꦃ (slechts gebr. in geschriften): *zijn intrek nemen in een pasangrahan, zich neêrslaan in, ten dien einde opgerigte, pasangrahans* of *dergelijke*, van ꦄꦤ꧀ꦠꦫꦺꦴꦩꦱꦁꦒꦃ tegenwoordig de *benaming van een soort logementen.*

§ 51. Wij gaan nu over tot de in het opschrift van dit hoofdstuk in de tweede plaats genoemde werkwoorden. Allereerst, die, welke gevormd zijn, door v o o r het grondwoord te voegen het praefix ꦄ waarmeê ook een der later te bespreken Passieve vormen wordt geconstrueerd. Ze beteekenen in veel gevallen niets anders dan een daad, handeling of verrigting van een persoon. Zoo bv. van ꦔꦺꦴꦁꦒꦃ *ong.* het werkwoord ꦄꦔꦺꦴꦁꦒꦃ *parè snijden* of *oogsten*; van ꦒꦺꦴꦂ *ong.* het werkwoord ꦄꦒꦺꦴꦂ S. ꦄꦔꦺꦴꦩꦱꦁꦒꦃ en ꦄꦔꦺꦴꦏꦱꦁꦒꦃ B. *zich het hoofdhaar wasschen, zich het hoofd reinigen.* Maar ook niet zelden is de beteekenis dezelfde als die van het eenvoudig werkwoord, gevormd met behulp van den neusklank (zie voorg. § aldaar d), namelijk een doen, een bewerking of werking, waarvan hetgeen door het grondwoord wordt beteekend is het object, het voorwerp, hetzij omdat daarmeê wordt gehandeld of gewerkt, hetzij omdat het is het doel of wel het uitwerksel van de handeling. Bv. ꦄꦱꦶꦤ꧀ S. ꦄꦱꦶꦠꦶꦁꦒꦃ B. *zijn tanden zwartmaken*, van ꦱꦶꦤ꧀ benaming van het daartoe gebezigde préparaat; ꦄꦩꦤ꧀ S. ꦄꦱꦤ꧀ꦤꦶꦁꦒꦃ B. *werken, arbeiden*, van ꦩꦤ꧀ and ꦱꦤ꧀ꦤꦶꦁꦒꦃ *werk, arbeid*; ꦄꦫꦤ꧀ *geluid geven*, van ꦫꦤ꧀ geluid.

Opmerkelijk is het, dat van ꦒꦺꦴꦏ *ong.* en van ꦒꦫꦁꦒꦃ *postuur*, een werkwoord gevormd wordt, zoowel met behulp van den neusklank als door voorvoeging van het praefix ꦄ. Maar het spraakgebruik heeft aan ꦫꦏ and ꦄꦒꦺꦴꦏ zoomede aan ꦫꦁꦒꦃ and ꦄꦒꦫꦁꦒꦃ verschillende beteekenissen

toegekend. Terwijl ꦩꦤ꧀ beteekent een dier zooals een paard *dresseeren*, is de beteekenis van ꦱꦶꦮꦤ꧀ *leeren*, *zich oefenen* in iets. En ꦩꦥꦸꦭ beteekent *spelen*, een of ander kansspel, maar ꦱꦶꦮꦩꦸꦛ *vechten*.

§ 52. De werkwoorden, gevormd door het grond- of stamwoord te voorzien van het voorvoegsel ꦲꦶꦤ꧀ onderscheiden zich in den grond der zaak slechts door een gewijzigden vorm en een meer of minder gewijzigde beteekenis van de eenvoudige werkwoorden in § 50 besproken. Het is namelijk meer dan waarschijnlijk, dat genoemd voorvoegsel ꦲꦶꦤ꧀ niets anders is dan de verhemelte neusklank ꦔ꧀ in de uitspraak met den eersten medeklinker van het volgende woord overgegaan in ꦲꦶꦤ꧀ en dat dus bv. ꦲꦶꦤ꧀ ꦩꦺꦴꦤ꧀ ꦲꦶꦤ꧀ꦠꦸꦤ꧀ ꦲꦶꦤ꧀ꦩꦸꦫ꧀ ꦲꦶꦤ꧀ꦥꦸꦤ꧀ꦛꦸꦃ ꦲꦶꦤ꧀ꦠꦺꦴꦤ꧀ enz. vervormingen zijn, door middel van een in de uitspraak geboren neusklank, van ꦲꦶꦤ꧀ꦩꦺꦴꦤ꧀ ꦲꦶꦤ꧀ꦠꦸꦤ꧀ ꦲꦶꦤ꧀ꦩꦸꦫ꧀ ꦲꦶꦤ꧀ꦥꦸꦤ꧀ꦛꦸꦃ en ꦲꦶꦤ꧀ꦠꦺꦴꦤ꧀. Ook de beteekenis van de zoo even opgenoemde en dergelijke, met behulp van het voorvoegsel ꦲꦶꦤ꧀ gevormde werkwoorden is aan deze opvatting niet ongunstig. Die is namelijk: *een gerigt zijn met dat, hetgeen door het grondwoord wordt beteekend*, naar een zekere streek of naar een zeker punt, ook wel *een zitten, liggen in een zekere positie*, aangegeven door het grondwoord, en ook wel *een zich rigten naar het punt* of *de streek, beteekend door het grondwoord.* Zoo beteekent bv. ꦲꦶꦤ꧀ꦭꦺꦂ ꦮꦸꦭꦸ (van ꦮꦸꦭꦸ *hoofd*) liggen *met het hoofd gekeerd* naar bv. het zuiden; ꦲꦶꦤ꧀ꦠꦺꦴꦤ꧀ waarvoor ook wel ꦲꦶꦤ꧀ꦠꦺꦴ of ꦲꦶꦤ꧀ꦠꦺꦴ (van ꦮꦺꦴꦤ꧀ *ong.* in het Soendasch, maar zeker wel hetzelfde woord als het Mal. انجر *oendjoer* ook *hoendjoer*, *uitgestrekt* (niet gebogen), zooals bv. een been; *uitgestrekt zijn*), *zitten met de beenen regt voor zich uit;* ꦲꦶꦤ꧀ꦩꦺꦴꦤ꧀ (van ꦩꦺꦴꦤ꧀ *zijde, kant, flank*), *op zijn zij liggen;* ꦲꦶꦤ꧀ꦩꦸꦫ꧀ *zich rigten naar een lager punt*, en dit voor *een helling afgaan, afdalen van een helling*, van ꦩꦸꦫ꧀ *punt* of *terreingedeelte, lager dan dat, waar men zich bevindt* of *dan dat, hetgeen tot basis dient voor een vergelijking.* Vooral waar de zin van zoo'n met het voorvoegsel ꦲꦶꦤ꧀ gevormd werkwoord is: *zich rigten naar het punt* of *de streek, beteekend door het grondwoord* (waarvan het zooeven genoemde ꦲꦶꦤ꧀ꦩꦸꦫ꧀ een voorbeeld), springt de overeenkomst in beteekenis met een door middel van den neusklank gevormd eenvoudig werkwoord duidelijk in het oog. Wat meer is, ꦲꦶꦤ꧀ꦩꦸꦫꦶꦃ en ꦩꦸꦫꦶꦃ (beide van ꦩꦸꦫꦶꦃ *voor*) zijn synoniemen, beide beteekenen *het gelaat keeren* of *gekeerd houden* naar bv. het noorden, en is dan ook het Basawoord voor beide hetzelfde, namelijk ꦩꦸꦫꦶꦃ.

§ 53. Zoo'n, met behulp van het voorvoegsel ꦲꦶꦤ꧀ gevormd werkwoord kan ook, met behulp van het aanhechtsel ꦏꦤ꧀ waarover later, tot een zoogenaamd transitief, en met behulp van het aanhechtsel ꦱꦸꦩꦤ꧀ waarover insgelijks later, tot een zoogenaamd causatief werkwoord gemaakt worden.

§ 54. Een eigenaardig soort van werkwoorden wordt gevormd door voorvoeging van het praefix ᨕᨚ voor het grondwoord. De zin van zulke werkwoorden is altijd accidenteel, ze beteekenen namelijk *iets, dat met iemand* of *iets geschiedt, dat hem* of *aan dat iets overkomt, hetzij zoo maar, als het ware van zelf, hetzij als een uitvloeisel* of *gevolg van een zekere omstandigheid.* Zoo beteekent bv. ᨕᨚᨉᨚᨊ (van het klank- of geluidnabootsende woordje ᨉᨚᨊ) *storten, ploffen*, en wel onbedoeld, van een mensch of groot dier in iets zooals een kuil of put. Bv. Sp. d. J. bl. 75, 4 r. v. o. ᨕᨚᨈᨈᨈᨉᨚᨊᨕᨚᨉᨚᨊᨉᨚᨊᨕᨚᨉᨚᨊ

send woordje, ꦫꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ en ꦏꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ beide te vertalen met *glijden*, *glippen*, *vallen*, van iets zooals koffij, rijst of derg. uit den zak. Maar zoo moge men beide vormen met hetzelfde woord kunnen of liever moeten *vertalen*, ze zijn daarom niet altijd verwisselbaar. Zegt men bv. ꦄꦏꦸ ꦏꦼꦩꦥꦴꦁꦩꦸꦤ꧀ ꦏꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ ꦏꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ *ik viel op den opstap, doordien ik uitgleed op een steen*, dan mag men hierin ꦏꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ niet vervangen door ꦱꦶꦂꦭꦺꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ omdat het uitglijden hier bepaaldelijk iets is, dat overkomt, de spreker *kwam* uit te glijden. Daarentegen mag men bv. in ꦄꦏꦸ ꦠꦥꦠꦏꦺꦤ꧀ ꦏꦏꦶ ꦩꦶꦤ꧀ ꦱꦶꦂꦭꦺꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ ꦱꦶꦂꦭꦺꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ ꦄꦭꦩ꧀ ꦄꦏꦸ ꦏꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ *ik plaatste den voet op den steen, hij gleed uit en ik viel*, i. pl. v. ꦱꦶꦂꦭꦺꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ wel ꦏꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ bezigen. Men kan zich namelijk het uitglijden, i. pl. v. als een verrigting, uitgaande van den voet, in welk geval ꦱꦶꦂꦭꦺꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ moet worden gebruikt, ook denken als iets, dat den voet *overkomt*.

§ 57. Intusschen, niet *altijd* wordt het verschil in zin en beteekenis van de hier bedoelde vormen van werkwoord even streng volgehouden, soms zelfs heeft het spraakgebruik ze als onderling verwisselbaar gedecreteerd. Zulks is bv. het geval met het hierboven reeds genoemde ꦏꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ en het insgelijks daar genoemde ꦫꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ beide te vertalen met *glijden*, *glippen*, *vallen*, van iets, zooals bv. rijst uit den zak. Wil men bv. in ꦄꦱꦶ ꦏꦶꦤꦫꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ ꦏꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ ꦩꦶꦤ꧀ ꦄꦁꦒꦺꦴꦭ꧀ ꦫꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ *hier gleed gisteren mijn geld uit den zak*, i. pl. v. ꦏꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ bezigen ꦫꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ geen Soendanees zal er bedenkingen tegen hebben. Toch bestaat er grammatisch onderscheid, met ꦏꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ beteekent namelijk de spreker het glijden uit den zak als het geld *overkomen*, met ꦫꦼꦴꦔꦺꦴꦭ꧀ zegt hij, dat het geld, *als een daarvan uitgaande handeling*, uit den zak gleed.

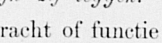
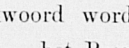
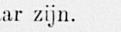
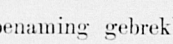
§ 58. Behalve de reeds besprokene noemden wij nog, in het opschrift van dit hoofdstuk, de werkwoorden, die gevormd zijn met behulp van het praefix ꦱꦶ. Door de met dit praefix gevormde werkwoorden wordt beteekend: òf *een doen, een verrigting, waarvan het subject tevens is het object*, òf *een plaatsen, een houden van een of meer lichaamsdeelen*, of wel *van het lichaam, in een bijzondere houding of positie*. Zoo bv. ꦱꦶꦄꦁꦒꦺꦴꦃ s. ꦄꦁꦒꦺꦴꦃ B. *zich warmen* bij een vuur. Desgelijks ꦱꦶꦩꦱꦃ en gew. ꦱꦶꦩꦱꦃꦤꦶ *zich de handen* of *de voeten wasschen*, van het Javaansche woord b a n j o e *water*; ꦱꦶꦤꦶꦫꦤ꧀ *zich het gelaat wasschen*, van ꦤꦶꦫꦤ꧀ *gelaat, gezigt*. Ter beantwoording van de bedenking, die men zou kunnen maken, dat bij ꦱꦶꦩꦱꦃ toch eigenlijk de handen of voeten het object zijn, en bij ꦱꦶꦤꦶꦫꦤ꧀ zulks is het gelaat, wordt hier opgemerkt, dat, voor den Soendanees, ꦱꦶ *geen* voorvoegsel is, en voor hem ꦱꦶꦩꦱꦃ en ꦱꦶꦤꦶꦫꦤ꧀ *geen* zamenstellingen zijn. Al is ꦤꦶꦫꦤ꧀ *gelaat*, ook een van zijn meest gewone woorden, het er meê zamengestelde ꦱꦶꦤꦶꦫꦤ꧀ beteekent voor hem niet meer dan *zich wasschen*,

met dien verstande, dat het niet is een wasschen van het geheele lichaam, maar bepaaldelijk of *uitsluitend van het gelaat.* Zoo behoort ook, wat hier trouwens voor de hand ligt, met het oog op banjoe, dat niets anders beteekent dan *water*, ᮘᮔᮨ te worden opgevat. ᮘᮔᮨ of ᮘᮔᮨᮀ is *zich wasschen, met dien verstande, dat het niet is een wasschen van het geheele lichaam, maar bepaaldelijk* of *uitsluitend van de handen* of wel *voeten.*

Onder het tweede lid der definitie, valt ᮘᮔᮨᮓᮔᮀ *de handen op de borst op* of *over elkaâr gelegd hebben* of *houden*, zooals men o. a. doet bij het verrigten van het gebed; voorts ᮘᮊᮊᮤ gezeten zijnde, bv. op een balustrade, *de beenen houden in een schuine rigting en naar denzelfden kant gekeerd*, zooals een vrouw doet die te paard zit; ook ᮘᮀᮀᮤ staande in het water of, als het ondiep is, op de hurken zittende, als een deel van het baden, *door het bovenlijf achterover te buigen, het loshangende haar dompelen in het water*, dat men er dan laat doorstroomen, hetzij tot zuivering, hetzij opdat het, ten gevolge van duiken in en door elkaâr zittende, weêr uit de war zal geraken; ook nog ᮘᮓᮔᮤ gezeten zijnde, *leunen op een regt uit gestoken arm, waarvan de hand plat op den grond ligt.*

§ 59. Daar straks (§ 58) wezen wij er reeds op, dat voor den Soendanees ᮘ geen praefix is, maar een onafscheidbaar deel van het woord. Dat zulks werkelijk zoo is, wordt ook nog hierdoor bewezen, dat van sommige, niet alle zijn vatbaar voor vormverandering, *als waren het grondwoorden*, wordt gevormd een zoogenaamd transitief of wel causatief, ook wel eens èn een transitief èn een causatief werkwoord. Zoo bv. van ᮘᮔᮨ of ᮘᮔᮨᮀ (§ 58) het transitieve werkwoord ᮘᮒᮔᮨᮔᮩᮀ of ᮘᮒᮔᮨᮓᮔᮩᮀ iemand (een ander) *de handen* of *de voeten wasschen*; van ᮘᮊᮊᮤ (§ 58) het causatieve werkwoord ᮘᮒᮊᮊᮤᮀᮔᮩᮀ *aan* iemand (hier het geheel genomen voor het deel) *het sidengdang bewerken, door hem zóo te plaatsen* of *te zetten*, bv. op een paard, *dat hij sidengdang;* van ᮘᮀᮀᮤᮓᮔᮀ (§ 58) het transitieve werkwoord ᮘᮒᮀᮀᮤᮓᮔᮩᮀ iemand (een ander) *het gezigt wasschen*, en het causatieve werkwoord ᮘᮒᮀᮀᮤᮓᮔᮩᮀᮂᮔᮩᮀ een of ander water, bijv. een geneeskrachtig water, *bezigen om zich het gezigt meê te wasschen.*

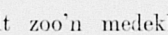
§ 60. Met het oog op het feit, dat zoo van sommige der met het voorvoegsel ᮘ gevormde werkwoorden, niet slechts met behulp van de aanhechtsels, maar ook door de beginletter uit te spreken met een overeenkomstigen neusklank, dus door ze te behandelen als waren het grondwoorden, wordt gevormd een transitief of wel een causatief werkwoord, ook wel beide, mag men dus met grond aannemen, dat de inlander de kracht of functie van het praefix niet meer gevoelt, en dat het voor hem niets anders is dan de eerste lettergreep van een woord, dat de beteekenis heeft van een werkwoord.

§ 61. Ook van een, met behulp van het voorvoegsel (§ 52) zamengesteld werkwoord, kan, wij zeiden het boven reeds (§ 53), een zoogenaamd causatief werkwoord worden gevormd, en wel op de gewone wijze, door het te voorzien van het aanhechtsel (§ 69). Zoo bv. van *op zijn zij liggen*, het causatieve werkwoord iemand *op zijn zij leggen*. Van het voorvoegsel wordt dus door den inlander de kracht of functie wel gevoeld, en is het voor hem geenzins, zooals het praefix zelfs in een onafscheidbaar deel van het woord, m. a. w. bv. het zoo even genoemde is ook voor zijn taalgevoel zamengesteld uit een grondwoord en een neusklank, waarmeê een werkwoord wordt gevormd. In verband daarmeê, is, gelijk van het Passief is van dan ook het Passief .

§ 62. Ten slotte wordt omtrent de met het praefix gevormde werkwoorden § 54 hier nog opgemerkt, dat ze voor elke vormverandering onvatbaar zijn.

b. De eerste Transitieve vorm.

§ 63. Het transitief werkwoord, zóo noemen wij, onder opmerking dat de benaming gebrekkig is, de eerste transitieve vorm, is een werkwoord, dat begint met een neusklank en uitgaat op het aanhechtsel *an*. Het kan gevormd worden van een onvolledig werkwoord (§ 34) zoomede van een der in het vorige hoofdstuk besproken werkwoorden, behalve van zoo een, dat met behulp van het voorvoegsel (§ 54) is geconstrueerd. Van een onvolledig werkwoord of ander grondwoord heeft de vorming plaats, door, onder voorvoeging van den neusklank of wel uitspraak daarmeê van den beginmedeklinker van het woord, de zooeven genoemde lettergreep *an* aan te hechten. Van een werkwoord, dat met een neusklank begint, door het te voorzien van het meergemelde aanhechtsel, van een werkwoord, dat gevormd is met het voorvoegsel door, onder aanhechting van *an*, dat voorvoegsel te vervangen door den neusklank, en eindelijk van een werkwoord. dat gevormd is met behulp van het voorvoegsel (§ 58), door, onder aanhechting van *an*, de beginmedeklinker uit te spreken met den overeenkomenden neusklank (§ 42, 59 en 60).

§ 64. Gaat het grondwoord of het werkwoord uit op een medeklinker, dan wordt die *in het schrift* verdubbeld, maar in de uitspraak wordt zoo'n medeklinker afgescheiden en met het aanhechtsel verbonden. Zoo schrijft men bv. het, van het grondwoord leuit, *rijstschuur*, gevormde transitief werkwoord: parè *opslaan in een schuur*,

maar zegt ngaleui-tan. Gaat het grondwoord of werkwoord uit op een ꦀ (panglisad), dan wordt het aanhechtsel ꦔꦤ꧀ (an), onder den invloed van de voorafgaande adspiratie *in schrift* tot ꦲꦤ꧀ (han), bv. het, van het grondwoord ꦔꦶꦗꦸ *speeksel* gevormde transitief werkwoord *njidoehan*, wordt geschreven ꦔꦶꦗꦸꦲꦤ꧀ maar in de uitspraak wordt het aanhechtsel, tenzij bij hard oplezen, weinig of niet gewijzigd.

§ 65. Eindigt het grondwoord of eenvoudig werkwoord op een ꦁ (pangnjĕtjĕk, zie de tabel), dan ondergaat het ook in de uitspraak geen verandering, maar in schrift wordt de eerste letter van het aanhechtsel, namelijk de ꦔ vervangen door de ꦥ. Zoo *schrijft* men bv. ꦥꦚꦶꦥꦤ꧀ een mensch of dier *met een boerang verwonden* of wel *daarop vangen*, van ꦚꦶ *voetangel*, *angel*, *ergens geplaatst om een mensch of dier te verwonden* of wel *een dier er op te vangen*, maar men *zegt ngaboerang-an*.

En gaat het grondwoord uit op een der klinkers i, oe, è of ò, dan wordt in de uitspraak, bij het overgaan van de klinkers i en è tot de volgende a, het aanhechtsel als van zelf ꦩꦤ꧀ en bij het overgaan van de oe en de ò tot de a van het aanhechtsel, dat laatste als van zelf ꦤꦤ꧀.

De zoo in de uitspraak gevormde halfklinkers ꦮ en ꦪ worden ook veelal in plaats van ꦔ geschreven, zoo schrijft men bv. gewoonlijk ꦲꦤꦶꦮꦩꦤ꧀ *van* of *bij* iemand *koopen* en niet ꦲꦤꦶꦔꦩꦤ꧀. Desgelijks gewoonlijk ꦚꦾꦤ ꦩꦤ꧀ *op* iemand of iets *passen*, en niet ꦚꦾꦔꦩꦤ꧀.

§ 66. Zoo'n zoogenaamd transitief werkwoord nu, kan, zooals boven (§ 63) werd gezegd, zijn gevormd van een onvolledig, van een eenvoudig, zoomede van een met behulp van een der voorvoegsels ꦲꦤ꧀ ꦲꦪ꧀ of ꦲ gevormd werkwoord. In alle die gevallen is het een werkwoord, dat, hetgeen door het onvolledig of wel ander werkwoord wordt uitgedrukt, beteekent als *overgaande* op een object, waarmeê het dikwijls onmiddelijk, zonder voorzetsel, maar soms ook met behulp van een voorzetsel, is verbonden.

Is het transitief werkwoord gevormd van een grondwoord, dat een substantief is, dan beteekent het een behandeling of bewerking van een object, met dat, hetgeen door genoemd grondwoord wordt aangeduid; ook wel een zijn, een optreden tegenover een object, als dat, hetgeen met het grondwoord wordt beteekend. Is het gevormd van een grondwoord, dat de benaming is van een hoedanigheid, dan beteekent het een behandeling of bewerking van een object, die ten doel of tot uitwerksel heeft, hetgeen door het grondwoord wordt beteekend.

Is het eindelijk gevormd van een grondwoord, dat optreedt als een zoogenaamd bijwoord, dan is de beteekenis een, ten opzigte van een object, doen, waarvan hetgeen met het grondwoord wordt beteekend, is doel of uitwerksel, ook kan de beteekenis wezen, een, met betrekking tot een

object, zich bevinden ter plaatse, door het grondwoord aangegeven of genoemd.

Zoo beteekent bv. het, van het grondwoord mede onvolledig werkwoord ᮊᮔᮤᮊᮀ *zitten*, *rijden* op een rijdier of voertuig, gevormde transitief werkwoord ᮊᮔᮤᮊᮔᮀ: een rijdier *berijden*, *op* of *in* een rijtuig *zitten;* het, van het grondwoord mede onvolledig werkwoord ᮃᮊᮀ *zitten*, gevormde transitief werkwoord ᮃᮊᮀᮊᮔᮀ: *zitten*, *gaan zitten op* iets*;* het, van het eenvoudig werkwoord ᮅᮎᮤᮌᮤ *wijken*, *de wijk nemen*, *zich verwijderen* van de plaats, die men inneemt, gevormde transitief werkwoord ᮅᮎᮤᮌᮤᮔᮀ iets *ontwijken*, *mijden*, *vermijden*, *ontgaan;* *voor* iemand *uit den weg gaan*, *voor* iemand *den wijk nemen;* het, van het substantief ᮃᮒᮃ *gouden* of *koperen hoofdsieraad*, dat o. a. door bruid en bruidegom wordt gedragen, gevormde transitief werkwoord ᮃᮒᮃᮔᮀ iemand *met een sigër tooijen;* het van het substantief ᮊᮓᮤ *getuige*, gevormde transitief werkwoord ᮊᮓᮤᮃᮔᮀ *van* iets *getuige zijn*, *bij* iets *optreden als getuige;* het van de benaming van hoedanigheid ᮀᮄᮔᮨᮔᮨ *rood*, gevormde transitief werkwoord ᮀᮄᮔᮨᮔᮨᮌᮔᮀ iets, bv. de beginletters van pada's in een wawatjan *rood kleuren*, *rood maken*, maar ook *rood worden*, zooals van het gelaat; desgelijks van ᮌᮨᮀᮊᮀ *klein*, het transitief werkwoord ᮀᮌᮨᮀᮊᮔᮀ iets *kleiner maken*, *verkleinen;* maar ook *verschrompelen*, van iemand, tengevolge van ouderdom; en eindelijk het van het zoogenaamde bijwoord ᮃᮀᮄᮀᮃᮔ *digt bij*, *nabij*, gevormde transitief werkwoord ᮀᮃᮀᮄᮀᮃᮔᮀ iemand of iets *naderen*, *in de nabijheid komen* van iets; *naderbij komen*, zoomede het, van het bijwoord ᮅᮏᮤ *boven*, gevormde transitief werkwoord ᮀᮅᮏᮤᮔᮀ ook: *zich bevinden boven* iemand of iets, gezegd bv. van de aan den zolder hangende lamp.

§ 66. Maar nog meer kan door een zoogenaamd transitief werkwoord worden uitgedrukt. Er kan namelijk ook door beteekend worden een herhaald doen, een veelvuldigheid of wel aanhoudendheid van hetgeen met het eenvoudig werkwoord wordt gezegd. Zoo bv. ᮅᮜᮔᮀ" Terwijl het eenvoudig werkwoord ᮅᮜ beteekent: een boom of een bamboe *vellen*, *kappen*, is de zin van ᮅᮜᮔᮀ twee of meer, eenige boomen of bamboe's *vellen*. Bv. Gesch. v. Soepĕna bl. 13, 12 r. ᮃᮒᮤᮃᮒᮤᮞᮔᮀᮃᮔᮀᮃᮔᮀᮃᮔᮀᮃᮔᮀᮅᮜᮔᮀᮅᮜᮔᮀᮃᮔᮀᮃᮔᮀᮃᮔᮀᮃ

Zoo is ꦱꦶꦁ rijst *stampen*, maar ꦱꦶꦁꦩꦺꦴꦪ behoort men te bezigen voor iets anders dan rijst, bv. kruiderijen of koffij *stampen; ꦔꦤꦗꦴ werken met den patjoel*, een stuk grond *bewerken met den patjoel*, 1) maar ꦔꦤꦗꦴꦏꦺꦤ wordt geëischt, waar het niet is een formeel met den patjoel bewerken van een stuk grond, maar slechts een *met den patjoel bijwerken* of *in orde brengen*, zooals men bv. een rijstvelddijkje doet of wel een *met den patjoel van onkruid zuiveren*, bv. van het plein voor het huis; ꦱꦒꦫ is een vijver of put *uithalen, uitgraven*, maar ꦱꦩꦥꦸꦃ behoort men te gebruiken voor iets, zooals bv. het vuil, dat zich verzamelde onder een huis, bv. met den patjoel, *uithalen, bij elkaâr halen.*

§ 68. Opgemerkt behoort ook te worden, dat niet *altijd* het werkwoord voorzien wordt van het aanhechtsel *an*, m. a. w. den vorm van het transitief krijgt, of, wil men, meervoudig wordt gemaakt, om het herhaald doen, de veelvuldigheid of wel aanhoudendheid van hetgeen er meê beteekend wordt, aan te duiden. Trouwens, waar, zooals dikwijls het geval is, door een of ander redewoordje reeds het bij herhaling doen of de veelvuldigheid wordt beteekend, is dat meervoudig maken van het werkwoord ook niet noodig, en zou dat dikwijls maar ꦏꦏꦏ *stijf* zijn. Maar ook in andere gevallen vindt men wel het eenvoudig werkwoord gebezigd, waar men met reden het transitief werkwoord zou verwachten. Zoo vindt men bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 19, l. r. voor *in de hand houden* gebruikt het eenvoudig werkwoord ꦱꦶꦤ꧀ꦠꦸꦪ Echter bl. 117, r. 1, 121, 7 r. zoomede Sp. d. J. bl. 136, 4 r. voor *in de hand houden, vasthouden* het transitief werkwoord ꦱꦶꦤ꧀ꦠꦸꦪꦤ꧀ Deze laatste vorm is de goede, want het eenvoudig werkwoord ꦱꦶꦤ꧀ꦠꦸꦪ beteekent eigenlijk niet meer dan *vatten*, slechts door het voorzien van het aanhechtsel *an* krijgt het de beteekenis van *aanhoudend vatten*, d. i. *in de hand houden, vasthouden.*

c. De tweede Transitieve vorm.

§ 69. Het causatief werkwoord, zooals wij met een gebruikelijke benaming den tweeden transitieven vorm noemen, onderscheidt zich van het transitief werkwoord, wat den vorm betreft, door het aanhechtsel. Dat is namelijk niet ꦒꦫꦤ꧀ maar ꦏꦺꦤ꧀ *keun*. Dit aanhechtsel ꦏꦺꦤ꧀ is wel hetzelfde suffix, dat wij in het Maleisch hebben als *kan*, en dat niets anders is dan het van de eerste syllabe beroofde voorzetsel *akan*. In Javaansche poezie treffen wij het het aan als kĕn, in Javaansch proza in den vorm van ꦔꦤꦤ and ꦔꦤꦤꦺꦤ꧀

1) Als de Passieve vorm wordt echter ook ꦱꦩꦥꦸꦃꦤ꧀ gebezigd.

§ 70. Gelijk het transitief werkwoord gevormd wordt van een der in § 63 genoemde werkwoorden, ook wel van sommige woorden, die wij als grondwoorden onderscheiden, desgelijks het causatief werkwoord. Maar was, zooals wij gezien hebben, zoo'n grondwoord bij den tweeden transitieven vorm een substantief, een benaming van hoeveelheid of wel een zoogenaamd bijwoord, voor het causatief werkwoord kan het ook nog wezen een telwoord, ook wel een toeroep of derg. Zoo bv. van het onvolledig werkwoord ᨿᨶᨛᨿᨗᨊ *slapen*, het causatief werkwoord ᨾᨿᨶᨛᨿᨗᨊᨕᨗᨊᨊ; van het onvolledig werkwoord ᨿᨗᨕᨗᨊᨊ *verdwijnen, verloren gaan*, het causatief werkwoord ᨾᨿᨗᨕᨗᨊᨕᨗᨊᨊ; van het eenvoudig werkwoord ᨿᨷᨗᨚ *hangen* aan of over iets, het causatief werkwoord ᨿᨷᨗᨚᨕᨗᨊᨊ; van het substantief ᨊᨚᨕᨗ *getuige*, het causatief werkwoord ᨿᨷᨊᨚᨕᨗᨊᨕᨗᨊᨊ; van het telwoord ᨿᨷᨊ *twee*, het causatief werkwoord ᨾᨿᨷᨊᨕᨗᨊᨊ; van den toeroep ᨊᨗᨿ *komaan, welaan*, het causatief werkwoord ᨾᨊᨗᨿᨕᨗᨊᨊ; van de benaming van hoedanigheid ᨾᨿᨗᨚ *slecht, kwaad, leelijk* enz. het causatief werkwoord ᨾᨾᨿᨗᨚᨕᨗᨊᨊ; van het zoogenaamde bijwoord ᨾᨿᨕᨗᨊᨊ *digt bij, nabij*, het causatief werkwoord ᨾᨿᨕᨗᨊᨕᨗᨊᨊ.

§ 71. De beteekenis van dit causatief werkwoord of wel van dezen tweeden transitieven vorm is in het algemeen: *ten opzigte* of *aan een persoon* of *zaak bewerken, hetgeen beteekend* of *aangegeven wordt door het woord, waarvan de vorming geschiedde.* Zoo beteekent het in de vorige § genoemde causatief werkwoord ᨾᨿᨶᨛᨿᨗᨊᨕᨗᨊᨊ *ten opzigte* of *aan* iemand *bewerken dat hij* ᨿᨶᨛᨿᨗᨊ *dat hij slaapt*, d. i. iemand *in slaap brengen, doen inslapen;* het causatief werkwoord ᨾᨿᨗᨕᨗᨊᨕᨗᨊᨊ *ten opzigte van* iets *bewerken, dat het* ᨿᨗᨕᨗᨊ *dat het verdwijnt* of *verloren gaat*, d. i. iets *doen verloren gaan* of *verdwijnen, uit den weg ruimen, doen ophouden te bestaan;* het causatief werkwoord ᨿᨷᨗᨚᨕᨗᨊᨊ *ten opzigte* of *aan* iets, bv. een baadje, *bewerken, dat het* ᨿᨷᨗᨚ *dat het hangt*, d. i. iets, bv. een baadje, *aan* of *over* iets, bv. een stoel, *hangen;* het causatief werkwoord ᨿᨷᨊᨚᨕᨗᨊᨊ *ten opzigte van* iemand *bewerken, dat hij* ᨊᨚᨕᨗ *getuige is* of *wordt*, d. i. iemand *tot getuige nemen*; het causatief werkwoord ᨾᨾᨿᨗᨚᨕᨗᨊᨊ *ten opzigte van* iemand *bewerken, dat hij* ᨾᨿᨗᨚ *slecht, kwaad, leelijk wordt in de oogen van anderen*, d. i. iemand *zwart maken, belasteren;* het causatief werkwoord ᨾᨾᨿᨕᨗᨊᨕᨗᨊᨊ *ten opzigte van* iets *bewerken, dat het* ᨿᨕᨗᨊᨊ *digt bij* of *nabij is* of *komt*, d. i. iets *nader doen komen, doen nabij komen;* het causatief werkwoord ᨾᨿᨷᨊᨕᨗᨊᨊ *ten opzigte van* iets *bewerken, dat het* ᨿᨷᨊ *twee, is* of *wordt*, d. i. iets *in tweeën deelen;* het causatief werkwoord ᨾᨊᨗᨿᨕᨗᨊᨊ *ten opzigte van* iemand of een dier, het woord ᨊᨗᨿ *welaan! komaan!* bezigen, d. i. iemand of een dier *aansporen, aanmoedigen, aanzetten.*

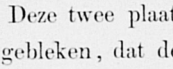
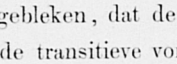
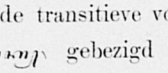
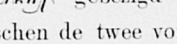
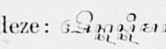
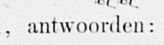
§ 72. Bij een oppervlakkige beschouwing van sommige uitdrukkingen

zou het kunnen schijnen, dat het spraakgebruik, ten opzigte van het bezigen der beide transitieve vormen, nog al zeer ruim is, m. a. w. dat men wel eens, waar men *het causatief werkwoord* zou behooren te gebruiken, *het transitief werkwoord* bezigt. Zoo beteekent het, van het eenvoudig werkwoord ⟨ⵉⵣⵎⵎ⟩ *gesloten zijn*, gevormde causatief werkwoord ⟨ⵙⵉⵣⵎⵎⵓ⟩ ten opzigte of aan iets het ⟨ⵉⵣⵎⵎ⟩ het gesloten zijn, bewerken, en dus iets, zooals een deur, *sluiten*, evenwel zegt men voor *de deur sluiten*, i. pl. v. ⟨ⵙⵉⵣⵎⵎⵓⵏⵜ ⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵜ⟩ zeer dikwijls en zelfs gewoonlijk, met het transitief werkwoord: ⟨ⵙⵉⵣⵎⵎⵓⵏⵜ ⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵜ⟩. Het transitief werkwoord ⟨ⵙⵉⵣⵎⵎⵓⵏ⟩ gevormd van het grondwoord ⟨ⵜⵉⵣⵎⵎⵓⵏ⟩ *deur* (maar slechts gebruikelijk voor het *deurtje van een kippenhok*, in een omrastering of derg.), beteekent (§ 66) *een behandeling* of *bewerking van een object, met dat, hetgeen door het grondwoord wordt aangeduid;* ⟨ⵙⵉⵣⵎⵎⵓⵏⵜ ⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵜ⟩ zou dus beteekenen *een behandeling* of *bewerking van het object* ⟨ⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵜ⟩ *deur, met een deur*, hetgeen natuurlijk niet kan. Toch is de uitdrukking goed, en kan er geen sprake zijn, van door elkaâr gebruiken der twee transitieve vormen. In ⟨ⵙⵉⵣⵎⵎⵓⵏⵜ ⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵜ⟩ is namelijk de *deur*, genomen voor de *deuropening*, m. a. w. daarin staat het woord ⟨ⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵜ⟩ voor het woord ⟨ⵜⵉⵣⵎⵎⵓⵏ⟩. Men behoort de uitdrukking dus op te vatten, als luidde ze ⟨ⵙⵉⵣⵎⵎⵓⵏⵜ ⵏ ⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵜ⟩ waarmeê beteekend wordt *een behandeling* of *bewerking van het object* ⟨ⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵜ⟩ *deuropening, met de* ⟨ⵜⵉⵣⵎⵎⵓⵏⵜ⟩ *de deur*, d. i. gelijk ⟨ⵙⵉⵣⵎⵎⵓⵏⵜ ⵜⵉⵏⵏⵉⵏⵜ⟩ *de deur sluiten.*

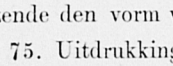
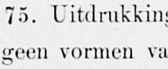
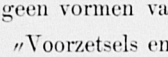
§ 73. Een enkele maal kan men naar goedvinden, den eersten, of wel den tweeden transitieven vorm bezigen, maar ook slechts, omdat er in dat speciaal geval, hetzij men het transitief, hetzij men het causatief werkwoord bezigt, hetzelfde wordt gezegd. Zoo beteekent het, van het grondwoord ⟨ⵉⵏⵎ⟩ *prijs, waarde*, gevormde transitief werkwoord ⟨ⵙⵉⵏⵎⵙⵙⵉⵏ⟩ *een behandeling van een object, met hetgeen beteekend wordt door* ⟨ⵉⵏⵎ⟩ dus *voor* iets *een verkoopprijs bepalen, bepalen wat* iets *moet kosten.* Maar datzelfde wordt ook beteekend door het causatief werkwoord ⟨ⵙⵙⵉⵏⵎⵙⵙⵉⵏ⟩ immers dit beteekent: *ten opzigte* of *aan* iets *bewerken, hetgeen door* ⟨ⵉⵏⵎ⟩ *wordt uitgedrukt*, d. i. *ten opzigte van* iets *zoo werkzaam zijn, dat het een prijs krijgt* of wel: *voor* iets *een verkoopprijs bepalen, bepalen wat* iets *moet kosten.*

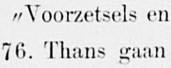
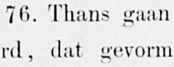
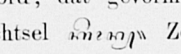
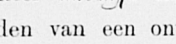
Slechts voor: *de waarde bepalen* (i. d. z. van *schatten, taxeeren*) *van* iets, dat weg raakte of vergoed moet worden, verkiezen sommigen den tweeden transitieven vorm. (*)

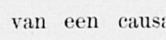
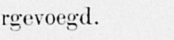
(*) Voor ⟨ⵙⵙⵉⵏⵎⵙⵙⵉⵏⵏⵉⵙ⟩ zoomede voor het, in de hier achter gevoegde Zamenspraken (bl. 45, 4 r. v. o.), voorkomende ⟨ⵙⵙⵉⵏⵎⵙⵙⵉⵏⵏⵉⵙ⟩ zie men Woordenboek en Supplement.

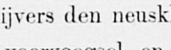
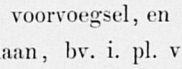
§ 74. Ook het eenvoudig werkwoord en causatief werkwoord worden wel eens met dezelfde beteekenis gebruikt. Als voorbeeld kies ik het causatief werkwoord , omdat ik daardoor gelegenheid krijg, een onnauwkeurigheid in het woordenboek te verbeteren. Daar wordt namelijk als de beteekenis opgegeven: *bezig zijn met* iets *te planten* of *te poten*, en wel op grond van twee plaatsen in de Sp. d. J. t. w. bl. 86, 4 r. v. o. en bl. 87, 3 r. Deze twee plaatsen werden mij uitdrukkelijk zóo verklaard. Maar het is mij gebleken, dat de gegeven definitie niet geheel juist is. de tweede transitieve vorm, wordt namelijk, nevens het eenvoudig werkwoord gebezigd voor iets *planten* of *poten*, zonder dat de Soendanees tusschen de twee vormen verschil maakt. In antwoord op een vraag, zooals bv. deze: *waar komt ge van daan?* kan men, en even goed, antwoorden: als " In beide gevallen beteekent het antwoord: *van de kĕbon, van het pisang planten.* Ook op bovenaangehaalde plaatsen mag men desverkiezende den vorm van het eenvoudig werkwoord gebruiken.

§ 75. Uitdrukkingen zooals bv. en derg. zijn geen vormen van causatieve werkwoorden. Wij zullen ze in het hoofdstuk „Voorzetsels en Voegwoorden" bespreken.

§ 76. Thans gaan wij over tot het insgelijks § 33 B. c. genoemde werkwoord, dat gevormd is met behulp van het voorvoegsel en het aanhechtsel " Zooals daar reeds werd opgemerkt, kan het gevormd worden van een onvolledig, van een eenvoudig, van een transitief, en ook van een causatief werkwoord. In het laatste geval wordt slechts voorgevoegd.

Bij een eenvoudig, transitief of wel causatief werkwoord, willen goede schrijvers den neusklank als die is *voorgevoegd*, vervangen hebben door het voorvoegsel, en keuren zij het dus af, dat men, zooals wel eens wordt gedaan, bv. i. pl. v. (van) zegt of schrijft "

Verder merken wij hier nog op, dat van een zoogenaamd onvolledig werkwoord slechts zeer zeldzaam een werkwoord met en wordt gevormd. Trouwens, verreweg de meeste onvolledige werkwoorden hebben beteekenissen, die ze daartoe doen ongeschikt zijn.

§ 77. Wat nu betreft de eigenaardige zin of beteekenis van een, met het voorvoegsel en het aanhechtsel gevormd werkwoord, die is deze, dat er meê wordt uitgedrukt, dat, hetgeen beteekend wordt door het werkwoord, waarvan de vorming plaats had, geschiedt bij wijze van hulp- of dienstbetoon of wel van voorziening; in een enkel geval ook, gedaan wordt ter prejudice van iemand, altijd een bepaald persoon. Zoo van het eenvoudig

werkwoord ꦩꦏꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ s. ꦤꦒꦲꦤꦺ꧀ B. iets *maken*, *construeeren*, ꦲꦩꦏꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ s. ꦲꦤꦒꦲꦤꦺ꧀ B. *ten behoeve van* iemand iets *maken* of *laten maken*, bv. Sp. d. J. bl. 132, 8 r. v. o. ꦲꦤꦒꦲꦤꦺ꧀ꦩꦏꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ꦱꦸꦩꦱꦶꦢꦺ꧀ꦲꦤꦺ꧀ꦲꦤꦒꦲꦤꦺ꧀ꦩꦏꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ *zonder vertoef werd er een smidse voor hem gemaakt;* id. bl. 128, 2 r. v. b. ꦤꦫꦸꦱꦃꦏꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ꦩꦏꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ꦏꦸꦫꦶꦤꦺ꧀ꦲꦤꦒꦲꦤꦺ꧀ꦩꦏꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ꦲꦤꦒꦲꦤꦺ꧀ꦩꦏꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ꦲꦤꦒꦲꦤꦺ꧀ *voor dat het weêr aan lêbaran toe is, wordt er niet andermaal een badjoe takwa voor je gemaakt;* van het eenvoudig werkwoord ꦧꦼꦭꦶ s. ꦤꦪꦸꦭ꧀ B. *koopen*, iets *koopen*, ꦲꦧꦼꦭꦶꦤꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ s. ꦲꦤꦪꦸꦭ꧀ꦲꦤꦒꦲꦤꦺ꧀ B. *voor* of *ten behoeve van* iemand iets *koopen*, bv. Zamensp. bl. 7, 4 r. v. o. ꦒꦫꦼꦤꦺ꧀ꦤꦤꦪꦸꦤꦤꦲ ꦲꦤꦲꦧꦼꦭꦶꦤꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ꦤꦤꦒꦲꦤꦺ꧀ꦲꦤꦪꦸꦤꦤꦲ *nu is het mijn begeerte, dat door u ten mijne behoeve de kleêren worden gekocht.*

§ 78. Gemeenlijk wordt de zin zoo gewend of ingerigt, dat, gelijk in de zoo even bijgebragte voorbeelden, de Passieve vorm van het werkwoord wordt gebruikt. Een plaats, waar de Actieve vorm is gebezigd, levert ons de zoo even aangehaalde „Zamenspraak" op bl. 2, 10 r. v. b. ꦒꦫꦼꦤꦺ꧀ꦤꦤꦪꦸꦤꦤꦲ ꦤꦠꦺ꧀ꦲꦤꦠꦺ꧀ꦲꦤꦤꦲ ꦲꦤꦲꦤꦤꦲ ꦲꦤꦲꦤꦤꦲ ꦒꦫꦼꦤꦺ꧀ꦤꦤꦪꦸꦤꦤꦲ ꦲꦤꦲꦧꦼꦭꦶꦤꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ꦤꦤꦒꦲꦤꦺ꧀ꦲꦤꦪꦸꦤꦤꦲ *wat aangaat* enz. *broeder koopt ze slechts bij wijze van hulpbetoon*, d. i. *broeder koopt die slechts voor mij, het geld geef ik.* Zie hier nog een voorbeeld: ꦲꦤꦩꦤꦺ꧀ꦲꦤꦩꦶꦫꦶꦤꦺ꧀ꦲꦤꦤꦲ *hoeveel krijg je voor het maken?* Antw. ꦲꦤꦧꦼꦠꦤꦺ꧀ꦲꦤꦠꦺ꧀ꦲꦤꦩꦶꦫꦶꦤꦺ꧀ꦲꦤꦤꦲ ꦲꦩꦱꦸꦤꦤꦲ *ik word er niet voor betaald, ik maak het, bv. het buisje, maar bij wijze van hulpbetoon.* ꦲꦩꦱꦸ ꦤꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ (van ꦩꦱꦸ *naaijen*, iets *naaijen*), beteekent *als kleêrmaker* of *naaister werken* voor iemand of wel voor de menschen; ook: *bij wijze van hulpbetoon het maken* of *naaijen.*

§ 79. De gevallen, waar de zin is: *ter prejudice van* iemand *doen, hetgeen door het werkwoord wordt beteekend*, zijn weinig talrijk. Een er van, is het, van ꦲꦭꦺ꧀ s. ꦲꦩꦺ꧀ B. een vrouw *er bij nemen*, gevormde ꦲꦩꦺ꧀ꦲꦭꦺ꧀ꦤꦺ꧀ s. ꦲꦩꦺ꧀ꦲꦭꦺ꧀ꦤꦺ꧀ B. *aan* zijn vrouw *een maroe* of *maroe's geven*, of *bij* zijn vrouw *een* tweede, derde of vierde *vrouw nemen.* Het er bij nemen van een vrouw is natuurlijk ter prejudice van de eerste. Het Passief van ꦲꦩꦺ꧀ꦲꦭꦺ꧀ꦤꦺ꧀ is ꦲꦤꦲꦩꦺ꧀ꦲꦭꦺ꧀ꦤꦺ꧀ en zulks de eerste vrouw tegenover often opzigte van (ꦤ꧀) de volgende vrouw of vrouwen. De tweede, derde of vierde vrouw ꦲꦤꦲꦭꦺ꧀ door den man.

Een ander voorbeeld is het, van het onvolledig werkwoord ꦲꦤꦲ꧀ *overspel bedrijven*, gevormde ꦲꦤꦲꦤꦺ꧀ꦲ꧀ꦤꦺ꧀ waarvan de grammatische zin is: *doen, hetgeen met* ꦲꦤꦲ꧀ *wordt gezegd, ter prejudice van* den (de) echtgenoot, d. i. *zich schuldig maken aan overspel tegenover* den (de) echtgenoot. De laatste ꦲꦤꦲꦤꦺ꧀ꦲꦤꦺ꧀ꦤꦺ꧀ Bv. ꦤꦤꦒꦲꦤꦺ꧀ꦲꦤꦺ꧀ꦤꦤ

ꦔꦭ꧀ *de vrouw van* N. N. *leidt een slecht levensgedrag, ze maakt zich schuldig aan overspel* (tegenover haar man). Uit deze voorbeelden blijkt duidelijk, dat, hoewel ꦫꦺꦴꦁꦏꦺꦴꦁꦭ꧀ soms, zooals o. a. in het tweede voorbeeld, vertaald kan worden met de beteekenis van ꦏꦺꦴꦁ d. i. overspel bedrijven, de grammatische zin toch geenzins dezelfde is.

§ 80. Eindelijk merken wij hier nog op, dat de vorm der Gebiedende wijs van zoo'n werkwoord met het voorvoegsel ꦲ en het aanhechtsel ꦏꦺꦴꦁ ꦔꦭ꧀ zooals trouwens de eigenaardige zin van de werkwoordsoort als van zelf meêbrengt, niet is de uitdrukking, op bevelenden toon iemand gezegd of toegeroepen, van hetgeen men *wil* dat hij zal doen, maar integendeel de uitdrukking van een verzoek om zeker hulp of dienstbetoon, gerigt tot zoo iemand, tegen wien men geen bepaalde Basavormen behoeft te gebruiken. Zoo beteekent bv.: ꦩꦫꦔꦭ꧀ ꦒꦫꦺꦴꦲꦤ꧀ ꦲꦥꦶꦤ꧀ ꦲꦺꦴꦩꦥꦸꦏ꧀ ꦲꦤ꧀ ꦏꦺꦴꦫꦺꦴꦁ niet: *Sapin, ga tabak voor mij koopen in de waroeng*, maar: *Sapin bewijs mij den dienst, om tabak voor mij te gaan koopen in de waroeng.*

C. *Werkwoorden, die gevormd zijn met behulp van den klank* oem.

§ 81. Het aantal der, met behulp van den klank *oem*, gevormde werkwoorden is niet groot. Om te beginnen merken wij op, dat die klank eigenlijk is de lipneusklank *m*, tot verzachting dikwijls *oem* uitgesproken, en dat het werkwoord gevormd wordt, door gezegden klank in te voegen achter den beginletter van het grondwoord. Zoo bv. van het ong. ꦱꦸꦫꦸꦃ het werkwoord ꦱꦺꦴꦩꦸꦫꦸꦃ *roepen, zich roepende laten hooren*, van een stem gezegd; van ꦫꦱ *gevoel, smaak, meening, gevoelen*, het werkwoord ꦱꦺꦴꦩꦫꦱ *beseffen, zich bewust zijn, gevoelen, meenen* enz.; van ꦱꦺꦴꦩꦥꦶꦤ꧀ *digtbij*, het werkwoord ꦱꦺꦴꦩꦥꦶꦤ꧀ *verschijnen, zijn opwachting gaan* of *komen maken* bij een meerdere. [a])

§ 82. Is de eerste letter van het grondwoord een klinker, dan worden

---

[a]) ꦲꦱꦫꦔ꧀S. ꦲꦱꦺꦴꦩꦫꦔ꧀ B. *zich verstouten* tegenover iemand; *de vrijpostigheid hebben* iets te doen; zal gevormd zijn van ꦲꦔꦁ S. ꦲꦺꦴꦁꦭ꧀ B. iemands *durven te gaan tot;* iemands *er voor over hebben,* en dit van ꦤꦤ꧀ S. ꦤꦺꦴꦤꦤ꧀ B. *moed hebben, den moed* of *de driestheid hebben, durven* iets te doen. Het ꦲꦱꦫꦭꦏ꧀ dat nevens ꦲꦱꦫꦔ꧀ als B. voor ꦲꦱꦫꦔ꧀ wordt gebruikt (bv. Soend. Brieven, uitgegeven door Holle, brief n°. 32, de eerste regel) is een Javanisme, in het Javaansch is namelijk ꦭꦏꦭꦏ꧀ kr. van ꦤꦁ en ꦲꦱꦫꦭꦏ꧀ of ꦲꦔꦶꦭꦏ꧀ kr. voor ꦲꦱꦫꦔ꧀.

de lipneusklank *m* en die vocaal, in de uitspraak, tot een syllabe. Zoo bv. ꦩꦁꦒꦸ van ꦲꦁꦒꦸ ꦥꦩꦿ van ꦥꦩꦿ enz.

Wordt de lipneusklank uitgesproken met den lipklinker *oe*, zooals bv. geschiedt, bij vorming van een werkwoord van het woord ꦏꦏꦼꦤ *grootvader*, dan is, om bij dit voorbeeld te blijven, het werkwoord: ꦔꦏꦼꦤ hetgeen beteekent: *grootvader zeggen tot iemand en hem als zoodanig behandelen.* Zoo ook ꦔꦏꦺꦴ *zich het air geven van een aanzienlijk persoon te wezen, verwaand zijn*, van ꦏꦺꦴ *groot, aanzienlijk.*

§ 83. Is de eerste letter van het grondwoord een ꦏ zooals bij het zoo even genoemde ꦏꦺꦴ *groot, aanzienlijk*, dan verandert deze ook wel eens in een ꦔ In dat geval heeft het werkwoord bepaaldelijk de beteekenis van: *zich aanstellen, als hetgeen met het grondwoord wordt beteekend.* Zoo beteekent ꦩꦔꦼꦤ bepaaldelijk: *zich aanstellen als een aanzienlijke*, terwijl ꦔꦼꦤ zooals wij zagen, nevens deze beteekenis ook nog een andere, zij het dan ook een daarmeê verband houdende, beteekenis heeft. [a])

§ 84. *Zich aanstellen, als hetgeen door het grondwoord wordt uitgedrukt*, is dus eene der beteekenissen, welke de werkwoordsoort, die we thans bespreken, kan hebben. Een andere is *gelijken op, er uitzien, als hetgeen met het grondwoord wordt genoemd.* Zoo bv. ꦩꦔꦶꦫꦶꦁ *gelijken op, er uitzien als een hihid*, van de vleugels van een vogel, als de slagpennen zijn aan het uitkomen, maar nog niet lang genoeg zijn, om den vogel in staat te stellen tot vliegen, van ꦲꦶꦫꦶꦁ *een aan een steel gehecht matje, om het vuur meê aan te waaijen.* Zoo ook ꦩꦤꦩꦤ *gelijken op* of *wel er uitzien als lèhò*, van het vleesch van een klappervrucht, als deze doewègan is (d. i. zich bevindt in het tijdperk van groei, dat de melk een aangename en verfrisschende drank is), van ꦩꦶꦩꦶꦁ *snot.*

Maar deze twee beteekenissen zijn speciale, in het algemeen beteekenen de, door invoeging van den klank *oem* gevormde, werkwoorden, en die men daarom ook "*Toestandswoorden*" zou kunnen noemen, *een toestand* of wel *een zeker zijn* of *zeker doen.* Bv. het, van ꦏꦩꦔꦶ *dienaar*, gevormde ꦩꦔꦼꦔꦶ beteekent o. a. van een land: *onderworpen zijn* aan een ander of wel aan een vorst of volk, waardoor het wordt overheerd; het, van ꦗꦭꦺꦴ ong. gevormde ꦩꦗꦼꦭꦺꦴ beteekent: *popelen* van het hart;

---

[a]) Gerust schijnt men te mogen aannemen, dat ꦩꦔꦼꦤ op dezelfde wijze is gevormd, als ꦩꦔꦼꦤꦺꦴ van ꦏꦏꦼꦤꦺꦴ dwz. met verandering van de ꦏ en een ꦔ en dus van ꦏꦏꦼꦤ *grootvader*. Het moet dus eigenlijk beteekenen *zich aanstellen als een grootvader* en van daar de huidige beteekenis *verwaand, waanwijs* gekregen hebben. Het Javaansche ꦩꦔꦶꦫꦤ van ꦏꦫꦤ *een oud man*, heeft beide beteekenissen, namelijk: *zich als een oud man aanstellen* en *waanwijs.*

het, van ꦲꦩꦶꦁ ong. gevormde ꦲꦩꦶꦁꦏꦺꦴ beteekent: *wandelen, omwandelen, aan komen wandelen*, terwijl het, van ꦲꦶꦁ *ingenomen zijn met* iemand of iets, *behagen scheppen in* iets, gevormde ꦲꦶꦁꦤꦺꦴ gebruikt wordt, èn in den zin van ꦲꦶꦁ in welk geval het dus een toestand of een zeker zijn uitdrukt, èn in den zin van *zich houden als of men behagen schept in* iets, *ingenomen is met* iemand of iets, hetgeen de aan het begin dezer § geformuleerde beteekenis is.

§ 85. Lettende op de beteekenis van een werkwoord, zooals het in § 50, c genoemde, van ꦲꦤꦤ gevormde, ꦲꦤꦤꦶꦱ zou men kunnen vragen: is dit laatste wel inderdaad gevormd door den beginmedeklinker van het grondwoord uit te spreken, met den neusklank ꦤ (§ 43), m. a. w. is het wel niet gevormd, gelijk de woorden, die we thans bespreken, namelijk door genoemden neusklank in te voegen *achter* den beginmedeklinker. Is de ware vorm van matjalang, om ons tot dit voorbeeld te bepalen, niet eerder pmatjalang dan mpatjalang? Gesteld al, dat het antwoord op deze vraag toestemmend zou behooren te luiden, dan zou zulks toch niet kunnen zijn, naar aanleiding van den zin of de beteekenis van matjalang. Immers een werkwoord, gevormd door *voorvoeging* van den neusklank, drukt ook wel eens een toestand of wel een zeker zijn of doen uit. Een voorbeeld hebben we al dadelijk in het insgelijks § 50 c. genoemde ꦲꦤꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦁ *ronggeng zijn*, dat door *voorvoeging* van den neusklank ꦤ gevormd is van ꦤꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦁ *dansmeid*.

§ 86. Onder de, door invoeging van den klank *oem* gevormde, werkwoorden of, wil men, Toestandswoorden, treffen wij een paar aan, die hier nog vermeld moeten worden. Het eerste is ꦲꦱꦸꦩꦶꦫꦶꦁ van ꦱꦸꦩꦶꦫꦶꦁ beide: *de tranen in de oogen hebben*. In plaats van ꦲꦱꦸꦩꦶꦫꦶꦁ en ꦱꦸꦩꦶꦫꦶꦁ zegt men echter ook en wel zeker beter: ꦲꦱꦸꦩꦶꦫ en ꦱꦸꦩꦶꦫ. Opmerking verdient, dat men ook een werkwoord ꦱꦩꦶꦫ heeft, dat hetzelfde beteekent als ꦲꦱꦸꦩꦶꦫꦶꦁ of ꦲꦱꦸꦩꦶꦫ. Plaatsen: Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 179, 11 r.; Kitab Dongeng n. a. bl. 52, 6 r. v. o. Gesch. v. Soepĕna bl. 37, 4 r. v. o. Desgelijks beteekenen ꦱꦩꦺ ꦲꦩꦶꦁ en ꦲꦶꦩꦶꦁ beide van ꦲꦶꦁ het eerste door voorvoeging van den neusklank ꦩ het tweede door invoeging, achter den beginmedeklinker, van den klank *oem*, — hetzelfde, te weten: *verschijnen* voor een meerdere, *zijn opwachting gaan* of *komen maken* bij een meerdere. Het eenig verschil, dat tusschen beide woorden wordt gemaakt, is, dat ꦲꦶꦩꦶꦁ als wat mooijer of deftiger wordt beschouwd. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 152, 3 r. ꦒꦫꦸꦩꦥꦼꦭꦁ ꦲꦤꦶꦫꦃꦲꦤꦺꦴꦩ ꦩꦲꦶꦩꦶꦁꦲꦤꦺꦴꦩ *er waren twee dorpelingen, die voor den regter verschenen;* Gesch. van Abd. bl. 7, 2 r. v. o. ꦲꦱꦭꦶꦩꦸꦩꦲꦶꦩꦶꦁꦲꦤꦺꦴꦩ ꦲꦱꦸꦩꦶꦫꦶꦁꦩꦲꦶꦩꦶꦁꦲꦤꦺꦴꦩ *in eerbiedige beantwoording van Uw vraag moge dienen, de reden, wij te zamen voor U verschijnen* enz. Trouwens dat de lipneusklank wordt ingevoegd, blootelijk om het woord hoffelijk te maken,

is geenzins zeldzaam. Zoo vindt men bv. in het opschrift van een brief aan een minderen of jongeren i. pl. v. ꦲꦤ꧀ *aan*, wel ꦲꦪꦤ꧀ En ꦲꦪꦱ꧀ (o. a. Kitab dongeng n. a. bl. 15, 10 r. Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 7, l. r. id. 109, 8 r. v. o.) van en zva. ꦲꦱ꧀ *van zins* of *voornemens zijn* iets te doen, is zelfs bepaaldelijk een Basawoord.

Vermeld mag ook nog worden ꦩꦶꦤꦸꦂ dat *weêrlichten* beteekent, en gevormd is van ꦩꦤꦸꦂ *blinken* of *glimmen*. Regelmatig zou het moeten zijn ꦩꦺꦤꦸꦂ Voor het vermoeden, dat ꦩꦶꦤꦸꦂ staat voor ꦩꦺꦤꦸꦂ en het niets anders is dan een meervoudsvorm van ꦩꦤꦸꦂ schijnt geen voldoenden grond te bestaan.

Ten slotte noemen wij ook nog ꦲꦪꦶꦄꦤ꧀ *getrouwd zijn, een huisgezin hebben*. Naar den vorm, kan het afgeleid worden van ꦫꦄꦤ꧀ *verhaal, geschiedenis*, maar deze afleiding is, met het oog op de uiteenloopende beteekenissen van de twee woorden, zeer onzeker.

D. Werkwoorden, gevormd met behulp van het voorvoegsel barang.

§ 87. Dit zijn werkwoorden, zooals bv. ꦫꦺꦴꦩꦤꦸꦂ *inkoopen doen; ꦫꦺꦴꦩꦔꦪꦱ꧀ arbeid verrigten; ꦫꦺꦴꦩꦤꦩꦤ꧀ voedsel tot zich nemen, eten;* enz. Ze zijn gevormd van grondwoorden, en het voorvoegsel is wel niets anders dan het, ook in 't Javaansch en Maleisch bekende, woordje barang, *goed, ding, iets*. Geeft het in genoemde talen, in sommige gevallen, aan het volgende woord een algemeenen of onbepaalden zin, zoodat in het Javaansch bv. ꦫꦺꦴꦤꦶꦤ꧀ *wie* of *wat ook, al wie, al wat*, en in het Maleisch barang siapa, *wie ook*, barang apa *wat ook* beteekent, bepaaldelijk doet het zulks in het Soendasch, als voorvoegsel tot vorming van een werkwoord. Een kenmerkende eigenschap van er meê gevormde werkwoorden is hun algemeene of geheel onbepaalde zin. Een paar voorbeelden zullen voldoende zijn om zulks aan te toonen. Bv. Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 107, 5 r. ꦤꦸꦭꦸꦱꦺꦴꦩꦤꦸꦂ ꦤꦸ ꦲꦶꦫꦩꦥꦤꦶꦲꦸꦩꦂꦫꦺꦴꦩꦱꦤꦺꦴꦲꦸꦱꦶꦫꦺꦴꦩꦏꦿꦥꦺꦏꦺꦴꦫꦺꦴꦩꦏꦸꦭꦤꦶꦫꦺꦴꦩꦩꦤ꧀ *loop* (nu) *waarheen je wilt, Oemar Sanoesi, je zult wel krepeeren, je zult niet vreten, je hebt geen geld meer*. Hierin beteekent ꦫꦺꦴꦩꦔꦶꦪꦤ꧀ dat een kasar katjida (§ 4 *c*) woord is voor ꦫꦺꦴꦩꦤꦩꦤ꧀ *eten*, en dat wij, om het platte en ruwe terug te geven, met „vreten" vertalen, klaarblijkelijk *eten, voedsel tot zich nemen*, in algemeenen of geheel onbepaalden zin, in denzelfden zin, dien eten heeft, als wij bv. zeggen: „die niet werkt, zal niet eten". Een ander zeer duidelijk voorbeeld hebben wij in ꦫꦺꦴꦩꦤꦸꦂ bv. Sp. d. J. bl. 111, 7 r. v. o. Wij lezen daar: ꦲꦶꦪꦱꦸꦩꦸꦥꦸꦩꦶꦗꦶꦱ꧀ ꦫꦺꦴꦩꦤꦸꦂꦤꦺꦴꦫꦺꦴꦩꦏꦸꦫꦸꦱ꧀ *het trof juist, dat de priester van het dorp daar was, inkoopen doende op d markt.* ꦫꦺꦴꦩꦤꦸꦂ beteekent *koopen* in onbepaalden zin, letterlijk *dinge*

koopen, dus *het een en ander koopen, inkoopen doen*. Nog een ander is ꦏꦤ꧀ ꦧꦫꦁ bv. ꦲꦤꦶꦱꦏꦤ꧀ꦧꦫꦁꦤꦪꦴ ꦩꦏꦱꦶꦃꦩꦺꦴꦭꦺꦃꦏꦤ꧀ꦠꦺꦴꦃꦲꦶ *als je* (dingen of de dingen) *zet* of *plaatst, hebt er af en toe pleizier in den boedel door elkaâr te zetten*, in plaats van soort bij soort.

§ 88. Ook de inlander voelt nog wel, daar, waar het zoo in zamenstelling of als voorvoegsel optreedt, de hierboven genoemde, eigenlijke beteekenis: *goed, ding, iets*, van het woordje barang. Sterker nog, dan uit het zooeven bijgebragte voorbeeld, waar wij om verstaanbaar te zijn, in het Hollandsch „dingen" of „de dingen" moesten invoegen, blijkt zulks uit deze plaats van de Gesch. van Abd. en Abd. (bl. 23, 4 r. v. o.: ꦏꦤ꧀ꦤꦤ꧀ ꦏꦤꦶꦪꦸꦤꦺꦴꦤ꧀ꦩꦺꦴꦲꦶꦪꦸꦤꦺꦴꦤ꧀ ꦲꦱꦩꦤꦶꦪ ꦏꦸꦩꦱꦤ꧀[a]) enz. d. i. *beschonken werd ik met eten en mooije kleêren, zooals een tulband*, enz. Klaarblijkelijk is ꦏꦤꦤ꧀ꦤꦤ꧀ hier voor den spreker een substantief, en wel een substantief, zamengesteld uit ꦏꦤ꧀ als hoofdwoord met ꦤꦤ꧀ als bepaling, zoodat men eigenlijk behoort te vertalen met: *dingen om te eten*.

§ 89. Door een zeer gebruikelijke letterverwisseling wordt het voorvoegsel ꦏꦤ꧀ ook wel eens ꦏꦩ꧀» Zoo zegt men bv. i. pl. v, ꦏꦤ꧀ꦩꦤ꧀ꦤꦤ꧀ *zoeken, trachten magtig te worden*, bv. de verschillende dingen die men noodig heeft; *er op uit gaan* of *zijn om wat te verdienen*, ook wel ꦏꦩ꧀ꦩꦤ꧀ꦤꦤ꧀»

§ 90. Vermeld moet ook nog worden, dat bij het geven van den meervoudsvorm aan zoo'n, met behulp van het voorvoegsel ꦏꦤ꧀ geconstrueerd werkwoord, slechts dat voorvoegsel dien vorm krijgt. Van ꦏꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ bv. is de mvdsv. ꦏꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ en niet ꦏꦤ꧀ꦤꦤ꧀ꦶꦪꦤ꧀ of ꦏꦤ꧀ꦤꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀» Zoo bv. Gesch. van Soepëna, bl. 2, 19 r. v. o. ꦩꦺꦴꦱꦏꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ꦤꦤ꧀ꦲꦤꦶꦁ *vervolgens aten ze daar*. Dat, zooals gezegd is, slechts het voorvoegsel den vorm van het meervoud krijgt, is nog een bewijs, dat, voor het gevoel van den inlander, het praefix eigenlijk het hoofdwoord is.

Het invoegsel IN.

§ 91. Dit invoegsel vervult in het Soendasch een zeer onbeduidende rol, en dat wij het nu ook reeds hier bespreken, vindt slechts daarin zijn aanleiding, dat het een enkele maal dient tot vorming van een woord, dat, voor den Soendanees, de beteekenis heeft van een werkwoord. Het is hetzelfde invoegsel, de neusklank *n*, met de *i* tot verzachting er voor, waarmeê in het Javaansch het zoogenaamd Oud Passief wordt gevormd

---

[a]) Duidelijker en ook beter zou zijn: ꦏꦤ꧀ꦤꦤ꧀ꦏꦤꦶꦪꦸꦤꦺꦴꦤ꧀ꦩꦺꦴꦲꦶꦪꦸꦤꦺꦴꦤ꧀ ꦲꦱꦩꦤꦶꦪ ꦏꦸꦩꦱꦤ꧀ enz. Of: ꦏꦤ꧀ꦤꦤ꧀ꦏꦤꦶꦪꦸꦤꦺꦴꦤ꧀ꦩꦺꦴꦲꦶꦪꦸꦤꦺꦴꦤ꧀ ꦲꦱꦩꦤꦶꦪ ꦏꦸꦩꦱꦤ꧀ enz.

(Jav. Gr. 2e Uitg. § 125 en volgg.). De klank wordt ingevoegd achter den beginmedeklinker van het woord.

§ 92. In het Soendasch worden de op zoo even gezegde wijze gevormde woorden beschouwd als Basa of liever als mooije woorden. Het invoegsel is veelal niets dan een middel, om het woord wat sierlijker te maken. Zoo bv. van ᮃᮔᮧ *gewis, zonder twijfel*, o. a. Gesch. v. Soepĕna bl. 4, 19 r. v. o. ᮃᮓᮔᮧ en bl. 31, 16 r. ᮃᮓᮕᮔᮧ van het Basawoord ᮃᮕᮔᮧ. Uit de eerste plaats, waar een patih tot zijn vorstin spreekt, blijkt, dat het invoegsel voldoende is, om het woord tot een Basa of mooi woord te stempelen. Wil men het heel mooi maken, dan wordt, waar zulks doenlijk is, zooals bv. op aangehaalde bladz. 31, 16 r., eerst nog de uitgang van het woord veranderd.

Een ander voorbeeld van verfraaing van het woord, door middel van het invoegsel, hebben wij in ᮃᮞᮤᮊᮧ van ᮞᮤᮊᮧ eigenlijk een werkwoord, maar in de hedendaagsche taal gebruikelijk voor *schoonzoon*, ook voor *schoondochter*. ᮃᮞᮤᮊᮧ acht men mooijer dan ᮞᮤᮊᮧ en gebruikt het mitsdien gaarne, hoffelijk sprekende. Dat zulks echter geen regel is, blijkt uit Gesch. v. Soepĕna bl. 53. 11 r. tenzij de spreker daar ᮞᮤᮊᮧ en niet ᮃᮞᮤᮊᮧ bezigt, omdat hij, hoogelijks vertoornd zijnde op Soepĕna, van dezen sprekende, geen mooi of hoog woord wil gebruiken.

Als derde voorbeeld kan genoemd worden ᮃᮊᮥᮞᮥᮜᮧ van ᮊᮥᮞᮥᮜᮧ *met dat, te zamen*, enz. Speciaal in brieven, wordt ᮃᮊᮥᮞᮥᮜᮧ dikwijls gebezigd, in plaats van ᮊᮥᮞᮥᮜᮧ bij welk laatste de Reduplicatie (waarover later) geen beteekenis heeft, — voor: *te zamen, gezamenlijk*.

§ 93. Zooals boven werd vermeld, dient het invoegsel een enkele maal tot vorming van een werkwoord, of, beter gezegd, tot vorming van een woord, dat voor den Soendanees de beteekenis heeft van een werkwoord, en mitsdien ook als zoodanig door hem wordt verklaard. Bv. Gesch. v. Soepĕna bl. 33. r. 15 ᮃᮒᮧᮃᮓᮃᮒᮤᮃᮊᮥᮔᮃᮒᮥᮊᮥᮔᮧᮜᮧ *moge ik heil ontmoeten*, d. i. *mij heil wedervaren, op weg*. Hierin staat, als zijnde hoffelijker of mooijer woord, ᮃ ᮊᮔᮤ i. pl. v. ᮊᮔᮤ. Het Basa woord ᮃᮒᮥᮔᮧᮜᮧ gebruikt Soepĕna hier, omdat hij spreekt tot zijn vorst, van zich zelf, liever niet.

DE PASSIEVE VORMEN.

§ 94. In het Soendasch onderscheiden wij twee Passieve vormen. De eerste wordt geconstrueerd, met behulp van het voorvoegsel ᮓ (di), de tweede met behulp van het voorvoegsel ᮊᮔ (ka).

§ 95. Zoogenaamde onvolledige werkwoorden (§ 34) zoomede die werkwoorden, welke gevormd zijn met behulp van den klank *oem* (§ 81)

of wel met het voorvoegsel ꦏꦤ꧀ (§ 87), hebben geen passieve vormen, slechts zijn van de zoogenaamde eigenlijke werkwoorden, het eenvoudig werkwoord (§ 39), het transitief werkwoord (§ 63), het causatief werkwoord (§ 69) zoomede een werkwoord, dat geconstrueerd is met behulp van het voorvoegsel ꦏ and het aanhechtsel ꦄꦴꦤ (§ 76), vatbaar voor deze vormverandering.

§ 96. De wijze van vorming bij het eenvoudig, zoomede bij een transitief- of causatief werkwoord, is deze, dat de neusklank vervangen wordt door een der in § 94 genoemde voorvoegsels. Zoo is bv. van ꦔꦫꦶꦁ iets *fijnwrijven*, het Pass. ꦏꦫꦶꦁꦤ꧀ *fijngewreven worden;* van ꦔꦤ꧀ *gaan* over iemand of iets, bv. van een rijtuig, het Passief ꦏꦤ꧀ꦔꦤ꧀ *overreden worden*; van ꦔꦸꦩꦺꦴꦤ꧀ iemand *vonnissen*, *veroordeelen*, het Passief ꦏꦸꦩꦺꦴꦤ꧀ꦔꦸꦩꦺꦴꦤ꧀ *gevonnisd* of *veroordeeld worden;* van ꦔꦸꦤ꧀ꦝꦸꦩ꧀ iemand of iets *doen vertrekken*, *afzenden*, *expedieeren*, het Passief ꦏꦸꦔꦸꦤ꧀ꦝꦸꦩ꧀ *afgezonden* of *geexpedieerd worden.*

Ging bij het uitspreken met den neusklank, de beginmedeklinker van het woord, waarvan het werkwoord werd gevormd, verloren, dan keert deze, bij de vorming van het Passief, terug. Bv. van ꦏꦩꦶꦲꦶꦁ iemand of iets *goed bekijken*, iemand *eens goed aankijken*, van het grondwoord ꦲꦩꦶꦲꦶꦁ *inderdaad*, *werkelijk*, *vast*, *echt*, enz. is het Passief ꦏꦲꦩꦶꦲꦶꦁꦤ꧀ *goed bekeken worden*, *eens goed aangekeken worden.*

§ 97. Van een werkwoord met het voorvoegsel ꦏ en het aanhechtsel ꦄꦴꦤ (§ 76), zoomede van een werkwoord met het voorvoegsel ꦱꦶꦂ en het aanhechtsel voor den transitieven of causatieven vorm, wordt de neusletter, terwijl het praefix van het Passief wordt voorgehecht, vervangen door een overeenstemmende medeklinker. Als voorbeelden mogen dienen: ꦏꦤ꧀ꦥꦸꦤ꧀ꦝꦼꦁ ꦱꦶꦂꦤꦫꦫꦁ en ꦱꦶꦂꦩꦩꦴꦤ꧀ꦝꦼꦁ. Van het eerste is het Passief ꦏꦤ꧀ꦥꦸꦤ꧀ꦝꦼꦁꦤ꧀ van het tweede ꦏꦤꦫꦫꦁꦤ꧀ en van het derde ꦏꦩꦩꦴꦤ꧀ꦝꦼꦁꦤ꧀.

§ 98. De beteekenis van het eerste Passief, d. i. van het Passief, gevormd met behulp van het voorvoegsel ꦏ, is deze, dat daarmeê, in de passieve wijze van spreken, iets wordt gezegd van een persoon of zaak, die in de actieve wijze van spreken zou zijn het voorwerp. Zoo beteekent van het actieve werkwoord ꦲꦠꦸꦤ iemand of iets *vertrouwen*, het Passief ꦏꦲꦠꦸꦤ *vertrouwd worden;* van het actieve werkwoord ꦱꦸꦭꦶꦗ iemand of iets *aanstaren*, het Passief ꦏꦱꦸꦭꦶꦗ *aangestaard worden;* van het actieve werkwoord ꦔꦺꦴꦫꦱꦠꦾꦤ꧀ iemand of iets *beschreijen*, *betreuren*, het Passief ꦏꦔꦺꦴꦫꦱꦠꦾꦤ꧀ *beschreid* of *betreurd worden;* van het actieve werkwoord ꦱꦩꦥꦂꦠꦺꦴꦤ꧀ iemand of iets *opofferen*, *prijsgeven*, het Passief ꦏꦱꦩꦥꦂꦠꦺꦴꦤ꧀ *opgeofferd of prijsgegeven worden;* van het in de vorige § ge-

noemde actieve werkwoord ᮃᮒᮥᮀᮓᮩᮀ *ten behoeve van* iemand iets *maken* of *laten maken*, het Passief ᮃᮒᮥᮀᮓᮩᮀᮊᮩᮀ *gemaakt worden ten behoeve van* iemand; van het daar in de tweede plaats genoemde ᮊᮩᮀᮞᮤᮃᮔ᮪ iets *vóór zich hebben*, het Passief ᮃᮊᮩᮀᮞᮤᮃᮔ᮪ *vóór zich gehouden worden* door iemand, doordien hij het vóór zich heeft, vóór zich heeft staan, het vóór hem is geplaatst, enz.), en eindelijk van het daar ook nog genoemde actieve werkwoord ᮊᮩᮀᮃᮜᮤᮃᮔ᮪ iemand *op zijn zijde leggen*, het Passief ᮃᮊᮩᮀᮃᮜᮤᮃᮔ᮪ᮊᮩᮀ *op zijn zijde gelegd worden.*

§ 99. Niet altijd echter kan men zoo'n passief met het voorhechtsel ᮃᮀ teruggeven door ons verleden deelwoord en het hulpwoord *worden*. Bv. Sp. d. J. bl. 111. 5 r. v. b. beteekent het Passief ᮃᮓᮥᮔᮤ in: ᮅᮊᮊᮤᮃᮀᮃᮁᮔᮤᮃᮓᮥᮔᮤᮅᮀᮃᮁᮔᮤᮃᮁᮔᮤᮃᮔᮤᮃᮁᮔᮤᮃᮀᮃᮁᮔᮤᮊᮩᮀᮃᮁᮔᮤᮅᮀᮃᮓᮥᮔᮤᮃᮁ ᮃᮓᮥᮔᮤᮊᮩᮀᮜᮤᮃᮁ niet, hetgeen in het Hollandsch beteekend wordt met de woorden: *verkocht worden.* Immers als dat zoo was, zou, tenzij de loerah den visch had gekocht zonder dien te zien, hetgeen nergens uit blijkt, het volgende: ᮃᮊᮤᮅᮀᮞᮩᮃᮔᮩᮃᮔᮩᮜᮩᮃᮔᮩᮃᮔᮩᮃᮔ

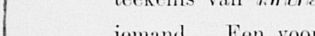
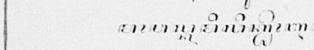
Het verschilt in beteekenis hierin van het eerste Passief, dat het geen Passieve gesteldheid beteekent, bewerkt of teweeggebragt door een subject, maar dat het een Passieve gesteldheid uitdrukt, waartoe iemand of

---

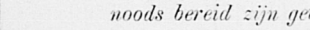
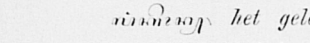
wel eens in het Soendasch, zooals in het Javaansch, een zoogenaamd accidenteel Passief werd uitgedrukt met behulp van het voorvoegsel *ka* met paměpět ( ), dus ka kě. Een woord, dat tot dergelijke opvatting aanleiding zou kunnen geven, is kaplas van het grondwoord plas dat een klanknabootsing is van *ploffen, plompen in het water*. Tot staving dat kaplas een zoogenaamd accidenteel Passief is, zou men zich dan kunnen beroepen, bv. op Sp. d. J. bl. 9 l. r., alwaar we vinden: *kamalamangkaplas kabawaklakarsa* "*ze stierde uit, plompte in het water, ging naar de diepte, en het scheelde weinig of ze was haar leven kwijt.* Maar men zou dwalen. kaplas beteekent niets meer dan *ploffen, plompen in het water*, of zulks geschiedt bedoeld of wel onbedoeld, dit wordt door het woord niet uitgedrukt, het kan het een zijn zoo goed als het ander. Wil men het ploffen of plompen in het water bepaaldelijk voorstellen als iets dat overkomt, m. a. w. als een accident, dan moet men zeggen kakaplas (§ 54). Vermits echter, zooals gezegd werd, kaplas ook de beteekenis *kan* hebben van kakaplas mogt de auteur schrijven zooals hij deed. Hij vermeed daardoor daardoor tevens het bezigen achter elkaâr van drie woorden, die met de zelfde letter beginnen.

Dat deze opvatting juist is, en kaplas voor den Soendanees geen acc. Passief is van een werkwoord, maar dat hij er meê leeft als ware het een grondwoord, dit blijkt uit den vorm van het causatief werkwoord ngaplasken iemand of iets *in het water werpen* of *plompen*, of, wil men, van het eenvoudig werkwoord ngaplas". Namelijk, het woord waarvan de vorming geschiedde is niet plas dan toch zou het causatief werkwoord moeten luiden ngaplasken (§ 42), maar ka plas". Wat het van plas gevormde ngaplas betreft, dat men vindt Sp. d. J. bl. 17, 6 en 5 r. v. o., dit kan veilig buiten beschouwing worden gelaten, het is een Javanisme en geen Soendasch. De bedoelde plaats (6 r. v. o.) behoorde te luiden: *anuju kaplasken kabawaklakarsa*". Desgelijks moet het volgende ngaplas zijn: *kaplasken kabawaklakarsa*".

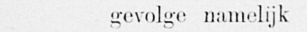
Evenzoo als met kaplas is het gelegen met het, er meê in beteekenis overeenkomende en o.a. Sp. d. J. bl. 27, 8 r. v. o. te vinden, kabuang". Wil men, *door den vorm*, het niet met opzet of het niet bedoeld zijn bepaald uitdrukken, dan behoort men te schrijven kakabuang". Maar ook hier is zulks niet noodig, kabuang *kan* den zin hebben van kakabuang en dat het dien zin heeft, is, door hetgeen vooraf gaat, genoegzaam duidelijk. Het kabuang dat men vindt op r. 3 van bovenaangehaalde bladzijde, en dat beteekent *zich* in het water *werpen*, *zich* in het water *laten vallen*, is gevormd van kabuang".

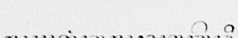
iets, als het ware van zelf of wel door omstandigheden, komt of geraakt. Zoo bv. of Terwijl beteekent *in bezit genomen worden* door iemand, bv. *die inktkoker is oorspronkelijk de mijne, maar nu wordt die maar in bezit genomen door Sanim*, is de beteekenis van of *in het bezit komen* of *raken* van iemand. Een voorbeeld vinden wij Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 67. 52 *en dan in zoo'n geval te komen, zeker, ze zouden het op een lijn stellen met het vinden van een schat, naar onze meening is er geen kwestie van, dat het weêr in bezit zou geraakt zijn van vader, ook al had vader een actie ingesteld, zeker zouden ze de zaak in proces hebben gegooid, en des noods bereid zijn geweest een eed te doen.*

Een ander voorbeeld hebben wij bl. 145/147 r. 1. v. o. *het geld, om handel meê te drijven, raakte terug betaald.* Ten gevolge namelijk van de omstandigheid, dat het Oemar Sanoesi uiterst voorspoedig ging, waardoor hij het geleende kon teruggeven, *raakte* dat geld terugbetaald. Stond er dan zou, ja, uit het voorgaande ook wel op te maken zijn, dat het terug betaald worden een gevolg was van de zooeven genoemde omstandigheid, maar grammatisch zou er toch niets anders meê beteekend worden dan de Passieve gesteldheid *terugbetaald worden*, van het object geld, bewerkt door het subject Oemar Sanoesi. [a])

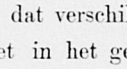
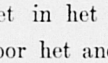
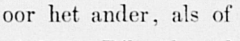
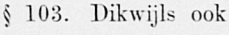
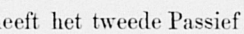
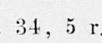
§ 101. Het verschil in zin of beteekenis tusschen het eerste en het tweede Passief, drukt de inlander niet onaardig uit, door van het eerste te zeggen dat het is *met opzet*, en van het tweede dat het is *niet met opzet*. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 108, 6 r. v. o. *zijn vader was overleden, hij was door een schot getroffen* (d. w. z. *doodgeschoten*) *door een booswicht in het bosch.* Hier geschiedde het *met een schot treffen* en van daar *het door een schot getroffen worden*, met opzet, daarom werd hier gebruikt Maar op de volg. bladzijde 7 reg. en volgg. v. b: vindt men Wij lezen daar:

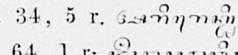
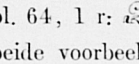
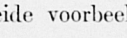

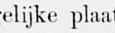
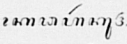
[a]) Bl. 145 r. 1, Gesch. v. Abd. en Abd. leest men: De Passieve vorm moge hier verdedigd kunnen worden, noodig is die zeker niet. Leest men i. pl. daarvan den actieven vorm dan wordt de constructie heel wat minder stijf en gewrongen.

 enz. d. i. *weldra kwamen Bĕgogs kameraden, die talrijk waren, kijken naar hem, die door het schot raakte getroffen; Bĕgog sloeg de armen om hem heen, terwijl* enz. Hier zou een fout zijn, omdat het *met een schot treffen* en van daar *het door een schot getroffen worden*, niet met opzet plaats vond. Een hert was namelijk het doel, en het was slechts tengevolge van de omstandigheid, dat de persoon die getroffen werd, zich juist daar ter plaatse in het bosch had verborgen, dat *hij* werd getroffen. Zie ook § 104.

§ 102. Met opzet kozen wij hier een voorbeeld, waarin het verschil in zin of beteekenis der beide Passieven zeer scherp uitkomt. Niet altijd echter is dat verschil zoo in het oog springend, ja, een enkele maal zelfs schijnt het in het geheel niet gevoeld te worden, en bezigt men het eene Passief voor het ander, als of beide hetzelfde beteekenden.

§ 103. Dikwijls ook, maar in dit geval wordt het veelal onmiddelijk voorafgaan door een ontkennend redewoordje zooals of heeft het tweede Passief de beteekenis van ons Gerundium. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 34, 5 r. en Gesch. v. Soepĕna bl. 64, 1 r: In beide voorbeelden is de beteekenis van : *te verplaatsen.* Een dergelijke plaats vinden wij Sp. d. J. bl. 87, 5 r. v. b. *van dien geplanten boom zal niet te eten zijn door vadertje*, d. w. z. als er vruchten aan zullen zijn, zal vadertje er niet meer wezen. De Passieve vorm heeft hier de beteekenis van ons gerundium *te eten.*

§ 104. Soms is het tweede Passief, gelijk het eerste Passief (§ 98), te vertalen met het *verleden* of *lijdend deelwoord* en het hulpwoord *zijn* of *worden*; dit laatste wordt dan echter slechts gebruikt voor *raken.* Bijv. Gesch. v. Soepĕna bl. 11. 6 r. v. o. *wat aangaat mijn naam, waarmeé ik genoemd wordt door moeder en dien mij gegeven wordt door vader, die bekend is* (*raakte*) *in ieder dorp en bekend in ieder dessa, die naam is Banan.* Ook het in de hierboven (§ 102) aangehaalde plaats uit de Sp. v. J. kan de juistheid der gemaakte opmerking staven. Slechts om de beteekenis van het tweede Passief te beter te doen uitkomen, vertaalden wij daar met „*raakte getroffen*," gewoonlijk zal men zeggen: *werd getroffen.*

§ 105. Van een zoogenaamd *Transitief werkwoord* (§ 63) gevormd, is het onderscheid in beteekenis der beide Passieven soms weinig merkbaar. Bv. het, van het transitief werkwoord *vergunning verleenen*, gevormde Passief (o. a. Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 25, 3 r.).

beteekent *veroorloofd worden*, *toegestaan worden*, en zoo zal men het insgelijks van ᨕᨗᨚᨗᨊᨚᨊ gevormde Passief ᨕᨘᨕᨗᨚᨗᨊᨚᨊ o. a. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 37, 8 r., 63, 2 r. v. o. 133, r. 1 ook wel mogen vertalen, tenzij men, om eenig onderscheid te maken, het laatste zou willen teruggeven met *verlof krijgen* of *verlof bekomen*.

§ 106. Een accidenteel transitief Passief, aldus kan men zoo'n vorm als bv. het zooeven genoemde ᨕᨘᨕᨗᨚᨗᨊᨚᨊ gevoegelijk noemen, wordt, ook wel direct van een zoogenaamd grondwoord gevormd. In dat geval beteekent het *een accidenteele gesteldheid*, *waartoe een persoon* of *zaak komt*, *door dat*, *hetgeen beteekend wordt door het grondwoord*, ook wordt er wel meê uitgedrukt: *raken* of *geraakt in den toestand*, *die beteekend wordt door het grondwoord*. Zoo bv. ᨕᨘᨕᨗᨕᨗᨕᨗᨕᨗᨚᨗᨊᨚᨊ *getroffen door droogte*, *droogte hebben*, van ᨕᨘᨕᨗᨕᨗᨕᨗ *droog* (in tegenstelling met regen); ᨕᨘᨚᨗᨕᨗᨚᨗᨊᨚᨊ iets *kwijt geraakt zijn*, *in den toestand geraakt zijn van* iemand of iets *te hebben verloren*, van ᨚᨗᨕᨗᨚᨗᨊᨚᨊ *verdwijnen*, *verloren gaan*, *weg*, *verdwenen*; ᨕᨘᨊᨚᨕᨗᨕᨗᨚᨗᨊᨚᨊ *door den slaap overmeesterd worden* of *raken*, *in slaap raken* of *vallen*, van ᨊᨚᨕᨗᨚᨗᨊᨚᨊ *slapen*. Zoo ook ᨕᨘᨕᨗᨕᨗᨚᨗᨊᨚᨊ van ᨕᨗᨕᨗ *dood*, *gestorven*. Hier is echter de beteekenis een figuurlijke, want ᨕᨘᨕᨗᨕᨗᨚᨗᨊᨚᨊ beteekent niet *dood*, *gestorven*, zooals volgens het bovenstaande moest zijn, maar *bezwijmd*, *bewusteloos*. Zonder twijfel heeft het gelijken op een doode, van iemand, die bewusteloos ligt, tot de beteekenis geleid.

§ 107. Met een enkel woord moeten wij ook nog melding maken van een paar woorden, die, *grammatisch*, accidenteel transitieve Passieven, door het spraakgebruik hun Passieve beteekenis hebben verloren, of liever, als waren het actieven, worden gebruikt. Het eerste van die woorden is ᨕᨘᨕᨗᨈᨚᨊᨚᨊ een Basa woord voor ᨕᨗᨊᨚ *lachen*. Dit ᨕᨘᨕᨗᨈᨚᨊᨚᨊ is wel te onderscheiden van ᨕᨗᨚᨗᨈᨗ het gewone Basawoord voor ᨕᨗᨊᨚ. Terwijl namelijk de beide laatste eenvoudig beteekenen *lachen*, is de beteekenis van ᨕᨘᨕᨗᨈᨚᨊᨚᨊ dat slechts van een meerdere sprekende, wordt gebezigd: *lachen* om iets dat wordt gezegd, verteld of meêgedeeld; *pleizier hebben*, *schik hebben* (zich uitende of openbarende door lachen) in iemand of iets. Het grondwoord is ᨕᨘᨈᨗ *mededeeling* aan een meerdere, en zoo wordt met ᨕᨘᨕᨘᨈᨚᨊᨚᨊ eigenlijk beteekend: *de accidenteele gesteldheid*, *waartoe iemand komt*, *door dat*, *hetgeen beteekend wordt door het grondwoord*, d. i. *door de* ᨕᨘᨈᨗ *de mededeeling*. In de volgende regels uit de Gesch. van Soepĕna vindt men de beide Basa woorden voor ᨕᨗᨊᨚ namelijk ᨕᨘᨕᨗᨈᨚᨊᨚᨊ en ᨚᨗᨕᨗᨚᨗᨈᨗ zoo gebezigd, dat het eigenaardig verschil in beteekenis te voelen is. Wij lezen namelijk bl. 39, 5 r. v. b. ᨕᨗᨚᨗᨕᨗᨚᨗᨈᨗᨚᨗᨈᨗᨚᨗᨕᨘᨕᨘᨈᨚᨊᨚᨊᨚᨗᨚᨗᨕᨗᨚᨗᨈᨗᨚᨗᨕᨗᨚᨗᨈᨗᨚᨗᨕᨘᨕᨘᨈᨚᨊᨚᨊ ᨚᨗᨚᨗᨕᨗᨚᨗᨈᨗᨚᨗᨕᨗᨚᨗᨈᨗᨚᨗᨕᨗᨚᨗᨈ

openbarende door lachen om zijn hatoer, om hetgeen hij zeide), *ze lachten en het scheen, dat door hen werd ingestemd, met hetgeen hij zeide.*

Het tweede van de bedoelde woorden is ᮊᮔᮤᮞᮔᮀ dat een Basa woord is voor ᮃᮓᮤ *ontlasting hebben, kakken.* De eigenlijke beteekenis van ᮊᮔᮤᮞᮔᮀ waarvan het grondwoord is ᮃᮞᮔᮀ *zwaar*, kan op dergelijke wijze als bij ᮊᮔᮤᮌᮔᮀ opgemaakt worden. Minder voor de hand ligt de verklaring van ᮊᮔᮨᮃᮔᮀ dat het Basawoord is voor ᮃᮔᮥ *pissen, wateren*, en gevormd is van het grondwoord ᮅᮨᮃᮤ *ligt.* De gissing, dat ᮊᮔᮨᮃᮔᮀ als Basa woord voor ᮃᮔᮥ in gebruik genomen is, eenvoudig als een tegenstelling of in tegenstelling met het zoo even genoemde ᮊᮔᮤᮞᮔᮀ het Basa woord voor ᮃᮓᮤ schijnt niet geheel onaannemelijk.

§ 108. Met behulp van het voorvoegsel voor het tweede Passief werden in het Soendasch ook nog woorden gevormd, die wij als substantieven onderscheiden. [a]) Bv. ᮊᮔᮅᮥ *bekende, kennis*, van ᮅᮥ *bekend zijn* met iemand; ook met reduplicatie van het voorvoegsel, bv. ᮊᮔᮃᮤ *begunstigde, lieveling, gunsteling;* ook *naam*, van ᮌᮃᮤ *genegenheid* of *liefde koesteren* voor iemand, en dit van ᮃᮤ *gunst, genade, liefde;* ᮊᮔᮤᮞᮨᮔᮀ *vreeze, angst, beduchtheid*, van ᮞᮨᮔᮀ *bang, bang zijn, vreezen.* Enz.

§ 109. Nog dient dit passief voorvoegsel, om van telwoorden, benamingen van rangorde af te leiden. Bv. ᮊᮔᮤᮞᮤ *vijfde*, van ᮞᮤᮞᮤ *vijf;* ᮊᮔᮨᮒᮥ *zevende*, van ᮒᮨᮒᮥ *zeven;* ᮊᮔᮃᮔᮤ *derde*, van ᮃᮔᮤ *drie.* Eigenlijk beteekent, om ons bij het laatste voorbeeld te bepalen, ᮊᮔᮃᮔᮤ niet *derde*, maar *tot drie geraakt*, of wel *gedried.* Duidelijk blijkt dit o. a. uit deze plaats (bl. 109, 9 r. v. o.) der Gesch. van Abd. en Abd. Daar zegt Sèh Djapar: ᮊᮤᮃᮤᮊᮤᮃᮔᮀᮓᮥᮊᮥᮔᮀᮃᮔᮤᮔᮤᮃᮥᮓᮤᮃᮔᮤᮊᮔᮤᮃᮔᮤᮔᮀᮃᮔᮤ hetgeen, letterlijk vertaald: luidt: *ik hier, gedried door mijn* (twee) *jongere broeders, wensch volgeling te worden bij U*, d. i. *ik en mijn beide jongere broeders, wij wenschen volgelingen te worden bij U.* Hier dient ᮊᮔᮃᮔᮤ om met één voorwerp, twee anderen te verbinden.

§ 110. Ook een accidenteel transitief Passief (§ 106) heeft dikwijls den zin van hetgeen wij een *zelfstandig naamwoord* noemen, vooral van zoo een, dat gevormd is met behulp van het achtervoegsel *heid.* Zoo bv. ᮊᮔᮞᮨᮞᮔᮀ *boosheid, slechtheid* enz. van ᮞᮨᮞᮔᮥ *slecht, kwaad, leelijk;* ᮊᮔᮃᮔᮀᮔᮀ *genoegen, tevredenheid* enz. van ᮃᮔᮀ *tevreden, vergenoegd;* ᮊᮔᮈᮤᮈᮔᮀ *goedheid, voortreffelijkheid, braafheid, deugd* enz.

---

[a]) Ook wij hebben zelfstandige naamwoorden, die gevormd zijn met behulp van een passief praefix, men denke slechts aan *geruisch, gebulder, gebons* en derg.

van *ᮊᮥᮔᮤ᮪* *goed, braaf* enz.; *ᮊᮥᮔᮤ᮪ᮃᮔ᮪* *verwaandheid* enz. van *ᮃᮔ᮪* *over, te bovengaan, meer*, enz.

Over den Meervoudsvorm.

§ 111. Niet slechts een substantief, maar ook andere woordsoorten, zooals bv. een bijvoegelijk naamwoord, een werkwoord enz. kunnen in het Soendasch een meervoudsvorm aannemen. Dat het transitief werkwoord een herhaald doen, een veelvuldigheid of aanhoudendheid, als men wil, een meervoud kan uitdrukken, dit zagen wij reeds boven (§ 66), deze eigenaardige zin, dien het transitief werkwoord soms heeft, behoort echter niet verward te worden met de eigenlijke meervoudsvormen, waarover nu zal gesproken worden.

§ 112. Vooraf zij nog opgemerkt, dat de meervoudsvorm in het Soendasch zeer veelvuldig wordt gebezigd, ook wel eens, waar zulks onnoodig is. Waar dit laatste het geval is, is de meervoudsvorm te beschouwen als een uitvloeisel van de in het Soendasch sterk heerschende zucht, om de woorden te verlengen.

§ 113. Het meervoud wordt op verschillende wijze gevormd. In de eerste plaats, door invoeging van den klank ar of al, achter den beginmedeklinker van het woord. Zoo is bv. van *ᮊᮔᮊᮤ᮪* *zitten*, de mvdsv. *ᮊᮔᮁᮊᮤ᮪*; van *ᮞᮤᮃ᮪* *staan*, de mvdsv. *ᮞᮔᮁᮃ᮪*; van *ᮊᮥᮒᮩ* *mensch*, de mvdsv. *ᮊᮔᮁᮒᮩ* of *ᮊᮥᮔᮁᮒᮩ*; van *ᮃᮜᮧᮞ᮪* *lekker*, de mvdsv. *ᮃᮔᮁᮜᮧᮞ᮪*; van *ᮃᮒᮩᮞᮤ* *gaan, loopen*, de mvdsv. *ᮔᮁᮒᮩᮞᮤ*; van *ᮏᮔᮥᮃ* *veel*, de mvdsv. *ᮔᮁᮏᮔᮥᮃ*; *van ᮃᮏᮔᮀ᮪* *het vallen van den avond*, de mvdsv. *ᮔᮁᮏᮔᮀ᮪*" Enz.

§ 114. Vermelding verdient, dat bij sommige woorden, ook al weêr tengevolge van de zucht om de woorden te verlengen, de invoeging van den klank tot vorming van het meervoud, wel eens tweemaal plaats heeft. Zoo heeft men bv. nevens het zooeven genoemde *ᮔᮁᮊᮔᮁᮊᮤ᮪* als de mvdsv. van *ᮊᮔᮊᮤ᮪* *zitten*, ook *ᮔᮁᮔᮁᮊᮔᮁᮊᮤ᮪* dat op dergelijke wijze van *ᮔᮁᮔᮁ ᮊᮤ᮪* is gevormd als dit laatste van *ᮊᮔᮊᮤ᮪*" Desgelijks werd, van het ook reeds genoemde *ᮔᮁᮞᮤᮃ᮪* de mvdsv. van *ᮞᮤᮃ᮪* *staan*, wederom *ᮔᮁᮔᮁᮞᮤᮃ᮪* gevormd. Onderscheid tusschen beide meervoudsvormen wordt niet gemaakt, men kan gebruiken *ᮔᮁᮔᮁᮊᮔᮁᮊᮤ᮪* of wel *ᮔᮁᮔᮁᮊᮔᮁᮊᮤ᮪* zoo ook *ᮔᮁᮞᮤᮃ᮪* of wel *ᮔᮁᮔᮁᮞᮤᮃ᮪*"

§ 115. Begint het woord met een klinker, dan wordt de klank vóór het woord gevoegd. Zoo is bv. van *ᮌᮥᮃᮔᮁᮊᮤ᮪* *spelen*, *ᮌᮔᮁᮥᮃᮔᮁᮊᮤ᮪* de mvdsv. van *ᮌᮔᮥᮔ᮪* *zijn*, is die *ᮌᮔᮁᮥᮔᮥ*; van *ᮌᮔᮁᮒᮩᮊᮔᮁᮊᮤ᮪* *inkomen, ingaan*, is die *ᮌᮔᮁᮔᮁᮒᮩᮊᮔᮁᮊᮤ᮪*"

§ 116. Vraagt men, wannéer wordt de meervoudsvorm gebezigd, dan kan het antwoord luiden: dáar, waar sprake is van meer dan een persoon of zaak, van een veelheid, ook van een veelvuldigheid. Maar dat is zeer in het algemeen gesproken, en er zijn gevallen, waarin eenige nadere toelichting niet overbodig is. Zoo lezen wij op bl. 71 van de Gesch. v. Abd. en Abd. aldaar 10 r. v. b.: ⟨ⲥⲁⲙⲙⲉⲛⲙⲁⲛⲛⲁⲛ⟩ en ⟨ⲙⲁⲛⲛⲁⲛ⟩ ⟨ⲙⲁⲛⲛⲁⲛⲥⲁⲙⲙⲉⲛⲉⲛⲙⲁⲛⲛⲁⲛ⟩ ⟨ⲙⲁⲛⲛⲁⲛⲥⲁⲙⲙⲉⲛⲙⲁⲛⲛⲁⲛ⟩ enz.

Bij den eersten oogopslag zou het kunnen schijnen, dat de mvdsvorm ⟨ⲙⲁⲛⲛⲁⲛ⟩ (van ⟨ⲙⲁⲛ⟩ *aangenaam*, *lekker*, *pleizierig*), hier misplaatst is, en wel, omdat gesproken wordt van slechts één ⟨ⲛⲟⲙ⟩ van slechts één bidhuisje, en het voorafgaande ⟨ⲕⲗⲉⲓⲛⲉⲛ⟩ *klein*, dan ook den mvdsv. niet heeft. Evenwel ⟨ⲙⲁⲛⲛⲁⲛ⟩ is hier volkomen goed. De schrijver heeft namelijk willen uitdrukken, dat het bidhuisje in *meer dan in een opzigt* pleizierig was. Vooreerst was het vertrek voorzien van de benoodigdheden tot huisvesting, verder bevonden zich in de voorgallerij groote kussens, ten derden lag er een groot tapijt op den grond. Met het oog op deze drie zaken, waardoor de lokaliteit, ongerekend nog hetgeen niet werd opgesomd, toch in allen gevalle in meer dan een opzigt aangenaam of pleizierig was, geeft de schrijver aan het woord, waarmeê dat aangenaam of pleizierig zijn wordt beteekend, den vorm van het meervoud.

§ 117. Waar gesproken wordt van slechts een persoon, bezigt men ook soms den meervoudsvorm. Zoo bv. gebruikt men bv. wel, slechts sprekende van een persoon, ⟨ⲥⲁⲙⲙⲁⲛⲛ⟩ dat de meervoudsvorm is van ⟨ⲁⲛⲟⲙ ⲛⲛ⟩ *duchten*, *vrees hebben*. Een voorbeeld vindt men Gesch. van Abd. en Abd. 73, 2 r. v. o. Wij kunnen in dit geval den meervoudsvorm in de vertaling zeer goed teruggeven, ⟨ⲥⲁⲙⲙⲁⲛⲛ⟩ kan namelijk gevoegelijk vertaald worden met *verkeeren in duizend angsten*. Door ⟨ⲥⲁⲙⲙⲁⲛⲛ⟩ van één persoon te bezigen, kwam men er voorts als van zelf toe, om, waar gesproken wordt van een veelheid, te zeggen ⟨ⲥⲁⲙⲙⲁⲛⲛ⟩ Dergelijke meervoudsvormen, die van slechts een persoon sprekende, worden gebruikt, en in verband daarmeê, waar sprake is van meer dan een persoon, om het zoo eens te noemen, nogmaals meervoudig worden gemaakt, zijn er enkele meer.

§ 118. Een korte verklaring is ook niet onnoodig van ⟨ⲛⲁⲁⲩⲁⲛ⟩ en ⟨ⲏ ⲛⲁⲁⲩ⟩ de meervoudsvormen van ⟨ⲛⲁⲁⲩ⟩ en ⟨ⲏⲛⲁⲁⲩ⟩ twee woordjes, die beide *veel* beteekenen. Hoewel het van zelf spreekt, dat het geven van den meervoudsvorm aan een woordje, waarmeê *veel*, *in groot aantal* enz. wordt beteekend, nooit bepaald noodzakelijk is tot regt verstand van den zin, zoo doet men dat toch gaarne, als men, sprekende van een veelheid

of tot een veelheid van personen, ieder van hen een veelheid van het een of ander toeschrijft, verbiedt te hebben, ontkent dat ze hebben, enz. Zoo zegt men bv. met den mvdsvorm: ꦮꦮꦩꦗꦶꦗꦤꦸꦫꦸꦤꦩꦸꦭꦶꦪꦤ꧀ꦪ꧀ꦒ꧀ꦒꦺꦴꦁ of wel ꦮꦮꦩꦗꦶꦗꦤꦸꦫꦸꦤꦩꦸꦭꦶꦪꦤ꧀ꦪ꧀ꦒ꧀ꦒꦺꦴꦁ *de wadana's van Galoengoeng hebben veel volgelingen*, of wel *de wadana's van Galoengoeng hebben niet veel volgelingen*.

Het is duidelijk, dat als men hier aan ꦤꦸꦫꦸ den vorm van het meervoud niet geeft, en zegt, bv. in pl. van de eerste uitdrukking, ꦮꦮꦩꦗꦶꦗꦤꦸꦫꦸꦤꦩꦸꦭꦶꦪꦤ꧀ꦪ꧀ꦒ꧀ daardoor de beteekenis van die uitdrukking niet wordt gewijzigd. Evenzoo is het gelegen met de woorden, die de auteur van de „Tjarios Samaoen" den profeet ergens laat zeggen tot de sahabats: ꦗꦤꦸꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ꦢꦺꦤ꧀ ꦏꦤꦗꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ꦩꦸꦭꦶꦪꦤ꧀ꦪ꧀ꦒ꧀ꦮꦮꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ꦩꦸꦭꦶꦪꦤ꧀ꦪ꧀ꦒ꧀ enz. Ook hier zou met ꦗꦤꦸꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ꦢꦺꦤ꧀ even zoo goed als met, zooals de tekst heeft: ꦗꦤꦸꦤꦸꦫꦸꦤꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ꦢꦺꦤ꧀ beteekend worden: *het moet niet veel zijn*, *ulieder spreken* of *spreekt niet veel*, en een bepaalde fout zou het bezigen van ꦤꦸꦫꦸ i. pl. v. ꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ dan ook niet zijn.

§ 119. De in de vorige §§ gegeven toelichting van ꦮꦮꦗ꧀ en ꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ of ꦩꦪꦸꦤ꧀ zal, vertrouwen wij, voldoende zijn om ook in andere dergelijke gevallen den zin van het pluralis te verstaan. Nog een voorbeeld, en dat klaar bewijst, hoe ruim van dezen vorm wordt gebruik gemaakt, willen wij hier bijbrengen. Wij vinden dat, Gesch. van Soepëna bl. 1, 15 r. v. o. ꦮꦗꦺꦴꦫꦏꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ zoo lezen wij daar, ꦗꦤꦸꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ꦢꦺꦤ꧀ ꦩꦺꦴꦫꦺꦴꦱꦏꦺꦴꦫꦺꦴꦱꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ꦩꦸꦭꦶꦪꦤ꧀ꦪ꧀ꦒ꧀ ꦮꦮꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ꦩꦸꦭꦶꦪꦤ꧀ꦪ꧀ꦒ꧀ ꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ꦢꦺꦤ꧀ ꦮꦮꦤꦸꦫꦸꦤ꧀ꦩꦸꦭꦶꦪꦤ꧀ꦪ꧀ꦒ꧀ Hier wordt zelfs aan ꦪꦤ꧀ ꦮꦤ꧀ een woord, dat *het vallen van den avond* beteekent, den vorm van het meervoud (ꦩꦪꦤ꧀ꦮꦤ꧀) gegeven, om reden het gebruikt wordt in betrekking tot (het aankomen van) een *veelheid* van personen.

§ 120. In nauw verband met de in de vorige §§ beschreven wijze om het meervoud of de veelvuldigheid uit te drukken, staat die, waarbij het woordje ꦫꦺ of wel ꦮꦫꦺ voor het woord wordt geplaatst, nadat, als er geen *r* of *l* in voorkomt, of waar zulks wel het geval is, waar het woord slechts twee lettergrepen telt, de klank ar of al, ook wel èr of ël is ingevoegd (§ 113) dan wel voorgevoegd (§ 115). Is het woord drielettergrepig, dan blijft de invoeging van genoemden klank wel eens achterwege.

Van de werkwoorden kan slechts aan een zoogenaamd onvolledig werkwoord (§ 34) zoomede aan een eenvoudig werkwoord (§ 39) dezen meervouds- of veelvuldigheidsvorm gegeven worden. Het eenvoudig werkwoord verliest bij deze vormverandering den neusklank.

§ 121. De opmerking zou kunnen gemaakt worden, dat men, bij een

eenvoudig werkwoord, de vorming van het pluralis ook anders kan ververklaren, namelijk, dat men zou kunnen stellen, dat die vorming plaats had van het grondwoord. Hoewel deze opvatting voor heeft, dat men daarbij met wegwerping of wegvallen van den neusklank niet heeft te maken, waardoor ze eenvoudiger is dan de andere, zoo is de stelling toch niet houdbaar. Immers in een groot aantal gevallen is het grondwoord van het eenvoudig werkwoord ongebruikelijk, en zou het meervoudig werkwoord gevormd zijn van een woord, dat de beteekenis van dat werkwoord niet heeft.

§ 122. Hier volgen een paar meervouds- of veelvuldigheidsvormen, die van een grondwoord of wel onvolledig werkwoord werden afgeleid. Bv. ꦫꦺꦴꦩꦺꦴꦩ *veelvuldig rommelen* van het onweder, gevormd van ꦫꦺꦴꦩꦺꦴꦩ een klanknabootsing van dat gerommel of rommelen. Zoo bv. ꦱꦤꦶ ꦱꦸꦫꦫꦺꦴꦩꦺꦴꦩꦶꦏꦤꦶꦫꦺꦴꦩꦺꦴꦩꦶꦏꦤꦶꦩꦸꦭꦩꦺꦴꦩꦺꦴꦩ *maar Soera, terwijl het onweder zoo veelvuldig rommelt, gaat maar door met het bewerken van zijn kèbon met den patjoel.* Een ander voorbeeld vinden wij Kitab Dongèng noe aranèh, bl. 45, 7 r. v. o. ꦮꦺꦴꦏꦸꦩꦤꦺꦴꦭꦺꦴꦩꦺꦴꦩ ꦩꦺꦴꦩꦺꦴꦩꦏꦤꦶ *het vuur vlamde hoog op en het geluid was een veelvuldig knappen.* Het hier gebezigde ꦩꦺꦴꦩꦺꦴꦩꦏꦤꦶ is de meervouds- of veelvuldigheidsvorm van het klanknabootsende woord ꦏꦫꦏꦤꦶ *kraken, knappen*, van brandend houtwerk, *afgaan*, van een kanon, enz.

§ 123. In het Javaansch worden mede dergelijke vormen als ꦝꦺꦴꦩꦺꦴꦩ en ꦩꦺꦴꦩꦺꦴꦩ (zie de zoo even bijgebragte voorbeelden), aangetroffen. In de grammatica van die taal, worden ze bestempeld met de benaming zamengestelde frequentatieven (Jav. Gr. 2e U. § 131). Er wordt meê uitgedrukt, dat iets *overal* of *aan alle kanten* plaats heeft.

Vertaalt men naar deze beteekenis van *overal* of *aan alle kanten* de vormen ꦝꦺꦴꦩꦺꦴꦩen ꦩꦺꦴꦩꦺꦴꦩ dan zou het ꦮꦺꦴꦏꦸꦩꦤꦺꦴꦭꦺꦴꦩꦺꦴꦩ uit het eerste voorbeeld, luiden: *terwijl het onweder zoo aan alle kanten rommelt*, en het ꦏꦫꦏꦤꦶꦝꦺꦴꦩꦺꦴꦩ uit het tweede voorbeeld, zou zijn: *het geluid was knappen* of *geknap aan alle kanten.* Evenzoo zou ꦝꦺꦴꦱꦶꦤ (van ꦱꦶꦤ *fluiten* van een kogel) in bv. ꦱꦮꦺꦴꦠꦱꦤꦸꦫꦝꦺꦴꦱꦶꦤꦤ beteekenen: *fluiten aan alle kanten.*

Ofschoon een zoodanige vertaling voor de hierbij gebragte voorbeelden zich schijnt aan te bevelen, zoo moet ons dat toch niet verleiden, om, al past een enkele maal ook een vertaling met *overal* of *aan alle kanten*, in een vorm met ꦝꦺꦴ of ꦩꦺꦴ meer te zien dan een gewone pluralisvorm. Trouwens, boven bij de bespreking van ꦱꦫꦁ hebben wij kunnen opmerken, dat „*in meer dan een opzigt*" uitgedrukt kon worden door aan het woord den meervoudsvorm te geven, waarom zou dan ook niet in sommige gevallen *overal* of *aan alle kanten* op die wijze beteekend kun-

nen worden? Gemeenlijk echter is dit laatste het geval niet. Het ᨕᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗ bv. dat men vindt Sp. d. J. bl. 49. r. 1 beteekent niets meer dan ᨕᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗ *rondwandelen*, gezegd van meer dan een persoon, desgelijks het van ᨑᨚᨉᨚᨊᨘᨗ gevormde, ᨕᨗᨑᨚᨉᨚᨊᨘᨗ niets anders dan *loopen door struiken* of *ruigte*, gezegd van meer dan een persoon, en is, om nog een voorbeeld bij te brengen, in deze zinsnede van „de Geschiedenis van Sapri": ᨅᨘᨗᨑᨘ ᨑᨚᨊᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗᨅᨘᨗᨑᨚᨑᨚᨊᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗᨑᨚᨕᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗ *van de pasarmenschen gingen allen, die hem zagen, aan 't braken* of *rochelden van walging*," ᨕᨘᨗᨊᨘᨗᨊᨘᨗ slechts de meervoudsvorm van ᨊᨘᨗᨊᨘᨗᨊᨘᨗ *rochelen*, gevorderd omdat er gesproken wordt van meer dan een persoon.

§ 124. Hadden wij, in het zooeven genoemde ᨕᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗᨕᨘᨗ reeds een voorbeeld van meervoudsvorming, met behulp van ᨕᨘᨗ of ᨕᨘᨗᨕᨘᨗ van een eenvoudig werkwoord, hier volgen ter meerdere verduidelijking van het in § 120 omtrent de invoeging dan wel voorvoeging der klanken a r of a l (èr of èl) opgemerkte, nog eenige meervoudsvormen van eenvoudige werkwoorden. Zoo is bv. ᨕᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗᨊᨘᨗᨕᨘᨗ *brieschen*, van een veelheid van paarden, de mvdsv. van het, van de klanknabootsing ᨊᨘᨗᨕᨘᨗ gevormde eenvoudig werkwoord ᨊᨘᨗᨊᨘᨗᨕᨘᨗ *brieschen*, van een paard; ᨕᨘᨗᨑᨚᨅᨘᨗᨊᨘᨗ of wel ᨕᨘᨗᨑᨚᨅᨘᨗᨊᨘᨗᨊᨘᨗ *luidkeels schreeuwen*, *het uitgillen* of *uitschreeuwen* 1) de meervoudsvorm van het eenvoudig werkwoord ᨊᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗ dat, waar slechts sprake is van één persoon, wordt gebezigd; ᨕᨘᨗᨊᨚᨊᨘᨗᨑᨚᨅᨘᨗ *flikkeren*, *flonkeren*, van de sterren, *flikkeren* van een veelheid van lichten, *flonkeren*, van een veelheid van edelgesteenten, de meervoudsvorm van het eenvoudig werkwoord ᨕᨘᨗᨑᨚᨅᨘᨗ *knipoogen*, waarvan het grondwoord is ᨑᨚᨅᨘᨗᨑᨚᨅᨘᨗ *lonk*, *oogwenk*; ᨕᨘᨗᨑᨚᨑᨚᨊᨘᨗᨑᨚᨅᨘᨗ *lonken*, *toelonken*, de mvdsvorm (te bezigen waar gesproken wordt van meer dan een persoon), van het eenvoudig werkwoord ᨕᨘᨗᨑᨚᨑᨚᨅᨘᨗ waarvan het grondwoord is ᨑᨚᨑᨚᨅᨘᨗ. En ᨕᨘᨗᨊᨘᨗᨑᨚᨑᨚ den hond of de honden *aanhitsen*, is de mvdsv. (te bezigen waar gesproken wordt van meer dan een persoon, die aanhitst), van het eenvoudig werkwoord ᨊᨘᨗᨑᨚᨑᨚ voor welk laatste men echter, zooals men mij verzekerde, altijd zegt ᨊᨘᨗᨑᨚᨑᨚᨑᨚᨑᨚ. Het grondwoord is ᨑᨚᨑᨚ een woordje, waarmeê men honden aanhitst.

Als een voorbeeld van de vorming in het geval, dat in het woord wel een *r* of *l* voorkomt, maar, omdat het slechts twee lettergrepen telt, de klank toch wordt ingevoegd of voorgevoegd, herinneren wij kortheids-

---

1) Een voorbeeld vindt men o. a. Gesch v. Soepĕna bl. 39, 9 r. v. o. Daar treft men ook nog aan ᨕᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗ zva. ᨕᨘᨗᨑᨚᨅᨘᨗᨊᨘᨗ en de mvdsv. van het eenvoudig werkwoord ᨊᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗ zva. ᨊᨘᨗᨑᨚᨊᨘᨗ.

halve, aan het, in de vorige § genoemde, van ꦒꦭꦼꦁ gevormde ꦏꦶꦒꦭꦼꦁ.

§ 125. Wij zeiden ook (§ 120), dat de invoeging van den klank wel eens achterwege blijft, als het woord drielettergrepig is. In het, in de noot onder de vorige § vermelde ꦏꦺꦤꦶꦪꦤꦶꦪꦤ꧀, hadden wij daarvan reeds een voorbeeld. Zoo is ook van het onvolledig werkwoord ꦲꦶꦁꦠꦸꦩꦸꦭꦁ *omvertuimelen*, *vallen*, bv. van iemand, die door een schot werd getroffen, de mvdsvorm, en die te bezigen is, waar sprake van meer dan een persoon: ꦏꦺꦩꦶꦁꦠꦸꦩꦸꦭꦁ. Vermeldenswaardig is ook het ꦏꦺꦤꦶꦁꦱꦶꦪꦤꦏꦺꦩꦧꦤ꧀ꦩꦸꦂꦁꦏꦤ꧀ Gesch. van Soepèna bl. 20, 16 r. v. o. Wij lezen daar ꦏꦺꦩꦧꦤ꧀ꦒꦼꦭꦏꦺꦤꦶꦪꦤꦏꦺꦩꦧꦤ꧀ꦩꦸꦂꦁꦏꦤ꧀ꦲꦶꦁꦱꦸꦱꦸꦂꦁꦏꦤ꧀, *toen gingen de èmbans den ring overal, in alle hoeken en gaatjes, zoeken.* Hier werd het drielettergrepige ꦲꦶꦁꦱꦸꦱꦸꦁ niet voorzien van den klank, wel het insgelijks drielettergrepige ꦱꦸꦱꦸꦂꦁ iemand of iets *zoeken*, *opzoeken*, *opsporen.*

§ 126. Omtrent den meervoudsvorm ꦏꦺꦤꦶꦒꦶꦤꦶꦪ *blinken*, *schitteren*, bv. van de bajonnetten op geweren, valt op te merken, dat die, wil men hier niet denken aan eenige wijziging in de uitspraak, door invloed van het Javaansche ꦔꦶꦤꦶꦪ *blinken*, *glanzig*, zou moeten zijn ꦏꦺꦤꦶꦁꦒꦶꦤꦶꦪ. De grondvorm is namelijk het onvolledig werkwoord ꦒꦶꦤꦶꦪ *blinken*, *glimmen* enz. Maar hoewel van ꦒꦶꦤꦶꦪ de meervoudsvorm ꦒꦶꦁꦒꦶꦤꦶꦪ bestaat, zoo is ꦏꦺꦤꦶꦁꦒꦶꦤꦶꦪ toch ongebruikelijk. Voorts zegt men i. pl. v. ꦏꦺꦤꦶꦔꦒꦶꦤꦶꦪ ook wel ꦏꦺꦤꦶꦔꦒꦶꦤꦶꦪ. Ook schuift men er, geheel onnoodig, den klank a r nog wel eens in, en zegt zoo ꦏꦺꦤꦶꦁꦒꦶꦤꦶꦪ.

Een korte vermelding moge hier, met het oog op de vorming door invoeging van den klank a r, ook nog plaats vinden van het werkwoord ꦲꦁ ꦲꦁꦩꦶꦏꦤ꧀ꦠꦤ꧀ *stilletjes wegnemen*, hetzij om te stelen, hetzij enkel om te gebruiken. De grondvorm is ꦲꦁꦏꦤ꧀ꦠꦤ꧀ en men zal zich de vorming van ꦲꦁꦲꦁꦩꦶꦏꦤ꧀ꦠꦤ꧀ zóo moeten voorstellen, dat aan ꦲꦁꦏꦤ꧀ꦠꦤ꧀ met behulp van a r den meervoudsvorm werd gegeven, waarbij echter de *a* klank overging in den ò klank, zoodat het niet werd ꦲꦁꦩꦶꦏꦤ꧀ꦠꦤ꧀ maar ꦲꦁ ꦩꦶꦏꦤ꧀ꦠꦤ꧀. Van dit laatste werd vervolgens, door reduplicatie van de eerste syllabe van het woord, gevormd ꦲꦁꦲꦁꦩꦶꦏꦤ꧀ꦠꦤ꧀. In het dagelijksch leven zegt men ook wel ꦲꦁꦲꦁꦩꦶꦏꦤ꧀ꦠꦤ꧀.

§ 127. Ten besluite van dit hoofdstuk, stippen wij hier nog aan, dat over het redewoordje ꦲꦭꦺ S. ꦲꦭꦺꦴ B. zooals het voor een gezegde wordt geplaatst, om daaraan een collectieven zin te geven, later zal worden gehandeld.

Het aanhechtsel ᮃᮔᮤ en daarmeê gevormde woorden.

§ 128. Tot vorming van afgeleide woorden, maakt het Soendasch een zeer ruim gebruik van het aanhechtsel ᮃᮔᮤ een suffix, dat ook in het Maleisch, Javaansch en Madoereesch een belangrijke rol vervult.

De aanhechting heeft in het Soendasch plaats als volgt. Is de sluitletter van het woord, door den pamaèh, den a klank ontnomen, of wel, wordt de laatste lettergreep gesloten door een panglajar of pangnjëtjëk, dan worden in de *uitspraak*, die sluitletter, panglajar of pangnjëtjëk van het woord afgescheiden en met het aanhechtsel tot één lettergreep verbonden. In het *schrift* worden ze echter verdubbeld, wat panglajar en pangnjëtjëk betreft, met een overeenkomstigen medeklinker. Zoo bv. van ᮓᮔᮓ (*land* in tegenoverstelling van water): ᮓᮔᮓᮔᮤ daratan (*het vaste land, vastland*); van ᮃᮄᮤ (*erfenis*): ᮃᮄᮤᮃᮔᮤ warisan (*erfdeel*); van ᮊᮤᮊ (*overdenking, gedachte*): ᮊᮤᮊᮔᮤ piki-ran (*gedachte, denkbeeld, meening*); van ᮃᮔᮤ (*uitgedrukt in, gerekend bij*): ᮃᮔ ᮃᮤᮃᮔᮤ itoe-ngan (*berekening*).

§ 129. Eindigt het woord op een panglisad (ʔ), het teeken, dat den medeklinker ᮃ (h), als sluitletter van een woord of lettergreep vervangt, dan is het met de uitspraak evenzoo gelegen als in de zooeven besproken gevallen, t. w. de panglisad wordt afgescheiden en met het aanhechtsel tot een lettergreep verbonden. Hetgeen werd gezegd, omtrent de verdubbeling in het schrift, geldt ook hier, waarbij echter nog valt op te merken, dat de medeklinker, waarmeê de panglisad wordt verdubbeld, natuurlijk de ᮃ zijnde, het aanhechtsel als van zelf wordt ᮃᮔᮤ Zoo bv. van het ongebruikelijke ᮅᮅʔ door aanhechting van het suffix: ᮅᮅʔ ᮃᮔᮤ hetgeen wordt uitgesproken sisi-han.

De enkele gevallen, waarin van dezen regel wordt afgeweken, zijn als uitzonderingen te beschouwen. Een daarvan is de afleiding ᮃᮌᮥᮃᮔᮤ dawoe-an, *plaats, waar het water uit een rivier stroomt in de waterleiding*, van het grondwoord ᮃᮌᮥʔ Van datzelfde ᮃᮌᮥʔ heeft men ook, gevormd en uitgesproken zooals daar straks werd gezegd, de afleiding ᮃᮌᮥʔᮃᮔᮤ dawoe-han, gelijk het grondwoord, in gebruik voor: *de woorden, het zeggen van een zeer aanzienlijke, last, bevel*, enz. Dat de Soendanees zoo twee, langs denzelfden weg gevormde, afleidingen van een en hetzelfde grondwoord heeft, afleidingen, die al mogen ze, wanneer men let op het oorspronkelijke begrip van het grondwoord, tot elkaâr zijn te brengen, *tegenwoordig* toch zeer in beteekenis verschillen, dit zal wel hier uit verklaard moeten worden, dat hij de eerstgenoemde, namelijk ᮃᮌᮥᮃ ᮔᮤ overnam uit het Javaansch, waarin dit woord iets dergelijks als in

het Soendasch, t. w. *dam* in water om het af te leiden, beteekent. Door de Javaansche uitspraak misleid, kon hij er toe komen, het als een geheel ander woord dan *rajaman* te beschouwen.

§ 130. Eindigt het woord op den *a* klank, dan heeft in den regel de aanhechting zonder eenige wijziging plaats, zoo wordt bv. van het grondwoord *panalah* gevormd *panalahan* (*onderzoek*); van *heula* (*eerst, vooraf*), *heulaan* dat in dezelfde beteekenis als *heula* wordt gebruikt; van *dua* (*twee*), *duaan* (*beide te zamen, met zijn beiden, te zamen* met iemand, enz). Zamensmelting van de *a*, waarop het woord eindigt met de *a* van het aanhechtsel, heeft echter ook wel eens een enkele maal plaats. Bv. van het grondwoord *wan* is gevormd (met reduplicatie der eerste lettergreep, waarover later), *wawanan* wawatjan, *geschrift* of *boek in gebonden stijl*). Op dezelfde wijze werd gevormd van *cara* (*spraak, taal*, enz.), *cacaran* babasan, (*spreekwijze, spreekwoordelijk gezegde*). De *a* van het aanhechtsel smolt zamen, zonder verlenging in de uitspraak, met de *a*, waarop het woord eindigt. Maar hierbij is het opmerkelijk, dat ditzelfde woord, ook, zonder dat daarin de *a* klanken zamensmolten, d. w. z. in den vorm van *cacaran* en daarmeê overeenkomstige uitspraak babásaan in gebruik is. Wat de beteekenis betreft, die is ongeveer dezelfde als die van *cacaran* babasan, namelijk: *uitdrukking, zegswijze, spreekwijze.*

§ 131. Eindelijk, eindigt het woord op een *i* of *è* klank, dan gaat de *a* van het aanhechtsel over in den klank van de *an* en eindigt het woord op een *oe* of *è*, dan gaat die *a* over in de klank van de *an* Zoo van *heri* (*benaming van de djagong, in het tijdperk van ontwikkeling, dat de korrels zich nog niet hebben gevormd*), *herian* semijan (*nog zonder korrels zijn*, van te veld staande djagong); van *èwè* (*vrouw*), *èwèan* èwèjan (*zich een vrouw nemen, getrouwd zijn* met); van *pakè* pakè, (*deksel, kleeding*), *pakèan* pakèjan (het *tuig* van een paard), en *papakèan* papakèjan (*kleeding, gewaad*); van *tilu* (*drie*), *tiluan* tiloewan (*drietal, met hun drieën*); van *pohò* pòhò (*vergeten*), *pohòan* pòhòwan (*vergeetachtig*).

§ 132. Hoewel de uitzonderingen wederom niet zeer talrijk zijn, zoo zijn er toch genoeg, om er met een enkel woord melding van te maken. Eene er van, is het, van het grondwoord *hèrèh* gevormde *hèrèhan* bèrèhan, *goedgeefsch, gevensgezind.* Men vindt het woord o. a. Gesch. v. d. Kapitein Marion bl. 5, 9 r. v. b. zoomede Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 101, 8 r. v. o. Dat de *a* van het aanhechtsel hier in den klank *h* overging, zoodat het woord werd bèrèhan en niet bèrèjan, is ook daarom opmerkelijk, dewijl men de overgang met de *j* wél kreeg in het, insgelijks

met het aanhechtsel gevormde ꦩꦺꦫꦺꦗꦤ꧀ mèrèjan (*meégeven, elastisch*), *enz.*

Andere uitzonderingen zijn: ꦲꦤ꧀ꦠꦸꦁꦫꦔ 1) *twee handen op één buik zijn, het eens zijn*, van het grondwoord ꦲꦤ꧀ꦠꦸꦁ dat niet in gebruik is; ꦲꦤꦠꦸꦁꦫꦔ *dapperheid, stoutheid, vermetelheid*, van het grondwoord ꦲꦤꦠꦸꦁ *moedig, dapper;* ꦲꦤꦩꦫꦔ *maal, keer*, van het ongebruikelijke ꦲꦤꦩ een Jav. woord, dat o. a. genoemde beteekenis heeft; ꦔꦁꦔꦤꦫꦔ *groote meneer, voornaam persoon*, van ꦔꦁꦔꦤ *groot, aanzienlijk;* ꦲꦱꦺꦤꦫꦔ *gevangenis*, van en in gebruik nevens het grondwoord ꦲꦱꦺꦤ Holl. boei, *gevangenis*. Regelmatig gevormd zouden deze vijf woorden moeten luiden: ꦲꦤꦩꦥꦭꦤ (*sailoewan*), ꦲꦮꦤꦤꦶꦗꦤ (*wawanijan*), ꦲꦩꦭꦶꦗꦤ (*balijan*), ꦔꦁꦔꦤꦗꦺꦗꦤ (*gègèdèjan*), en ꦲꦱꦺꦤꦮꦶꦗꦤ (*paboewijan*).

§ 133. De woorden, gevormd met behulp van het aanhechtsel ꦱꦫꦔ zooveel mogelijk, naar hun beteekenissen, groepeerende, onderscheiden wij:

a. zulke, die de beteekenis hebben van een substantief. Ze hebben het eigenaardige, dat de zin veelal is een objectieve. Zoo bv. ꦲꦱꦺꦗꦫꦔ iemands *deel, taak, toebeschikt deel*, van ꦲꦱꦺꦗ ongebr. grondwoord; ꦔꦶꦒꦫꦔ *riggel* of *regel opgehoogde aarde*, ook wel *ondiepe voor* om in te planten, van ꦔꦶꦒꦺ *rij*, bv. geplante katjang; ꦥꦤꦱꦺꦩꦤ꧀ꦠꦫꦔ *metselwerk, gepleisterde vloer*, van ꦥꦤꦱꦺꦩꦤ꧀ꦠ *gemetseld, steenen, van steen*; ꦲꦤꦠꦸꦫꦔ *tuig* van een paard, van ꦲꦤꦠꦸ *deksel, kleeding;* ꦲꦱꦺꦭꦸꦩꦫꦔ *vergadering, verzameling*, van ꦲꦱꦺꦭꦸꦩ *bijeen, bij elkaâr;* ꦲꦤꦗꦫꦔ *nog onderhanden naaiwerk;* 2), van ꦤꦗ waarvan ook ꦲꦗꦫꦔ *naaijen*.

b. zulke, die men collectieve naamwoorden zou kunnen noemen, als beteekenende een aantal voorwerpen, als een geheel genomen of beschouwd. Herhaling van de eerste letter van het grondwoord 3) heeft hierbij plaats. Zoo bv. ꦏꦏꦠꦤꦫꦔ *geboomte, het kleinere hout* in een woud, *kreupelhout*, van ꦏꦠꦤ *hout, boom;* ꦏꦏꦺꦴꦩꦫꦔ *gebloemte*, van ꦏꦺꦴꦩ *bloem*, vrg. ꦏꦺꦴꦩꦫꦔ hieronder bij *c*); ꦲꦗꦏꦤꦫꦔ *gewaad, kleeding*, evenzoo als het hierboven genoemde ꦲꦗꦏꦤꦫꦔ van ꦲꦗꦏꦤ *deksel, kleeding;* ꦱꦏꦱꦏꦤꦶꦫꦔ *geboomte, boomen, planten en gewassen*, van ꦱꦏꦤ *een op stam groeijend gewas, plant, boom;* ꦲꦥꦥꦭꦫꦔ *ooft, fruit*, van ꦥꦥꦭ *vrucht;* ꦲꦫꦫꦫꦫꦔ *gedierten*, van ꦫꦫ *dier*. Enz.

---

1) Over het voorvoegsel ꦲ waarmeê het eerste, zoomede over het voorvoegsel ꦤ waarmeê het laatste van deze woorden is gevormd, zal later gesproken worden.

2) Vergelijk ꦏꦤꦶꦥꦸꦫꦔ § 138.

3) In het Hoofdstuk "Reduplicatie" zal over woorden, gevormd met behulp van het aanhechtsel *an* en herhaling der eerste lettergreep of beginmedeklinker van het grondwoord, nader gehandeld worden.

Achter een telwoord gevoegd, beteekent het aanhechtsel hetgeen ons *tal* aan dergelijk woord gehecht, uitdrukt. Zoo is ꦮꦭꦸꦮꦤ꧀ van ꦮꦭꦸ twee, te vertalen met *tweetal*; ꦠꦶꦭꦸꦮꦤ꧀ van ꦠꦶꦭꦸ drie, met *drietal*; ꦥꦱꦸꦮꦤ꧀ van ꦥꦱꦸ vier, met *viertal*; enz. Maar ꦮꦤ꧀ꦠꦸꦮꦤ꧀ van ꦮꦤ꧀ꦠꦸ het woord, waarmeê benamingen van tientallen worden gevormd, beteekent nevens *tiental*, ook *tientallen*, *bij tientallen*. En ꦫꦫꦮꦤ꧀ van ꦫꦫꦸ *honderdtal*, heeft slechts dien laatsten onbepaalden zin, de beteekenis is namelijk: *honderden*, *bij honderden*. Evenzoo ꦤꦫꦤꦸꦮꦤ꧀ enz.

c. zulke, waarmeê een zekere gesteldheid, ook wel een hoedanigheid of geaardheid wordt beteekend. Wat de gesteldheid betreft, deze werd door omstandigheden geboren, of wel kwam als het ware uit het object zelf voor, m. a w. ze heeft een accidenteel karakter. Ziehier eenige voorbeelden. ꦤꦫꦤꦫꦮꦤ꧀ van ꦤꦫꦤꦫ *zweet*, beteekent *met zweet zijn*, *bezweet zijn*; desgelijks van ꦤꦶꦚꦶ *durven*: ꦤꦶꦚꦶꦫꦮꦤ꧀ *courageus*; van ꦩꦺꦴ *koekje*, *schijfje* kawoengsuiker, ꦩꦺꦴꦮꦤ꧀ *zijn, in den vorm van een koekje* of *schijfje*; ook *koekje* of *schijfje*, *als benaming van den toestand* of *vorm*, *waarin zich de suiker bevindt*, niet als de benaming van een zekere hoeveelheid; van ꦏꦺꦱꦶ *bloem*: ꦏꦺꦱꦶꦮꦤ꧀ *met bloemen zijn*, *bloeijen*; van ꦮꦸꦮꦸ het *haar* op het lijf van menschen en dieren, *veer*, *veêren*: ꦮꦸꦮꦸꦮꦤ꧀ *haar hebben*, *met haar zijn*; *veêren hebben*; van ꦄꦩꦺꦴꦮꦤ꧀ *de eitjes*, *waaruit de maden voortkomen in bedorven vleesch*: ꦄꦩꦺꦴꦮꦤ꧀ꦠꦸꦮꦤ꧀ *zijn met dergelijke eitjes*; van ꦗꦫꦏ꧀ dat ongebr. is, maar, gelijk in het Javaansch, *onderrigt*, *oefening*, *dressuur*, zal moeten beteekenen, ꦗꦫꦏ꧀ꦫꦤ꧀ *ongedresseerd*, *ongeoefend*, ook *nog niet goed gedresseerd*, bv. van een paard 1). Uit deze voorbeelden blijkt, dat de zin van het aanhechtsel zeer dikwijls door *met*, of, wil men, *zijn met* kan worden teruggegeven. 2)

De eerste letter van het woord, dat het aanhechtsel krijgt, wordt ook wel herhaald. Bv. van ꦥꦿꦗꦸꦩꦸꦃ *vrijdag*, waarvan ook ꦩꦸꦥꦿꦗꦸꦩꦸꦃ voor *een week*, van vrijdag tot vrijdag gerekend, heeft men ꦥꦿꦥꦿꦗꦸꦩꦸꦃꦫꦤ꧀ *zoo ver zijn*, *dat ze met een week* of *veertien dagen kan gesneden worden*, van te veld staande parè gezegd. Zoo ook van ꦄꦭꦤ꧀ *vriend*, ꦄꦭꦤ꧀ꦄꦭꦤ꧀ꦮꦤ꧀ *vrienden zijn*, *in vriendschap* of *als vrienden leven* met iemand (Jav. ꦄꦭꦤ꧀ꦄꦭꦤ꧀ꦩꦏꦤ꧀) 3)

Hoewel, als men bv. wil zeggen: *„hoe komt het, dat je hand bebloed is,"*

---

1) Het Javaansche ꦗꦫꦏ꧀ꦫꦤ꧀ beteekent *geoefend*, *gedresseerd*.

2) Zie ook het Supplement Wdbk. voor ꦤꦶꦁꦏꦤ꧀ en het spraakgebruik van dat woord.

3) Zie de noot onder *b*.

kan volstaan met: ꦲꦫꦸꦩꦶꦤ꧀ꦠꦺꦴꦁꦔꦫꦁꦩꦶꦤ꧀ꦠꦺꦴꦁ zoo wordt toch ꦒꦫꦁ *zijn*, of, bij ontkenning, i. pl. v. ꦲꦤꦶ *niet*, ꦒꦫꦁꦤꦶ *niet zijn* wel ingevoegd. Zoo bv. ꦤꦶꦪꦺꦴꦤ꧀ꦲꦤꦶꦤꦶꦪꦺꦴꦤ꧀ꦤꦶꦏꦫꦁ ꦒꦫꦁꦩꦸꦁꦩꦸꦁ *por niet in die opening*, ze is met slangen, d. i. *er zijn slangen in*; ꦲꦩꦥꦸꦒꦫꦁꦤꦶꦪꦺꦴꦤ꧀ ꦤꦶꦫꦁꦥꦺꦴꦤ꧀ mijn hoofd is niet met luizen, d. i. *op mijn hoofd zijn geen luizen*. Desgelijks Gesch. v. d. Kapitein Marion, bl. 24, 11 r. v. o. ꦲꦤ ꦤꦫꦶꦤꦫꦶꦤꦤꦶꦪꦺꦴꦤ꧀ꦒꦫꦁꦤꦶꦪꦺꦴꦤ꧀ꦲꦤꦶꦫꦁꦤꦶꦪꦺꦴꦤ꧀ *maar ze vonden het dorp verlaten*, het was niet met menschen, geen enkel, d. i. *er waren geen menschen in, geen enkel*. Zoo ook nog: ꦤꦫꦶꦤꦫꦶꦤꦤꦶꦪꦺꦴꦤ꧀ꦲꦤꦶꦤꦶꦪꦺꦴꦤ꧀ꦤꦶꦏꦫꦁ ꦲꦩ ꦤꦶꦫꦁꦥꦫꦁ de lamp is niet met olie, d. i. *er is geen olie in de lamp*.

d. zulke, die beteekenen, het geen het, van het grondwoord, met behulp van den neusklank, gevormde werkwoord zou beteekenen. 1) Zoo is bv. van het grondwoord ꦝꦺꦴꦏ gevormd ꦤꦝꦺꦴꦏ *spreken*, *zeggen*, *zich wenden* tot een meerdere. Bv. Gesch. v. Soepĕna, bl. 6, 10 r. v. b. ꦤꦶꦫꦥꦸꦤꦝꦺꦴꦏꦤꦝꦺꦴꦏꦤꦶꦫꦤꦫꦤꦶꦠꦶꦪꦺꦴꦤ꧀ ꦲꦪꦤꦩꦺꦴꦁ *vervolgens zeide Soepĕna tot den Raden Patih: met Uw verlof, Djoeragan* enz. Evenzoo Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 63, 3 r. v. o. Een ander voorbeeld hebben wij in het, van het grondwoord ꦤꦶꦪ *wat men berigt, zegt* tot een meerdere, *mededeeling*, *verklaring*, *aanbieding* enz., ook *zeggen* (§ 34), gevormde ꦤꦶꦪꦩ dat niet slechts volgens (*a*) beteekent *mededeeling*, *verslag*, *rapport* enz., dus een substantief is, maar ook als werkwoord optreedt, om te beteekenen *zeggen*, *verklaren*, *mededeelen*, *zich wenden* tot een meerdere. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 15 8 r. v. b. ꦤꦫꦤ (ꦲ ꦩꦸꦭꦺꦴ) ꦲꦤꦤꦶꦪꦩꦤꦫꦤ *en* (ze) *zeiden tot hun vader*. Een dergelijke plaats vindt men Gesch. v. Soepĕna, bl. 36, 8 r. Ook nog een, Gesch. van Abd. en Abd. bl. 7, 10 r.

e. Zulke, die den zin hebben van een comparatief. Zoo zegt men b. v. wel, bij vergelijking der lengte van twee voorwerpen: ꦲꦤ꦳ ꦲꦥꦤꦺꦴꦁ van het voorwerp, dat men langer dan het andere bevindt. Eigenlijk beteekent ꦲꦤ꦳ꦲꦤꦥꦤꦺꦴꦁ dit verkeert in de gesteldheid, dat het ꦲꦤ꦳ dat het lang is, namelijk, tegenover of vergeleken met het andere. Meer voorbeelden bij te brengen zal onnoodig zijn.

f. Zulke, die benamingen zijn van hoeveelheid of maat, om te beteekenen *bij hoeveel* of *voor hoeveel* iets bv. wordt verkocht, iets te krijgen is, moet gekocht worden, enz. Herhaling van het

---

1) De eerste lettergreep van het grondwoord wordt ook wel herhaald, hierover bij de „Reduplicatie."

grondwoord is hierbij niet zeldzaam. Als voorbeeld moge dienen: ꞌarapan ꞌan van het grondwoord ꞌarap Holl. *cent*. Het beteekent *bij centen, centsgewijze, bij de cent*. Bv. ꞌanꞌaꞌaꞌanꞌarapanꞌan *dat kunt ge niet koopen bij de cent* of *centsgewijze*, ge moet minstens een dubbeltje besteden. 1)

§ 134. Met hetgeen in de voorgaande §§ werd gezegd, zijn nog niet alle soorten der, met het aanhechtsel *an* gevormde, woorden besproken. Evenwel, behoudens enkele opmerkingen, waarmeê wij dit hoofdstuk willen besluiten, zullen we, hetgeen ter zake nog valt te zeggen, bewaren tot de hoofdstukken "Reduplicatie" en "Herhaling". In genoemde twee hoofdstukken zal het aanhechtsel wederom ter sprake moeten komen.

§ 135. Hetgeen wij hier nog, alvorens tot de bespreking van een ander suffix over te gaan, wenschen op te merken, is het volgende. Niet altijd is de functie van het aanhechtsel *an* zoo duidelijk, als in de bereids opgesomde en in de zooeven genoemde hoofdstukken nog te beschouwen gevallen. Soms is het toegeven aan de reeds meermalen vermelde zucht tot verlenging der woorden, de eenige aannemelijke verklaring voor het gebruik van het aanhechtsel. Zoo wordt, om een voorbeeld te noemen, voor *ja; zelfs, ja zelfs*, nevens ꞌaaꞌap gebezigd ꞌaaꞌapꞌan O. a. in het handschrift der Gesch. van Samaoen: ꞌaaꞌapꞌanꞌa ꞌaꞌaꞌaꞌapꞌan ꞌaꞌapꞌapꞌan ꞌaꞌaꞌa ꞌapaꞌaꞌa ꞌaaꞌapꞌanꞌaꞌapꞌaꞌaꞌaꞌapꞌanꞌapꞌan *er was een strijder, met name Kalil, bij uitstek woedig en sterk, ja, in de stad Soeara, was er niemand zooals Kalil.* En Sp. d. J. bl. 42, 5 r. ꞌaaꞌapꞌanꞌapꞌaꞌaꞌaꞌa ꞌaꞌa ꞌapaꞌaꞌanꞌapꞌanꞌapaꞌaꞌa *ja, als ze gekund hadden, zeker zouden ze den haan in het leven hebben teruggeroepen.* Een ander en nog sterker voorbeeld is ꞌapaꞌanꞌap dat door tweemaal aanhechting van *an*, gevormd werd van ꞌapaꞌ en daarnevens in gebruik is voor: *kijk! zie!* enz.

§ 136. Aangaande ꞌapaaap *ten dage van, op den dag van*, van ꞌapa *dag*, wordt hier nog aangeteekend, dat dit volgens § 133 c. kan worden verklaard. Men voegt er ook wel ꞌa of ꞌaꞌa voor, en zegt zoo ꞌa (of ꞌaꞌa) ꞌapaaap maar noodig is de voorvoeging van dat voortzetsel *op* niet. Het spraakgebruik decreteert zulks ook als overbodig, en is dus in dezen met de grammatica in overeenstemming. Maar daarentegen verbiedt het, om ꞌapaap te doen volgen door de benaming van een dag van de week, en te zeggen bv. ꞌapaapꞌaapap of ꞌa (ꞌaꞌa) ꞌapaapꞌa ꞌaap voor: *op den dag van zondag* of *op zondag*. Het moet zijn ꞌapa

1) Zilveren stuivertjes heeft men in Ned. Ind. niet. Onder het dubbeltje, slechts centen, halve centen en twee-en-een halve cents stukken.

ᨕᨊᨚᨊ of ᨀᨗ (ᨀᨗᨊ) ᨊᨚᨕᨊᨚᨊ». Goed is ᨊᨚᨊᨊᨗᨀᨗᨊᨚᨊ *op den dag van lèbaran*. Zoo ook ᨊᨚᨊᨊᨚᨊᨗᨀᨗᨕᨗᨊᨚᨊ in: ᨊᨗᨀᨗᨊᨚᨊᨊᨚᨊᨗᨀᨗᨕᨗᨊᨚᨊ *Dit besluit treedt in werking op den dag van het afgekondigd worden (der afkondiging)*. Enz.

HET AANHECHTSEL ᨕᨗᨊᨚᨊ EN DAARMEE GEVORMDE WOORDEN.

§ 137. Niet minder belangrijk dan het aanhechtsel ᨕᨊᨚᨊ is het aanhechtsel ᨕᨗᨊᨚᨊ (e u n). Het wordt op dergelijke wijze, als omtrent a n is opgemerkt, aangehecht. Zamensmelting van den klinker, waarop het woord uitgaat, met dien van het suffix, heeft echter geen plaats.

§ 138. Ook het aanhechtsel ᨕᨗᨊᨚᨊ heeft verschillende functies. Vooreerst dient het tot vorming van substantieven, en met zoo'n substantief wordt dan in het algemeen beteekend: *iemand of iets, om te ondergaan of te worden aangedaan, om te strekken of bestemd tot hetgeen uitgedrukt wordt door het woord, dat het suffix kreeg; is dat woord ongebruikelijk, dan door een werkwoord, waarvan dat woord het grondwoord is*. Zoo beteekent bv. van ᨊᨊᨚᨊ *eten*, ᨊᨊᨗᨕᨗᨊᨚᨊ *eetwaar;* van ᨊᨊᨗᨕᨚᨊ het ongebr. grondwoord van ᨊᨊᨗᨕᨚᨊ *naaijen*, iets *naaijen*, ᨊᨊᨗᨕᨗᨕᨗᨊᨚᨊ *het te naaijen goed, de geknipte, gesneden* of *afgesneden lap* of *lappen*, *die genaaid moeten worden* 1); van ᨕᨗᨊᨚᨊ *rooken*, ᨕᨊᨗᨕᨗᨊᨚᨊ *de ingredienten voor de inlandsche sigaar;* van ᨊᨚᨊ het ongebr. grondwoord van ᨊᨚᨊ menschen of dieren *houden*, *er op' nahouden*, *onderhouden*, ᨊᨚᨊᨗᨕᨗᨊᨚᨊ *dier*, *om er op na te houden*. Zoo ook ᨊᨊᨚᨊᨕᨗᨊᨚᨊ *iemand, om bij te bedelen* of *bij te schooijen*. Het grondwoord is ᨊᨊᨚᨊ ongebr. Hiervan ᨊᨊᨚᨊ iets *vragen*, *verzoeken*, waarvan voorts de veelvuldigheidsvorm (§ 66) ᨊᨊᨚᨊᨕᨊᨚᨊ die gebezigd wordt, als het vragen of verzoeken geschiedt door een persoon, aan meer dan een of bij herhaling aan een persoon. 2)

§ 139. Intusschen, niet altijd kunnen dergelijke woorden als substantieven worden opgevat. Zoo zijn in de spreekwijze (Gesch. v. Soepĕna bl. 59, 15 r.) ᨀᨗᨆᨊᨗᨀᨗᨕᨗᨊᨚᨊᨗᨊᨗᨕᨗᨊᨚᨊᨗᨊᨗᨕᨗᨊᨚᨊ ᨀᨗᨊᨗᨊᨗᨆᨗᨆᨗᨕᨗᨊᨚᨊ ᨊᨗᨀᨗᨀᨗᨊᨗᨕᨗᨊᨚᨊ de woorden ᨊᨗᨕᨗᨊᨚᨊ ᨆᨗᨆᨗᨕᨗᨊᨚᨊ en ᨊᨊᨗᨕᨗᨊᨚᨊ geen substantieven, de beteekenis van het eerste (ᨊᨗᨕᨗᨕᨗᨊᨚᨊ beteekent iets *afhouwen*) is: *om af te houwen*, het tweede (ᨊᨆᨗᨆᨗᨊᨚᨊ is iemand

---

1) Vergelijk ᨊᨊᨗᨕᨗᨕᨗᨊᨚᨊ § 133 a.

2) Van ᨊᨊᨚᨊ heeft men behalve ᨀᨗᨊᨊᨚᨊ dat gebezigd wordt van hetgeen gevraagd wordt, ook het Passief ᨀᨗᨊᨊᨚᨊᨕᨊᨚᨊ dat gezegd wordt van hem, wien iets gevraagd of verzocht wordt.

of een dier, met een kris, piek of derg. wapen, *bij den mond* (*bek*, *muil*) *in de keel steken*), beteekent: *om een kris*, *piek* of *derg. in te steken*, terwijl de beteekenis van het derde (ـَنْ) beteekent *houwen*, *een hak geven*), is: *om op* of *in te hakken*. Een ander voorbeeld hebben wij in ـَنْ *om te hooren* of *aan te hooren* (ـَنْ beteekent: iets *aanhooren*).

Voorzien van het aanhechtsel ـَنْ (na), waarover later, en dat o. a. dient tot vorming van substantieven, komt ـَنْ o. a. voor, in de, dikwijls in verhalen, bij de beschrijving van een gevecht of schildering van feestgedruisch, te vinden uitdrukking ـَنْ *verward* of *niet te onderscheiden was het om te hoorene* of *het aan te hoorene*, waarvoor wij zeggen: *niet te onderscheidën was*, *hetgeen men hoorde*. Nog een voorbeeld hebben wij in ـَنْ *om te lachen*, *belachelijk*. ـَنْ beteekent *om* iemand *lachen*. *)

§ 140. Soms laat het woord beiderlei vertaling toe. Bv. het hierboven (§ 138) genoemde ـَنْ dat wij daar vertaalden met: *dier*, *om er op na te houden*, kan ook opgevat worden als eenvoudig te beteekenen: *om er op na te houden*. De omstandigheid, dat ـَنْ of, zooals bv. Kitab Dongeng noe aranèh bl. 43, 3 r. v. o, en Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 131 4 r. ـَنْ ook wel eens ـَنْ *bestemd voor*, *voor*, *om*, *tot* is vooropgeplaatst, behoeft er niet toe te leiden een vorm als ـَنْ bepaald als substantief op te vatten. Zal van de zinsneden (Kitab Dongeng, n. a. bl. 43, 2 r. v. o.) ـَنْ de vertaling wel mogen luiden: *ge haaldet geen vogels uit*, *om ze te eten* of *om ze er op na te houden*, uit dit voorbeeld: ـَنْ blijkt duidelijk, dat de voorvoeging niets tot de zaak afdoet. Immers hierin ontbreekt ـَنْ en bestaat er juist alle reden, om ـَنْ als een substantief te beschouwen en dus te ver-

*) Van ـَنْ *maaksel*, *werk*, is gevormd ـَنْ hetgeen beteekent (§ 138) *iets*, *bestemd tot maaksel*, en van daar gebezigd wordt in den zin van ـَنْ *het er voor benoodigde*. Het aanhechtsel ـَنْ wordt er ook wel aan toegevoegd, zoodat men zegt ـَنْ Nevens ـَنْ en ـَنْ bezigt men ـَنْ en ـَنْ Sommigen willen de beide laatste vormen bezigen, waar men het oog heeft op een veelheid of een meervoud. Dus ـَنْ *er zijn* (of *ik heb*) *geen sigaren*, *wel is er* (of *heb ik*) *het benoodigde* (om ze te maken), bv. in antwoord op de vraag: ـَنْ *ik verzoek om sigaartjes*. Daarentegen zou men ـَنْ moeten gebruiken in het antwoord, als de vraag luidde, ـَنْ *ik vraag om een sigaartje*. Maar anderen, en de meesten, verwerpen deze onderscheiding.

talen: *de marter is geen dier om er op na te houden, want hij is belust op kippen.* Zoo ook ꦏꦺꦴꦩꦥꦸꦒꦫꦼꦁ o. a. Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 31, 10 r. en 13 r. zoomede bl. 79, 2 r. v. o. Ook dit kan als substantief optreden, en o. a. beteekenen: *dringende* of *pressante zaken.* In het woordenboek heb ik slechts deze beteekenis opgegeven. De aangehaalde plaatsen zullen, na hetgeen hier boven werd gezegd, gemakkelijk zijn te verstaan.

§ 141. Zeer dikwijls geeft ook het aanhechtsel aan het woord de beteekenis van een gesteldheid. Die gesteldheid werd niet geboren door de werking van een subject, maar is van accidenteelen aard. Ook hetgeen gemeenlijk wordt uitgedrukt met het woordje ꦏꦫꦶꦤ namelijk *te, al te, bovenmate, uitermate* enz. wordt hierbij wel beteekend. Zoo bv. ꦏꦫꦺꦴꦥꦲꦒꦫꦼꦁ *bitter smaken*, van ꦥꦲꦒꦫꦼꦁ *bitter*; ꦤꦶꦱ꧀ꦏꦫꦺꦴꦥꦲꦒꦫꦼꦁ *niet* of *slechts moeijelijk kunnen wateren*, tengevolge van het eten van djèngkol, van ꦤꦶꦱ꧀ *naam van een vrucht*; ꦏꦫꦺꦴꦤꦸꦩꦸꦒꦫꦼꦁ van iemand die nog jong is: *de bezadigdheid en het overleg van rijper leeftijd bezitten*, van ꦏꦫꦺꦴꦤꦸꦩꦸꦁ *ond, bejaard*; ꦩꦺꦴꦫꦒꦫꦼꦁ *verhit*, van iemand, door het eten van iets, dat verhittend of heet is (door veel peper); ꦏꦫꦺꦴꦩꦺꦴꦫꦒꦫꦼꦁ *al te bezwaard*, van ꦩꦺꦴꦫꦁ *zwaar.*

De eerste letter van het woord, dat het aanhechtsel krijgt, wordt ook wel herhaald. Bv. van ꦏꦫꦶꦤ *nog, nogmaals*, heeft men ꦏꦫꦶꦤꦏꦫꦶꦤꦒꦫꦼꦁ *nogmaals* (voor de tweede, derde enz. maal) *het willen doen, het begeeren* of *verlangen te doen*; ook: *den smaak er van weg hebben* of *krijgen.* Mede wordt dan wel de keelneusklank ingeschoven, tot sluiting der eerste lettergreep. Zoo van het hierboven genoemde ꦏꦫꦶꦤ *al te*: ꦏꦫꦺꦁꦏꦫꦶꦤꦒꦫꦼꦁ *al te, al te* of *al te erg* (het maken), waarvan de in het woordenboek opgegeven beteekenissen: *erg plagen, kwellen, leed aandoen, hartzeer veroorzaken.* Tot versterking wordt ꦏꦫꦶꦤ noch wel achtergevoegd, zoodat de uitdrukking wordt: ꦏꦫꦺꦁꦏꦫꦶꦤꦏꦫꦶꦤ»

§ 142. De beteekenis van een gesteldheid krijgen ook de benamingen der windstreken, als zij van het aanhechtsel worden voorzien. Zoo van ꦏꦤꦴꦤ *het noorden*: ꦏꦤꦴꦤꦒꦫꦼꦁ *ten noorden van, benoorden*; van ꦏꦢꦭ *het zuiden*: ꦏꦢꦭꦒꦫꦼꦁ *ten zuiden van, bezuiden*; van ꦠꦸꦩꦸꦩꦺꦴ *het oosten*: ꦠꦸꦩꦸꦩꦺꦴꦒꦫꦼꦁ *ten oosten van, beoosten*; en van ꦤꦸꦫꦸꦩꦺꦴ *het westen*: ꦤꦸꦫꦸꦩꦺꦴꦒꦫꦼꦁ *ten westen van, bewesten.*

Woordjes zooals ꦤꦏꦺꦴ *hoog, boven*; ꦲꦔꦸꦭꦸ *laag*; ꦮꦸꦤꦶꦁ *achter*; die op zich zelf reeds benamingen van gesteldheid zijn, krijgen toch nog wel het aanhechtsel. Dat geschiedt insgelijks wel, als ze de voorzetsels ꦏꦺ of ꦏꦤ waarover later, voor zich hebben. Zoo bv. van ꦲꦔꦸꦭꦸꦁ *beneden, onder*: ꦲꦔꦸꦭꦸꦁꦒꦫꦼꦁ; van ꦏꦔꦸꦭꦸꦁ *naar beneden, naar onderen*: ꦏꦔꦸꦭꦸꦁꦒꦫꦼꦁ; van ꦲꦤꦏꦺꦴ *op, boven*: ꦲꦤꦏꦺꦴꦒꦫꦼꦁ; van ꦏꦤꦏꦺꦴ *naar*

boven, omhoog: ᮃᮔᮊᮓᮓᮔᮊ en van ᮃᮓᮓ *ter zijde van* bv. het huis: ᮃᮓᮓᮔᮊ.

§ 143. In den grond der zaak dezelfde functie, heeft het aanhechtsel, waar het, in sommige zamengestelde benamingen en uitdrukkingen, aan het woord de beteekenis geeft van een *hoedanigheid* of *geaardheid*. Vertalen kan men het in zulke gevallen met: *als*. Bv. Gesch. v. Soepĕna bl. 4, 9 r. v. o. wordt van de vrouwen gezegd, dat ze ᮃᮓᮒᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓ ᮃᮒᮓᮔᮊᮃᮔᮊ d. i. *dat ze geloof slaan aan alles, wat de menschen zeggen, en alles, hetgeen ze hooren, dadelijk overbabbelen*. Letterlijk wordt er gezegd: *dat ze ooren hebben, van de hoedanigheid* of *geaardheid van een bloedzuiger*, d. i. *als een bloedzuiger*, en *lippen, van de hoedanigheid van een wan met gaten*, d. i. *als een wan met gaten*. Op dergelijke wijze moet verklaard worden ᮃᮒᮓᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊ van ᮃᮒᮓᮔᮊ *scheur* en ᮃᮓᮓᮔᮊ soort *kleine landkrab*. Het is de Soendasche benaming, voor hetgeen wij noemen een *winkelhaak*. De Javaansche benaming is ᮃᮓᮒᮓᮔᮊᮃᮔᮊ letterlijk: *kikvorschbek*.

§ 144. Geen ander functie heeft het ook, waar het teruggegeven moet worden met *voor den duur van, ten bedrage van, ter hoeveelheid van, ter groote van*, enz. Bv. ᮃᮔᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊ *nog voor den duur van hoeveel dagen, dat de stoelen klaar zijn*, d. i. *met hoeveel dagen zullen de stoelen klaar zijn*? Een ander voorbeeld geeft ons Sp. d. J. bl. 84, 6 r. Een voorbeeld, waar het te vertalen is met *ten bedrage van* hebben wij in deze uitdrukking. ᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊ *ik vraag geld te leen, ten bedrage van de waarde van een paar laarzen*, d. i. *ten bedrage van hetgeen een paar laarzen kosten*. Den zin van *ter hoeveelheid van* heeft het aanhechtsel bv. in ᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊ *ter hoeveelheid van een weinigje*, d. i. *een weinigje*, van ᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊ *een weinig, een beetje*. Bv. Sp. d. J. bl. 45, 7 r. ᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊ *maar als ge ooft vindt, moet ge mij een weinigje zenden*. Desgelijks Gesch. v. Soepĕna, bl. 11, 17 r. v. o.

§ 145. Eindelijk wordt het werkwoord of het als zoodanig optredende woord ook zeer dikwijls voorzien van dit aanhechtsel, waar gesproken wordt van een derde. Tot iemand van hem zelf sprekende, of wel sprekende van zich zelf, bezigt men het niet. Zie ook § 146. Voorts wordt het suffix, geheel in overeenstemming met den zin daarvan, slechts gevoegd achter zulke werkwoorden, waarmeê een gesteldheid wordt beteekend. Als voorbeelden mogen dienen: Gesch. van Abd. en Abd. bl. 141, 5 r. v. o. ᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊ van ᮃᮓᮓᮔᮊ *verzadigd zijn;* id. 149, 9 r. v. o. ᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊ van ᮃᮓᮓᮔᮊ *weten;* id. bl. 157, 8 r. ᮃᮓᮓᮔᮊᮃᮔᮊ van ᮃᮓᮓᮔᮊ *zekerheid hebben*

aangaande iets; Sp. d. J. bl. 34, 5 r. ᮃᮔᮧᮜᮤᮀ van ᮃᮔᮧᮜ *in staat* of *bij magte zijn* tot iets; id. bl. 46, 6 r. v. o. ᮊᮥᮀᮌᮤᮀ van ᮊᮥᮀ *kunnen;* Kitab Dongeng n. a. bl. 7, 4 r. ᮃᮓᮦᮁᮤᮀ van ᮃᮓᮦᮁ *deernis hebben;* Gesch. v. Kapitein Marion bl. 5, 4 r. v. o. ᮃᮔᮧᮃᮔᮧᮜᮤᮀ van ᮃᮔᮧᮃᮔᮧᮜ en dit van ᮃᮔᮧᮜ *schrikken;* enz.

§ 146. Een uitzondering op het hierboven gezegde, dat, sprekende van zich zelf, het aanhechtsel niet wordt gebezigd, maakt ᮎᮤᮊᮥᮁᮤᮀ *verloren hebben, kwijt geraakt zijn, kwijt zijn*, van ᮎᮤᮊᮥᮁ *verliezen, kwijtraken.* Zóo, Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 111, l. r. ᮌᮥᮃᮥᮁᮃᮥᮁᮊᮥᮁᮤᮊᮥᮁᮤᮀ ᮌᮥᮀ ᮃᮎᮥᮃᮃᮦᮁᮤᮀ *nu ben ik twee zakken geld kwijt;* en Gesch. v. Soepĕna, bl. 63, 6 r. ᮃᮁᮃᮎᮤᮊᮥᮁᮤᮃᮔᮧᮜᮌᮥᮀᮃᮃᮔᮧᮜᮃᮁᮃᮔᮦᮃᮔᮦᮁᮃᮁ *om reden ik mijn kind, genaamd Ratna Kòmala, kwijt ben.*

Woorden, gevormd met behulp van het voorvoegsel ᮃᮁ

§ 147. Een zeer belangrijke wijze van woordvorming in het Soendasch is die, welke geschiedt met behulp van het voorvoegsel ᮃᮁ.

In de eerste plaats worden er substantieven meê gevormd, en wel van grondwoorden zoomede van eenvoudige werkwoorden, waarbij valt op te merken, dat, begint het grondwoord met een ᮃ deze zich vereenigt met den klank van het voorvoegsel. Zoo bv. ᮃᮜᮤᮀ van ᮌᮜᮤᮀ. En verder, dat als een grondwoord, waarvan de beginletter de ᮅ is, het voorvoegsel krijgt, gezegde beginletter ᮅ in de ᮀ verandert, terwijl het voorvoegsel dan ook nog met den keelneusklank *ng* wordt gesloten, en dus ᮀᮌ wordt. Zoo bv. van ᮅᮊᮥᮜ *magt, magtig, vermogend:* ᮀᮊᮥᮜ *magt, vermogen.*

§ 148. De gevallen, waarin aan een woord, dat reeds een substantief is, toch nog het voorvoegsel wordt gegeven, zijn zeldzaam. Een er van is ᮅᮔᮌᮀ *hoofdplaats, land, rijk*, waarvan ᮃᮅᮔᮌᮀ of ᮃᮀᮔᮌᮀ. Dit laatste eigenlijk een Javanisme, komt wel voor in het opschrift van brieven, en onderscheidt zich daarin van ᮅᮔᮌᮀ dat het altijd gevolgd wordt door den naam van de hoofdplaats, het land of het rijk, zoodat het altijd in bepaalden zin voorkomt. Een ander voorbeeld hebben wij in ᮃᮀᮓᮥᮁ *veerman, veerlieden* aan een overvaart, van ᮀᮓᮥᮁ dat ongebruikelijk, maar hetzelfde is als ᮀᮓᮥᮁ hetgeen *roeiriem* beteekent. Vermelding verdienen ook, het van ᮅᮜᮃ *werk, arbeid* enz. gevormde, ᮃᮅᮜᮃ *dienstpligtige, door het dorpshoofd verstrekt;* ook *dier, dat voor den veldarbeid wordt gebruikt, ploegbeest;* zoomede het insgelijks van ᮅᮜᮃ gevormde ᮀᮅᮜᮃ *werk, werken, daden, bedrijf.* Het voorvoegsel ᮀ van dit laatste is niets anders dan het voorvoegsel ᮃᮁ met een pangnjĕtjĕk gesloten, en zoo zijn

amaṇa en amaṇa eigenlijk dezelfde woorden, die echter door het spraakgebruik verschillende beteekenissen hebben gekregen. Dit blijkt ook uit het Javaansch, waarin amaṇa en amaṇa beide beteekenen: iemands *daad*, *bedrijf* enz. [a]).

§ 149. Zichier eenige voorbeelden van substantieven, gevormd met behulp van het praefix. anaṇaṇ *het verzoeken*, *verzoek*, van naṇaṇ iets *vragen*, *verzoeken*; anamuṇ *het sterven*, *het overlijden*, van amuṇ *sterven*; anagṇ *het vergelden*, *vergelding*, van agṇ *vergelden*; angga an *onderstelling*, *meening*, van ngga *vermoeden*; anaṇa *gift*, *gave*, van naṇa *geven*; angga *huur* voor iets, van ngga iets *huren*; a naṇa *vuurslag*, van naṇa *vuurslaan*. Enz. Uit deze voorbeelden zien wij, dat zoo'n, met behulp van het voorvoegsel an van een werkwoord gevormd substantief, dikwijls overeenkomt met onzen Infinitief, waar wij

---

[a]) Dat awanua de beteekenis kreeg van *veerman*, terwijl het grondwood anua of wanua beteekent *roeiriem*, en dat amaṇa gebezigd wordt voor *dienstpligtige*, ook voor *ploegbeest*, terwijl het grondwoord maṇa eenvoudig beteekent *werk*, *arbeid*, schijnt bij den eersten oogopslag zonderling, vooral bij vergelijking met de onbeduidende wijziging in beteekenis, die een woord zooals bv. amah door het voorvoegsel onderging. Men zal de verklaring hierin mogen zoeken, dat awanua eigenlijk staat voor apun awanua of wel kaṇ awanua waarin awanua zooveel als wanua of anua». De beteekenis van apun awanua *iemand, die werkt met de roeiriemen, baas van de roeiriemen*, of van kaṇ awanua *iemand, die gaat over de roeiriemen*, werd, door weglating van het woordje apun of kaṇ die van a wanua».

Zoo moet ook amaṇa waar het gebezigd wordt voor *dienstpligtige*, verklaard worden, als te staan voor kagawe amaṇa *mensch voor het werk*, en, waar het gebezigd wordt in den zin van *ploegbeest*, als te staan voor asapi amaṇa *beest voor het work*. Dat woordjes als apun kaṇ kagawe en asapi die een zoo algemeene beteekenis hebben, wel eens, en van lieverlede geheel werden weggelaten, is zeer wel aannemelijk, ook daarom, dewijl dergelijke afslijting ook nu nog wel eens valt waar te nemen. Bv. voor apun awanua *tuinman*, *tuinjongen*, zegt men in 't dagelijksch leven, niet zeldzaam, kortweg awanua. Wat de vorming betreft van een woord, zooals apiun gemeenlijk apuun of apun *heilbede*, men zal die niet moeten beschouwen als te zijn geschied van apun apun of apun *gebed*, maar men zal in dit woord moeten zien het Javaansche woord apuṇun dat gevormd werd van het werkwoord apuṇuṇ *bidden*. Van dit laatste is het grondwoord puṇun *gebed*.

dien, met voorvoeging van het lidwoord, als een zelfstandig naamwoord gebruiken, ook wel met een op den uitgang *ing* eindigend substantief.

§ 150. Voorts is wel de beteekenis: *persoon* of *zaak, dienende tot hetgeen door het grondwoord wordt beteekend.* Zoo bv. van aaŋ *aan een draagstok dragen:* aaŋŋ *persoon, om iets op die wijze te transporteeren;* van aaŋ *landbouwen:* aaŋaŋ *landbouwopzigter;* van ɓaa *koopen:* aɓaa *het geld, dat dient om iets te koopen;* van ɓoomuŋ *slaan,* aaɓoomuŋ *iets, dat dient om meê te slaan, knuppel, zweep,* enz.; van ɓaŋuŋ Jav. zva. Sd. aŋ *aan een draagstok dragen:* aaɓaŋuŋ *onderbalk, bindbalk;* van ɓaaŋaŋ *vogels vangen, met behulp van een pamikat:* aaɓaaŋaŋ *lokvogel,* ook *de kooi met den lokvogel;* van aaɗa *ruiken:* aaaɗa ook wel aaɗa *neus.* Een enkele maal is de zin ook *aanleiding* of *oorzaak tot hetgeen het werkwoord beteekent.* Bv. het van aŋɓaŋ *vertrekken* gevormde aaŋɓaŋ (§ 152) dat men vindt Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 109, 3 r. beteekent daar: *aanleiding tot het vertrekken.*

§ 151. Voorzien van het voorvoegsel aa waarover later, kan de beteekenis mede wezen *een uitgestrektheid* of *duur.* Zoo bv. aaŋŋaŋuŋ *een afstand, gelijk aan dien, waarop men iemand kan beroepen,* van aŋŋaŋuŋ *roepen;* aaaŋaŋ *een afstand, gelijk aan dien, van een worp met een talhout,* van aŋaŋ *gooijen, smijten* met een stuk hout of iets van hout. In deze beteekenis van uitgestrektheid of duur, wordt het suffix *an* ook nog wel aangehecht, bv. aaɓaɗaaŋ (§ 152) *een duur van tijd, benoodigd voor het rooken van een inlandsche sigaar,* van ɓaɗaŋ *rooken;* aaŋaaaaŋ *een duur, gelijk aan den tijd, benoodigd voor het gaar worden van een pot met rijst,* van ŋaaa *rijst koken;* aaŋŋaaaaŋ *een duur, gelijk aan den tijd, benoodigd voor eenmaal sirih eten,* van ŋŋaa *sirih eten.* De beide laatste benamingen hebben veelal, althans in de Preanger, ook nog het aanhechtsel ɓaŋ (§ 144). Alzoo in genoemde landstreek: aaŋaaaaŋɓaŋ en aaŋŋaaaŋɓaŋ.

§ 152. Zeer dikwijls wordt het voorvoegsel, zonder eenige wijziging in beteekenis voor het er meê zamengestelde woord, gesloten met den keelneusklank *ng*, en dus a (pang). Waar het werkwoord, dat het voorvoegsel krijgt, werd gevormd door de eerste letter van het grondwoord uit te spreken met genoemden keelneusklank, is die overgang van a in a zoo goed als regel. Zoo bv. aaa *meening, vermoeden,* van aa *het denkelijk achten, vermoeden,* en dit van het grondwoord aa. Desgelijks aaaa *vleitaal,* van aaa *vleijen;* grondvorm aaa. Maar o. a. het in § 150 genoemde aaŋa waarnevens aaŋa zoo ook aaa of wel aaaa *kleeding,* van aa *zich kleeden,* strekken tot bewijs, dat de regel niet constant is. In het geval, bedoeld

aan het slot van § 147 geschiedt het echter, zooals gezegd, altijd. Werd het werkwoord gevormd, door v o o r v o e g i n g van den keelneusklank *ng*, dan wordt het voorvoegsel als van zelf pang. Hierbij valt echter op te merken, dat als de eerste letter van het grondwoord een *an* is, deze dikwijls in een *al* overgaat. Zoo bv. *alanan-ng* nevens *alanan-ng* *vergiffenis*, van het werkwoord *alanan-ng* *vergiffenis schenken*, van het grondwoord *anan-ng* *vergiffenis*.

§ 153. Het bezigen van het voorvoegsel *ai* of *al* tot vorming van substantieven, heeft men ver doorgevoerd. Zoo vinden wij bv. Kitab Dongeng n. a. bl. 12, 2 r. *alaiaiaiaa* *het niet effekt sorteerend zijn er van*, van *aiaiaiaa* het ontkennend redewoord *aa* of *ai* en *aiaia* *effect sorteerend*, *effekt sorteeren*.

En Gesch. van Abd. en Abd., bl. 149, 3 r. *alaiaaaa* *het rijk zijn van hem*, van *aiaa* *rijk*, *vermogend*, *rijk zijn*. Op den 6 regel vindt men andermaal *alaiaaaa* maar daar beteekent het *de rijkste*. Bij de functie, die het voorvoegsel *al* hier heeft, t. w. om, te zamen met *aa* te dienen tot uitdrukking van den Superlatief, zullen wij zoo aanstonds nog een oogenblik hebben stil te staan. Vooraf dienen wij echter nog melding te maken, van een speciaal soort substantieven, met het tot *ai* geworden voorvoegsel *ai*. Het zijn zulke, die gevormd zijn van een zoogenaamd causatief werkwoord (§ 69 en volgg.). Zoo bv. *alaaaaiaag* *hetgeen door een zeer voornaam persoon wordt verlangd*; *wil*, *begeerte* van zoo iemand, van *alaaaai ag* iets *verlangen* of *begeeren*, van een zeer aanzienlijke gezegd; *alai an aiaag* *te werkstelling met de noodige leiding*, (ook zva. *alaaaaiaag*), van *aiaaaiaag* o. a. iemand *te werkstellen*. Voorts *alaiaiiaiaag* *aanwijzing ten goede*, *wijze lessen en wenken*, van *aaiaiiaiaag* iemand *het pad wijzen om vooruit te komen*; *alaaaaiag* zva. *alaiaiiaiaag* van *aaaaiag* zva. *aaiaiiaiaag*. Ook nog *alaiaaaaaaiaag* *hetgeen aan iemand wordt gedaan, met het doel hem wat te laten leeren, zoodat hij vooruit kan komen*, van *aiaaaaaaiaag* *aan* iemand *wat doen*, meer bepaald *wat laten leeren*. Van *alaiaiiaiaag* *alaaaaiag* en *alaiaaaaaaiaag* kunnen wederom werkwoorden worden gevormd: *alaiaiiaiaag* *alaaaaiag* en *alaiaaaaaaiaag* die hetzelfde beteekenen als *aaiaiiaiaag* *aaaaiag* en *aiaaaaaaiaag*. In vorm, maar niet in beteekenis, stemmen ze overeen met de (§ 76 en volgg.) besproken werkwoorden.

§ 155. Al verder worden, met behulp van het voorvoegsel *ai* of *al*, gevormd sommige benamingen van rang of rangorde. Zoo bv. *alaag* of *alaag*, ambtelijke benaming van den *hoofdpriester* van een distrikt, van *aag* *hoofd*; *aaiaa* ambtelijke benaming van een *troepshoofd* (chef van een zeker aantal dorpshoofden), van *aia* volg. het Jav. Wdbk. kw. zva.

ngé *hoog, verheven;* *kapatjang* benaming voor *op een na het jongste kind* in een huisgezin, van *patjang* *in den karembong dragen* en *ngora* benaming voor *het jongste kind.*

§ 155. Met deze functie van het voorvoegsel, hangt zeker wel die zamen, om, terwijl het woord ook nog krijgt het aanhechtsel -an waarover later, aan hetgeen met dat woord gezegd wordt, het karakter te geven van een alles overtreffenden trap of graad, m. a. w. om te dienen tot uitdrukking van een Superlatief. Zoo bv. *kamangan* *de grootste*, van *mangan* *groot;* *kanoraan* *de schoonste*, van *noraga* *goed er uitzien, schoon*, van een jongeling, knaap of man; *kamingkan* *de allerslechtste*, van *mingkin* *slecht, boos;* *kanoman* *de beste*, van *noman* *goed;* *kamirahan* *de gemakkelijkste*, van *mirah* *gemakkelijk.* Opmerkelijk is de uitdrukking *ngarakan* *nummer een* in zeker opzigt, *de baas der bazen.* Bv. *nganu ngarakan kowé?* Antw. *inggih kawula ingkang kapisan*..... *is hij nummer een.* Zie ook Hoofdstuk *Bezittelijke voornaamwoorden.*

156. Heeft het Soendasch zoo voor den Superlatief een grammatischen vorm, het bezit dien niet voor den Comparatief en Excessief. Men kan een Comparatief echter uitdrukken, met behulp van het woordje *leuih* S. *luih* B. dat o. a. *te boven gaan, meer*, beteekent. Zoo kan *leuih geulis* den zin hebben van ons *mooier*, terwijl *leuih nanan* en *luih-* kunnen beteekenen *beter*. Maar omtrent dit laatste moet opgemerkt worden, dat men het ook bezigt, waar wij *het best* zeggen. Bv. Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 31, 7 r. en Sp. d. J. bl. 119, 4 r. v. o. De uitdrukking (Sp. d. J. bl. 123, 3 r. v. o.): *enggalleuih geulis* is te vertalen met: *hoe langer hoe leelijker.*

Een Excessief of overmatige trap wordt uitgedrukt, met behulp van het woordje *teuing* dat te vertalen is met *te* of *al te* of wel *overmatig* of *bovenmate.* Zoo bv. *mangan teuing* *te groot, overgroot, te dik, al te dik.* Soms heeft *teuing* den zin van *zeer* of *zeer veel*, zoo kan bv. *nanahteuing* beteekenen *te lang, al te lang* (duur van tijd), maar ook (bv. Sp. d. J. bl. 119, 7 r.) *zeer lang, heel lang.* Desgelijks *hariteuing* *te haastig, overhaast*, maar ook (bv. Gesch. v. Soepèna bl. 27, 18 r. v. o.) *zeer veel haast hebben.* Een enkele maal wordt *teuing* wel eens gevoegd vóór het woord, waarbij het behoort. Een voorbeeld vindt men Sp. d. J. bl. 93, r. 1. Nog merken wij op, dat *teuing* insgelijks wordt gebezigd om dat, waarbij het wordt gevoegd, te doen uitkomen in den zin, of wel om daarop met nadruk te wijzen. Het is dan een nadruks- of versterkingswoordje, soms slechts terug te geven door den nadruk, soms vertaalbaar. Zoo bijv. Sp. d. J. bl. 2, 7 r. *ngan-anggap kitu teuing* *dat is toch geheel anders*, waarvoor wij in dit geval zeggen: *maar dat is een geheel verkeerde opvatting.*

Volstrekt is ook dikwijls een goede vertaling, vooral bij een ontkenning. Bv. ꦄꦤ꧀ꦥꦸꦲꦤ꧀ꦄꦤ꧀ *het behaagt mij volstrekt niet*, of *ik wil volstrekt niet.*

§ 157. Na deze kleine uitweiding, die wij ons veroorloofden, ten einde de zoogenaamde trappen van vergelijking niet afzonderlijk te moeten bespreken, en waarbij enkele opmerkingen omtrent het spraakgebruik van het woordje ꦄꦤ꧀ niet mogten ontbreken, behooren wij ten slotte nog melding te maken van *werkwoorden, gevormd met behulp van het voorvoegsel* ꦄꦤ꧀. Van deze werkwoorden is het eigenaardige dat ze altijd iets zeggen van meer dan een persoon of zaak. Die personen of zaken kunnen in de voorstelling zijn vereenigd of nevens elkaâr gesteld, zoodat van beide of van alle tegelijk wordt gesproken, het kan ook zijn dat er gesproken wordt van een van die personen of zaken, in betrekking tot de andere of de anderen. Zoo dienen zij tot uitdrukking van een of andergesteldheid, ook wel van een over-en-weêr, een wederkeerig of elkander doen. Een wedijverend doen, kunnen zij ook beteekenen. Omtrent de vorming valt op te merken, dat ze geschiedt van grondwoorden, welke laatste ook wel eens herhaald worden. Zie hier eenige voorbeelden. ꦄꦤ꧀ꦠꦶꦤ꧀ꦠꦶꦤ꧀ *door elkander neêrliggen*, van slapenden, lijken op een slagveld, enz. van ꦠꦶꦤ꧀ꦠꦶꦤ꧀ ongebr. ꦄꦤ꧀ꦠꦺꦴꦤ꧀ *aan een hoop liggen*, van ꦠꦺꦴꦤ꧀ ongebr.; ꦄꦱꦶꦁ *van elkaâr verwijderd*, *ver* of *verwijderd* van iemand, van ꦱꦶꦁ *ver*, *verre verwijderd*; ꦄꦤ꧀ꦗꦤ꧀ꦗꦺꦴꦤ꧀ van twee of drie personen: *elkaâr omvatten*, *omarmen*, staande of met gekruiste beenen zittende, en voorts *zóo*, *dat hun hoofden*, doordien de een zijn hoofd legt op den schouder van een ander, *elkaâr raken* of *nagenoeg raken*, van ꦗꦺꦴꦤ꧀ *vuurhaard*, *bestaande uit drie stukken steen of pisangstam*, waar het vuur tusschen ligt en de pot of ketel wordt opgezet; ꦄꦤ꧀ꦠꦺꦴꦤ꧀ꦄꦁꦏꦸꦁ *tegen elkaâr stooten*, *tegen elkaâr aanslaan*, van flesschen, kannen en derg. van ꦠꦺꦴꦤ꧀ꦄꦁꦏꦸꦁ een klanknabootsing; ꦄꦤ꧀ꦲꦸꦲꦤ꧀ *over en weer sia bezigen*, van daar: *elkaâr nitschelden*, van sia, *jij*; ꦄꦤ꧀ꦠꦺꦴꦤ꧀ꦄꦁꦏꦸꦁ *tegen elkaâr aanbonzen*, van ꦄꦁꦏꦸꦁ oorspronkelijk zeker een klanknabootsing; ꦄꦤ꧀ꦄꦩ꧀ꦧꦺꦴꦁ *wedijveren in mooi gekleed zijn*, ook *in fatterig* of *kwasterig zijn*, van ꦄꦩ꧀ꦧꦺꦴꦁ *mooi gekleed*, ook *fatterig*, *kwasterig*.

Woorden, gevormd met behulp van het voorvoegsel ꦄꦤ꧀ *en het aanhechtsel* ꦒꦤ꧀

§ 158. Behoudens een paar uitzonderingen zijn deze substantieven. Omtrent de vorming merken wij op, dat die, behalve van stam- of grondwoorden, waaronder ook zulke, die reeds zelfstandige naamwoorden zijn, ook geschiedt van werkwoorden met den neusklank, welke laatste behou-

den blijft. Wat de beteekenis betreft, deze is vooreerst, zeer dikwijls: *een plaats, bestemd voor hetgeen door het woord, waarvan de vorming geschiedde, wordt beteekend*, of wel *waar men dat vindt*. Bv. ᨕᨚᨊᨗᨔᨚᨊᩅ᩵ *kweekbedding*, van ᨊᨗᨔ᩵ *zaaiparè*; ᨕᨚᨔᨘᨗᨊᨚᨊᩅ᩵ *plaats, waar men overnacht*, van ᨔᨘᨗᨊᨚᨊᩅ᩵ *overnachten*; ᨕᨚᨊᨘᨗᨔᨚᨊᩅ᩵ *overvaartplaats*, van ᨔᨘᨊᨚᨊᩅ᩵ een water *oversteken*; ᨕᨚᨒᨚᨔᨘᨊᨚᨊᩅ᩵ *schuilplaats*, van ᨒᨚᨔᨘᨊᩅ᩵ *zich verschuilen*; ᨕᨚᨕᨚᨊᨚᨊᩅ᩵ (hierin ᨕᨚ voor ᨕᨚ (§ 152) *ballingsoord*, van ᨊᨚᨊᨚ iemand *verbannen*; ᨕᨚᨘᨔᨚᨊᩅ᩵ *plaats, waar men het Soendasch vindt, de Soendalanden*, van ᨘᨔᨚ *Soendasch*; ᨕᨚᨊᨚᨘᨚ en dit voor ᨕᨚ ᨊᨚᨘᨚᨊᩅ᩵ *plaats, waar men een vergezigt heeft*, of wel: *plaats, waar het open, zonder bosch* of *derg. is: naam van een plaats in het Bantamsche*, van ᨊᨚᨘᨚ *een vergezigt hebben*; ook *open, zonder bosch of derg.* van een stuk grond.

Ten anderen wordt er niet minder dikwijls door beteekend: *iets, wat voor iets bestemd is, voor iets wordt gebruikt*, bv. ᨕᨚᨘᨒᨘᨔᨚᨊᩅ᩵ *bidkleedje*, van ᨘᨒᨘᨔ᩵ *aanbiddend zich neêrbuigen voor God*; ᨕᨚᨔᨗᨔᨚᨘᨘᨊᩅ᩵ *iets, wat om iemand eer te betoonen, wordt gedaan* of *daargesteld*, bv. een *eerepoort*, van ᨔᨗᨔᨚᨘᨊᩅ᩵ *eer, eerbewijzen*; ᨕᨚᨔᨚᨔᨚᨊᩅ᩵ (hier is de *oe* met *au* tot *on* zaâmgesmolten (verg. § 132), benaming van *zekere, thans afgeschafte, belasting, zoogenaamd ten behoeve van het schoonhouden der marktplaatsen*, van ᨔᨚᨊᩅ᩵ *bezem*; ᨕᨚᨔᨚᨔᨚᨔᨚᨊᩅ᩵ (hier in ᨕᨚ voor ᨕᨚ (§ 152), *vlakke steen, waarop iets fijngewreven wordt*, van ᨔᨚᨔᨚᨊᩅ᩵ iets, bv. geneesmiddelen, *fijnwrijven*. Een derde beteekenis is: *persoon, als het voorwerp van iets*, ook wel *persoon, met iets werkzaam*. Bv. ᨕᨚᨔᨚᨘᨔᨚᨊᩅ᩵ *hij, die gediend wordt*, een betiteling van den regent, van ᨔᨚᨘᨚ *dienen*; ᨕᨚᨔᨚᨒᨒᨚᨊᩅ᩵ en ᨕᨚ ᨔᨚᨔᨚᨊᩅ᩵ *vraagbaak*, van ᨔᨚᨒᨒ en ᨔᨚᨔᨚᨊᩅ᩵ *vragen*; ᨕᨚᨕᨚᨊᨚᨊᩅ᩵ ook: *hij, bij wien men zijn intrek nam, bij wien men logeert, de heer des huizes*, van ᨕᨚᨊᨚᨊᩅ᩵ *zijn intrek nemen, logeeren* bij iemand; ᨕᨚᨚᨘᨔᨚᨊᩅ᩵ *jager, met een geweer tot wapen*, van ᨚᨘᨔ᩵ *jagen met een* ᨊᨚᨊᨚᨘᨚ (*geweer*, volg. somm. bep. *een geweer met een vuursteen*).

Een andere beteekenis is nog: *een tijd* of *tijdstip*. Zoo bv. ᨕᨚᨔᨚᨔᨚᨊᩅ᩵ *aanstaande maand*, ook *de eerste dagen van de maand, het begin der maand*, van ᨔᨚᨔᨚᨊᩅ᩵ hetgeen zal moeten beteekenen *zich vertoonen, verschijnen*, van de maan, voor het eerst na donkere maan. Het grondwoord ᨔᨚᨔ ᨊᩅ᩵ beteekent: *zigtbaar*, van de maan, voor het eerst na donkere maan.

§ 159. Een zeker aantal der, met behulp van het voorvoegsel ᨕᨚ en het aanhechtsel ᨒᨚᨊᩅ᩵ gevormde woorden hebben beteekenissen, die niet te brengen zijn tot de in de vorige § opgenoemde. Zoo bv. ᨕᨚᨊᨚᨒᨚᨊᩅ᩵ *geslacht, generatie*, van ᨊᨚᨊᨚ *naar beneden komen*; ᨕᨚᨒᨚᨔᨚᨊᩅ᩵ *vergadering, verzameling* van menschen, van ᨒᨚᨊ᩵ het Arab. جمع djoemoê,

coll. meerv. van جُمْع menigte, vergadering; ꦮꦶꦏꦫꦠ *oogmerk, bedoeling*, van ꦮꦶꦏ dat dezelfde beteekenis heeft, maar met minder bepaalden zin. Enz.

§ 160. Een paar zijn er ook, die, hoewel ze in vorm geheel overeenstemmen met de andere, toch niet als substantieven kunnen worden opgevat. Zoo bv. van ꦱꦾꦩꦫ *nog aan te zuiveren zijn, onaangezuiverd zijn:* ꦮꦱꦾꦩ ꦲꦺꦴꦁ dat hetzelfde moet beteekenen, en dus niet beteekent: *wat nog aan te zuiveren is, geld, dat nog aan te zuiveren is.* Daarvoor zegt men: ꦲꦤꦶꦫꦱꦾꦩꦲꦺꦴꦁ» Bv. ꦲꦪꦫꦶꦔꦏꦸꦲꦤꦏꦫꦲꦤꦲꦺꦴꦁꦱꦶꦤꦤꦶꦱꦾꦩ

daan zijn deze menschen, ze zijn zeer talrijk? Antw. ᨕᨑᨗᨊᨗᨊᨚᨄᨗ *ze zijn* (van verschillende plaatsen) *bijeengebragt.*

Woorden, gevormd met behulp van het voorvoegsel ᨀᨚ

§ 161. Worden met het voorvoegsel ᨕᨗ nevens substantieven, ook andere woorden gevormd, dit geschiedt insgelijks, en doorgaans van grondwoorden, met behulp van het voorvoegsel ᨀᨚ dat wel een verlijnde vorm van ᨕᨗ schijnt te wezen. Wat de beteekenis der met ᨀᨚ gevormde woorden betreft, in het bijzonder moet opgemerkt worden, dat die woorden altijd een bepaalden zin hebben. Zie hier eenige voorbeelden van substantieven: ᨀᨚᨑᨗᨊᨘ *zending, opdragt*, bv. in deze uitdrukking: ᨀᨚᨑᨗᨊᨘ ᨑᨗᨊᨔᨗᨊᨗᨑᨗᨊᨘ ᨑᨗᨊᨚᨑᨗᨊᨘ ᨑᨗᨊᨚᨑᨗᨊᨗᨊᨘ *ik ben belast met een opdragt van den vorst en ben drager van zijn bevel;* ᨑᨗᨊᨘ *vermaning, inzegging, onderrigting*, van ᨑᨘ Jav. *zeggen* aan iemand, ook: *wat* door iemand aan iemand *gezegd wordt;* ᨑᨗᨊᨘ ᨑᨗᨊᨘ of ᨒᨘ iemands *zeggen* in een bepaald geval; *mededeeling, vraag* aan een meerdere, van ᨑᨘ *wat men berigt, zegt*, ook *wat aangeboden wordt* aan een meerdere; *zeggen* tot een meerdere; ᨑᨗᨊᨚ *gegraven en vervolgens overdekten kuil, om een dier er in te doen storten en zoo te vangen*, fig. *kuil, dien men iemand graaft*, van ᨑᨚ Jav. *kuil, gat in den grond;* ᨑᨗᨊᨗᨊ en ᨑᨗᨊᨚᨊᨚ *hulp, bijstand* in een bepaald geval, *uitredding*, van ᨑᨗᨊ *hulp, bijstand*, enz.

§ 162. De bepaalde zin, waarvan we zooeven zeiden, dat die was een kenmerk der woorden, gevormd met behulp van ᨀᨚ is ook niet te miskennen bij sommige uitdrukkingen, die er uitzien als substantieven, doch zulks inderdaad niet zijn. Ze beteekenen namelijk: *ten opzigte van hetgeen door het grondwoord wordt uitgedrukt, zekere bepaalde geaardheid, zekeren karaktertrek hebben* of *bezitten*. Zoo bv. van ᨑᨗᨊᨑᨘ *eten, voedsel:* ᨀᨚᨑᨗᨊᨑᨘ *in geen geval zijn eten er aangeven, voor niets zijn eten in den steek willen laten;* van ᨑᨑᨗᨍᨗ *gekookte rijst:* ᨀᨚᨑᨗᨊᨍᨗ *voor niets zijn rijst* (d. i. *zijn eten* of *middagmaal*) *willen verliezen*, dus zva. ᨀᨚᨑᨗᨊᨑᨘ Voorts van ᨑᨚᨈᨚ *moeder:* ᨀᨚᨑᨚᨈᨚ *zeer gehecht zijn aan, niet af kunnen van zijn moeder*, van een kind. Evenzoo en met dergelijke beteekenis: ᨀᨚᨑᨗᨍ van ᨑᨗᨍ *vader*, ᨀᨚᨔᨗᨊᨗᨊ van ᨔᨗᨊᨗᨊ *grootvader*, enz. Nog een voorbeeld is ᨀᨚᨑᨗᨊᨚ *met zijn hart hangen aan geld of goed, en er steeds op uit zijn om dat te verkrijgen* of *hetgeen men heeft, te vermeerderen*, van ᨑᨗᨊᨚ *goed, geld, geld en goed.* Ook nog ᨀᨚᨒᨗᨑᨑᨘ *den meester* of *de meesteres dadelijk alles gaan aanbrengen*, van ᨒᨗᨑᨑᨘ *meester, meesteres.*

§ 163. Van de in § 161 bedoelde substantieven kunnen op de gewone wijze werkwoorden worden gevormd. Bv. van ᨀᨚᨔᨗᨔᨗᨒᨘ en ᨀᨚᨔᨗᨔᨗᨑᨘ

voorstel, *propositie*, *raad*, heeft men de werkwoorden אַנעמען en אַנ
זאָגן een zaak *bespreken*, *over* iets (een bepaalde zaak) *beraadslagen* of *raad houden*. Een werkwoord van denzelfden aard, hoewel אַנטאָן en אַ
וויג hoogstwaarschijnlijk ontbreken *), is אַנטאָן s. אַוויג B. *over* iemand (een bep. persoon) *spreken*, vooral in ongunstigen zin, iets (een bepaalde zaak) *bespreken*. Zoo ook אַנוויל iemand (een bepaald persoon) *tot vrouw begeeren*, *in* een zekere vrouw of *in* iets, bv. een paard, *zin hebben*, van אַנוויל dat *begeerte* of *verlangen*, met betrekking tot een bepaald persoon of bepaalde zaak, zal moeten beteekenen, maar dat mij niet is voorgekomen.

Welligt behooren ook hierbij de werkwoorden אַנטאָטל אַנמע enz. Het eerste van deze twee beteekent: iemand (een bepaald persoon) *beschouwen en behandelen als moeder*, *moeder noemen;* het tweede: iemand (een bepaald persoon) *beschouwen en behandelen als vader*, *vader noemen*. Aangenomen dat ze regelmatig gevormd werden, en er bestaat geen reden zulks te betwijfelen, dan geschiedde die vorming van אַנטאָטל en אַנמע Dit moeten substantieven zijn, en zijn dus dit אַנטאָטל en dit אַנמע wel te onderscheiden van de uitdrukkingen אַנטאָטל en אַנמע in de vorige § besproken.

Evenzoo moet het אַנטשמד waarvan het werkwoord אַנטשמדן iemand *als meester* (*meesteres*) *beschouwen en behandelen*, wel onderscheiden worden van de insgelijks in de vorige § vermelde uitdrukking אַנטשמדן

Dat de uitdrukkingen אַנטאָטל אַנמע en אַנטשמד (§ 162) geen verband houden, met de werkwoorden אַנטאָטל אַנמע en אַנטשמדן kan trouwens al dadelijk opgemaakt worden uit de belangrijk verschillende beteekenissen.

Was het hier slechts een kwestie van uitspraak met den neusklank, dan zouden die beteekenissen niet zoo uit elkaâr kunnen loopen.

Dergelijke werkwoorden als אַנטאָטל אַנמע en אַנטשמדן zijn ook אַנזעץ iemand *als zijn vorst* of *vorstin eeren en behandelen*, zoomede אַ
נזעץ iemand *als vijand behandelen*. Ze komen voor in de spreekwijze: גאַנזאַנגענוי גאַנזענדיג אַנזעץ גאַנזענדיגאַנזעץ In het Supplement op het wdbk. vindt men onder זעץ de beteekenis van deze uitdrukking.

Ook zal er toe gebragt moeten worden אַנזען iemand *nemen*, *hebben* of *houden tot voorwerp der gedachten*, en dit voor: *de gedachten steeds gerigt hebben* op iemand, van אַנזען dat ongebr. is, maar *voorwerp der gedachten* of *dat*, *waarop iemands gedachten gerigt zijn* zal moeten beteekenen.

---

*) Wél natuurlijk in de Passieven גאַנטאָן en גאַנוויג zooals van אַנעמען het Passief is גאַנאָמען

Bij ᨀᨅᨚᨊ dat het grondwoord is, vindt men in het Suppl. wdbk. een voorbeeld.

Woorden, gevormd met het voorvoegsel ᨀ en het aanhechtsel ᨅᨚᨊ of wel ᨅᨚᨊᨗ

§ 164. Een werkelijk onderscheid tusschen de woorden, die met ᨀ en ᨅᨚᨊ en zulke, die met ᨕ en ᨅᨚᨊ (§ 158 en volgg.) worden gevormd, bestaat niet. Zoo beteekenen bv. ᨀᨊᨗᨊᨚᨊ en ᨕᨊᨗᨊᨚᨊ beide gevormd van ᨊᨗ *berg*, hetzelfde, t. w. *bergstreek, bergstreken, gebergte*. Het eerste vindt men o. a. Sp. d. J. bl. 140, r. 5 en het tweede, in ᨅᨚᨕᨊᨗᨊᨚᨊ aldaar bl. 139, r. 5 v. o. In pl. v. ᨅᨚᨕᨊᨗᨊᨚᨊ heeft de Tjarios Samaoen ᨅᨚᨀᨊᨗᨊᨚᨊ᨞ ᨕᨚᨕᨕᨚᨅᨚᨊ zoo leest men daar, ᨕᨗᨅᨚᨀᨊᨗᨊᨚᨊ *Samaoen zeide, ik ben iemand uit het gebergte*. Van ᨅᨘᨊ *dorp*, is gevormd ᨀᨅᨘᨊᨚᨊ *het land, het dorpsland* of *de dorpslanden*, in tegenstelling met de hoofdplaats; ook zva. ᨅᨘᨊ *dorp*. Het zelfde zou beteekend worden met ᨕᨅᨘᨊᨚᨊ maar dit is nu eenmaal niet de gebruikelijke vorm. *)

Van sommige met ᨀ en ᨅᨚᨊ gevormde woorden kan op de gewone wijze, namelijk door de beginletter uit te spreken met den overeenkomstigen neusklank, een werkwoord gevormd worden.

§ 165. Zagen wij in § 153, dat er enkele substantieven zijn, gevormd met behulp van het voorvoegsel ᨕ en het aanhechtsel ᨊᨚᨊ een paar zijn er ook met ᨀ en ᨊᨚᨊ. Een er van is ᨀᨊᨗᨈᨚᨊᨚᨊ dat men o. a. vindt Gesch. van Abd. en Abd., bl. 51, 5 r. v. o. Het is gevormd van ᨊᨗᨈᨚ *schuld* in geld of goed, en beteekent: *inschuld; wat men te vorderen* of *uitstaande heeft*. Volgens sommigen is in deze zelfde beteekenis ook in gebruik ᨀᨊᨗᨈᨚ. Van ᨀᨊᨗᨈᨚᨊᨚᨊ is gevormd het werkwoord ᨀᨊᨗᨈᨚᨊᨚᨊᨗ geld of goed *leenen* aan iemand, iets *op crediet geven* aan iemand.

Woorden, gevormd met behulp van het voorvoegsel ᨀ en het aanhechtsel ᨅᨚᨊ

§ 166. Omtrent de vorming der substantieven, die het voorvoegsel ᨀ en het aanhechtsel ᨅᨚᨊ hebben, merken wij op, dat die vorming niet

*) Met behulp van ᨀ en ᨅᨚᨊ is ook gevormd het moeijelijk te verklaren ᨀᨅᨚᨊᨚᨊᨚᨊ waarvan men in het woordenboek onder ᨅᨚᨊᨚᨊ het spraakgebruik vindt opgegeven.

uitsluitend plaats heeft van grondwoorden, maar ook van zulke woorden, die, met behulp van het voorvoegsel ᨅᨚ of wel met dat voorvoegsel en het aanhechtsel ᨑᨚᨊ werden afgeleid. Een tweede opmerking is, dat de beteekenis der met ᨀ en ᨑᨛᨚᨊ gevormde substantieven zeer veel overeenkomst heeft met die van de substantieven, gevormd met behulp van ᨑᨚᨊ (zie § 138 en volgg.). In het algemeen wordt er namelijk meê beteekend: *iemand* of *iets*, *om te zijn* of *te worden*, *om te strekken tot* of *bestemd voor*, ook wel *om te bewerken* of *aan te brengen*, *hetgeen door het woord*, *waarvan de vorming geschiedde*, *wordt beteekend*. Zoo bv. (Sp. d. J. bl. 46, 7 r.) ᨀᨛᨘᨉ ᨅᨚᨑᨛᨚᨊ *iets*, *dat zal zijn een ongeluk* of *onheil*; *ongeluk* of *onheil*, *dat dreigt* of *boven het hoofd hangt*, van ᨀᨘᨉᨅᨚ *ongeluk*, *onheil*; id. bl. 74, 2 r. v. o. ᨀᨛᨔᨛᨔᨚᨊ *iets*, *om te zeggen*, van ᨔᨛᨔᨚ *wat iemand zegt* of *spreekt*, ook *zeggen*; aldaar ook ᨀᨘᨘᨊᨛᨔᨚᨊ *iets*, *om te strekken tot voorwendsel*; *voorwendsel*, van ᨘᨘᨊ het grondwoord van ᨘᨘᨊ *voorgeven*, *voorwenden*; ᨀᨘᨔᨛᨔᨚᨊ *hetgeen te oogsten* of *te snijden is*, *te veldstaande rijst*, van ᨔᨛᨔᨚᨊ het grondwoord van ᨀᨔᨛᨔᨚᨊ *rijst snijden* of *oogsten*; Gesch. van Soepĕna, bl. 27, 12 r. v. o. ᨀᨛᨘᨉᨑᨛᨚᨊ *iets*, *om te berigten* of *meê te deelen*, van ᨘᨉᨉ *berigt*; Sp. d. J. bl. 55, 6 r. v. o., en Gesch. v. Kapitein Marion, bl. 11, 10 r. v. o. ᨅᨘᨀᨀᨛᨚᨊ *persoon* of *zaak*, *om voor te duchten* of *te vreezen*, van ᨘᨀᨀ *angst*, *vrees* en dit van ᨀᨀ *bang*, *angstig*; Gesch. van Abd. en Abd. bl. 31, 6 r. ᨀᨘᨘᨔᨛᨔᨚᨊ *iets* of *dingen*, *om winst meê te behalen*, van ᨘᨔᨛᨔᨚᨊ *winst*, *voordeel*, en dit van het grondwoord ᨔᨛᨔᨚ dat dezelfde beteekenis heeft; id. 10r. ᨀᨘᨀᨛᨀᨛᨚᨊ *iets*, *om zich ongerust over te maken*, van ᨘᨀᨛᨀᨛ en dit van ᨀᨛᨀᨛ *ongerust*, *zich ongerust maken*; Sp. d. J. bl. 92, 3 r. v. o. ᨀᨘᨘᨑᨛᨚᨊ *iets* of *hetgeen is om te eten*, *zal dienen tot voedsel*, d. i. *voedingsmiddel*, van ᨘᨑᨑᨚ *eten*, *voedsel*; Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 119, l. r. ᨀᨛᨘᨘᨛᨚᨊ ᨀᨛᨚᨊ *hetgeen* iemand *te doen staat*, van ᨘᨘᨛᨚ *handeling*, iemands *verrigtingen*.

§ 167. Zijn de met ᨀ en ᨑᨛᨚᨊ gevormde woorden geen substantieven, dan is hun beteekenis (verg. § 139) *om*, *om te*, *bestemd voor* of wel *zullen* (*zouden*) *hetgeen wordt uitgedrukt door het woord*, dat van het voor- en achtervoegsel werd voorzien. Zoo bv. Gesch. v. Soepĕna bl. 73, 11 r. v. o. ᨀᨛᨀᨛᨀᨛᨚᨊ *om te schreijen*, *om tranen te storten*, van ᨀᨛᨀᨛ *schreijen*, *tranen storten*; Sp. d. J. bl. 47, 3 r. ᨀᨛᨑᨛᨑᨛᨚᨊ *om naar buiten te gaan* of *te komen*, van ᨑᨛᨑᨛ *naar buiten gaan* of *komen*; id. 34, 2 r. v. o. ᨀᨛᨑᨛᨘᨛᨘᨚᨊ *zal* (*zullen*) *niet kunnen*, ook *niet te kunnen*, van ᨑᨛ *niet* en ᨘᨛᨘ *kunnen*; Gesch. van kapitein Marion bl. 17, 6 r. ᨀᨛᨘᨘᨛᨚᨊ *zullen* (*zouden*) *kunnen uithouden* of *volhouden*; van ᨘᨘᨚᨊ *kunnen uithouden*; K. D. n. a. bl. 5, r. 2 en Gesch. v. S., bl. 4, 8 r. ᨀᨛᨘᨑᨛᨑᨛᨚᨊ *voordeelig* of *nut-*

tig zou (zouden) zijn, van ᨀᨚᨅᨘᨊᨗᨊ of ᨀᨚᨊᨅᨘᨊᨗᨊ *nut, voordeel, nuttig*; Gesch. van Soepĕna bl. 46, 5 r. v. o. ᨀᨚᨑᨗᨊᨀᨚᨊᨅᨘᨊᨗᨊ *zal (zou) zijn hoedanig* of *hoedanig zal (zou) zijn*, van ᨑᨗᨊᨀᨚᨊ *hoe, hoedanig*. Enz.

§ 168. Hetgeen wij boven (§ 140), bij de bespreking der met het aanhechtsel ᨅᨘᨊᨗᨊ gevormde woorden, opmerkten, omtrent de voorvoeging van ᨊᨚᨊᨗᨊᨊ *bestemd voor, om, tot*, geldt ook voor de woorden, gevormd met behulp van ᨀᨚ en ᨅᨘᨊᨗᨊ. Vinden wij Gesch. van kapitein Marion bl. 25, 9 r. v. o., van hout gezegd: ᨊᨚᨊᨗᨊ ᨀᨚᨑᨊᨚᨑᨗᨊᨑᨗᨊᨊᨗᨊᨊᨗᨊᨊᨗᨊᨊᨗᨊ *bestemd voor hetgeen zou dienen tot masten*, d. i. *bestemd voor masthout* en is ᨀᨚᨑᨊᨚᨑᨗᨊᨑᨗᨊᨊᨗᨊ dus hier een substantief, voldoende blijkt uit de in § 160 opgesomde voorbeelden, dat ᨊᨚᨊᨗᨊ niet noodzakelijk is, opdat een met ᨀᨚ en ᨅᨘᨊᨗᨊ gevormd woord de beteekenis zal hebben van een substantief.

§ 169. Nog een paar opmerkingen mogen hier een plaats vinden. De eerste is, dat een met ᨀᨚ en ᨅᨘᨊᨗᨊ gevormd substantief wel eens hetzelfde beteekent als het woord, waarvan de vorming geschiedde, m. a. w. dat het voor- en aanhechtsel soms zonder invloed zijn op de beteekenis. Zoo beteekenen bv. ᨀᨚᨊᨅᨘᨊᨅᨘᨊᨗᨊ (Sp. d. J. bl. 30, 6 r. v. b., id. 59, 3 r. v. o.) zoomede ᨊᨅᨘᨊᨅᨘᨊ beide, *wensch, begeerte, verlangen*, en beteekent het ᨀᨚᨑᨗᨊᨑᨗᨊᨑᨗᨊ

een groot gedeelte ontleend aan het Sanskriet en voor een ander gedeelte aan het Maleisch. Zoo is bv. ꦮꦫꦏ of ꦮꦫꦏꦃ *zaak, aangelegenheid* enz., het Sanskriet woord prakâra, *geval; gelijkheid; soort; wijze, manier;* ꦮꦫꦩ *in alle opzigten goed en geschikt; passen, behoorlijk*, het Sanskriet prajoga, *gebruik, aanwending;* ꦮꦫꦪꦤ *juweel, edelgesteente*, het Mal. قرمات; ꦮꦫꦥꦫꦄꦲ of ꦮꦫꦥꦫꦄꦲ *welbespraakt, wel ter taal*, in het Buitenzorgsche ook zva. ꦩꦺꦴꦤ *fatterig, kwasterig, pronkziek*, en ook *losbandig, liederlijk*, het Mal. قرلنت *fatterig* enz. en het Mal. قرلنته *losbandig.*

§ 171. Bij uit het Maleisch overgenomen substantieven, zooals bv. het zoo even genoemde ꦮꦫꦤ dat gevormd is van het grondwoord ꦫꦤ *oog*, komt de functie van het voorvoegsel overeen met die van het voorvoegsel ꦮ (§ 147 en volgg.). Ook is dat het geval bij woorden, zooals bv. ꦮꦥꦿꦁ of wel ꦮꦒꦿꦁ *strijder, krijgsman*, van het Kawiwoord ꦥꦿꦁ *oorlog, krijg.*

En in de Sanskrietsche woorden wordt het voorvoegsel *door den inlander* mede op een lijn gesteld met het praefix ꦮ de eigenlijke beteekenis *voor, vooruit*, wordt namelijk niet door hem verstaan.

In woorden zooals bv. ꦮꦩꦁ of ꦮꦩꦁꦃ dat de Regent v. Tjiandjoer opgeeft als B a s a of h o o g woord voor ꦫꦫꦱꦫꦩꦔ *vergeving* of *verschooning vragen*, heeft het voorvoegsel een functie, die ons doet denken aan die van het praefix bĕr in het Maleisch. Dit dient namelijk in die taal, tot het vormen van zoogenaamde t o e s t a n d s w o o r d e n, zooals bv. van tĕlandjang, *naakt*, bĕrtĕlandjang, *naakt zijn* en van bagoes *schoon*, bĕrbagoes *schoon zijn.* Van ꦮꦩꦁ of ꦮꦩꦁꦃ is het grondwoord ꦩꦁ of ꦩꦁꦃ het Sanskriet s a t i j a, dat insgelijks in het Javaansch (ꦱꦠꦶꦪ ꦱꦠꦶꦪ of ꦱꦠꦶꦪꦃ) en Maleisch (ستي setija) wordt aangetroffen, in eerstgenoemde taal met de beteekenissen van *opregt, geloofwaardig; eerlijk, trouw, een heilige belofte*, en in de tweede met dergelijke beteekenissen, namelijk *opregt, getrouw; overeenkomst, verdrag.* Vergelijkt men nu de bovengenoemde, door den Regent v. Tjiandjoer opgegeven beteekenis van ꦮꦩꦁ of ꦮꦩꦁꦃ met die van het Maleische bĕrsĕtija, *getrouw* enz. *zijn; eene overeenkomst* of *verdrag met een ander hebben* of *sluiten*, dan schijnt het niet gewaagd, om aan te nemen, dat ꦮ hier dezelfde functie heeft als het Maleische b ĕ r. Zoo zou dan, als men het grondwoord neemt in de Javaansche beteekenis van *heilige belofte*, ꦮꦩꦁ of ꦮꦩꦁꦃ eigenlijk beteekenen *een heilige belofte* (van beterschap) *hebben*, d. i. *die doen*, van daar *vergeving vragen.*

§ 172. Zeer weinig in getal zijn de woorden, gevormd met behulp van het v o o r v o e g s e l ꦯ. Een er van is ꦯꦫꦶꦔ ook behoort er wellig toe ꦯꦩꦺꦴ het B a s a woord voor ꦩꦶꦤꦶꦁ *eigen, zelf.* Wat ꦯ eigenlijk

beteekent, is mij onbekend, het zoo even genoemde, er meê gevormde ᨕᨗᨊᨘᨑᨗ van ᨕᨗᨊ *aarde, aardbodem*, ook *huis*, wordt gebezigd in de beteekenis van *inboorling, oorspronkelijke bewoner van het land*, en ook in die van *gastheer, heer des huizes.*

Het voorvoegsel ᨕᨗᨊ

§ 173. De beteekenissen van dit voorvoegsel zijn tot twee terugte brengen. De eerste is *al, geheel, heel.* Zoo bv. Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 49, r. 1, ᨕᨗᨊᨑᨗᨉᨗᨊ *heel den nacht*, id. 149, 8 r. ᨕᨗᨊᨆᨗᨆᨗᨊ *heel de hoofdplaats*; Sp. d. J. bl. 83, 6 r. v. o. ᨕᨗᨊᨆᨗᨊᨕᨘᨀ *heel het kippenhok*; id. 132. 7 r. v. o. ᨕᨗᨊᨕᨘᨀᨗ *heel het dorp. Vertalen* kan men het ook wel eens met *overeenkomstig* of *zooals.* Bv. Sp. d. J. bl. 28, 9 r. ᨕᨗᨊᨑᨗᨉᨗᨊᨕᨗᨊᨗᨊ al het zeggen van de garoeda, is aldaar te vertalen: *overeenkomstig het zeggen van de garoeda*; id. bl. 153, 5 r. v. o. ᨕᨗᨊᨑᨗᨊᨆᨗᨊᨕᨗᨊᨗᨊ *overeenkomstig den last van den regter.* Andere voorbeelden vindt men Kitab Dongeng n. a. bl. 33, 2 r.; id. 36, 5 r. en 48, 7 r. De zin is ook wel eens *zóo* of *zooveel* of wel *zooveel als.* Bv. Sp. d. J. bl. 142, 8 r. ᨕᨗᨊᨘᨑᨗᨊᨕᨗᨊᨆᨗᨊ *zóo* of *zooveel slim ook het stelen*, d. i. *hoe slim het stelen ook moge geschieden*; Gesch. van Abd. en Abd. bl. 103, 3 r v. o. ᨕᨗᨊᨑᨗᨊᨕᨗᨊ *zoo* of *zooveel als lang de weg*, d. i. *den geheelen weg over.* Mede kan het voorvoegsel den zin hebben van het Perfectum, bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 105, 4 r. ᨕᨗᨊᨆᨗᨊᨕᨗᨊᨘᨑᨗᨊᨕᨗᨊᨗᨊ *want al bereikt onze ouderdom*, d. i. *want op het tijdstip, dat wij gekomen zullen zijn aan den eindpaal van ons leven;* Gesch. v. Soepëna, bl. 42, l. r. ᨕᨗᨊᨆᨗᨊᨕᨗᨊᨗᨊ ᨕᨗᨊᨑᨗᨊᨕᨗᨊᨗᨊ *ze zijn teruggekeerd, al hun huis, al hun huis;* waarvoor wij zeggen: *ze zijn teruggekeerd, een ieder naar zijn huis*, Sp. d. J. bl. 145, 4 r. ᨕᨗᨊᨑᨗᨊᨕᨗᨊᨗᨊ *al het vertrekken van de weduwe*, d. i. *nadat de weduwe was vertrokken.*

§ 174. Evenzoo als in het Javaansch en Maleisch dient voorts dit praefix om zamengestelde benamingen van hoeveelheid te vormen, en kan het dan vertaald worden met het onbepaalde lidwoord een of telwoord één, ook wel met per. Zoo bv. ᨕᨗᨊᨑᨗᨊᨗᨊ *een ikët*, ook *per ikët;* ᨕᨗᨊᨑᨗᨊ *een dubbeltje koper*, ᨕᨗᨊᨗᨊᨕᨗ *een halve duit*, ook wel *een halve cent*, ᨕᨗᨊᨗᨊᨗᨊ *een jaar*, ook *per jaar;* Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 117, 10 r. v. o. ᨕᨗᨊᨗᨊᨗᨊ *een vinger* (diep). Een zeker getal zoogenaamde ronde getallen zijn er ook meê gevormd, als voorbeelden mogen dienen: ᨕᨗᨊᨗᨊᨗᨊ *honderd;* ᨕᨗᨊᨗᨊᨗᨊ *duizend;* ᨕᨗᨊᨗᨊ *een millioen;* enz.

§ 175. Al verder dient het tot vorming van sommige bepalingen van uitgestrektheid of afstand, van duur of tijd, en van plaats. In § 151 noemden wij reeds een paar; andere zijn: 𐌰𐌽𐌽𐌰𐌼𐌰 *zoo lang als de duur van, voor den duur van*, eig. *heel* of *al den duur van;* 𐌰𐌼𐌴𐌹𐍂 *voor een oogenblik, voor een uiterst korten tijd, een oogenblik, een moment.* Van de bepalingen van plaats komt voor vermelding in aanmerking: 𐌰𐌻𐌻𐌰 *binnen, in*, eig. *al binnen* 1) van 𐌰𐌻𐌻 *binnen.* In plaats van 𐌰𐌻𐌻𐌰 zegt men ook wel 𐌰𐌻𐌻𐌰𐌼𐌹 het Basawoord is 𐌰𐌲𐌹 𐌰𐌹 2) Voorts mag nog hier genoemd worden 𐌰𐌽𐌰𐌷𐌰𐌽𐌰 dat in het dagelijksch leven gebezigd wordt voor *een meerdere, een hoogere*, maar eigenlijk niets anders beteekent dan *al hooger* (in rang). De beteekenis van *een meerdere* of *een hoogere* (in rang) heeft het gekregen door de weglating van het betrekkelijk voornaamwoord 𐍃 *die*, waarvan het een bepaling was, zoo zegt men wel: 𐌰𐌽𐌰𐌷𐌰𐌽𐌰 𐌲𐌴𐌱𐌹𐌸 maar hier in staat 𐌰𐌽𐌰𐌷𐌰𐌽𐌰 voor 𐌰𐌽𐌰𐌷𐌰𐌽𐌰 𐍃 en behoort mitsdien de vertaling te luiden: *indien ge spreekt tot die* (of *iemand, die*) *al hoog is* (in rang, met betrekking tot u) d. i. *indien ge spreekt tot een meerdere, dan behoort ge hooge woorden te bezigen.* Een voorbeeld van 𐌰𐌽𐌰𐌷𐌰𐌽𐌰 vindt men Sp. d. J. bl. 53, 4 r. v. o.

Andere, als bepalingen in een zin optredende, zamenstellingen met 𐌰 zijn o. a. 𐌰𐌽𐌰𐌲𐌰 *vlugtig*, ook *in het voorbijgaan* (passeerende, zonder stil te houden), van 𐌽𐌹𐌲𐌰𐌽 *voorbijgaan, voorbijkomen;* 𐌰𐌼𐌰𐌽𐌰 s. 𐌰𐌼𐌰𐌽𐌹 B. *in waarheid, in opregtheid;* 𐌰𐌲𐌹𐌲𐌰 s. 𐌰𐌲𐌹 en 𐌰𐌲𐌰 𐌰𐌲𐌹 ook wel 𐌰𐌲𐌰𐌲𐌹 B. zva. 𐌰𐌼𐌰𐌽𐌰 of wel *naar waarheid, overeenkomstig de waarheid.*

De laatste voorbeelden, met name 𐌰𐌼𐌰𐌽𐌰 enz. hebben ook nog het aanhechtsel 𐌰 over dit aanhechtsel zal later gesproken worden.

§ 176. Begint het woord, dat het voorvoegsel krijgt, met een klinker, dan vereenigt zich die wel met het voorvoegsel, zoo heeft men bv. nevens 𐌰𐌲𐌰𐌼𐌴𐌹𐌽 𐌰𐌲𐌰𐌼𐌴𐌹 en 𐌰𐌲𐌰𐌼𐌴𐌹𐌹 *na, nadat, na het afgedaan zijn*, ook 𐌰𐌼𐌴𐌹𐌽 𐌰𐌼𐌴𐌹 en 𐌰𐌼𐌴𐌹𐌹. Desgelijks is 𐌰𐌰𐌲𐌽 *bloedverwant*, gevormd van 𐌰 en 𐌲𐌰𐌰𐌲𐌽 *kind.* De beteekenis van *bloedverwant* vloeit voort uit de eigenlijke beteekenis van 𐌲𐌰𐌰𐌲𐌽 Volgens Roorda is die

---

1) Hierin is *al* op te vatten als het *al* in *al onder* of *al boven*, uitdrukkingen, die men in de volkstaal wel eens hoort of in daarin geschreven versjes aantreft.

2) Over het aanhechtsel *ing* zal afzonderlijk gehandeld worden. Het 𐌰𐌽𐌰𐌼𐌹 dat men vindt Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 129, 6 r. v. o. moet, *om in overeenstemming te blijven met ons spraakgebruik*, vertaald worden met *op.*

namelijk *gebaarde* of *geboorte*, zoodat ꦯꦺꦩꦤ꧀ waarin ꦯꦺ de zoo aanstonds te noemen tweede beteekenis heeft, eigenlijk *iemand van dezelfde afkomst* of *geboorte* beteekent.

§ 177. Die tweede beteekenis van het voorvoegsel is aan het Sanskriet ontleend. Ze is die van ons *met*, *mede*, *alsmede*, ook van *medegenootschap aan* of *gelijkheid ten opzigte van hetgeen uitgedrukt wordt door het woord*, *dat het voorvoegsel kreeg*. Bv. Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 173, 4 r. v. o. ꦯꦺꦩꦤ꧀ꦲꦶꦠꦶꦤ꧀ꦪ꧀ *met zijn echtgenoot en kinderen;* Gesch. van Kapitein Marion, bl. 20, 2 r. ꦤꦪꦺꦴꦤ꧀ꦯꦺꦭꦺꦴꦠꦤꦺꦤ꧀ꦯꦺ *de luitenant met de (zijn) soldaten;* Kitab Dongeng n. a. bl. 21, 5 r. v. o. ꦲꦗꦶꦯꦺꦩꦤ꧀ꦗꦺꦤ꧀ *de Kjai met zijn gezellen;* Sp. d. J. bl. 37, 5 r. ꦲꦱꦺꦴꦩꦺꦴꦤ꧀ꦩꦺꦴꦤ꧀ꦯꦺꦩꦺꦢꦺꦒꦺꦤꦺꦴꦠ꧀ *moet ge medegenoot zijn aan het bittere en aan het zoete*, d. i. *moet ge lief en leed deelen;* id. bl. 42, 5 r. v. o. ꦯꦺꦩꦤ꧀ *gelijk van gedaante, eenvormig;* id. 118, 5 r. ꦯꦺꦩꦤ꧀ *gelijk van naam;* Gesch. van Abd. en Abd., bl. 141, 6 r. v. o. ꦯꦺꦩꦤ꧀ *hetzelfde voorkomen hebben.*

Wordt in het Javaansch (zie Jav. Gr. N. U. § 149), zoo'n woord met het voorvoegsel ꦯꦺ wel tot bepaling gevoegd bij ꦲꦶꦩ꧀ *een*, *een en dezelfde*, *van een en dezelfde*, zoo ook in het Soendasch. Een voorbeeld vindt men Gesch. van Soepëna, bl. 57, 13 r. v. o. aldaar ꦲꦶꦩꦯꦺꦩꦤ꧀ꦩꦤ꧀ hetgeen beteekent: *van dezelfde voorouders.*

§ 178. Zie hier ten slotte nog een voorbeeld van zamensmelting van het voorvoegsel, met den klinker, waarmeê het woord begint. Het is belangrijk, met het oog op de beteekenis, die het aldus gevormde woord door het spraakgebruik heeft gekregen. Wij hebben het oog op ꦯꦺꦴꦩꦃ (sòmah). Dit is het Javaansche woord ꦒꦺꦴꦩꦃ *echtgenoot*, eig. *huisgenoot*, van het grondwoord ꦒꦺꦃ *huis*. Maar in het Soendasch heeft het dezen zin niet. In die taal wordt ꦯꦺꦴꦩꦃ (sòmah) gebezigd voor *huisgezin*, van dat deel der bevolking, dat aangeduid wordt met de benaming „de kleine man", ook voor *hoofd van zoo'n huisgezin*, en ook nog voor *iemand uit het volk*. Met het oog op de beteekenis van *huisgezin*, zou men nu welligt geneigd zijn, om in het Soendasche ꦯꦺꦴꦩꦃ aan het voorvoegsel zijn eerste beteekenis toe te kennen, namelijk die van *al*, *heel*. Het zou dan eigenlijk beteekenen *al* of *heel het huis* en van daar *huisgezin*. Deze verklaring van het woord zou echter onjuist zijn. Het lijdt toch geen twijfel, of het woord ging over uit het Javaansch, en moet mitsdien de eigenlijke beteekenis ook wezen *huisgenoot*. De beteekenis van *huisgezin* moet het gekregen hebben, door het nemen van het geheel voor het deel, iets wat meer in de taal voorkomt. Bedenkt men nu verder, dat aan een Soendasche groote voorheen toegekend was een zeker aantal huisgezinnen tot dienstpligtigen, dat van die huisgezinnen zeker in de eerste plaats de

hoofden moesten uitkomen, en dat Javaansche termen, zij het dan ook met meer of minder gewijzigde beteekenis, de overheerschende waren, in alles wat de administratie betrof, om niet te zeggen, dat die geheel in het Javaansch werd gevoerd, dan kan het geen verwondering wekken, dat de hoofden van zulke dienstpligtige sòmahs, in het begin misschien slechts om er een benaming voor te hebben, zelf ook ꦲꦩꦲꦿ werden genoemd. En vermits nu al die sòmahs, huisgezinnen en hoofden van huisgezinnen, te zamen vormden het eigenlijk gezegde volk, de volksklasse, zoo lag het voor de hand, om iemand, die behoorde tot dat eigenlijk gezegde volk, tot die volksklasse, ook met de benaming ꦲꦩꦲꦿ aan te duiden.

Het voorvoegsel ꦯꦺ

§ 179. Hetgeen over dit voorvoegsel valt te zeggen, is in weinig woorden zaâm te vatten. Het is een voorvoegsel, dat niets toe- of afdoet tot den zin van het woord, dat er van wordt voorzien, ook is het gebruik er van zeer beperkt. Het zijn vooreerst sommige eenlettergrepige woordjes, die het wel eens krijgen. Zoo vindt men soms i. pl. v. ꦤꦺꦴꦏꦤ꧀ *van plan zijn, willen, zullen*, wel ꦯꦺꦤꦺꦴꦏꦤ꧀ O. a. Modellen Soend. Brieven van Holle, bl. 47, 4 r. v. o.

Wat ꦯꦺꦤ꧀ꦝꦶꦏ꧀ betreft, dat een enkele maal, o. a. Gesch. v. Soepĕna bl. 52, 16 r. v. o. wordt gebezigd in de plaats van het, met ꦤꦺꦴꦏꦤ꧀ in beteekenis overeenkomende ꦤꦝꦏꦤ꧀ dit is gevormd door den beginmedeklinker van ꦤꦝꦏꦤ꧀ uit te spreken met den neusklank ꦩ zoodat het werd *ndek* of met wat gerekte uitspraak: *ĕndek*.

§ 180. Een ander woordje, dat het voorvoegsel wel krijgt, is ꦮꦺꦴꦃ het Basa voor ꦱꦫꦱꦺꦴꦃ *evenwel, maar*. Men bezigt ꦯꦺꦮꦺꦴꦃ nevens ꦮꦺꦴꦃ Het, in het Javaansch, in de spreektaal, wel gebruikelijke ꦱꦺꦴꦃ zva. ꦮꦺꦴꦃ is in het Soendasch een Basawoord. ꦯꦺꦃ is daar namelijk B. voor ꦱꦺꦴꦤꦤ꧀ *alleenlijk, enkel, slechts*.

Er zijn ook woordjes, die altijd, te minste voor zoover mij bekend, het voorvoegsel hebben. Als voorbeeld moge dienen: ꦯꦺꦴꦱꦺꦤ꧀ *regeeren. heerschen*. Men vindt het o. a. Gesch. v. Soepĕna bl. 63, 15 r. v. o. Het is gevormd van ꦱꦺꦤ꧀ en dit van ꦱꦤ꧀ *de gevlochten rand* van een mand of derg. en in het Jav. ook fig. *beheerder, bestuurder* van een land.

181. Voorts zijn sommige werkwoorden gevormd met behulp van den neusklank en het voorvoegsel ꦯꦺ Hier boven in § 45 hebben wij ze kortelijks besproken, en daarbij opgemerkt, dat deze wijze van werkwoordsvorming geen zuiver Soendasche, maar Javaansch is. Daaraan voegen wij hier nog toe, dat bij zulke werkwoorden als ꦯꦺꦴꦭꦺꦴꦏꦤ꧀ ꦯꦺꦴꦭꦺꦴꦏꦩꦤꦸꦁ en

derg. het voorvoegsel *voor den Soendanees* een integreerend deel van het woord is. Dit is ook het geval met ꦒꦫꦔꦤ꧀ *volgen met volkomen onderwerping*, ook *volgeling zijn* van een profeet; *goed met elkaâr kunnen*; enz. Het is eigenlijk het, van den grondvorm ꦔꦤ꧀ afgeleide werkwoord ꦔꦤ꧀ voorzien van het voorvoegsel.

§ 182. In plaats van ꦒꦲ (*a*) vindt men ook wel ꦲꦤ (*ha*). Zoo in den aanhef van brieven, zie bv. Modellen Soend. Brieven v. Holle n° 4 en 2, ꦒꦲꦩꦸꦒꦁ of wel ꦲꦤꦩꦸꦒꦁ ꦩꦸꦒꦁ beteekent *begin*, *aanvang*, ꦒꦲ ꦩꦸꦒꦁ of ꦲꦤꦩꦸꦒꦁ is soms te vertalen als werkwoord, dus met *beginnen*, *aanvangen*, soms als substantief en dus, zooals ꦩꦸꦒꦁ met *begin* of *aanvang*. Het voorvoegsel wordt ook wel weggelaten, zie bv. Br. 38 en 39. *) In den vorm van ꦲꦤ wordt het in Basa niet zelden gebezigd voor het woord ꦗꦏꦤꦩꦸꦒꦁ *zaak*, waar dit staat aan het hoofd van een zinsneê, en wij het in de vertaling teruggeven met *in zake* of *ter zake van*. Bv. Gesch. v. Soepĕna bl. 31, 7 r. v. o. ꦲꦤꦗꦏꦤꦩꦸꦒꦁꦔꦚꦶꦱꦺꦏꦂꦄꦫꦺꦴꦩ꧀ *ter zake van Nji Sĕkar aroem*; Brief n° 2 Modellen. Soend. Brieven ꦲꦤꦗ ꦲꦤꦩꦸꦒꦁꦏꦫꦸꦪꦸꦔꦤ꧀ *ter zake van de groote wegen*.

§ 183. Uit hetgeen wij in de bovenstaande §§ omtrent het voorvoegsel ꦒꦲ of ꦲꦤ aanteekenden, is nu gemakkelijk op te maken, waartoe het dient. En dan moet de conclusie deze zijn, dat het tot niets anders dient, dan om, hetzij het woord wat te verlengen, hetgeen vooral geldt van eenlettergrepige woordjes, hetzij om een woord of wel een zinsneê, tot dat einde wordt het eerste woord van die zinsnede er van voorzien, eenigzins te doen uitkomen.

Het woordje ꦔꦤ꧀ of ꦲꦤ꧀

§ 184. Het woordje ꦔꦤ꧀ of ꦲꦤ꧀ is wederom een Javanisme. Wij onderscheiden een voorvoegsel en een aanhechtsel. Het ꦲꦤ꧀ dat zoo veelvuldig gebezigd wordt in opschriften van brieven, is een aanwijzend voorvoegsel van plaats, in beteekenis komt het overeen met het voorzetsel ꦲꦶꦤ꧀ *in*, *te*, *op*. Zoo bv. ꦲꦤꦔꦤꦩꦔꦶꦗꦩ꧀ꦄꦤꦄꦩꦤꦩꦔꦶꦤ *die ge-*

*) Zoo ook, terwijl in de opschriften van n° 17 en 40 ꦒꦔꦗꦩ꧀ in dat van n° 8 ꦔꦗꦩ꧀ voorts ꦒꦲꦔꦗꦩ꧀ n° 41 en 42, maar ꦔꦤꦔꦗꦩ꧀ n° 2, 11, 20, 31, 32 en 33, en ꦒꦲꦔꦩ꧀ n° 25 en 36, maar ꦔꦤꦔꦩ꧀ n° 18. Genoeg om te doen zien, dat het voorvoegsel soms ꦒꦲ en soms ꦔꦤ is, zoomede dat het zonder wijziging van zin of beteekenis van het woord wordt gebezigd, dan wel weggelaten.

zeteld is in of (volg. Indisch spraakgebruik) *op de hoofdplaats Bandoeng.* ꦔꦤ꧀ is de vorm van het voorvoegsel, waar het, zooals veelvuldig geschiedt, geplaatst wordt voor het woordje ꦲꦗꦼꦁ *in, binnen*, om zoo te zamen te beteekenen *in, gedurende, tijdens.* Zoo bv. Sp. d. J. bl. 130, 9 r. Ook kan ꦔꦤꦲꦗꦼꦁ *per* beteekenen, bv. Handl. voor de Vischteelt bl. 4, 7 r. ꦔꦤ ꦗꦼꦫꦲꦤꦾꦁ *per jaar.*

§ 185. Het *aanhechtsel* ꦔꦤ꧀ is eigenlijk een zamensmelting van het Javaansche voorvoegsel ꦔꦤ꧀ (ing), dat *geheel in het algemeen een betrekking* aanduidt, met het insgelijks Javaansche aanhechtsel ꦤꦤ (é) of wel ꦤꦲ als het woord op een klinker eindigt, en waarvan een der functien is, om, behalve den zin van ons bepalend lidwoord, de betrekking te beteekenen, die wij uitdrukken met behulp van het voorzetsel van. Dit eenigzins omstandig toe te lichten, is hier onnoodig, zulks behoort te huis in de Javaansche grammatica, waarheen wij dan ook de vrijheid nemen te verwijzen. 1) Voor ons doel is het voldoende hier op te merken, dat bv. het ꦔꦤꦱꦿꦺꦴ in (Sp. d. J. bl. 17 l. r.) ꦏꦺꦴꦏꦔꦤꦱꦿꦺꦴꦏꦺꦴꦩ *ten gevolge van het uitermate droog zijn*, waarvoor wij zeggen: *ten gevolge van de felle droogte*, voortgekomen is uit ꦔꦤꦱꦿꦺꦴꦲꦤ꧀ en ꦔꦤ꧀ en evenzoo het ꦲꦭꦺꦴꦩꦠꦸꦃ (Sp. d. J. bl. 115, 4 r.) *de almagt van God*, uit ꦲꦭꦺꦴꦩꦠꦸꦲꦤꦤ꧀ꦔꦤ꧀ꦠꦸꦃ Zoo ook Sp. d. J. bl. 148, r. 1, ꦏꦺꦴꦲꦩꦶꦠꦤꦠꦸꦃ *de wil van God* uit ꦏꦺꦴꦲꦩꦲꦤꦔꦤ꧀ ꦠꦤꦠꦸꦃ

§ 186. Een ander voorbeeld, en waarin ꦔꦤ꧀ insgelijks moet opgevat worden in den daar straks vermelden zin, is ꦔꦤꦤꦶꦃ *ten gevolge van, uit, dewijl, doordien, omdat.* Bv. Sp. d. J. bl. 90, 5 r., 116, 6 r. v. o. 117, 9 r. v. o., 119, 7 r., 121 5 r., 124, 7 r. v. o., 129 8 r. v. o., 138 5 r. v. o. 143 r. 1 en 146 r. 6. Het is zamengesteld uit het Javaansche ꦔꦤ ꦤꦗ *de reden er van; omdat, dewijl*, en ꦔꦤ꧀

De laatste der aangehaalde plaatsen heeft ꦏꦺꦴꦏꦔꦤꦤꦶꦃ niet zeldzaam is ook ꦲꦤꦔꦤꦤꦶꦃ en men vindt ook ꦏꦺꦴꦏꦲꦤꦔꦤꦤꦶꦃ bv. Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 61, 6 r. v. o. Dat de Soendanezen zoo ꦏꦺꦴꦏ of ꦲꦤ 2) of wel beide met ꦔꦤꦤꦶꦃ bezigen, moge voor een deel zijn verklaring vinden in de zucht om veel woorden te gebruiken, het is ook een bewijs, dat ꦔꦤꦤꦶꦃ zooals trouwens niet onnatuurlijk is, met het oog op den oorsprong, voor hen een vreemd woord gebleven is. Zoo voegen zij ook achter het Javaansche ꦲꦗꦲꦶꦃ (in den mond van den Soendanees: *moengoeling*), *wat betreft, betreffende* (o. a. Sp. d. J. bl. 91, 1 r.), nog wel eens het voorzet-

---

1) Jav. Gr N. U. § 153, 3 en § 213 en volgg.

2) Zie Hoofdstuk *Voorzetsels en Voegwoorden.*

sel ing, dat ook in de beteekenis van *wat betreft* of *wat aangaat* wordt gebruikt.

Al verder noemen wij: kasatyan of kasatyanipun o. a. Gesch. van Sĕtja Nala pada 72 en Gesch. v. Soepĕna, bl. 71, 8 r. v. o. van kabatinan of kasatinan (Jav. nyatané *werkelijk*) en ing. Het wordt gebezigd in den zin van het Javaansche grondwoord of wel in dien van inggih *werkelijk, inderdaad*. Ook nog sarèhing of sarèhipun (in den mond van den Soendanees: sarèhing) *nademaal*, en het in dezelfde beteekenis gebezigde kangjĕng of kangjĕng ipun (wirèhing).

§ 187. Niet te verwarren met het hierboven besproken aanhechtsel *ing*, is het *ing* van het woord bajang *kind*, in bajangipun als men bv. zegt: bajangipun sampéjan kok tĕgĕl-tĕgĕlan. Dit *ing* is een afkorting van het Javaansche voornaamwoord van den eersten persoon kula (ingsoen), *ik, mijn*, en zoo beteekent het gegeven voorbeeld: *mijn kind, handel of doe toch niet zoo*. Men beweert, dat slechts het woord bajang van dit *ing* wordt voorzien.

Over de Reduplicatie en de daarmeê of *daarmeê zoomede met het aanhechtsel* bajang *gevormde woorden.*

§ 188. Een zeer belangrijke vormverandering in het Soendasch is die, welke geschiedt door de zoogenaamde Reduplicatie, d. i. *de herhaling der eerste letter van het woord*, of, waar dat een werkwoord is, gevormd door voorvoeging van den neusklank ng door *de herhaling der eerste letter van het grondwoord*. In het algemeen gesproken, wordt er een onbepaaldheid of onbestemdheid meê aangeduid, maar door de groote voorliefde der taal voor dezen vorm, kreeg een woord dien ook wel eens, òf waar zulks onnoodig was, òf waar een zekere andere vorm ontbrak. Die groote voorliefde blijkt o. a. al dadelijk bij het vergelijken van sommige woorden, die het Soendasch met het Javaansch gemeen heeft. Zoo heeft bv. het Jav. tamu maar het Soendasch tamtamu voor *gast;* het Jav. laku maar het Sd. lalaku voor *weg;* het Jav. lasar voor *vijzel*, maar het Sd. lalasar; het Jav. kakubur voor *iets, dat onder den grond is begraven*, maar het Sd. kakakubur; het Jav. kalong voor *stinkmuis*, maar het Sd. kalalong; is het Jav. kumah-kumah *hut*, het Sd. kumah-kumah *huis*, sprekende tot een meerdere, van eigen huis of van dat van een mindere; en bezigt men in het Jav. nyatani voor *aanzegging, aanschrijving*, maar in het Sd. nyatanian. Een voorbeeld, waar de Reduplicatie insgelijks slechts sierlijkheidshalve is toegepast, en ze dus als geen wijziging van beteekenis medebrengende, grammatisch onnoodig mag worden geacht, hebben wij nog in nyatakanana o. a. Gesch. van Soepĕna, bl. 1, 11 r. v. o. en 3 r. v. o. id. 2, 6 r. v. o. Dit beteekent geheel hetzelfde als het

ꦥꦸꦔꦸꦭ꧀ dat wij insgelijks op bl. 1 aldaar 3 r. v. o. vinden, namelijk *overgeven*, *overdragen*. Nog een voorbeeld hebben wij in ꦲꦥ꧀ꦥꦺꦴꦭ꧀ zva. ꦲꦥ꧀ꦥꦺꦴꦭ꧀ *wat aan een gast wordt voortgezet als onthaal; onthaal*, enz.

Gansch anders is het gelegen, bv. met ꦥꦸꦮꦸꦤ꧀ꦠꦸꦤ꧀ van het grondwoord ꦥꦸꦮꦸꦤ꧀ *berigt*, *tijding*. Dit is namelijk een, door middel van *reduplicatie*, gevormd werkwoord, het beteekent *berigten*, *kennis* of *tijding geven*, *vertellen*. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 35, 8 r. ꦱꦶꦫꦶꦁꦒꦭꦺꦴꦂꦮꦸꦱꦤ꧀ꦠꦺꦴꦤ꧀ꦥꦸꦮꦸꦤ꧀ꦠꦸꦤ꧀ꦏꦺꦴꦥꦶꦤ꧀ꦠꦸꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦸꦫ꧀ꦏꦼꦫꦠꦤ꧀ꦏꦼꦫꦠꦤ꧀ *daarop keerde vader naar Bagdad terug en gaf berigt aan zijn patroon, dat vader voorspoedig was geweest.* Andere voorbeelden zijn te vinden genoemde Gesch. bl. 169, r. 1 en Gesch. van kapit. Marion bl. 14, 10 r.

In dit geval heeft de Reduplicatie een belangrijke beteekenis, ze vervangt namelijk de neusletter, ꦥꦸꦮꦸꦤ꧀ bestaat niet. Dat deze opvatting juist is en in overeenstemming met het taalgevoel van den inlander, vindt ook bevestiging in den vorm der zoogenaamde h o o g e w o o r d e n voor ꦥꦸꦮꦸꦤ꧀ꦠꦸꦤ꧀. Deze zijn namelijk ꦱꦶꦁꦏꦺꦴꦂ dat met behulp van den neusklank gevormd is van ꦱꦺꦴꦏꦺꦴꦂ zoomede ꦱꦺꦴꦁꦏꦺꦴꦂ of met den neusklank: ꦱꦺꦴꦁꦏꦺꦴꦂ.

§ 189. Een opmerking, die den vorm betreft, is deze, dat de eerste lettergreep van het woord dat gevormd werd, hetzij eenvoudig door herhaling der eerste lettergreep van het grondwoord, hetzij daardoor en door een aanhechtsel, dikwijls gesloten wordt met den k e e l n e u s k l a n k *ng* d. i. met den pangnjètjèk. Eindigt echter de eerste lettergreep van het grondwoord op dien klank, dan blijft hij bij herhaling van die lettergreep, achterwege. Zoo bv. ꦱꦶꦁꦱꦺꦴꦁꦏꦺꦴꦂ *strot*, *gorgel*, *keelgat*, van ꦱꦺꦴꦏꦺꦴꦂ Sd. ong. Jav. *een diep gat in den grond, hol, hol staan* van de oogen; ꦱꦺꦴꦤꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦁ soort *houten bel*, van ꦱꦺꦴꦤꦺꦴꦁ Sd. ong. Jav. *alombekend*, *berucht*, *vermaard*; ꦱꦺꦴꦩꦥꦸꦩꦥꦸꦩ *gebladerte*, *bladeren*, van ꦱꦺꦴꦩꦥꦸꦩ *blad* van een boom of plant; ꦱꦶꦁꦱꦶꦁꦱꦺꦴꦤ꧀ꦱꦺꦴꦤ꧀ *pisblaas*, van ꦱꦶꦁꦱꦺꦴꦤ꧀ *pissen*, *wateren*; ꦱꦶꦒꦶꦒꦱꦺꦴꦤ꧀ *haastig*, *met spoed; gauw! gauw een beetje!* van ꦒꦶꦱꦺꦴꦤ꧀ dat nevens ꦱꦶꦒꦶꦱꦺꦴꦤ꧀ in gebruik is; ꦤꦶꦤꦶꦁꦤꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦁ *hetgeen men overhield*, *overschot*, van ꦤꦶꦁꦤꦺꦴꦁ *over*, *overschieten*.

§ 190. Onder de nieuwe woorden, door middel van reduplicatie of wel daardoor en door toevoeging van een aanhechtsel, van grondwoorden gevormd, zijn het zeker de werkwoorden en de zelfstandige naamwoorden, die voor een beschouwing in aanmerking komen. Wij gaan nu daartoe over en beginnen met de laatstgenoemde, met de substantieven.

§ 191. Boven, § 188, zeiden wij, dat, in het algemeen gesproken, door de reduplicatie een onbepaaldheid of onbestemdheid wordt beteekend. Hoewel zulks vooral geldt voor de er meê gevormde werkwoorden, zoo is die algemeene zin der reduplicatie toch ook bij niet weinig substantieven duidelijk te onderscheiden.

Bv. ᮃᮃᮔᮦ᮪ dat gevormd is van ᮃᮔᮦ᮪ *onderregent* en daarnevens wordt gebruikt, heeft een algemeener zin dan dit laatste, want het beteekent *de bekleeder van de betrekking van onderregent*. en zal men dan ook in, door den patih van een regentschap in zijn kwaliteit afgegeven stukken, niet zelden (boven de handteekening) vinden ᮃᮃᮔᮦ᮪ i. pl. v, ᮃᮔᮦ᮪ Zoo wordt ook Gesch. van Abd. en Abd. bl. 123, 10 en 13 r. gebezigd ᮃᮃ ᮔᮦ᮪ omdat daar niet, zooals bv. bl. 26, 9 r. v. b. gesproken wordt van patih die of die, maar van *den* patih, van den ambtenaar, bekleed met die betrekking. In overeenstemming hiermeê is het ook, dat het spraakgebruik verbiedt het praedicaat ᮄᮊᮃᮒᮤ᮪ te voegen voor ᮃᮃᮔᮦ᮪ De reden ligt voor de hand. Raden is een betiteling van adellijke geboorte, die niets te maken heeft met de betrekking van patih, en ook, om daartoe benoembaar te zijn, niet wordt gevorderd. Waar men dus, zooals met ᮃᮃᮔᮦ᮪ den patih slechts noemt als *de bekleeder van het ambt patih*, op dezelfde wijze zooals wij, bv. sprekende van het hoofd van het gemeentebestuur, zeggen: "de burgemeester", zou de voorvoeging van den *persoonlijken* titel van den ambtenaar afbreuk doen aan den *algemeenen* zin van den ambstitel. 1)

§ 192 Een zeer veelvuldig voorkomende beteekenis van het, door middel van reduplicatie, van een grondwoord gevormd substantief is: *iemand* of *iets, van den aard* of *van de hoedanigheid* of wel *iets, dat gelijkt op*, ook wel *dat een nabootsing is van hetgeen door het grondwoord wordt beteekend*. Bv. ᮃᮁᮃᮁ ᮃᮁᮃᮒᮤ᮪ van ᮃᮁᮃᮃᮒᮤ᮪ *oud, bejaard* ook *ouder*. Het beteekent *iemand, die ouder is dan de anderen* of *iemand, die de oudere is van anderen*, en van daar *hoofd, chef*, ook wordt zoo genoemd *de mandoor* of *het hoofd der bedienden in een logement*, terwijl het in het dorpsbestuur de titel is van een beambte, die den loerah, het dessahoofd, ter zijde staat en zoo noodig vervangt. Voorts: ᮎᮎᮒᮤ᮪ *iets, van den aard of de hoedanigheid van lèboe*, t. w. *poeder, gruis*, van ᮎᮥᮒᮤ᮪ *door den wind opgenomen en meêgevoerd stof, stuifzand;* ᮅᮅᮒᮤ᮪ *iets, dat zich in de hoogte bevindt* of *dat men boven zich heeft*, van daar *hemel van een ledikant;* ook *het, een zolder vervangend, uitgespannen wit katoen in een kamer*, van ᮅᮒᮤ᮪ *hoog, boven; hoogte;* ᮃᮁᮃᮒᮤ᮪ *steen in een ring* of derg. van ᮃᮁᮒᮤ᮪ *steen;* ᮃᮃᮁᮃᮁ ook wel ᮃᮃᮁᮎᮒᮤ᮪ *het houten blad van een krisscheé*, van ᮃᮁᮃᮁ Jav. en ᮃᮁᮎᮒᮤ᮪ Sd. *blad* van een boom of plant.

---

1) Het hier besproken verschil in zin van ᮃᮁᮔᮦ᮪ en ᮃᮃᮁᮔᮦ᮪ wordt door de Soendanezen, behalve waar het geldt de voorvoeging van ᮄᮊᮃᮒᮤ᮪ volstrekt niet altijd geobserveerd. In het woordenboek gaf ik daarom beide woorden op als hetzelfde te beteekenen.

§ 193. Zoo ook met het aanhechtsel ꦒꦫꦁ bv. ꦄꦤꦠꦸꦤꦒꦫꦁ Gesch. van Soepèna, bl. 41, 5 r. v. b. *nabootsing van een of ander dier*, zooals er wel een of meer in een optogt worden meêgevoerd, van ꦄꦤꦠꦸꦤ dat in het Sd. gebezigd wordt voor *ontvlugte gevangene*, maar in het Javaansch beteekent *wild beest*, *wild* en van daar *vervolgde*, ook *dier* in het algemeen; ꦏꦫꦗꦤꦒꦫꦁ *iets, dat de gedaante heeft van een mensch*, *pop*, van ꦏꦫꦗ *is mensch*; ꦥꦸꦥꦸꦒꦫꦁ (Gesch. van Soepena, bl. 22, 9 r. v. b.) *popje*, gemaakt van een of meer opgerolde lappen, van ꦥꦸꦥ oorspronkelijk het Skr. woord poetrî, *dochter*, vr. van poetra, *kind*, *zoon*, tegenwoordig voor: *meisje van vorstelijke afkomst*; ꦄꦱꦩꦸꦫꦒꦫꦁ daarnevens ꦄꦱꦩꦸꦫꦤ *de, met water gevulde, gegraven kuil, waarin men de voeten afspoelt*, voor een huis, van ꦄꦱꦩꦸꦫ daarnevens ꦄꦱꦩꦸꦫ *kleine gegraven vijver*; ꦥꦫꦥꦠꦤꦒꦫꦁ ook (§ 189) ꦥꦫꦥꦠꦤꦸꦁꦒꦫꦁ *spaarpot*, in den vorm van het bekende, ook op Java in de waroengs verkocht wordende, in steen nagebootste varkentje, maar bij uitbreiding ook voor ieder spaarpot, van ꦥꦫꦁ *varken*; ꦱꦭꦶꦤꦒꦫꦁ *iets, dat gelijkt op een moentjangvrucht*, van daar *de enkel*, van ꦱꦭꦶ naam van een zekeren boom en van zijn vrucht.

§ 194. Bij de bespreking der woorden, met het aanhechtsel ꦒꦫꦁ gevormd, zagen wij, dat bij zulke, die men collectieve naamwoorden (§ 133 b.) zou kunnen noemen, *reduplicatie* plaats had. Ook daar geeft ze, om hier nog een voorbeeld bij te brengen, zooals in ꦄꦱꦤꦤꦭꦒꦫꦁ *dingen, van den aard van boomgaarden, diverse boomgaarden*, van ꦄꦤꦤꦭ *boomgaard*, aan het woord den hierboven (§ 188) bedoelden onbepaalden of algemeenen zin. Ook is dit het geval, waar het woord nu juist geen *collectief* is, zooals bv. ꦄꦤꦤꦶꦁꦒꦫꦁ *iets, een of ander werktuig* of *toestel, om een dier in te vangen, val, knip, stap, fuik* of derg. van ꦄꦤꦶꦁ dat ook wel eens in die beteekenis wordt gebezigd. Desgelijks bij ꦄꦤꦏꦤꦒꦫꦁ *iemand, die iemands makker* of *kameraad is*, *'n kameraad*, van ꦄꦤꦏ *makker, kameraad, medgezel*. Bv. ꦒꦤꦶꦫꦄꦤꦏꦤꦒꦫꦠꦺꦴꦩꦱꦶꦫꦄꦱꦤꦤꦶꦩꦄꦤꦏꦄꦤꦶꦤ *met iemand, die je makker is* of *met 'n makker moet je niet liggen te twisten, dat is niet goed.* *)

§ 195. Wij maakten reeds kennis (§ 188) met een door middel van Reduplicatie gevormd werkwoord, ze verving daar de neusletter. Een ander werkwoord van dien aard is: ꦩꦩꦱꦺ *zich wrijven* of *zich schuren*

---

*) ꦄꦤꦏꦤꦒꦫꦁ is ook zva. ꦄꦤꦤꦤꦒꦫꦁ (§ 133 c.); in dit laatste heeft ꦄꦤ ꦤꦒꦫꦁ dan minder de beteekenis van *vriend*, dan wel de insgelijks Maleische van *makker, gezel*. Bv. ꦲꦤꦥꦸꦤꦶꦩꦄꦤꦏꦤꦒꦫꦄꦫꦢꦺꦤꦮꦔꦱ *in Soekapoera was ik de makker van Raden Wangsa* of *leefde ik als makker met Raden Wangsa.*

tegen iets, bv. tegen een boom, van een buffel, een rund of derg. Bv. *ᚠᛁᚴᚮᛗᛖᚱᛁᚴᚱᚢᛒᛒᛖᚱ* *de buffel schuurt zich tegen de heining.* Nevens *ᛗ ᛖᚱᛁᚴ* is in gebruik *ᛒᛖᚱᛁᚴᚱᚢᛒᛒᛖᚱ* (§ 63 en volgg.), van beide is het Passief *ᛒᛖᚱᛁᚴᚱᚢᛒᛒᛖᚴ*. Voorts *ᚱᚢᛁᛏᛖᚱᚢᛒᛒᛖᚴ* *luidkeels schreeuwen*, bv. iemand beknorrende of uitscheldende; *ᚦᚱᚢᚴᚴᚢᚦᚱᚢᚴᚴᚢᚴ* *schoppen*, *stampen*, van een paard, dat wormen of maden in een of meer van zijn hoeven heeft en daardoor wordt geplaagd. Bv. *ᚼᛁᚾᚦᚢᛦᛒᛖᚱᛁᚾᚴᚢᚱᛁᚾᚴᚢᚾᚾᚢᚾ ᚦᚱᚢᚴᚴᚢᚦᚱᚢᚴᚴᚢᚴ ᚴᚢᚾᚾᚢᚾ* *het paard heeft wormen in de hoeven, het staat al maar te stampen;* *ᛖᚴᚢᚾᚾᚢᚾᚴᚢᚾᚾᚢᚾ* *inkoopen doen*, van *ᚴᚢᚾᚾᚢᚾ* *geld voor den dagelijkschen leeftogt, huishoudgeld;* *ᚱᛖᛁᚾ* (van *ᚱᛖᛁᚾ* Kw. *rein, zuiver*), B. voor *ᛋᛁᚴᚼᚢᚾᚴᚢᚾᚾᚢᚾ* *zich de handen* of *voeten wasschen*, ook wel voor *ᚦᚱᚢᚦᚱᚢᚴᚢᚾᚾᚢᚾ* *zich het achterste wasschen*, na een ontlasting. Ook nog: *ᚴᚢᚾᚦᚢᚾᚾᚢᚾ* *handeldrijven, reizende met zijn waar* of *waren naar andere plaatsen*, van *ᚴᚢᚦᚢᚾᚾᚢᚾ* *maal, keer.* Opmerkelijk om de eigenaardige beteekenis is *ᚾᛁᚾᚾᚢᚾ*. Dit is gevormd van *ᚾᛁᚾᚾᚢᚾ* waarvan ook *ᚾᛁᚾᚾᚢᚾ* B. (sprekende van een aanzienlijke) voor *ᚦᚱᚢᚴᚴᚢᚾ* iets *vragen, verzoeken*, en van daar te vertalen met iets *eischen, vorderen.* Maar nu beteekent *ᚾᛁᚾᚾᚢᚾᚾᚢᚾ* *een geschenk* of *geschenken brengen* aan een aanzienlijke of meerdere. Bv. *ᚱᚢᚾᚦᚢᚾᚾᚢᚾ ᚾᛁᚾᚾᚢᚾᚾᚢᚾᚴᚢᚾᚾᚢᚾᚦᚢᚾᚾᚢᚾ* *heden stroomen ze aan, die onzen meester* (of *onze meesteres*) *geschenken komen brengen.* Hoe *ᚾᛁᚾᚾᚢᚾᚾᚢᚾ* aan deze beteekenis komt, is niet geheel duidelijk.

§ 196. In *ᚾᛁᚾᚾᚢᚾᚾᚢᚾ* en *ᚾᛁᚾᚾᚢᚾᚾᚢᚾᚾᚢᚾ* (zie vorige §) hadden wij een voorbeeld, waaruit ons bleek, dat van een grondwoord èn door middel van de neusletter èn door middel van reduplicatie een werkwoord kan worden gevormd. Dit nu is dikwijls het geval, en dan is het kenmerkende van het op de laatstgenoemde wijze gevormde werkwoord, dat het, geheel in overeenstemming met de beteekenis der reduplicatie (§ 188) een algemeenen of onbepaalden zin heeft. Zoo bv. van *ᚱᚢᚾᚦᚢᚾᚾᚢᚾ* *last, bevel*, *ᚱᚢᚾᚦᚢᚾᚾᚢᚾ* iemand iets *gelasten*, maar *ᚱᚢᚾᚦᚢᚾᚾᚢᚾᚾᚢᚾᚾᚢᚾ* *bevelen geven* of *uitdeelen*, van *ᚼᛁᛚᛁᚾ* *hulp, bijstand*, *ᚼᛁᛚᛁᚾ* *hulp verleenen* of *bijstand bieden* aan iemand (een bepaald persoon), bv. *ᛖᚴᛁᚼᛁᛗ* *ᚼᛁᚼᛁᛚᛁᚾᚴᚢᚾᚾᚢᚾᚾᚢᚾᚴᚢᚾᚾᚢᚾ* *ik heb hulp verleend aan Ahim*, maar *ᚼᛁᚼᛁᛚᛁᚴ* *helpen*, *hulp* of *bijstand bieden* in alg. zin, bv. Sp. d. J. bl. 10, 4 r. v. o. en 87, 8 r. v. o.

§ 197. In verband vermoedelijk met dezen meer algemeenen of onbepaalden zin, schijnt men voorts, waar sprake is van een verscheidenheid, de voorkeur te geven aan het, *door middel van Reduplicatie*, gevormd werkwoord.

Zoo vindt men bijv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 81, 8 r. v. o., 179, 7 r. v. o., 181, 7 r. v. o. en 183, reg. 1, voor *vertellen, verhalen*, niet *ᚼᚨᛚᚨᚾ* maar *ᚱᚨᚴᚨᚾ*. Dit laatste heeft een onbepaalden of algemeenen

zin, en wordt, naar het schijnt, daarom hier, waar gedoeld wordt op de *onderscheidene* lotgevallen, ontmoetingen of avonturen, die werden beleefd, bij voorkeur gebezigd. Waar de zin minder onbepaald is, zooals bv. op aangehaalde bladzijden 81, 10 r. v. o. en 181, 9 r. v. b. vindt men » Dat echter het spraakgebruik, bij slot van rekening, ten dezen tusschen en toch niet veel verschil maakt, blijkt o. a. bij vergelijking van meergenoemde plaats 81, 10 r. v. o. met de insgelijks reeds aangehaalde plaats op bl. 179, 7 r. v. o.

198. Moeijelijk te verklaren is het, waarom bv. Sp. d. J. bl. 50, 9 r. en ook Gesch. van Soepèna bl. 17, 17 r. (aldaar echter dat de Basavorm is), voor: *met zich voeren, bij zich hebben*, gebezigd is » Een reden toch voor toepassing der Reduplicatie schijnt hier niet te bestaan. En zeker is het zonderling, dat, terwijl het Songongwoord zoomede het Basawoord een vormverandering door Reduplicatie kunnen ondergaan, het Panèngahwoord daarin niet deelt, immers dit laatste is niet › maar hetzelfde als van › namelijk ›

Niet veel duidelijker is de beteekenis der Reduplicatie in › dat zonder onderscheid van taalsoort gebezigd wordt voor *smeeken*. Bv. Sp. d. J. bl. 27, 4 r. v. o. en Gesch. van Abd. en Abd. bl. 51, 8 r. v. b.

Onaannemelijk is de verklaring echter niet, dat ze hier hetzelfde aanduidt, hetgeen in andere gevallen uitgedrukt wordt door de herhaling van het woord (zie volg. hoofdstuk), namelijk een herhaling of voortduring. › dat het Panèngahwoord is voor beteekent *vragen, verzoeken*, en zou dan › beteekenen: *bij herhaling* of *bij voortduring vragen*, d. i. *smeeken*. Aan deze opvatting is ook niet ongunstig, dat › mede de benaming is van *het, alvorens een reis te aanvaarden, gedurende eenigen tijd, telkenmale op een vrijdag*, dus bij herhaling, *geven van een offermaaltijd*, opdat de reis voorspoedig zij.

199. Hierboven (§ 193) wezen wij op de beteekenis van substantieven, gevormd met reduplicatie, zoomede het aanhechtsel » Een dergelijke beteekenis hebben ook de langs genoemden weg gevormde werkwoorden. Deze is namelijk: *een doen*, ook *een zich voordoen* of *zich houden als hetgeen beteekend wordt door het grondwoord*. Bv. Sp. d. J. bl. 5, r. 1. › *zich voordoen als knap, zich voor verstandig uitgeven*, van › *knap, verstandig*; › *zich gek houden*, ook *voor gek spelen, voor hanswors spelen*, van › *dwaas, mal, verstandeloos*. Zij kunnen ook een collectieve beteekenis hebben (verg. § 134 *b*) of liever gezegd, ze kunnen ook beteekenen: *met een ander* of *met elkander iets hebben* of *doen*. Zoo bv. › *te zamen in een en hetzelfde rijstblok stampen, op de maat*

en op een daarbij behoorende lagoe, door een aantal vrouwen, o. a. bij wijze van feestaankondiging, van *ᨕᨗᨊᨗᨊ᩵* *stomp van een gevelden boom*; *ᨅᨗᨅᨗ ᨅᨗᨊ᩵* *gezamenlijk koopen*, van *ᨅᨗᨅᨗ* dat ook wel in dien zin wordt gebezigd, en voorts een kunstterm is, om van iets te beteekenen: *geleverd door velen aan het Gouvernement*; *ᨅᨗᨆᨗᨊᨗᨊ᩵* of *ᨅᨗᨅᨗᨊᨗᨊ᩵* *vijandschap hebben*, *in vijandschap leven*, van *ᨆᨗᨊᨗ* *vijand*; *ᨕᨗᨆᨗᨆᨗᨆᨗ* van *ᨕᨗᨆᨗ* is zva. *ᨅᨗᨆᨗᨊᨗᨊ᩵*.

§ 200. Al verder kunnen deze werkwoorden hebben den algemeenen of onbepaalden zin, bedoeld in § 196. Zoo beteekent bv. Gesch van Abd. en Abd. bl. 101, 8 r., 119, 3 r., 131, 7 r. *ᨕᨗᨕᨗᨆᨗᨅᨗᨊᨗᨊ᩵* *reizen en trekken*, *op reis* of *op het pad zijn*, van *ᨕᨗᨆᨗᨆᨗ* *gaan; op reis gaan; er op uit zijn*; *ᨅᨗᨅᨗᨊᨗᨊ᩵* *vloeken*, *vervloeken*, *verwenschen*, *eedzweren*, van *ᨅᨗᨅᨗ* *vloek*, *vervloeking*, *eed*; *ᨅᨗᨅᨗᨅᨗᨊᨗᨊ᩵* *in gereedheid brengen; het noodige klaarmaken*, van *ᨅᨗᨅᨗ* *gereed*; *ᨀᨗᨀᨗᨊᨗᨊ᩵* *uit alle magt roepen en schreeuwen*, *schreeuwen en roepen*, van *ᨀᨗᨊᨗ* *een schreeuw geven*, *een gil geven*; *ᨊᨗᨊᨗᨊᨗᨊᨗᨊᨗᨊ᩵* *fladderen*, *liggen te fladderen*, bv. van een niet watervogel, die in het water viel, van *ᨊᨗᨊᨗᨊᨗᨊ᩵* een klanknabootsend woordje.

§ 201. Eindelijk is de beteekenis van het, met behulp van reduplicatie en het aanhechtsel *ᨅᨗᨊᨗᨊ᩵* gevormd werkwoord, ook wel eens dezelfde als die van het grondwoord, dat dan niet zelden een zoogenaamd onvolledig werkwoord (§ 34) is, of wel ze komt overeen met de beteekenis van het eenvoudig werkwoord, gevormd met de neusletter. Zoo bv. *ᨅᨗᨅᨗᨅᨗᨊᨗᨊ᩵* van *ᨅᨗᨅᨗ* beide beteekenen: *lachen*, ook is het Basa hetzelfde, namelijk *ᨕᨗᨆᨗᨅᨗ*. Zoo ook *ᨅᨗᨅᨗᨀᨗᨊᨗᨊ᩵* van *ᨅᨗᨀᨗ* beide: *eten*. Bv. *ᨕᨗᨊᨗᨅᨗᨅᨗᨀᨗᨊᨗᨊ᩵ᨕᨗᨆᨗᨆᨗᨅᨗᨕᨗᨆᨗᨆᨗ ᨅᨗᨀᨗᨊ᩵* *ge moet niet al loopende eten, dat is ongeoorloofd en strafbaar door andere dan de wereldsche magten*. Desgelijks Gesch. van Abd. en Abd. bl. 51, 7 r. v. o. *ᨅᨗᨅᨗᨅᨗᨊᨗᨊ᩵* zullende sterven of heen gaan, *zijn laatste bevelen* of *wenschen meêdeelen* aan de achterblijvenden, van *ᨅᨗᨅᨗᨊᨗᨊ᩵* dat ook in deze beteekenis wordt gebezigd, bv. Gesch. van Soepèna bl. 65, 9 r. v. o. Voorts nog, o. a. Gesch. van Soepèna bl, 65, 11 r. v. o. *ᨅᨗᨆᨗᨊᨗᨊ᩵* zva. *ᨕᨗᨊᨗ* of wel *ᨅᨗᨆᨗ* *spreken*, *zeggen*, *praten*, het is een Basavorm voor *ᨅᨗᨕᨗᨊᨗ* of wel *ᨕᨗᨊᨗᨊ᩵*. Dit *ᨅᨗᨆᨗᨊᨗᨊ᩵* kan ook beteekenen *zamen praten*, *vraten* met iemand, maar in dat geval is het Basa voor *ᨕᨗᨊᨗᨕᨗᨊᨗᨊ᩵*.

Over de Woordherhaling.

§ 202. Wordt, zooals wij gezien hebben, van de Reduplicatie veelvuldig gebruik gemaakt, niet minder is zulks het geval met den grammatischen vorm, dien wij, in overeenstemming met zijn wezen, bestempelen met de benaming van Woordherhaling. Eenige opmerkingen omtrent den vorm

van die „Woordherhaling" mogen aan de verklaring der beteekenis voorafgaan.

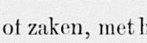
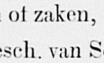
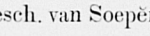
§ 203. Is het te herhalen woord een werkwoord, gevormd door middel van *voorvoeging* van den neusklank *n* (§ 46), dan wordt die neusklank niet meê herhaald. Ook geschiedt zulks niet met de aanhechtsels van het transitief of causatief werkwoord (§ 63 en 69). Trouwens voorvoegsels en aanhechtsels worden doorgaans niet meê herhaald, een uitzondering maakt evenwel het voorvoegsel *aa* dit gaat wel eens meê. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 122, 10 r. v. o. *aagaagaag*» En heeft het woord den meervoudsvorm (§ 111 en volgg.), dan geschiedt de verdubbeling met het woord in het enkelvoud. Zoo Gesch. van Soepëna, 42, 18 r. *aanaanaanaa* en niet *aanaanaanaa*» Desgelijks *naagaanaagaan* en niet *naagaanaagaan* in bv. *naagaanaagaanaanaanaan die komkommers zijn al heel klein.*

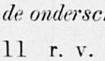
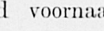
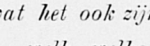
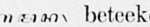
§ 204. Deze vormverandering nu, waarvan, zooals wij boven reeds zeiden, de taal veelvuldig gebruik maakt, daarmeê wordt (*a*) beteekend een herhaling, en van daar ook wel een aanhoudendheid, van hetgeen uitgedrukt wordt door het woord, waarop de vormverandering werd toegepast. Zoo bv. van *aaŋaa* *bijvoeging, vermeerdering*, ook *vermeerderen, toenemen in* iets: *aaŋaaaŋaa* *toenemen en toenemen* d. i. *aanhoudend* of *steeds toenemen*, o. a. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 35, 10 r. v. o., 39, 7 r., 55, 9 r. v. o. en 147, 6 r. v. o.; van *aaŋa* *wegen* en fig. iets *in de schaal leggen* tegenover iets anders: *aaŋaaaŋa* *wegen en wegen*, d. i· *wikken en wegen;* van *naaŋan* *in de hand zitten met* iets, *met de hand zitten aan* iets: *naaŋi aaŋan* *al maar door met de hand* of *de handen zitten aan* iets of *met* iets *in de handen zitten*, zoodat men er letterlijk niet afblijft. Een voorbeeld vindt men o. a. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 151, 8 r. v. o.

Ten anderen (*b*) kan de herhaling beteekenen, dat hetgeen uitgedrukt wordt door het woord, waarop ze werd toegepast, geschiedt of dat men het denkt te geschieden, op verscheidene of allerlei wijzen of wel in meer dan een opzigt. Ook wel op meer dan een tijd of aan meer dan een plaats. Zoo bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 171, 11 r. *aaŋaaŋaan* *toerustingen maken;* id. 165, 6 r. v. o. *naaŋaaŋaaŋaan* B. van *aaŋaaŋaaŋaan* *zich* iemand of iets *op allerlei wijzen in het geheugen trachten terug te roepen.* In dezen zin bezigt men ook *aaŋaaŋ aaŋ* en *naaŋaaŋ*» Dit beteekent voorts: iemand of iets *op meer dan een tijd in de gedachten hebben*, of wel volgens (*a*) iemand of iets *in de gedachten houden.* Van deze laatste beteekenis vindt men een voorbeeld, Spiegel der Jeugd bl. 145, 10 r. zoomede Gesch. van Abd. en Abd. bl. 129, 6 r.

De beteekenis *aan meer dan een plaats* komt soms bijzonder duidelijk

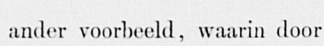
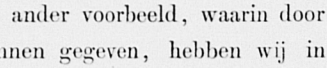
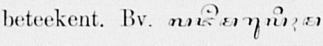
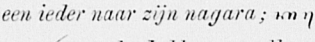
uit, bij tegenoverstelling van het woord in den herhaalden vorm aan het woord zelf. Zoo bv. iets *berigten*, *mededeelen*, *vertellen*, maar iets *overal vertellen*, *rond bazuinen*; o. a. Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 49, 3 r. iemand *begeleiden*, maar o. a. bl. 47, 7 r. v. o. iemand *begeleiden* naar de verschillende plaatsen, waarheen hij zich begeeft; kippen of ander pluimgedierte het eten *voorstrooijen* of wel *in een wadah voorzetten*, van daar *voederen*, maar iets *rondstrooijen*.

(*c*) Een middel om de verschillende of de onderscheidene, ook wel om verschillende of onderscheidene soorten te beteekenen van de personen of zaken, met het woord genoemd, is de herhaling o. a. in deze voorbeelden: Gesch. van Soepĕna bl. 2, 5 r. *al de ambtenaren* of *al de onderscheidene ambtenaren*; id. bl. 29, 17 r. *de ĕmbans* of wel *de onderscheidene ĕmbans sliepen juist vast*; Gesch. van Abd. en Abd. bl. 163, 11 r. v. o. *zijn dienaren* of *zijn onderscheidene dienaren*; id. 171, 10 r. v. o. *verschillende soorten van* of *velerhande voorwerpen van waarde*.

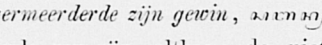
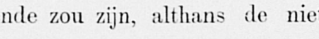
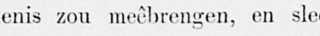
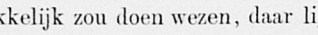
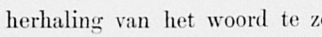
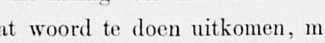
§ 205. Met hetzelfde doel wordt de herhaling ook dikwijls toegepast op het vragend voornaamwoord voor personen of wel zaken. Zoo beteekent o. a. Sp. d. J. 130, 9 r. v. o., 141, 2 r., 152, 7 r. v. o., 110, 3 r. *wie en wie* d. i. *al wie* of *een iegelijk*. Dat echter de verdubbeling in dezen zin ook wel eens achterwege blijft, daarvan vindt men een voorbeeld op bl. 139, 9 r. Het vragend voornaamwoord voor zaken of voorwerpen: *wat*, beteekent herhaald: *wat en wat*, d. i. *al wat*, *wat ook*, *wat het ook zijn mag*, bv. Sp. d. J. bl. 87, 10 r. Ook het vraagwoord *welk*, *welke*, *wat*, *waar*, *van waar*, *waar van daan*, wordt zoo herhaald. beteekent *waarheen*, maar *waarheen en waarheen*, 1) d. i. *waar* of *aan alle verschillende plaatsen*, *overal heen*, *overal* (bv. Kitab Dongeng n. a. bl. 34, 4 r. v. o. Sp. d. J. bl. 62, 2 r.). Desgelijks *waar*, *alwaar*, maar *overal*. Voorafgegaan door een ontkennend redewoordje zooals of wordt met beteekend, hetgeen wij uitdrukken met *niets* of *niemendal*, van daar ook of met B. of wel voor *goed*, *'t is goed* (bv. Gesch. van Soepĕna bl. 28, 6 r.). Met genoemde ontkennende redewoordjes of wel met het verbiedend redewoordje voor zich, beteekenen en *nergens heen*, *nergens*.

---

1) Wij drukken ons ook wel eens zoo uit, bv. "waarheen en waarheen ge Uw schreden rigt".

Een ander voorbeeld, waarin door de herhaling een *verscheiden zijn* wordt te kennen gegeven, hebben wij in van dat in het Mal. *ieder* beteekent. Bv. *vervolgens keerden ze terug, een ieder naar zijn nagara;* *ook hebben ze allen een verblijf, ieder afzonderlijk, niet gemeenschappelijk.* Desgelijks waar het herhaald woord een telwoord is. Zoo bv. *ieder één, één voor één.* Evenzoo Gesch. van Abd. en Abd. bl. 41, 8 r. v. o. *de plaatsen van ligging der landen één voor één*, d. i. *de ligging der verschillende landen.* Waar echter, zooals bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 147, 9 r. v. o. *ieder en ieder jaar vermeerderde en vermeerderde zijn gewin*, of *ieder jaar vermeerderde zijn gewin*, of niet herhaald, des noods voldoende zou zijn, althans de niet herhaling geen verandering in zin of beteekenis zou meêbrengen, en slechts de wijze van zeggen iets minder nadrukkelijk zou doen wezen, daar ligt het meer voor de hand, de aanleiding tot de herhaling van het woord te zoeken, in het verlangen van den spreker om dat woord te doen uitkomen, m. a. w. om daarop den *nadruk* te leggen.

§ 206. Zoo wordt ook, om van dit laatste nog een voorbeeld bij te brengen, eenvoudig tot meerderen nadruk het versterkings- of nadrukswoordje , waarover later bij den Voluntatief, wel herhaald, de reden dat zulks met dat een dergelijk versterkingswoordje is, nooit geschiedt, schijnt te zijn, dat de reduplicatie hier de beteekenis heeft van de herhaling, hetgeen meer voorkomt (verg. § 198), en dat dus eigenlijk staat voor .

§ 207. Waar het woord voorzien is van het voorvoegsel (§ 173), daar kan de herhaling gebezigd zijn om *een aanhoudendheid* (§ 204) te beteekenen, bv. Sp. d. J. bl. 17, 5 r. *heel den leeftijd en leeftijd*, d. i. *levenslang*, ook kan er een *verscheiden zijn* meê uitgedrukt worden, bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 41, 7 r. v. o. *in alle (verschillende) rigtingen;* id. 79, 5 r. v. o. en Gesch. van Soepëna bl. 56, 3 r. v. o. *in het wilde, waarheen de voeten slechts willen dragen*, van voortloopen. In het boven (§ 173) bijgebragte voorbeeld: *ze zijn teruggekeerd, een ieder naar zijn huis*, heeft de herhaling ook laatstgenoemde beteekenis, en dit is mede het geval in de spreekwijze waarnevens of als iets hooger: ook wel . Zooals men in het woordenboek kan zien, is het een formule, waarmede men zijn volkomen onderwerping aan al wat een meerdere behaagt of zal behagen, uitspreekt. De letterlijke beteekenis is *geheel alles en alles.* Plaatsen, waar de zegswijze wordt gevonden, zijn o. a. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 93, 2 r. en Gesch. van Soepëna 14, 3 r.

v. o. id. 59, 16 r. Ook Soendasche modellen van verschillende brieven door Holle, bl. 18, 4 r.

§ 208. Voorts bezigt men, evenzoo als in het Javaansch en Maleisch, de herhaling, om bij woorden, die een hoedanigheid beteekenen, of in het algemeen, van iets, dat vatbaar is voor een meerder of minder hoogen trap of graad, zoo'n trap of graad uit te drukken, en wel een hoogen of bijzonder hoogen, ook wel den hoogsten. Zoo bv. van ꦒꦮꦤ꧀ *voortreffelijk, zeldzaam, zonderling, wonderbaarlijk,* ꦒꦮꦤ꧀ꦒꦮꦤ꧀ *hoogst voortreffelijk, heel zonderling;* van ꦄꦤꦪ and ꦲꦫ꧀ *goed,* ꦄꦤꦪꦄꦤꦪ and ꦲꦫ꧀ꦲꦫ꧀ *voortreffelijk, opperbest;* van ꦏꦫꦏꦫꦁ *stroef, niet glad,* and fig. *moeijelijk, bezwaarlijk,* ꦏꦫꦏꦫꦁꦏꦫꦏꦫꦁ *heel moeijelijk, heel bezwaarlijk;* van ꦒꦝꦪ *groot, hoog,* enz. ꦒꦝꦪꦒꦝꦪ *op zijn hoogst, op zijn meest;* van ꦱꦫꦺꦴ *lekker,* ꦱꦫꦺꦴꦱꦫꦺꦴ *heel lekker, zeer lekker; lekkertjes en wel;* van ꦄꦱꦠꦺ *avond, 's avonds,* ꦄꦱꦠꦺꦄꦱꦠꦺ hetgeen ook beteekent *laat in den avond.* Zoo ook ꦧꦤ꧀ꦧꦤ꧀ dat gevormd is van het Javaansche woord ꦧꦤ꧀ zva. Soend. ꦄ ꦔꦸꦄꦤ꧀ *hoeveel.* Met ꦧꦤ꧀ꦧꦤ꧀ *hoeveel en hoeveel,* ook wel ꦄꦧꦤ꧀ꦧꦤ꧀ wordt een overgroote hoeveelheid of menigte aangeduid. Voorbeelden vindt men o. a. Gesch. van Abd. en Abd. bl, 99, 8 r., Sp. d. J. bl. 98, 7 r. v. o., 115, 8 r. v. o., 133, r. 1, en Kitab Dongeng n. a. bl. 13, 6 r.

Met ꦧꦤ꧀ꦧꦤ꧀ komt in beteekenis overeen ꦄꦔꦄꦔꦸꦄꦤ꧀ o. a. Sp. d. J. bl. 33: 6 r. v. o. en 58, 5 r. v. o. Het is gevormd van het zoo even genoemde ꦄꦔꦸꦄꦤ꧀ en wel met behulp van reduplicatie, die de beteekenis heeft der herhaling.

§ 209. Er zijn eenige woorden, die altijd worden herhaald en slechts zóo worden gebezigd. Bv. ꦒꦤ꧀ꦝꦤ꧀ꦒꦤ꧀ and gew. ꦄꦒꦤ꧀ꦝꦤ꧀ꦒꦤ꧀ *schutsel, schutting, beschutting,* van ꦒꦤ꧀ꦝꦤ꧀ Jav. ꦄꦤ꧀ꦝꦤ꧀ *de leuning van een brug, scherm, festoen;* ꦒꦁꦱꦒꦁꦱꦒ *het plein voor de woning van regenten en distrikts-hoofden,* van het grondwoord ꦒꦁꦱꦒ waarvan de beteekenis, die het hier zal moeten hebben, onbekend is; voorts ꦏꦲꦫꦏꦲꦫ *de twee of vier pilaren aan de ingangen van de hoofdplaatsen,* van ꦏꦲꦫ waarmeê het even-zoo gelegen is als met ꦒꦁꦱꦒ. Al verder: ꦄꦱꦄꦱꦫ *schraag, bok; twee onder den nok van het huis verbonden balken, die, rustende op een hanebalk, met dezen een driehoek vormen,* van ꦄꦱꦫ *paard.* In dit laatste heeft de Herhaling zeer duidelijk de beteekenis der Reduplicatie (§ 192), en zoo ziet men, hetgeen wij trouwens boven ook reeds een paar maal opmerkten, dat Reduplicatie en Herhaling als vormen wel eens worden verwisseld. Een ander geval, waarin de Herhaling altijd wordt toegepast, is dat, waarin het woord met ꦲꦶ or ꦄꦩ꧀ꦥꦶ zoomede ꦒꦮꦤ꧀ tot een uitdrukking wordt zamengevoegd. Bv. ꦲꦶꦲꦒꦺꦲꦶꦲꦤ꧀ꦒꦺꦲꦶꦲꦤ꧀ꦒꦮꦤ꧀ *niet het allerminste, hoegenaamd niet;* ꦲꦶꦄꦩ꧀ꦥꦶꦲꦶꦄꦩ꧀ꦥꦶꦒꦮꦤ꧀ or ꦲꦶꦄꦩ꧀ꦥꦶꦲꦶꦄꦩ꧀ꦥꦶꦒꦮꦤ꧀ *geen en-*

kel, geen enkele; Sp. d. J. bl. 107, 6 r. ᨅᨊᨊ (voor ᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊ) ᨆᨕᨗᨊᨕᨗᨊ ᨆᨊᨊᨕᨗᨊᨊ *niet een enkel mensch is er; er is geen sterveling te bekennen.*

§ 210. Wij hebben nog niet gesproken over de in § 134 bedoelde *herhaling van woorden met het aanhechtsel* ᨊᨕᨗᨊᨊ. Daartoe overgaande, merken wij op, dat bij de verklaring van dergelijke herhalingen te letten is vooreerst: op de in § 133, b, c, d en f vermelde functien van het aanhechtsel ᨊᨕᨗᨊᨊ t. w. dat het aan het woord kan geven een collectieven zin, ook wel dien van een zekere gesteldheid, dat het ook wel optreedt tot vorming van een werkwoord, en dat er ook zekere benamingen van hoeveelheid of maat meê worden gevormd. Wijders op de § 204 opgegeven beteekenissen der herhaling. Zoo bv. ᨅᨗᨆᨗᨅᨗᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊ ergens in een geschrift gebezigde of voorkomende *woorden;* Sp. d. J. bl. 38, 3 r. v. o: ᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨊᨊᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨗᨅᨗᨊᨊᨕᨗᨊᨊ *verschillende slingerplanten, allerlei soorten van slinger-* of *klimplanten;* ᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨊᨊᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨗᨅᨗᨊᨊᨕᨗᨊᨊ wel hetzelfde als het voorgaande woord maar met andere uitspraak: *troepsgewijze, in troepen* of *scharen bij elkander*, van menschen en ook van dieren zooals bv. herten, *aan koppels* van vogels, enz. Voorts: ᨊᨕᨗᨊᨊᨆᨗᨊᨕᨗᨊᨊᨆᨗᨊᨕᨗᨊᨊ *veeren*, van een draagstok en van een vonder; ᨅᨊᨊᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊ *bij herhaling braken, al maar braken;* ᨆᨗᨊᨕᨗᨊᨆᨗᨊᨕᨗᨊᨊ *links en regts leenen, te leen vragen;* het Basa is niet ᨅᨊᨊᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊ maar ᨅᨊᨊᨕᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊ waaruit weêr het in sommige gevallen met elkaâr verwisselen van Reduplicatie en Herhaling blijkt; ook nog: ᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊ en ᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊ *rondloopen, ronddraven, rondspringen* van een paard, dat bv. uit den stal ontsnapte; ᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊ *bij herhaling naar beneden springen*, bv. van den opstap van het huis op den grond, zooals spelende kinderen wel doen; ᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊ reeds boven in § 134 f genoemd: *bij centen, centsgewijze, bij de cent.*

Ook zijn er enkele substantieven, die den hier bedoelden vorm hebben. Bv. ᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊ *van parèstroo gemaakte fluit*, een soort kinderspeelgoed; ᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊᨅᨊᨊᨕᨗᨊᨊ *de top* of *kruin van het hoofd.* Enz.

§ 211. Herhaling van een woord met het aanhechtsel ᨊᨕᨗᨊᨊ heeft ook plaats. Met het hierboven betreffende de beteekenis der Herhaling en het in § 138 en volgg. omtrent de functie van genoemd aanhechtsel opgemerkte, zal men dergelijke vormen gemakkelijk kunnen verklaren. Een voorbeeld hebben wij o. a. in het vroeger (§ 140) genoemde, van ᨅᨊᨊᨊ gevormde, ᨅᨊᨊᨅᨊᨊᨊᨕᨗᨊᨊ.

De herhaling met verandering van klinkers.

§ 212. Een vorm der Herhaling is die, waarbij verandering van klinkers plaats heeft. Veelal in het eerste gedeelte, maar regel is zulks

niet, ook worden wel eens in beide gedeelten de klinkers verwisseld. En hoewel nu bij deze klinkerverwisseling zekere voorliefde van den eenen klinker voor den anderen niet valt te miskennen, zoo veranderen bv. de a, i, en è gaarne in oe of ò en omgekeerd, de afwijkingen zijn te talrijk, dan dat men zeggen kan, dat de verwisseling geschiedt volgens vaste regels.

§ 213. In verband met het uiterst menigvuldig gebruik, dat van deze wijze van herhaling wordt gemaakt, moet de definitie van haar zin en beteekenis noodwendig eenigzins ruim zijn. In het algemeen dan gesproken, kan men zeggen, dat er soms hetzelfde meê beteekend wordt als door de hierboven besproken herhaling, en is dat niet het geval, dan zoo'n herhaling, aanhoudendheid of wel verscheidenheid, als wij uitdrukken door bijvoeging van heen en weêr, links en regts, hier en daar, her en der, enz. ook wel door bij het woord een ander te voegen, waarmeê ongeveer hetzelfde wordt gezegd. Zoo bv. *ieder oogenblik blijven staan* onder het loopen, van waarvan *ophouden, blijven staan*, bv. van iemand die liep; *overal gescheurd, terwijl de lappen er bij hangen*, van ong.; *bij herhaling spuwen, fluimen en spuwen*, van *speeksel*, waarvan *spuwen; herhaaldelijk diep ademhalen*, van waarnevens *diep ademhalen; heen en weêr gaan, zich bewegen, in schudding zijn*, bv. van een op een bamboezen vloer geplaatste lamp, terwijl iemand door de kamer loopt; *links en regts leenen*, bv. geld. van waarvan geld of goed van iemand *leenen* of *te leen vragen; regts en links kijken, rondkijken, om zich heen zien*, van waarvan *met wenden van het hoofd, kijken* naar iemand of iets; *met bogten zijn, zich kronkelen*, van een weg of van een water, van Jav. *slang; tasten en voelen*, van waarvan *tasten, voelen; hier en daar* of *overal met gaten* of wel *gescheurd*, van *zijn met een gat* of *gaten, gescheurd* van ouderdom, *versleten*, bv. van een mat; *huppelen en springen*, van *hert; ergens staan te draaijen* of *heen en weêr te draaijen;* ergens *heen en weêr loopen*, zoodat bv. iemands licht wordt betimmerd, van ong.; (voor) *zich achterafhouden, uit het gezicht trachten te blijven*, van waarvan *zich verbergen* of *verschuilen; knappen en kraken*, van *kraken*, bv. van een beschot of heining bij het uit zijn verband wijken; *niet voortkunnen op deze wijze en niet voortkunnen op die wijze*, d. i. *er voor staan, er niet meê teregt kunnen*, van waarvan fig. *niet voortkunnen* met iets;

1) van een of meer personen, in het laatste geval troepsgewijze: *nu hier dan daar*, *half verlijsterd*, *staan*, *zitten* of *heen loopen*, *niet wetende wat te doen* of *aan te vangen*, van waarvan *op een gepakt met zijn velen staan* ergens, van menschen.

§ 214. De taal heeft zoo'n groote voorliefde voor dezen grammatischen vorm, dat men dien, met voorbijzien van de eigenlijke beteekenis, ook wel eens bezigt, eenvoudig om dien te bezigen en in plaats van een anderen vorm. Zoo bv. van waarvan *de oogen wijd open sperren*, ook *grimmige oogen opzetten*. Men gebruikt namelijk in dezelfde beteekenis als te weten voor: *groote grimmige oogen opzetten*, *met groote oogen grimmig kijken*. Grammatisch wordt echter, zooals wij gezien hebben, door de herhaling met verandering van klinkers, ook zoo'n verscheidenheid beteekend, die wij uitdrukken door bijvoeging bv. van her- en derwaarts, links en regts, heen en weer, en zou dus de meening voor de hand liggen, dat beteekende *grimmig de oogen laten rollen* of *heen en weer gaan* en van daar *grimmige blikken regts en links werpen*. Toch is zulks, zooals wij zeiden, het geval niet. Een voorbeeld vindt men Sp. d. J. bl. 14, 3 r. v. o.

Zamengestelde Woorden.

§ 215. Op hoogst eenvoudige wijze, namelijk door twee woorden aan een te voegen, worden zamengestelde woorden of wel zamengestelde benamingen gevormd. Zoo bv. van *voet*, *been*, en zva. *oorkrab*: *het pennetje* of *schroefje aan de oorkrab*, *dat door het oor wordt gestoken*, waarna het moertje er wordt aangeschroefd; van *zijde*, *kant* en *zee*: *zeeoever*, *strand*; van *muis* en het genoemde waarmeê ook *het land*, in tegenstelling met de hoofdplaats, wordt beteekend: *veldmuis*; van of *water*, en *borst*, *borsten*: of *melk*; van *heining*, *omtuining*, en *leven*, *levend*: *levende heining*, bv. van djarak of dadap boomen; van *broeder* of *zuster*, en *vrouw*, *vrouwelijk*: *zuster*; van het genoemde en (het woord *moeder* met het voorvoegsel (§ 173):

---

1) Gelijk de hier in het tweede gedeelte in de uitspraak werd geboren, het woord is namelijk zoo ook de in het eerste gedeelte. Met het hier boven genoemde is het evenzoo gelegen.

ᮃᮊᮧᮜ᮪ *halfbroeder* of *halfzuster*, waar de kinderen dezelfde moeder maar niet denzelfden vader hebben; van ᮊᮥᮏᮔ *mensch* en ᮃᮓᮦ *landbouwen*: ᮊᮥᮏᮔᮃᮓᮦ *landbouwer, boer*; van ᮌᮔᮦᮀ *hond* en ᮃᮓᮢ *land*: ᮌᮔᮦᮀᮃᮓᮢ *zeker soort krekel*, onze veenmol; van ᮞᮨᮊᮁ *suiker* en ᮃᮝᮧ *steen*: ᮞᮨᮊᮁᮃᮝᮧ *klontjes*; van ᮞᮨᮞᮩ *haar* en ᮃᮨᮃᮔ *oog*: ᮞᮨᮞᮩᮃᮨᮃᮔ *ooghaartjes*; van ᮞᮨᮞᮩ *hoofd* en ᮃᮙᮨᮢᮧ *hoofdplaats* van een regentschap: ᮞᮨᮞᮩᮃᮙᮨᮢᮧ *voorstad*; van ᮃᮌ *rivier* en in zamenstelling zva. ᮃᮃᮁ *water*, zoomede ᮃᮁᮃᮁᮞᮩ *warm*: ᮌᮃᮁᮃᮁᮃᮁᮞᮩ *warm water*; van ᮓᮃᮢ *veranderd* en ᮌᮔᮃᮁᮞᮩ *verstand*: ᮓᮃᮢᮌᮔᮃᮁᮞᮩᮁ *het verstand verloren hebben, krankzinnig*. In alle deze zamenstellingen dient het tweede woord, om het eerste, dat soms een meer algemeene beteekenis heeft, te bepalen, van enkele kan ook op de gewone wijze een werkwoord worden gevormd, zoo bv. van het zoo even genoemde ᮌᮃᮁᮃᮁᮞᮩ *warm water*: ᮍᮞᮃᮁᮃᮁᮞᮩ *warm water drinken*, en bij uitbreiding, *koffij* of *thee drinken*. Ook met het aanhechtsel ᮃᮨᮔᮜ᮪ (§ 69 en volgg.), bv. ᮃᮞᮞᮔᮃᮞᮞᮨᮃᮨᮔᮜ᮪ een veelheid van personen *over denzelfden kam scheren*, uit ᮃᮞᮞᮔ waarvan ᮃᮞᮞᮜ᮪ brandhout, lansen, speren of derg. *in een bos* of *bundel zamenbinden* en ᮃᮞᮞᮢ *brandhout*.

Bij meervoudsvorming door middel van invoeging van den klank a r of a l (§ 113), krijgt slechts het eerste gedeelte den klank.

§ 216. Met sommige ontkenningswoordjes worden ook zamenstellingen gevormd. Bv. van ᮃᮔᮦᮢᮨ of ᮃᮨᮢ *niet* en ᮃᮞᮢᮧ *last, moeite*: ᮃᮨᮢᮞᮢᮧ *onnoodig, niet behoeven*; voorts uit ᮃᮞᮃ Jav. *zonder*, met ᮃᮞᮞᮁ *schuld*: ᮃᮞᮃᮞᮞᮁᮃᮁ *onschuldig*; id. met ᮃᮨᮁᮃᮁᮜ᮪ zva. ᮃᮨᮁᮃᮁᮜ᮪ *getal*: ᮃᮁᮔᮦ ᮃᮨᮁᮃᮁᮜ᮪ *talloos, ontelbaar veel*; id. met ᮌᮨᮃᮔᮜ᮪ *weg, verdwenen* en het Mal. lĕbih, *meer*: ᮌᮨᮃᮨᮙᮃᮞᮃᮨᮔᮜ᮪ *spoorloos verdwenen*; enz. Zoo ook ᮃᮁᮃᮁᮞᮢᮤᮧ *het mist niet, het zal zeker geschieden, zonder twijfel*, uit ᮃᮁᮃᮁᮞ *het zal wel niet* of *het zal wel niet zijn* en ᮞᮢᮤᮧ *niet doorgaan, niet geschieden*. Al verder uit ᮃᮁᮃᮁᮜ᮪ zva. ᮃᮁᮃᮁ of wat sterker, en het Jav. woord ᮃᮞᮢᮥ (Jav. ᮃᮞᮢᮩ Kr. van ᮞᮢᮤᮧ zva. Sd. ᮞᮢᮤᮧ): ᮃᮁᮃᮁᮞᮢᮥ zva. ᮃᮁᮃᮁᮞᮢᮤᮧ. Nog andere zamenstellingen met ᮃᮁᮃᮁᮜ᮪ vindt men in het woordenboek. Met het zooeven genoemde ᮃᮞᮢᮥ en ᮃᮔᮞᮧ *niet*, wordt ook nog zamengesteld ᮃᮔᮥᮞᮞᮢᮥ *zonder mankeeren, ongetwijfeld*. Hierbij verdient opmerking, dat als Basa of mooi woord nevens ᮃᮔᮥᮜᮦᮜ᮪ ook gebezigd wordt ᮃᮞᮢᮥ.

§ 217. Sommige zamenstellingen hebben door het spraakgebruik speciale beteekenissen gekregen. Als zoodanig noemen wij hier bv. ᮞᮊᮃᮨᮔ *van harte lachen, hartelijk lachen*, van ᮞᮊᮃ *genoegen*, ook *schik hebben*, en ᮃᮨᮔ *lachen*; ᮞᮊᮃᮔᮃᮁᮢᮧ maar gew. ᮞᮊᮃᮔᮃᮁᮢᮧ of ᮞᮊᮃᮔᮃᮁᮢᮧᮁ, en in de dorpen ook ᮞᮊᮃᮔᮞᮁᮃᮁ *het (die, ze) gaarne geven; gaarne* van iets, ten

behoeve van iemand *afstand doen*, van het zoo even genoemde ꦲꦱꦺ dat mede de beteekenissen heeft van *willig zijn tot* iets, *er meê genoegen nemen*, en ꦔꦶꦫ *berusten* in iets, zoodat men niet murmureert, ook zva. ꦲꦩꦶꦁꦩꦶꦁ *verlof*; ꦠꦫꦸꦤꦶꦫ *jongere broeder* of *zuster* van man of vrouw (echtgenooten), uit ꦠꦫꦸꦤ *jongere broeder* en ꦥꦸꦠꦿꦶ *buik*; ꦠꦫꦸꦤꦤꦺꦴꦪ voor-eerst *vrouw en kind*, maar ook, als er geen kinderen zijn, voor *zijn vrouw*, *de vrouw*, uit ꦠꦫꦸꦤꦤ *kind*, en ꦤꦺꦴꦪ *getrouwde vrouw*, *vrouw*. Andere voorbeelden heeft men in ꦠꦫꦸꦗꦺꦴ en ꦠꦫꦸꦤꦸꦤꦤ ꦩꦸꦤꦱꦶꦪ enz. De beteekenissen van deze zamenstellingen en van een aantal meer geeft het woordenboek.

§ 218. Niet zelden worden ook de beteekenissen der zamenstellende deelen tot een zamengevat. Zoo bv. van ꦠꦫꦶ *grootvader* en ꦲꦪꦸꦥꦪꦶ *overgrootvader*: ꦠꦫꦶꦩꦸꦪꦸꦥꦪꦶ *voorouders*; van ꦠꦫꦸꦤ *kind* en ꦲꦗꦺꦃ *kleinkind*: ꦠꦫꦸꦤꦗꦺꦃꦤꦤ *nakomelingen*; enz. De beteekenis kan ook een figuurlijke zijn, zoo bv. uit ꦮꦮꦺꦴ *mensch* en ꦥꦤꦶꦁ *vierkant*: ꦮꦮꦺꦴ ꦥꦤꦶꦁ *iemand van zessen klaar*, *iemand die van alle markten t' huis is*, *overal meê te regt kan*; uit ꦥꦫꦁ *oog* en ꦫꦤꦺꦴ *dag*: ꦥꦫꦁꦤꦺꦴ *het oog van den dag*, d. i. *de zon*. Een ander voorbeeld is nog ꦥꦺꦴꦩꦥꦶꦁ waarvan men de beteekenis vindt opgegeven in het wdbk. en waarin ꦥꦶꦁ is zva. *bloem*.

§ 219. Opmerking verdienen ook de zamenstellingen met verkorting. Een paar mogen hier een plaats vinden, en wel vooreerst ꦤꦠꦤ gevormd van ꦔꦸꦤ *eten* en ꦠꦤ Kw. zva. iets *meêbrengen* of *meênemen*. Men bezigt het voor: onthaald zijnde, bij het terugkeeren ook nog *meê naar huis nemen van de rijst* of wel *van de lekkernijen*, *waarop men werd getracteerd*. Een ander dergelijke zamenstelling is ꦏꦺꦴꦤ van ꦄꦤ *een* en ꦏꦺꦴꦤ of wel van het Pass. daarvan ꦄꦤꦶꦤ ꦏꦺꦴꦤ beteekent iets *af-* of *doorsnijden*, *korten*, en zoo wordt ꦏꦺꦴꦤ gebezigd voor *te zamen deelen*, *deelen*, en wel met den eigenaar van het visch- of jagttuig, hetgeen men met behulp van dat tuig, te leen gevraagd en verkregen, ving of schoot. Bv. ꦄꦤꦠꦸꦁꦒꦺꦴꦗꦺꦴꦄꦤꦶꦤꦶꦤꦺꦴꦄꦤꦶꦤꦸꦁꦏꦸ ꦠꦄꦤꦶꦤꦶꦤꦠꦤꦤ ꦤꦤꦶꦤꦺꦴꦤ ..... *maar de vangst moeten wij te zamen deelen*. Niet altijd bestaat de zamenstelling uit de deelen van twee woorden, soms worden ook wel eens drie woorden zoo zaâmgevoegd. ꦤꦶꦤꦤꦶꦫ bv. is gevormd uit de laatste lettergrepen van de woorden ꦫꦮꦺꦴꦤ Jav. *Spaansche peper*, ꦠꦫꦱꦶ Jv. ꦤꦠꦶ Sd. *trassie* en ꦤꦺꦴꦫ Jv. ꦱꦫ Sd. *zout*. Bij wijze van aardigheid, zegt men wel ꦲꦗꦶꦤꦶꦤꦤꦶꦫ d. i. *ik verzoek om Spaansche peper*, *trassie en zout*.

§ 220. Zamenstellingen van den aard als de drie hier genoemde, vallen zeer in den smaak van den inlander. Deze of gene verzint er een, bezigt

die tot vrienden en geburen, en, maakt zijn vinding opgang, dan wordt het door hem gefabriceerde woord van lieverlede gebruikelijk in de streek, waarin hij woont. Dat nu dergelijke woorden dikwijls plaatselijk zijn, en niet altijd overal grif worden verstaan, laat staan gebezigd, ligt voor de hand.

De Voluntatief of Willende Wijs.

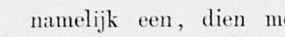
§ 221. Van de verschillende vormen van den Voluntatief beschouwen wij het eerst den Imperatief of de Gebiedende wijs.

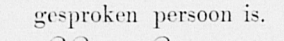
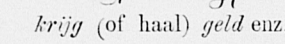
Grammatisch wordt deze uitgedrukt met behulp van het hier onder nader te vermelden hulpwoord *geura*, zoomede, waar het een *Objectieve Imperatief* is, waarover zoo aanstonds, ook nog hierdoor, dat het met een neusklank gevormde werkwoord dien neusklank verliest. Is dus de vorm van den Imperatief in het Soendasch al bijzonder eenvoudig, in sommige gevallen wordt ook nog het hulpwoord wel achterwege gelaten, en dán is de gebiedende toon of, in schrift, het redebeleid, het eenige, waardoor het imperatieve der uitdrukking wordt beteekend. Zoo vooreerst, waar men, hetgeen met een redewoordje zooals ꦮꦸꦤꦼꦁ of ꦮꦸꦤꦼ cf wel ꦱꦸꦫꦸꦃ 1) gezegd wordt, iemand beveelt te doen. Wil men bv. iemand gelasten een begin te maken, dan bepaalt men er zich niet zelden toe, hem op bevelenden toon ꦮꦸꦤꦼꦁ toe te roepen of toe te voegen. En zoo ook, waar men nu niet juist dergelijk redewoordje maar een onvolledig werkwoord (§ 34) bezigt. Bv. Gesch. v. Soepĕna bl. 73, 13 r. ꦩꦼꦫꦼꦁꦲꦸꦤꦼꦁꦗꦺꦴꦩꦺꦴꦱ꧀ *'t is goed, herwaarts, kom binnen;* Gesch. van Samaoen, ꦮꦸꦤꦼꦁꦕꦫꦶꦢ꧀ ꦱꦩꦸꦤꦼꦁꦲꦺꦴꦫꦶꦢ꧀ꦲꦸꦤꦼꦁ *hoor Barid, nu begeef jij je naar Mekka* of *nu moet je gaan naar Mekka.* Afgescheiden van deze gevallen is in de taal van het dagelijksch leven het weglaten van het hulpwoord geenzins ongewoon. Bv. i. pl. v. ꦲꦤꦠꦺꦴꦄꦫꦠꦺꦴꦏꦺꦴꦠꦫꦏꦺꦴꦤ꧀ ꦮꦸꦤꦼꦁ of ꦄꦫꦠꦺꦴꦏꦺꦴꦠꦫꦏꦺꦴꦤ꧀ꦮꦸꦤꦼꦁ *dezen brief breng* (dien) *naar het postkantoor* of *breng dezen brief naar het postkantoor*, zegt men dikwijls kortweg: ꦲꦤꦠꦺꦴꦄꦫꦠꦺꦴꦏꦺꦴꦠꦫꦏꦺꦴꦤ꧀ꦮꦸꦤꦼꦁ. En zoo ook i. pl. v. ꦄꦫꦠꦺꦴꦱꦺꦴꦩꦺꦴꦤꦺꦴꦤ꧀ꦲꦤꦠꦺꦴꦄꦫꦠꦺꦴꦏꦺꦴꦠꦫꦏꦺꦴꦤ꧀ꦮꦸꦤꦼꦁ of ꦮꦸꦤꦼꦁꦲꦤꦠꦺꦴꦄꦫꦠꦺꦴꦏꦺꦴꦠꦫꦏꦺꦴꦤ꧀ lett. *jij, brengen dezen brief naar het postkantoor*, d. i. *je moet dezen brief naar het postkantoor brengen*, dikwijls ꦮꦸꦤꦼꦁꦲꦤꦠꦺꦴꦄꦫꦠꦺꦴꦏꦺꦴꦠꦫꦏꦺꦴꦤ꧀.

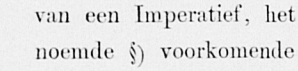
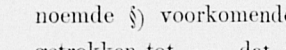
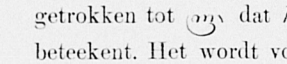
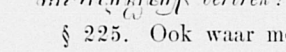
§ 222. Te onderscheiden heeft men *twee* soorten van Imperatief,

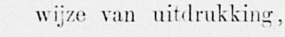
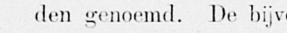
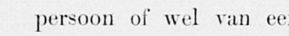
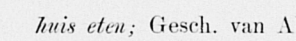
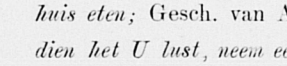
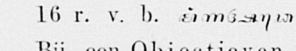
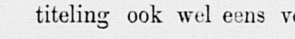
---

1) Deze soort redewoordjes zullen in een afzonderlijk hoofdstuk besproken worden.

namelijk een, dien men gevoegelijk een Subjectieven Imperatief noemt, en waarbij het met een neusklank gevormde werkwoord dien neusklank behoudt, en een ander, den Objectieven Imperatief, waarbij, zooals boven reeds werd opgemerkt, bedoelden neusklank vervalt. In het van de vorige § hebben wij een *Subjectieven*, en in een *Objectieven Imperatief*. Eerstgenoemde *Imperatief* wordt gebezigd, waar men *iemand* gebiedt iets te doen, en de tweede, de *Objectieve*, waar men *omtrent een of meer objecten* gebiedt, dat er, hetgeen door den actieven vorm van het werkwoord wordt uitgedrukt, meê gedaan zal worden.

§ 223. In het gegeven voorbeeld van een *Subjectieven Imperatief* is er tot meerdere duidelijkheid een voornaamwoord van den 2e persoon bijgevoegd. Dergelijke bijvoeging, of, wat op hetzelfde neêrkomt, het bijvoegen van naam of wel betiteling van den toegesproken persoon, is echter dikwijls overbodig, omdat uit hetgeen vooraf ging, genoegzaam blijkt, wie de toegesproken persoon is. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 127, 8 r. v. o. *genoeg, krijg* (of haal) *geld* enz., id. bl. 140, 3 r. *niets er van! ga voorbij.*

§ 224. In § 221 noemden wij reeds, als het hulpwoord tot uitdrukking van een Imperatief, het ook in de bijgebragte voorbeelden (zie einde genoemde §) voorkomende woordje in de spreektaal dikwijls zamengetrokken tot dat *haastig, met spoed*, ook wel eens zva. *eilieve* beteekent. Het wordt vooreerst gebezigd, waar men gebiedt of commandeert, dus als hulpwoord voor den Imperatief, in de tweede plaats treedt het nog op als hulpwoord voor den zoo aanstonds te bespreken Jussief. In beide gevallen moet het onvertaald blijven. Zoo bv. gebiedenderwijs: *vertrek!*

§ 225. Ook waar men hoffelijk spreekt, m. a. w. in Basa, in de beleefde taal, wordt ditzelfde hulpwoord gebezigd. Men voegt er dan echter vóór of *als het U belieft, als het U lust*, en heeft dan een wijze van uitdrukking, die gevoegelijk een Basa Imperatief kan worden genoemd. De bijvoeging van een beleefd voornaamwoord van den 2e persoon of wel van een betiteling, is ook zeer gewoon. Zoo bv. Gesch. van Samaoen: *indien het U gelieft, ga eerst te huis eten;* Gesch. van Abd. en Abd. bl. 73, 3 r. *indien het U lust, neem een bad* (of *ga U baden*); Gesch. van Soepĕna bl. 19, 16 r. v. b. *als het U gelieft, Aden, eet.* Bij een Objectieven Imperatief krijgt het voornaamwoord of de betiteling ook wel eens vóór zich, het voorzetsel *door.* Bv. Sp. d. J.

bl. 140, 2 r. v. o. ꦲꦭ꧀ꦱꦶꦪꦠ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ *wat dat water betreft* of *dat water nu, als het U belieft, drink er van.*

Een voorbeeld van weglating van het hulpwoord (zie § 221) vindt men Gesch. van Soepĕna bl. 32, 8 r. v. b. ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ *nu, indien het U behaagt, vraag hem, welligt,* enz.

§ 226. Van den Imperatief of de Gebiedende wijs is te onderscheiden de Jussief, d. i. de wijs, waarmeê men iemand niet zoo zeer gebiedt of commandeert, maar eenvoudig zegt, wat men wil, dat hij doen zal, ook wel wat hij moet zijn of moet bezitten. De vorming heeft plaats:

a. op dezelfde wijze als bij den Imperatief, en bestaat dan het verschil tusschen de twee wijzen slechts in den, met het onderscheid tusschen een gebod en een eenvoudig zeggen om iets te doen, verbandhoudenden toon van spreken. Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 68, r. 15, ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ *nu, doe slechts een keuze uit de ĕmbans.* De persoon, wien men iets zegt te doen, wordt ook wel eens met het voorzetsel ꦤꦶ *door* (verg. voorg. §) achter het werkwoord geplaatst. Zoo bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 19, 7 r. ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ *denkt U lieden eens de treurige stemming van vaders gemoed.* Een ander voorbeeld vindt men Kitab Dongeng n. a. bl. 5, 4 r.

b. wordt de Jussief uitgedrukt door het hulpwoord ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪ of ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪ *moeten, behooren, het behoort, het moet,* hetzij alleen, hetzij, wat ook wel eens voorkomt, voorafgegaan door een uitdrukking zooals ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ *het moet volstrekt, het is absoluut noodig,* bij het werkwoord te voegen. Bv. Sp. d. J. bl. 117. 2 r. v. o. ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ *gij behoort den Heere God dank te zeggen;* Kitab Dongeng n. a. bl. 32, 5 r. v. o. ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦠꦶꦪꦤ꧀ *het moet volstrekt, het moet afgestaan worden* (voor den geboden prijs) *aan mij dat laken,* waarvoor wij zeggen: *gij moet volstrekt* (voor den geboden prijs) *mij dat laken afstaan.* Andere voorbeelden vindt men Sp. d. J. bl. 122, 2 r. v. o., 127, 7 r. v. o. en 135, 3 r. v. o.

c. door het hulpwoord 1) ꦲꦤ꧀ ꦲꦤ꧀ ꦲꦤ꧀ ꦲꦤ꧀ of ꦲꦤ꧀ꦲꦤ꧀ Ziehier eenige

---

1) Dit ꦲꦤ꧀ is wel hetzelfde woordje als het Jav. betrekkelijk voornaamwoord ꦲꦤ꧀ in bedoelde taal mede in gebruik tot uitdrukking van een Qualitatieven Voluntatief (Jav. Gr. N. U. § 180). Door aanhechting van ꦤ꧀ hierover later, werd van ꦲꦤ꧀ gevormd ꦲꦤ꧀ꦤ꧀ en hiervan, door verwaarloozing van den keelneusklank ꦲꦤ꧀ꦤ꧀ Zie ook § 292.

voorbeelden: Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 53, 6 r. ᨀᨚᨈᨗᨔᨗᨊᨗᨕᨗᨔᨗᨊᨗᨕᨗᨔᨗᨊᨗᨕ

krijgt namelijk wel eens het voorvoegsel ꦱꦶ het praefix, waarmeê een Passief wordt gevormd (§ 94). De beteekenis van ꦱꦶꦱꦶꦤ is *gelast worden*. Zoo bv. Gesch. van Samaoen: ꦤꦫꦸꦏꦸꦩꦶꦫꦩꦏ꧀ ꦲꦪꦤꦲꦪꦤꦸꦲꦪꦤꦶꦱꦶꦱꦶꦤ ꦲꦪꦤꦶꦫꦤꦸꦭꦲꦪꦤꦶꦤ꧀ *indien de vorst wordt aangetroffen, dan moet door je gelast worden hij den Islam aanneemt, zoomede al zijn troepen*, waarvoor wij liever zeggen: *dan moet gij hem gelasten met zijn geheele leger den Islam aan te nemen*. Een andere plaats hebben wij in Gesch. v. Abd. en Abd. bl. 126, l. r. ꦲꦪꦏꦤꦏꦶꦱꦶꦱꦶꦩꦶꦱꦶꦲꦪꦤ 1) *na afloop van het ngadji werden ze gelast te arbeiden*.

§ 230. Een voorbeeld van een concessieven Jussief, ook wel een Concessief, d. i. *toelatende* of *inwilligende wijs* genoemd, vindt men Sp. d. J. bl. 152, 8 r. v. o. ꦲꦭꦩꦱꦲꦪꦤꦲꦪꦤꦶꦩꦏꦤ꧀ ꦩꦶꦩꦤꦲꦪꦤꦏꦶꦭꦒꦲꦪꦤ *al wie geen schaamte kent, dat hij er toe overga om te liegen*.

Als hulpwoord voor deze wijze van spreken en dan soms te vertalen met *laat* of *laten*, bezigt men ook ꦏꦶꦫꦲꦪꦁ *het maakt niet uit; laat maar blijven; het zij zoo*. Zoo bv. Kitab Dongeng n. a. bl. 29, 5 r. ꦱꦩꦤꦶꦩ ꦏꦶꦫꦲꦪꦁꦠꦼꦭꦸꦩꦱꦸꦩꦤꦶꦁꦏꦤ꧀ *evenwel, het maakt niet uit, te rekenen maar als het loon*, d. i. *laat dat echter maar in rekening komen, als het loon;* id. 36, r. 1, ꦏꦶꦫꦲꦪꦏꦤꦸꦫꦸꦫꦼꦔꦲꦪꦤꦶꦲꦪꦤꦏꦸꦩꦠꦲꦪꦤ *het zij zoo, ik sterf liever dan mij trouweloos te gedragen tegenover mijn meester*. Ook bezigt men wel ꦲꦩꦶꦲꦪꦁ (dikwijls afgekort tot ꦩꦶꦲꦪꦁ) of ꦭꦼꦲꦪꦤ꧀ *laat maar, laat maar blijven*. Zoo bv. tot iemand, dien men uitnoodigt wat digter bij te komen zitten: ꦲꦤꦸꦫꦲꦪꦤꦲꦪꦤꦸꦤꦶꦤꦏꦸ꧈ Antw. ꦩꦶꦲꦪꦤꦫꦶꦲꦪꦤ *laat maar hier*, d. i. *ik blijve maar hier* of *laat mij maar hier blijven zitten*. Niet zeldzaam ook beide hulpwoorden, bv. ꦫꦲꦪꦤꦱꦲꦪꦤ ꦲꦪꦱꦲꦪꦤꦼꦭꦺ *die man, laat hem maar*.

§ 231. Voor den Vetatief, d. i. de wijze van spreken, waarmeê men iemand iets verbiedt of wel ontraadt, heeft men een drietal hulpwoorden. Vooreerst ꦲꦤꦸꦫ꧈ Zoo bv. ꦲꦤꦸꦫꦲꦪꦤ *doe zoo niet, handel zoo niet;* ꦲꦩꦤꦲꦪꦤꦤꦸꦤꦶꦤꦏꦸꦱꦲꦪꦤꦲꦪꦤꦏꦸꦩꦱꦸꦩꦤꦶꦁꦲꦪꦤꦲꦤꦸꦫꦲꦪꦤꦏꦸꦱꦲꦪꦤꦲꦪꦤ ..... *die moet je niet zoo dadelijk gispen* of *gisp die niet zoo dadelijk*. Andere voorb. vindt men Gesch. v. Soepĕna bl. 3, 17 en 16 r. v. o. ꦲꦤꦸꦫꦲꦪꦤ of ꦲꦤꦸꦫꦲꦪꦩ een zamenstelling van ꦲꦤꦸꦫ met ꦲꦪꦤ of ꦲꦪꦩ *te vroeg, bij voorbaat, met overhaasting*, is een vetatieve uitdrukking, die men bezigt om in een gezegde iemand te verbieden of te ontraden, in het

---

1) In de transcriptie van deze plaats vindt men niet *disina* maar *disingna*. Het eerste is de meest gewone vorm.

laatste geval soms ingekleed in den vorm van een verzoek, — iets *nu*, *op dit oogenblik* of *nu reeds*, ook wel *zoo haastig maar* te doen. Een enkele maal is de zin ook wel dezelfde als die van ꦏꦫꦶ» Voorbeelden vindt men Gesch. van Abd. en Abd. bl. 21, 10 r., 31, 4 r., 61, 9 r. Sp. d. J. bl. 78, 2 r. v. o. en Gesch. van Soepĕna bl. 5, r. 17.

Ten anderen wordt als hulpwoord voor de Verbiedende wijs gebezigd het woordje ꦏꦺꦴꦥ or ꦄꦏꦺꦴꦥ *onnoodig*, *niet noodig*, *niet behoeven*. 1) Het wordt daar gebruikt, waar men vriendelijk of vermanend iemand zegt iets niet te doen, of wel iemand wil beduiden, dat hij zich de moeite niet behoeft te geven iets te doen of te zijn. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 37, 7 r. ꦲꦪꦶ ꦏꦫꦺꦴꦥꦏꦤꦫꦶꦏꦺꦴꦥꦤꦶ *broeder*, *mijn wensch is*, *keer niet terug;* Sp. d. J, bl. 53, 2 r. v. o. ꦄꦏꦺꦴꦥꦶꦤꦩꦁꦲꦺꦴ *bindt den strijd niet tegen hem aan;* Kitab Dongeng n. a. bl. 44, 6 r. v. o. ꦄꦏꦺꦴꦥꦶꦫꦏꦶꦤꦩꦺꦴꦤꦶꦪꦺꦴꦤ *haal ze niet uit met de moeder er bij;* id. bl. 10, 11 r. v. o. ꦄꦏꦺꦴꦥꦤꦫꦸꦥꦺꦴꦫꦏꦫꦶ ꦩꦫꦶꦤꦶꦤꦸꦁꦱꦶꦤ *je behoeft je de moeite niet te geven verder te spreken*, *ik begrijp het al.*

Een derde hulpwoord is het, van ꦲꦗꦺꦴ *een tegenzin* of *afkeer hebben* van iemand of iets, gevormde ꦩꦁꦲꦗꦺꦴ ook wel met reduplicatie: ꦩꦩꦁꦲꦗꦺꦴ» Bv. Gesch. van Samaoen ꦫꦶꦩꦫꦶꦩꦁꦲꦗꦺꦴꦲꦠꦺꦴꦤꦶꦩꦸꦁꦩꦁ *schiet niet te kort in voorzigtigheid;* Gesch. van Soepĕna bl. 5, 6 r. v. o. ꦤꦶꦩꦁꦲꦗꦺꦴꦱꦺꦴꦤ ꦲꦭꦶꦤꦶꦤꦺꦴꦤ *maar laat er niet wezen*, *die er getuige van zijn*, d. i. *maar laat er niemand getuige van wezen;* id. bl. 64, 7 r. v. o. ꦕꦶꦏꦺꦴꦱꦤ ꦱꦶꦤꦺꦴꦤꦩꦁꦲꦗꦺꦴꦥꦭꦺꦴꦫꦩꦁꦲꦗꦺꦴꦤ *hoor kleinzoon*, *als ge strijdt met de boeta's*, *houw dan niet bij herhaling toe;* Soend. Modellen van versch. brieven door Holle bl. 44, 6 r. v. o. ꦩꦁꦲꦗꦺꦴꦱꦺꦴꦤꦩꦁꦲꦫꦸꦱꦫ enz. *laat er niemand zijn*, *die* of *er mag niemand zijn*, *die* enz. Waar men met nadruk spreekt, nadrukkelijk iets verbiedt, voegt men tot versterking niet zelden ꦩꦁꦲꦗꦺꦴ of ꦩꦁꦲꦗꦺꦴꦁ vóór het hier boven besproken ꦏꦫꦶ en zegt ꦩꦁꦲꦗꦺꦴꦏꦫꦶ of ꦩꦁꦲꦗꦺꦴꦭꦺꦴꦏꦫꦶ» Zoo bv. Kitab Dongeng n. a. bl. 21, 5 r., zoomede Gesch. van Soepĕna bl. 56, 16 r. v. o.

§ 232. Geen eigenlijk redewoord voor de verbiedende wijs van spreken, maar toch hier te vermelden, omdat het slechts wordt gebezigd, waar men in dergelijken zin zich uitdrukt, is ꦄꦤꦺꦩꦱꦁ *ga niet voort*, *genoeg*, *schei uit*, en vriendelijk sprekende: *nu*, *nu*, *genoeg* of wel zva. het Hoogd. *lasz es so gut sein.* De stam van dit ꦄꦤꦺꦩꦱꦁ is wel ꦤꦺꦩꦱꦁ waarvan ook ꦱꦶ

1) Somtijds is het ook, en zulks mede het geval met ꦏꦫꦶ in een vertaling zva. *niet*. Bv. Sp. d. J. 83, 2 r. v. o.; Kitab Dongeng n. a. bl. 44 5 r. v. o. Sp. d. J. bl. 32, 6 r. v. o.

ꦩꦶꦪꦼꦴ dat mede in een toeroep, *afgedaan, genoeg* of derg. kan beteekenen. ꦲꦩꦶꦪꦼꦴ wordt slechts gebruikt, waar men iemand zegt met iets niet voort te gaan, hem zegt om uit te scheiden. Het heeft, zooals reeds werd opgemerkt, op zich zelf geen vetatieven zin en moet het daarom wel onderscheiden worden van een hulpwoord zooals ꦤꦸꦫ꦳ of ꦲꦩ꦳ꦸꦂ» Zoo bv. Gesch. van Soepĕna bl. 75, 8 r. ꦲꦩꦶꦪꦼꦴꦱꦲꦩꦶꦪꦼꦴꦤꦶꦪꦺꦴꦩꦺꦴꦢꦺꦂ ꦤꦸꦫ꦳ꦲꦤꦸꦂ *genoeg nu moeder* of *schei nu uit moeder, ween niet.* Een ander voorbeeld is ꦲꦩꦶꦪꦼꦴ ꦒꦲꦩꦶꦪꦼꦴꦏꦺꦴꦮꦺꦴꦤ꦳ *ga niet voort, het is nu al avond.* Opmerking verdient verder nog, dat ꦲꦩꦶꦪꦼꦴ het aanhechtsel kan krijgen van het causatief werkwoord en dat men bv. kan zeggen: ꦕꦸꦏꦸꦪꦤꦶ ꦩꦺꦴꦤꦸꦱ꦳ꦲꦩꦶꦪꦼꦴꦄꦩꦤ꦳ *doe die menschen uitscheiden met werken.* Een pass. vorm ꦄꦤꦺꦴꦩꦺꦴꦲꦩꦶꦪꦼꦴ bestaat niet.

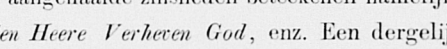
§ 233. Alvorens tot de bespreking van een anderen vorm van den Voluntatief over te gaan, moeten wij nog even stilstaan bij een paar woordjes. Het eerste is ꦄꦤ꦳ of met herhaling: ꦄꦤ꦳ꦄꦤ꦳» Het is een versterkings- of aandrangswoordje en kan veelal teruggegeven worden met *het moet volstrekt* of wel *volstrekt*, ook wel eens met *toch.* Veelvuldig wordt het zoo tot versterking gevoegd vóor het hierboven besproken vetatieve hulpwoord ꦤꦸꦫ꦳ ook wel, maar volg. sommigen is dit minder goed, voor het Jussieve hulpwoord ꦲꦤꦶꦃ (§ 226 b). Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 9, r. 3 ꦕꦼꦪꦤ꦳ ꦄꦫꦗꦸꦤꦶꦄꦩꦶꦪꦼꦴꦂ ꦤꦶꦩꦶꦤꦕꦼꦴꦄꦩꦤ꦳ *hoor kleinzoon, heb volstrekt geen vrees, ik ben je grootvader.* Men moet er op letten, dat het hulpwoord ꦤꦸꦫ꦳ wel eens ontbreekt, en men, in plaats daarvan, het voegwoord ꦏꦺꦴ *met* vindt gebezigd. Bv. ꦄꦤ꦳ (of ꦄꦄꦤ꦳ꦄꦤ꦳) ꦏꦺꦴ ꦒꦸꦫꦶꦁꦕꦼꦴꦄꦩꦤ꦳ *verlies volstrekt* (of *toch*) *dat geld niet.* Waar men, *zonder* een hulpwoord te bezigen, bevelenderwijze spreekt, wordt ꦄꦤ꦳ (of ꦄꦄꦤ꦳ꦄꦤ꦳) ook wel als versterkings- of aandrangswoordje gebruikt, bv. ꦄꦄꦤ꦳ꦏꦲꦤꦸꦥꦼꦢꦗꦁ-ꦄꦤꦗꦼꦴꦂ *oedjang, handel toch overeenkomstig vaders lessen.* Ook wel bij een verzoek of bede, en dan kan men het vertalen, door *met den meesten aandrang*, bv. ꦄꦄꦤ꦳ꦗꦼꦴꦲꦤꦸꦏꦺꦴꦄꦤꦺꦴꦤ꦳ꦏꦺꦴ *met den meesten aandrang vraag ik om voedsel.* Gevoegd voor ꦲꦶ of ꦲꦤꦶ (zie § 326 c) is het wederom zva. *toch.* Bv. ꦄꦄꦶꦩꦲꦄꦶꦤ꦳ *laat toch groot zijn Uw deernis* of *wees toch grootelijks barmhartig*, bv. met mij, die enz. Evenzoo ꦄꦄꦗꦺꦴꦄꦩ꦳ *wees toch voorzigtig.* Eindelijk moet, als een eigenaardig gebruik, dat men van ꦄꦄꦤ꦳ maakt, ook nog vermeld worden, dat het wel eens geheel achter aan, aan het slot van den zin, wordt geplaatst. In zoo'n geval kan men het, met een nieuwen zin, teruggeven door: *Het is mijn uitdrukkelijk bevel*, t. w. hetgeen zoo even werd gezegd, men kan het ook, en dit schijnt meer in overeenstemming met het Soendasch taaleigen, in de vertaling teruggeven als stond het voorop, en

dus met *volstrekt*. Een voorbeeld vindt men Soendasche modellen voor verschillende brieven door Holle, brief 44, 4 r. v. o.

Het tweede der bedoelde woordjes is ᮃᮊᮃᮊᮤ᮪ Evenzoo als ᮃᮁᮃᮁ is het een versterkingswoordje, maar, voor zoover mij bekend, wordt het slechts gebruikt bij een, met behulp van ᮌᮥᮁᮤ uitgedrukt verbod. Bv. ᮃᮀ ᮃᮊᮃᮊᮤ᮪ᮌᮥᮁᮃᮔᮧᮔᮃᮁᮃᮁᮤ᮪ᮃᮁᮃᮁᮋ *vertel het volstrekt niet, niet*, waarvoor wij zeggen: *ge moet het volstrekt vertellen*. Andere voorbeelden zijn: ᮃᮀᮃᮊᮃᮊᮤ᮪ᮌᮥᮁᮃᮀᮄᮃᮔᮋ ᮃᮀᮃᮊᮃᮊᮤ᮪ᮃᮔᮧᮒᮧᮃᮔᮧᮌᮥᮁᮃᮔᮧᮔᮃᮁᮃᮁᮤ᮪ ᮃᮁᮃᮁᮔᮧᮔᮃᮔᮤᮁᮃᮔᮧᮔᮃᮁᮤ᮪ Enz. Het laatste der bedoelde woordjes is ᮃᮁᮃᮁ Het is een versterkings- of aandrangswoordje van den aard van ᮃᮁᮃᮁ maar zachter of gemoedelijker. Overigens wordt het, op dergelijke wijze als dat laatste, gebezigd bij een verzoek of bevel, en men kan het dan teruggeven met *dan toch*, *dan toch maar* of wel met *te minste maar*. Zoo bv. tot iemand, die niet wil vasten: ᮃᮁᮃᮁᮃᮁᮃᮔᮧᮃᮁᮃᮁᮔᮧᮃᮁᮃᮁᮤ᮪ *vast dan toch een dag* of *vast te minste maar een dag*. Evenzoo ᮃᮁᮃᮁᮃᮔᮧᮃᮁᮃᮁᮃᮁᮃᮁᮤ᮪ *doe het dan toch maar* of *te minste maar eens per maand*.

Gevoegd voor ᮃᮤ kan ᮃᮁᮃᮁᮋ evenzoo als ᮃᮁᮃᮁ overgezet worden met *toch;* eindelijk kan het ook tot versterking gevoegd worden voor ᮌᮥᮁᮤ en dan ook evenzoo als ᮃᮁᮃᮁᮁ en ᮃᮊᮃᮊᮤ᮪ vertaald worden met *volstrekt*. Bv. ᮃᮁᮃᮁᮔᮧᮌᮥᮁᮃᮔᮧᮔᮃᮁᮃᮁᮤ᮪ᮃᮁᮃᮁᮔᮧᮔᮃᮁᮃᮁᮃᮔᮧᮃᮁᮃᮁᮋ *ge moet het volstrekt mededeelen aan Ahim*.

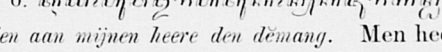
§ 234. De Optatief d. i. de wenschende of biddende wijze van spreken, heeft tot hulpwoord het woordje ᮎᮃᮁ of ᮎᮃᮁᮋ dikwijls voor den nadruk of tot meerderen aandrang herhaald. Vertalen kan men het hulpwoord gewoonlijk met *ik bid* of *ik smeek*, *ik bid U*, *wees*, ook wel eens met *moge*, *het moge zijn* of wel met *dat*. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 119, 8 r. v. o. ᮎᮃᮁᮔᮧᮃᮁᮃᮔᮧᮃᮁᮃᮁᮋ *ik bid U, weest op Uw hoede;* id. 47, 4 r. v. o. ᮓᮃᮤᮀᮃᮁᮤ᮪ ᮎᮃᮁᮃᮁᮔᮧᮃᮁᮃᮁᮃᮔᮧᮃᮁᮃᮁᮃᮔᮧᮃᮁᮃᮁᮃ

van gezegde bladzijde 33 vindt men Uit deze plaats blijkt, dat ook gebezigd wordt geheel als ware het een werkwoord, het heeft dan de beteekenis van d. i. *smeeken*. De aangehaalde zinsneden beteekenen namelijk: en *vader smeekt* (of *ik smeek*) *den Heere Verheven God*, enz. Een dergelijk voorbeeld van als werkwoord, vindt men op den 2e regel van meergenoemde bladzijde.

Ook tegelijk met (226 c) wordt of soms gebezigd.

§ 235. Ons blijft nu nog een onderdeel van den Voluntatief te behandelen, namelijk de Propositief, d. i. de manier, waarop men zich uitdrukt, als men *zegt wat men wil* of *voorheeft te doen* of wel *een ander*, *hetzij alleen*, *hetzij met zich*, *iets*, *dat men wenscht dat zal geschieden*, *proponeert* of *voorstelt te doen*. Een propositief kan dus zijn *enkelvoudig* of *meervoudig*, ook is bij deze wijze van spreken wederom een *subjectieven* en een *objectieven vorm* te onderscheiden, mede wordt in sommige gevallen een hulpwoord gebezigd.

§ 236. Waar men slechts het oog heeft op zich zelf, m. a. w. *waar men eenvoudig zegt*, *wat men wil* of *voorheeft te doen*, gebruikt men geen hulpwoord. Men bepaalt zich dan tot het bezigen van ook wel beide beteekenend *willen*, *voorhebben*. Zoo bv. Gesch. van Soepĕna bl. 27, 9 r. v. o. *de vorst zeide: komaan geef hier den brief*, *ik wil dien lezen;* Gesch. van Abd. en Abd. bl. 73, 10 r. v. o. *stel het mij maar ter hand*, *ik wil het heel sekuur wegbergen*. Evenzoo *ik wil naar Bandoeng gaan* of *mijn voornemen is om naar Bandoeng te gaan*. Sprekende zooals in dit laatste voorbeeld, gaat wel een voornaamwoord van den 1e persoon voorop.

§ 237. Wordt, zooals gezegd is, in dezer voege sprekende, geen hulpwoord gebezigd, waar men een voornaamwoord gebruikt, wordt ook niet zeldzaam het zoo even genoemde of maar weggelaten. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 149, 9 r. v. o. *deze hoewi wil ik aanbieden aan mijnen heere den dĕmang*. Men heeft hier een *Objectieven Propositief*, er wordt namelijk van een bepaald voorwerp als *object* gesproken en mitsdien ook de neusklank van het werkwoord weggelaten.

§ 238. Proponeert men of wel spoort men iemand aan, iets, hetgeen men verlangt dat zal geschieden, te doen, dan gebruikt men een hulpwoord. Dat kan zijn of ook wel eens voorts of Ook kan men bezigen Bv. *komaan, lach eens, ik begeer te weten hoe je tanden er uitzien*, zóo zegt men wel tot iemand, die strak blijft kijken, terwijl al de anderen lachen.

§ 239. Het hulpwoord voor den *meervoudigen* of beter gezegd, *collectieven Propositief*, is ᮊᮧᮜ s. *kom, laten we*, met ᮃᮙ of ᮊᮃᮙ Basa. Het voornaamwoord is het boven reeds genoemde ᮓᮤ dit wordt namelijk ook gebezigd voor *wij, ons*. Zoo bv. Gesch. van Samaoen: de Patih zeide: *indien U het goedkeurt,* ᮃᮙᮒᮤᮔᮃᮔᮃᮈᮞᮤᮞᮤᮓᮤᮜᮔᮤ *kom, laten we een strijder afzenden;* Gesch. van Abd. en Abd. bl. 7, 10 r. v. o. ᮊᮃᮙᮓᮤ ᮊᮤᮜᮊᮤᮞᮃᮔᮃᮜ *komt, laten we hem verzoeken om handelskapitaal;* id. 83, 10 r. ᮊᮧᮜᮓᮤ ᮃᮓᮃᮊᮃᮔ *kom, laten we het aangeven;* id. 7 r. v. o. ᮃᮔᮃᮔᮃᮔᮃᮊᮧᮜᮓᮤᮃᮒᮃᮔᮤᮃᮔᮃᮞᮃᮔᮃᮊᮃᮔ *kom, laten we heden avond onze opwachting gaan maken bij den kroonprins.* Andere plaatsen zijn bl. 151, 4 r. v. b. en 9 r. v. o. 1) Maar zeer dikwijls wordt ook bij den meervoudigen Propositief het hulpwoord weggelaten. Bv. Kitab Dongeng 1 n. a. bl. 15, 6 r. ᮃᮔᮤᮔᮃᮔᮃᮊᮧᮜᮓᮤᮊᮤᮔᮃᮔᮃᮜ *en nu Oome, kom laten we maar naar het dorp gaan;* Sp. d. J. bl. 36, 8 r. ᮃᮔᮃᮜ ᮓᮃᮔᮤᮃᮔᮃᮜ *en het geld, kom, laten we dat deelen.* Hier is zelfs het voornaamwoord ᮓᮤ ook weggelaten, de reden is evenwel geen ander als dat in de voorgaande zinsnede: ᮓᮤᮃᮓᮧᮓᮤᮔᮃᮒᮃᮔᮤᮊᮔᮃᮔᮤᮃᮓᮤᮃᮔᮤᮃᮔᮃᮜ dat voornaamwoord reeds voorkomt en het geheele redeverband van dien aard is, dat het spreker onnoodig voorkomt, het in de volgende te herhalen. Verdere plaatsen waar het hulpwoord ontbreekt, zijn Gesch. van Abd. en Abd. bl. 7, 11 r. en 173, 10 r.

§ 240. Opmerking verdient voorts, dat spreker zich ook nog wel eens zelf noemt. Bv. Gesch. van Raden Sapri, nadat meêgedeeld is, dat de vorst den patih en de beide prinsen deed ontbieden: ᮃᮔᮤᮔᮃᮔᮃᮓᮤᮞᮃᮔᮤᮃᮔᮃᮔᮃᮜᮓᮤᮃᮔᮃᮔᮃᮔᮃᮜᮓᮤᮊᮃᮔᮃᮔᮃᮔᮃᮜᮓᮤ

jang's (of *gijl.*) *met vader* (*mij*). Vorenstaande plaats is te vinden bl. 117, 10 r. v. b. van de „Bijdragen tot de Taal-, Land- en Volkenkunde van Ned. Indie, uitgegeven van wege het Koninklijk Instituut, ter gelegenheid van het zesde Internationaal Congres der Orientalisten.

§ 241. In plaats van het voornaamwoord ꦲꦏꦸ bezigt men ook wel het collectieve redewoord ꦲꦩꦪ S. ꦲꦩꦲ B. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 17, 6 r. v. o. ꦲꦩꦪꦩꦶꦔ꧀ꦒꦃꦲꦤꦺꦴꦩꦪꦤ꧀ *kom, laten we ons in die put werpen.* En omtrent het hulpwoord ꦲꦩꦪ wordt hier nog opgemerkt, dat daarvoor *niet* in de plaats mag gesteld worden het nagenoeg gelijkluidende ꦲꦩꦪꦀ of ꦲꦩꦸꦀ. Hoewel niets anders dan ꦲꦩꦪ met een gewijzigde uitspraak, wordt ꦲꦩꦪꦀ of ꦲꦩꦸꦀ slechts dáár gebezigd, waar men *bevelender wijze* spreekt. Bv. ꦲꦩꦸꦀꦩꦺꦴꦔꦏꦺꦴꦩꦪꦤ꧀ꦠꦸꦀ *komaan, maak je van de kip meester.* Verwisselbaar zijn ꦲꦩꦪ en ꦲꦩꦸꦀ echter in zekeren toeroep, om het *te gelijk opnemen* of het *te gelijk voortrekken* van iets dat zwaar is, te bevelen. Men bezigt namelijk nevens ꦲꦩꦸꦀꦩꦤ꧀ ook ꦲꦩ ꦲꦪꦤ꧀.

DE VOORNAAMWOORDEN.

Persoonlijke voornaamwoorden.

§ 242. De persoonlijke voornaamwoorden van den eersten persoon, enkelvoud, zijn de volgende:

ꦏꦪꦤꦶ of ꦏꦺꦴꦪꦤꦶ (sp. uit: kaoula), ook wel eens ꦲꦪꦤꦶ *ik, mij.* De eigenlijke beteekenis is *dienaar*, het wordt gebruikt, wanneer men hoffelijk spreekt tot een gelijke, ook tot een mindere, aan wien men eerbied is verschuldigd of dien men beleefd wil toespreken. 1) Het wordt zeer dikwijls

---

1) Het is welligt niet ondienstig hier op te geven, welk voornaamwoord van den eersten persoon enkelvoud, door Europeanen, meer bepaald door Ambtenaren bij het Binnenlandsch Bestuur, zoomede particulieren, behoort te worden gebruikt in hun aanraking met Inlandsche ambtenaren en beambten. Daarom het volgende. Een kontroleur, Soendasch sprekende tot een Inlandsch Ambtenaar of beambte, kan, zelfs tot den Regent of Patih, gevoegelijk ꦏꦺꦴꦪꦤꦶ bezigen. Gemeenlijk zullen die ambtenaren zich ook met dat voornaamwoord aanduiden, eerstgenoemde ook wel eens met

verbonden met het Arab. woord جسد *lichaam*, tot ꦏꦮꦫꦶꦪꦤ꧀ ꦏꦮꦫꦶꦪꦤ꧀ ꦤꦶ of ꦏꦮꦫꦶꦪꦤ꧀ ook wel met afkorting: ꦮꦫꦶꦪꦤ꧀ ꦮꦫꦶꦪꦤ꧀ ꦤꦶ of ꦮꦫꦶꦪꦤ꧀ꦤꦶ Gelijken in rang, bv. twee distriktshoofden. zullen er zich doorgaans van bedienen, over en weêr, indien te minste niet bijzondere betrekkingen van bloedverwantschap of wel de omstandigheid, dat de een van veel hooger afkomst is, den anderen noopt zich met een nederiger voornaamwoord aan te duiden. Zooals blijkt, bv. uit brief n° 30 van Holle's Modellen van verschillende brieven, wordt het echter ook wel, door voorvoeging van ꦒꦫꦮꦪꦤ꧀ dat evenzoo als ꦏꦮꦫꦶꦪꦤ꧀ *lichaam* beteekent, wat nederiger gemaakt, door een zoon tot zijn vader gebruikt.

2. ꦲꦗꦶ dat evenzoo als ꦄꦫꦗꦤ *dienaar*, beteekent. Het is het gewone voornaamwoord sprekende tot een meerdere. Het krijgt mede zooals ꦄꦫꦗꦤ soms een Arab. woord voor zich, dat lichaam beteekent, namelijk ꦏꦺꦴꦱꦶꦪꦁ (Ar. جسم), en dan wordt ꦏꦺꦴꦱꦶꦪꦁꦲꦗꦶ of met afkorting ꦱꦶꦪꦁꦲꦗꦶ o. a. gebruikt door den dorpeling, sprekende tot zijn loerah (dorpshoofd) en door laatstgenoemden nevens ꦏꦺꦴꦱꦶꦪꦁꦒꦫꦮꦪꦤ꧀ tot het onderdistriktshoofd, zoomede tot het distriktshoofd. Ook kinderen sprekende tot hun vader, duiden zich wel aan met ꦏꦺꦴꦱꦶꦪꦁꦲꦗꦶ

3. ꦒꦫꦮꦪꦤ꧀ (Ar. عبد *dienaar*), nederiger dan het zoo even genoemde ꦲꦗꦶ Door voorvoeging van ꦏꦺꦴꦱꦶꦪꦁ wordt het zulks nog meer. Het gebruik van ꦏꦺꦴꦱꦶꦪꦁꦒꦫꦮꦪꦤ꧀ komt, behalve dat het zooals gezegd werd, wat nederiger is, overeen met dat van ꦏꦺꦴꦱꦶꦪꦁꦲꦗꦶ bepaaldelijk is het ook nevens ꦒꦫꦮꦪꦤ꧀ꦥꦸꦂꦮꦠꦶꦏꦺꦴꦱꦶꦪꦁ letterlijk *'s vorsten dienaar* of *uw Hoogheids dienaar*, het

---

ꦥꦠꦶ hetgeen hem tegenover een kontroleur geoorloofd is. De Ambtenaren beneden den rang van patih, zullen, als de kontroleur zich met ꦄꦫꦗꦤ noemt, uit eigen beweging van zich zelf een nederiger voornaamwoord gaan gebruiken.

Een Assistent Resident behoort, tot den Regent of patih sprekende, zich insgelijks te noemen met ꦄꦫꦗꦤ Tot een distriktshoofd en mindere ambtenaren bezige hij ꦄꦗꦶ Is de toegesprokene een hoofd van zeer inferieuren rang, en zijn er termen om wat minder vriendelijk te zijn, dan kan hij ꦒꦫꦮꦪꦤ꧀ gebruiken.

De Resident mag, sprekende tot Regent of patih, zich noemen met ꦄꦗꦶ en zulks kan hij ook gevoegelijk doen tot een distriktshoofd. Tot al de overigen is ꦒꦫꦮꦪꦤ꧀ geoorloofd.

Wat particulieren betreft, hangt het natuurlijk af van den voet van gemeenzaamheid, waarop zij staan met de inlandsche ambtenaren, van welk voornaamwoord zij zich behooren te bedienen. Veelal zullen echter ook zij kunnen volstaan met ꦄꦫꦗꦤ of wel met ꦏꦮꦫꦶꦪꦤ꧀ꦤꦶ

voornaamwoord, waarmeê men zich noemt, sprekende tot den Regent. Het wordt ook wederom afgekort tot ᨀᨚᨈᨚᨊᨗ.

4. ᨕᨚᨕᨚᨊᨚ dat vooral in de dorpen door gelijken wordt gebezigd, ook wel door iemand, sprekende tot zijn jongeren broeder. Deze laatste behoort zich dan te noemen met ᨕᨗᨊᨗ of wel met ᨕᨚᨊᨚ. Zonderling is 't, dat vrouwen en meisjes dit voornaamwoord niet mogen bezigen, waarop dit steunt, is mij onbekend.

Van de persoonlijke voornaamwoorden eerste persoon enkelvoud, waarmeê men zich aanduidt, sprekende tot een geringere, is het minst uit de hoogte:

a. ᨅᨗᨊᨗ wel hetzelfde woord als het Mal. أورڠ orang, *persoon*, *individu*, *mensch*, *lieden*. Wij maakten boven, bij de bespreking van den *Positief*, reeds kennis met dit voornaamwoord, en zagen daar, dat het ook gebezigd wordt als pers. voorn. van den eersten persoon meervoud, dus voor *wij*, *ons*. Hieronder, bij de persoonlijke voornaamwoorden van den 2e persoon, zullen wij nog een eigenaardige wijze van gebruik van dit ᨅᨗᨊᨗ hebben te vermelden.

Dan volgt

b. ᨀᨚᨈᨗ hetzelfde woord als het Mal. *kami*, *wij* (zie de Mal. grammatica). Wel plaatst men, dit voornaamwoord bezigend, zich veel hooger dan de toegesproken persoon, en kan het dus slechts gebezigd worden tot iemand, die veel lager in rang is, maar het is toch vriendelijk. Het wordt ook wel gebruikt door den man, sprekende tot zijn vrouw, en bij hetgeen er reeds van gezegd is in de noot aan het begin van dit hoofdstuk, kan hier nog gevoegd worden, dat een Europeaan sprekende tot zijn bediende, er zich ook allezins gepast meê kan aanduiden.

Eindelijk noemen wij hier nog:

c. ᨅᨕᨚᨊᨚ. Dit is zeer uit de hoogte en mag mitsdien, zonder aan de wellevendheid te kort te doen, slechts gebruikt worden door zeer aanzienlijken, sprekende tot geringen of tot personen veel lager in rang. Ouders mogen er zich ook meê noemen, sprekende tot hun kinderen. Uit de omstandigheid, dat het zeer uit de hoogte is, volgt als van zelf, dat ᨅᨕᨚᨊᨚ al heel spoedig of doorgaans het voornaamwoord is, waarmeê iemand zich noemt als hij een ander beknort, met hem twist, enz. Het is dan grof.

Waar men bij zich zelf spreekt zoomede in een uitroep niet gerigt tot iemand, is voorts ᨅᨕᨚᨊᨚ het gebruikelijke voornaamwoord. Minder gewoon, en dan ook nog slechts bij zich zelf sprekende, is ᨀᨚᨈᨗ terwijl ᨅᨗᨊᨗ naar het schijnt, slechts zeer zeldzaam zoo wordt gebezigd.

§ 243. Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat, naarmate men zich nederiger, meer onderworpen enz. wil uitdrukken, men ook een nederiger

voornaamwoord gebruikt. Zoo zal bijv. een bediende, die zich, sprekende tot zijn meester, gewoon is te noemen met ꦲꦏꦸ of ꦱꦶꦭꦏꦸ niet zelden ꦏꦮꦤ꧀ of ꦱꦶꦭꦏꦮꦤ꧀ bezigen, wanneer hij een verzoek doet, om vergeving vraagt voor een misslag of derg.

Ook moet nog worden opgemerkt, dat men in de dorpen, bij de keuze van het te gebruiken voornaamwoord, dikwijls niet zeer nauwlettend is, en eindelijk nog dat kinderen, onder elkaâr, bv. spelende, gemeenlijk zich noemen met ꦏꦤꦏ꧀ of wel met ꦲꦏꦸ.

Over ꦲꦶꦏꦸ zoomede ꦏꦮꦩꦺꦴꦤ꧀ꦏꦮꦤ꧀, ꦏꦮꦩꦺꦴꦤ꧀ꦲꦶ enz. zie § 254 en volgg.

§ 244. Het *persoonlijk voornaamwoord van den eersten persoon meervoud* is het reeds een paar maal genoemde ꦏꦸ. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 151, r. 1 ꦲꦱꦺꦴꦫꦤꦺꦴꦫꦲꦩꦸꦥꦫꦲꦭꦤ꧀ ꦥꦫꦲꦩꦸꦏꦸꦫꦱꦮꦭꦤ꧀ꦏꦸꦠꦶꦤꦺꦴꦫꦲꦏꦸ

voornaamwoord willende bezigen, maar toch eenigzins hoffelijk willende spreken, bv. ꦲꦩꦥꦤ꧀ꦢꦶꦱꦫꦺꦴꦗꦤ꧀ꦏꦼꦩꦱ꧀ꦠꦤ꧀ꦗꦶꦲꦩ *wie is van plan op reis te gaan, u* 1) *of Djiam?* Het wordt voorts gebezigd door echtgenooten over en weêr, en dan niet zeldzaam afgekort tot ꦲ. Zoo bv. in antwoord op een vraag van den man: ꦲꦫꦺꦴꦱꦥꦤꦤ꧀ ꦏꦺꦴꦏꦩꦤ꧀ꦩꦶꦤꦃꦲꦤ꧀ ꦲꦤꦒꦤ꧀ *vrouw, voor wien is dit eten bestemd?* antwoordt de toegesprokene wel ꦒꦺꦴꦏꦤꦃꦲꦤ꧀ i. pl. v. ꦒꦺꦴꦏꦤꦃꦲꦤ꧀ꦲꦤ *voor u.* Bepaaldelijk door de vrouw, sprekende tot haar man, wordt ook zeer dikwijls gebezigd het bovengenoemde ꦒꦺꦴꦏꦤ꧀ op dergelijke wijze als ꦲꦤꦁ met ꦲ verlengd tot ꦒꦺꦴꦏꦤꦁ en ook wel ꦒꦺꦴꦏꦁ dat desgelijks met ꦲ gevormd is van ꦒꦺꦴꦏꦤ꧀. 2) Omtrent ꦒꦺꦴꦫꦩꦤ꧀ kan nog opgemerkt worden, dat het mede als titelatuur gebezigd wordt, in het opschrift van een brief, bijv. van een zoon aan zijn vader. Een voorbeeld heeft men in brief n° 30 van Holle's modellen van verschillende brieven.

§ 246. Andere *voornaamwoorden van den* 2e *persoon enkelvoud*, zijn:

ꦲꦶꦪ *jij, jou.* Hetgeen betreffende ꦒꦫꦶꦁ (§ 242 c) is opgemerkt, geldt ook voor ꦲꦶꦪ. Ouders mogen het bezigen tot hun kinderen, en zeer aanzienlijken kunnen zulks doen, sprekende tot geringen. Zoodra zij echter zoo'n geringe maar eenigzins vriendelijk willen toespreken, moeten zij zich van een ander voornaamwoord, bijv. van ꦲꦤꦲꦺ bedienen. Kinderen gebruiken het over en weêr, zooals zij ook ꦒꦫꦶꦁ of ꦏꦤꦶ bezigen (§ 242). Twistende, scheldende of iemand op ruwe wijze beknorrende, is ꦲꦶꦪ alligt het voornaamwoord van den 2e persoon, zooals ꦒꦫꦶꦁ dat van den eersten.

Een vriendelijk voornaamwoord van den 2e persoon, waarmeê echter, omdat het te familiaar is, meerderen niet mogen toegesproken worden, is ꦲꦶꦩꦫꦶꦁ een zamentrekking van ꦲꦶꦩꦫ *vriend* en ꦒꦫꦶꦁ zoodat het dus eigenlijk beteekent *mijn vriend.* Men acht het ongepast, dat vrouwen en meisjes dit voornaamwoord gebruiken. Verg. boven § 242, 4. In plaats van ꦲꦶꦩꦫꦶꦁ zegt men ook wel ꦏꦤꦫꦶꦁ.

Het Javaansche voornaamwoord van den 2e persoon ꦲꦤꦲꦤꦤ꧀ wordt ook nog al veelvuldig gebruikt, Het is in het Soendasch een beleefd of hoffelijk voornaamwoord, maar meer ook niet, en dus tot personen, veel hooger in rang dan men zelf, is het minder gepast. Voor het overige is

1) Hoewel ꦲꦤꦲꦺ niet heelemaal *u* is, ben ik toch genoodzaakt, ten einde eenig onderscheid te hebben, het daarmee te vertalen.

2) Een voorbeeld vindt men § 251, ik heb het daar geplaatst, omdat wij sprekende zooals de vrouw daar spreekt: veelal *gij zelf* zeggen.

het echter moeijelijk, een vasten regel op te geven voor het gebruik van dit voornaamwoord, men leeft er vrij willekeurig meê. Plaatsen waar het gebezigd is, zijn: Sp. d. J. bl. 44, 4 r. v. o., id. 117, 8 r. v. b. en 4 r. v. o.; id. 125, 8 r. v. o. id 132, 2 en 3 r. v. b.; id. 141, r. 1 v. b. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 73, 3 r. v. o., id. 179, 5 r. v. b.; Kitab Dongeng ꦥ noe aranèh bl. 7, 2 r. Enz.

Hierbij kan nog gevoegd worden, dat het onder het volk gebruikelijk is, iemand, dien men niet kent, aan te spreken met ꦲꦪꦫꦤꦩ꧀

Voorts moeten nog genoemd worden:

ꦤꦶꦤꦶꦥ꧀ het is beleefd, maar komt als zijnde verouderd, weinig voor.

ꦱꦫꦶꦏꦤ꧀ insgelijks een hoffelijk of wel vriendelijk voornaamwoord, men kan het gebruiken tot een gelijke en ook tot een mindere, dien men vriendelijk wil toespreken.

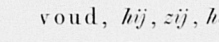
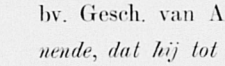
ꦱꦫꦤꦩ꧀ Over het gebruik van dit woordje, bij wijze van pers. voornaamwoord, zal hieronder het noodige worden gezegd.

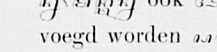
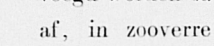
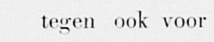
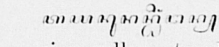
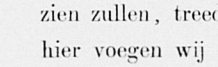
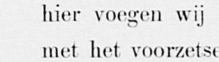
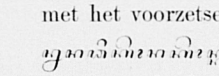
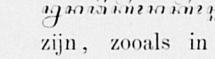
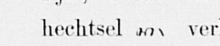
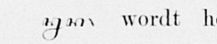
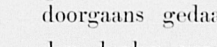
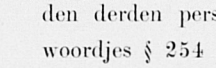
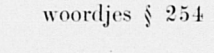
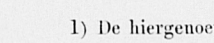
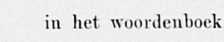
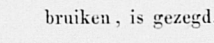
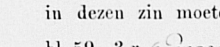
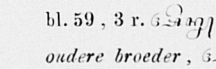
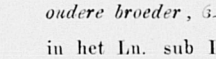
Hetzelfde woord als het Mal. kita, *wij*, met insluiting van den toegesproken persoon, is ꦏꦶꦠ꧀ dat in poëtisch Javaansch ook de beteekenis heeft van *gij*, *u*. Het wordt zoo goed als niet gebruikt, op Bandoeng zou de Regent het soms doen.

§ 247. Ten slotte moeten wij als voornaamwoord van den 2e persoon ook nog vermelden het, als voornaamwoord van den eersten, reeds herhaaldelijk genoemde ꦔꦺꦴꦤ꧀ Men bezigt het tot een gelijke en ook wel tot een mindere. Zoo bv. zegt in de hierbij gevoegde zamenspraken (bl 20, r. 1) de eene koopvrouw tot de andere: ꦲꦪꦫꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦠꦺꦴꦤꦺꦴꦱꦤꦶꦄꦱꦺꦴꦏꦶꦄꦤ꧀ ꦄꦱꦺꦴꦏꦶꦄꦤ꧀ ꦱꦫꦤꦩꦶꦱꦫꦤꦶꦔꦺꦴꦤ꧀ꦺ *hoe gaat het 's nachts met het goed, wordt het bewaard door den eigenaar of bewaar jij het maar?* Zie hier nog een ander voorbeeld: ꦲꦥꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦄꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤ꧀ *hoeveel bedraagt Moetahars betaling per maand?* Antw. ꦄꦤꦤꦺꦴꦤꦶꦪꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦱ꧀ *hij krijgt vijf gulden.* De vrager hervat: ꦱꦶꦔꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤ꧀ *en jij, hoeveel krijg je 's maands?* Antw. ꦲꦏꦶꦪꦤꦶꦪꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦱꦫꦤꦺꦴꦤ꧀ *ik, vijftien gulden zilver.*

§ 248. Aan sommige van de hier bovengenoemde voornaamwoorden van den 2e persoon kan, door invoeging van den klank ar (§ 113 en volgg.) den *meervoudsvorm* worden gegeven. Maar slechts met ꦲꦪꦫꦏ꧀ wordt zulks doorgaans gedaan. Niet zelden ook krijgt, waar men dit voornaamwoord gebruikt, slechts het werkwoord den meervoudsvorm. Zoo bv. tot velen: ꦄꦱꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤ꧀ *hebt gijl. reeds gegeten?* Evenzoo ꦲꦪꦫꦏ꧀ꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤ꧀ *morgen moet gijl. op reis gaan.*

Men vindt het „stijf" om in gevallen zooals deze, waar het voor den zin niet noodig is, het pluralis ook nog eens door het voornaamwoord uit te drukken.

§ 249. Als voornaamwoorden worden voorts nog gebruikt allerlei titelaturen, zooals bv. enz. Ook verwantschapstermen zooals bv. enz. enz. worden zeer veelvuldig gebezigd 1)

§ 250. De voornaamwoorden van den derden persoon enkelvoud, *hij, zij, hem, haar*, beteekent men in het Soendasch: soms met bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 125, 7 r. *meenende, dat hij tot geliefde werd begeerd;* Sp. d. J. bl. 21, l. r. *die niet over en weêr wil helpen*, *en slechts behouden* (of *ongedeerd*) *hij maar*, waarvoor wij zeggen: *en slechts denkt op zelfbehoud.* Gemeenlijk bezigt men echter en waarvan dan ook en Basa. Daarbij kunnen nog gevoegd worden en Dit laatste wijkt van de anderen af, in zooverre, dat het slechts gebruikt wordt voor *hem, haar*, daarentegen ook voor het meervoud *hen, haar, ze.* Bv. Gesch. van Samaoen: *er was niemand die hem evenaarde.* Zooals wij later zien zullen, treedt ook nog anders dan als pers. voornaamwoord op, hier voegen wij nog slechts bij, dat men ook zegt maar dan altijd met het voorzetsel *ka.* Zoo bv. Sp. d. J. bl. 105, 2 r. v. o. *wat meer is de boete werd hem opgelegd.* enz. zijn, zooals in § 245 reeds werd gezegd, met behulp van het aanhechtsel verlengde vormen. Ook slechts bij en wordt het invoegen van den klank *ar* tot meervoudsvorming, doorgaans gedaan (§ 248). Eindelijk kunnen als voornaamwoorden van den derden persoon ook nog optreden en Zie over deze woordjes § 254 en volgg.

---

1) De hiergenoemde titelaturen zoomede verwantschapstermen zijn met meer andere in het woordenboek te vinden, alwaar ook het noodige, over de wijze van ze te gebruiken, is gezegd. De vraag aan het slot van 1 van het artikel gedaan, zal in dezen zin moeten beantwoord worden, dat waar, zooals bv. Gesch. van Soepĕna bl. 59, 3 r. *ja, het is waar, Oom is zijn oudere broeder*, beteekent *oudere broeder* (*zuster*), dit het Sanskr. âdi is, dat in het Lu. sub II wordt vermeld, en dat o. a. *de eerste* beteekent. Zoo beteekent dan, om nog een voorbeeld te noemen: letterlijk: *de jongenheer Petrus is de eerste met betrekking tot den jongenheer Adriaan*, d. i. *de jongenheer Petrus is de oudere broeder van den jongenheer Adriaan.*

§ 251. Ons reflexief voornaamwoord *zich* of wel ons *zich zelf* drukt men uit door met of wel Basa. Bv. Gesch. van Abd. en Abd, bl. 47, 5 r. v. o. *dat er een zeer magtige toovenaar was,* *die zich de gedaante kon geven van een dier;* id. bl. 41, 9 r. v. o. *maar al forceerde hij zich ook om het te kunnen.* Sp. d. J. bl. 56, 4 r. v. b. *de steenmarter verklapte echter zich zelf.* met of wel B. gebruikt men insgelijks.

Ook voor *ik zelf* zoomede *ons zelf* of wel *ons* bezigt men maar het heeft dan geen Basa. Zoo bv. *indien gij ongelukkig wordt, dan word ik zelf zulks voorzeker ook;* *ik zelf schep daar ook behagen in, maar als er onderwijl iets noodzakelijks is, dan laat ik het tijdelijk rusten;* Sp. d. J. bl. 31, 4 r. v. o. *komt, laten we ons maar in gindschen vijver storten, die strekke ons tot graf.* Waar wij voor den nadruk i. pl. v. *hij* veelal *hij zelf* zeggen, gebruikt men (§ 250) en waar wij om dezelfde reden *gij zelf* verkiezen boven *gij*, (§ 245). Zoo bv. Sp. d. J. bl. 85: 4 r. v. o. *maar hij zelf was lui en werkte nooit;* id. bl. 76, 3 r. *al wie een kuil graaft voor een ander,* *hij zelf stort er soms in;* id. bl. 10, 4 r. v. o. *dan zult gij zelf insgelijks geholpen worden.* De vrouw sprekende tot haar man gebruikt ook wel het reeds boven (§ 245) genoemde Bv. *hoe heb ik het met je,* of *waarom, mijn kip geslagt?* Antw. van de vrouw: *gij zelf zeidet immers ze te slagten.*

§ 252. Voorts wordt met en B. nog gebruikt om ons *zelf*, *in eigen persoon* te beteekenen. Het krijgt dan echter het voorzetsel *door.* Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 52, 16 r. v. o. *wil mijn oudere broeder zelf gaan strijden, dat hij zich toerust;* *mijn meester is soms in eigen persoon bezig zijn eten te koken.* Ook *uit zich zelf, van zelf* wordt met uitgedrukt. Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 42, 6 r. *dan deed dat kanon zich altijd van zelf hooren.* In deze beteekenis is er geen Basa. Eindelijk kan nog zijn zva. waar dit den zin heeft van ons *eigen.* Het Basa woord is dan wederom Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 13, 17 r. v. o. *om niet te spreken van zijn eigen arbeid.*

§ 253. Het zoo even genoemde ساندیری dat ook *alleen* beteekent, heeft, vooreerst in die beteekenis, maar ook, waar het optreedt in den zin van ons *zelf* of wel van ons *eigen*, als p a n è n g a h woord dikwijls بیرسی. Het B a s a woord is hetzelfde als dat van سندیری namelijk سندیری. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 83, 7 r. ساتو سندیری بیرسی سیمپن ساکیرا سندیری *wat meer is, ik zelf ben ook reeds door dien man opgeligt;* id. bl. 59, 8 r. v. o. سندیری سندیری بیرسی *ik ben aan het leven van Abdoerrahim even zoo gehecht als aan mijn eigen leven.* Als ساندیری den zin heeft van: *uit zich zelf, van zelf, bij zich zelf*, heeft het geen B a s a. Plaatsen, waar men het zoo vindt gebezigd, zijn o. a. Sp. d. J. bl. 115, r. 1 en 111, 2 r. v. o.

Opmerking verdient ook nog, het gebruik van ساندیری zooals bv. Sp. d. J. bl. 107, 4 r. v. o. Daar is het namelijk te vertalen met ons bezittelijk voornaamwoord of wel bepalend lidwoord. Het B a s a woord is alweer سندیری en zou de bedoelde zinsnede نجی منتیک ورونگ ساندیری *nji Mentik wrong haar* (*de*) *handen*, in Basa luiden: نجی منتیک ورونگ تانگن سندیری[1]

In een enkel geval, namelijk als men met nadruk spreekt, wordt het voorzetsel سا *door* (§ 251) ook wel gevoegd voor ساندیری en بیرسی.

§ 254. Veelvuldig daarentegen krijgen ساندیری en بیرسی voor zich het woordje سا, dat *lichaam, lijf* beteekent, van daar ook *persoon, individu*, en voorts gebruikt wordt in de zin van de voornaamwoorden: *ik, mij, u, hij, hem, zijn*, zoomede in dien van het reflexief voornaamwoord *zich*. Met سایا en کیتا (§ 242, 2 en 3) wordt het zamengesteld tot zeer nederige voornaamwoorden van den eersten persoon. Zoo bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 25, 6 r.; Kitab Dongeng ꞏ n. a. bl. 9, 4 r. v. o. id 15, 11 r. Als voorbeelden van het gebruik van سا kunnen verder dienen de plaatsen: Gesch. van Abd. en Abd. bl. 53, 3 r. v. o., 81, 7 r., zoomede Kitab Dongeng ꞏ n. a. bl. 5, 2 r.

Wordt سا hetgeen zooals reeds werd gezegd, veelvuldig geschiedt, zamengevoegd met ساندیری of بیرسی tot سامندیری of wel سا بیرسی dan komt de beteekenis van de aldus gevormde uitdrukking overeen met ons: *mij zelf, u zelf; hem zelf* of wel *zich zelf*. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 42, 3 r. v. o. بیاسا بیاپا سامندیری ساکیتا سندیری بیاپا ساکیتا ساکیتا سامندیری *vader nu was ontzettend ellendig, maar hij dacht bijna niet aan zich zelf* (of *hem zelf*); Sp. d. J. bl. 157, l. r. ساکیتا ساکیتا سا بیرسی dat staat gelijk met *zich zelf* (of *u zelf*) *kwaad te doen.*

---

1) Het B a s a woord voor ساندیری als dat beteekent *alleen*, is سندیری.

§ 255. Niet minder veelvuldig dan ᨕᨑᨗ bezigt men zoo met ᨕᨚᨊᨚᨑᨗ het woordje ᨅᨚᨊᨗ S. ᨕᨚᨑᨗ B. dat insgelijks *lichaam, lijf* beteekent, en kan dan ook ᨅᨚᨊᨕᨚᨊᨚᨑᨗ waarvan ᨅᨚᨊᨕᨚᨊᨗᨑᨗ P. en ᨕᨚᨑᨗᨑᨗ ᨅᨚᨊᨗᨑᨗ B. zoomede B.L. hetzelfde beteekenen als ᨕᨑᨗᨕᨚᨊᨚᨑᨗ" Zoo bv. Gesch. ven Soepĕna bl. 3, 15 r. v. o. ᨅᨚᨊᨗᨑᨚᨑᨗᨑᨗᨅᨚᨊᨗᨑᨗᨕᨚᨊᨚᨑᨗᨑᨗᨕᨚᨊᨚᨑᨗ ᨑᨚᨑᨗᨕᨑᨗᨊᨚᨊᨚᨑᨗ *denk liever eens rijpelijk na over u zelf.* Ook *hij zelf*, bv. Sp. d. J. bl. 50, 3 r. ᨑᨑᨗᨅᨚᨊᨚᨑᨗᨕᨚᨊᨚᨑᨗᨑᨗᨑᨚᨑᨗᨑᨗᨑᨗᨑᨚᨑᨗ *en bij slot van rekening begaat hij ze zelf.* Soms wordt ᨅᨚᨊᨚᨑᨗᨕᨚᨊᨚᨑᨗ ook wel gebruikt, waar wij slechts het persoonlijk voornaamwoord bezigen. Bv. Sp. d. J. bl. 132, 3 r. v. o. *mijn kunde bepaalt zich tot het maken van spijkers*, ᨑᨑᨗᨑᨗᨑᨚᨑᨗᨑᨗᨑᨗᨅᨚᨊᨚᨑᨗᨕᨚᨊᨚᨑᨗ *en ze faalt niet mij te voorzien van levensonderhoud.*

Alleen, d. w. z. zonder ᨕᨚᨊᨚᨑᨗ wordt ᨅᨚᨊᨗ voorts zeer dikwijls gebruikt bij wijze van *persoonlijk voornaamwoord* en ook wel om *zich* of *zich zelf* te beteekenen. Zoo vooreerst, als *pers. voornaamwoord van den tweeden persoon*, wanneer men zich vriendelijk wil uitdrukken. Bv. ᨅᨚᨊᨗᨑᨗ ᨑᨚᨑᨗᨑᨗᨑᨚᨑᨗᨑᨗᨑᨚᨑᨗᨑᨗᨑᨗ

ꦩꦶꦤ꧀ *mijn geëerde zoon*; id. bl 4, l. r. waar een vorstin spreekt tot haar echtgenoot: ꦩꦶꦤ꧀ꦏꦺꦴꦫꦩꦠꦶꦤ꧀ *de geëerde persoon van* ꦏꦺꦴꦫꦩꦠꦶꦤ꧀ d. i. *de geëerde persoon van mijn echtgenoot* of *mijn geeerde echtgenoot*. Zoo ook ꦩꦶꦤ꧀ꦏꦺꦴꦫꦩꦠ ꦥꦸꦠꦿꦶ enz.

Waar men geen Basa spreekt, bezigt men ꦏꦫꦸꦪꦤ꧀ de benaming van bloedverwantschap of wel de betiteling wordt dan door die voorvoeging van ꦏꦫꦸꦪꦤ꧀ als ik mij zoo uitdrukken mag, vervriendelijkt. Zoo is bv. ꦏꦫꦸꦪꦤ꧀ꦏꦸꦮꦺꦱ꧀ Gesch. van Soepĕna bl. 7, 13 en 17 r., vriendelijker dan ꦏꦸꦮꦺꦱ꧀. En dat is ook het geval als ꦏꦫꦸꦪꦤ꧀ zooals bv. op bl. 66, 11 r. van meergenoemd werkje, gevoegd wordt vóor een voornaamwoord. In het Hollandsch is die wijziging van zin echter niet terug te geven, en moeten wij het ꦏꦫꦸꦪꦤ꧀ꦏꦸꦮꦺꦴ dat men daar vindt, als of er slechts ꦏꦮꦺꦴ stond, vertalen.

Bezittelijke voornaamwoorden.

§ 257. Als zoodanig worden gebezigd vooreerst de hierboven genoemde persoonlijke voornaamwoorden. Men voegt ze ten dien einde eenvoudig *bij wijze van bepaling* achter het zelfstandig naamwoord, zoo bv. ꦏꦫꦸꦪꦤ꧀ꦤꦪꦴꦏ꧀ *je kind;* ꦩꦶꦤ꧀ꦲꦸꦠꦺꦴꦩꦶꦤ꧀ *mijn huis*, enz. Ook kan, zooals wij reeds zagen (§ 253) met ꦲꦤ꧀ꦏꦤ꧀ zoomede met een uitdrukking, zooals bv. ꦏꦫꦸꦪꦤ꧀ꦏꦸ (§ 256), de zin van het bezittelijk voornaamwoord worden uitgedrukt.

Ten anderen worden, bij wijze van bezittelijke voornaamwoorden, gebruikt de in § 249 bedoelde en ten deele opgenoemde titelaturen, zoomede verwantschapstermen of benamingen van bloedverwantschap.

Zoo kan bv. beteekenen: ꦲꦪꦸꦏꦤ꧀ꦤꦪꦴꦏ꧀ *Uw kind;* ꦲꦤꦸꦥꦤ꧀ꦠꦺꦴꦫꦤ꧀ *mijn bede;* ꦲꦸꦥꦫꦤ꧀ of ꦲꦸꦥꦫꦒꦺꦴꦁ *mijn leven*, ook *uw leven.*

§ 258. Een speciaal bezittelijk voornaamwoord van de 2e persoon is ꦲꦤ꧀ꦥꦺꦴ. Het wordt gebezigd als paněngah woord, maar ook niet zeldzaam als Basa of wel Basa loehoer woord. Zoo bv. Gesch. van Samaoen: ꦲꦪꦸꦒ꧀ *goes, nu vertrouwt uw vader moeder niet;* Gesch. van Abd. en Abd. bl. 159, 9 r. v. o. ꦲꦫꦤꦤ꧀ꦲꦤꦸꦩꦤꦸꦱꦸꦤꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦥꦺꦴ *en doe mijn respect aan uw vader*

§ 259. Als bezittelijk voornaamwoord van den derden persoon bezigt men voorts zeer veelvuldig het aanhechtsel ꦲꦤ꧀ verdubbeld, als het woord gevormd is met een aanhechtsel. Zoo bv. ꦲꦪꦴꦤ꧀ꦲꦪꦴꦤ꧀ *zijn paard*, maar ꦲꦱꦺꦩꦤ꧀ꦲꦤ꧀ꦲꦱꦺꦩꦤ꧀ *zijn naam*, omdat het woord ꦲꦱꦺꦩꦤ꧀ *naam*, met behulp van een aanhechtsel is gevormd. Desgelijks ꦲꦤꦤ꧀ꦒꦫꦫꦤ꧀ꦲꦤ꧀ (ꦲꦤꦤ꧀ ꦒꦫꦫꦤ꧀ *goederen*, *bezittingen*, van ꦲꦤꦤ꧀ door middel van herhaling der eerste lettergreep en aanhechting van ꦫꦤ꧀), *zijn goederen*, *zijn have en*

goed; ꦧꦫꦲꦪꦤ꧀ (ꦧꦫꦲꦪꦤ꧀ *braafheid, nauwgezetheid*, van ꦧꦫꦲꦪ꧀ met behulp van het voorvoegsel ꦏꦤ꧀ en het aanhechtsel ꦔꦤ꧀) *zijn braafheid, zijn nauwgezetheid*; ꦥꦺꦴꦁꦔꦤ꧀ (ꦥꦺꦴꦁꦔꦤ꧀ van ꦥꦺꦴꦁ *weten, kennen*, met behulp van het aanhechtsel ꦔꦤ꧀) *zijn weten, zijn kennen*; enz.

§ 260. Zooals Prof. Roorda reeds opmerkte (zie Jav· Gr. N. U. § 211) is het Soendasche ꦤ꧀ het Javaansche ꦚꦤ꧀ waarvoor in een paar gevallen ook ꦤꦤ꧀ en het Maleische *nja* een en hetzelfde aanhechtsel.

Wat de functie er van betreft in het Soendasch, in het algemeen kan men zeggen, dat het aanhechtsel ꦤ dient om een betrekking aan te duiden tusschen hetgeen beteekend wordt door het woord, waaraan het wordt gehecht, en iemand of iets.

Die betrekking drukken wij in het Hollandsch op onderscheidene wijzen uit.

Vooreerst waar wij spreken van een persoon of zaak, met betrekking tot een ander bepaald persoon of een ander bepaalde zaak, door het bezittelijk voornaamwoord van den derden persoon. Hiervan gaven wij reeds eenige voorbeelden.

Ten tweeden door het bepalend lidwoord. Immers spreken wij van een persoon of zaak, met voorvoeging van het bepalend lidwoord, dan spreken wij van dien persoon of van die zaak in betrekking tot iets anders, dat wel is waar niet altijd genoemd of niet op nieuw genoemd wordt, maar dat men toch voor den geest heeft. Zoo wordt bijv. Sp. d. J. bl. 99, 5 r. waar wij vinden ꦤꦤꦼꦴꦤ꧀ van ꦤꦤꦼꦴ *toespijzen*, gesproken in betrekking tot de rijst, die de persoon, waarvan daar sprake is, at. Die betrekking nu, waardoor de toespijzen worden bepaald, drukken wij in het Hollandsch uit door het bepalend lidwoord, en vertalen zoo ꦤꦤꦼꦴꦤ꧀ met *de toespijzen*.

Desgelijks Gesch. van Abd. en Abd. bl. 39, 4 r. v. o. ꦏꦫꦤꦤꦺꦴꦁ ꦤ꧀ ꦤꦤꦼꦴꦤ꧀ꦏꦫꦲꦤ꧀ ꦄꦏꦫꦤꦤꦺꦴꦁꦏꦪꦤ꧀ꦩꦤꦶꦩ꧀ꦥꦼꦤ꧀ ꦩꦤꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦁꦤ꧀ *wat het schip betreft, dat was vaders eigendom, de stuurman was iemand van de stad Maskat, met name Ganaïm*. De betrekking, waardoor de stuurman wordt bepaald, er wordt namelijk van hem gesproken in betrekking tot een bepaald schip, drukken wij ook hier uit door het bepalend lidwoord. Soms kan men het aanhechtsel, naar men verkiest, òf door het bezittelijk voornaamwoord van den derden persoon of wel door het bepalend lidwoord vertalen. Zoo kan men, om maar een voorbeeld te noemen, het ꦤꦺꦴꦁ op bl. 77, 10 r. van Sp. d. J. vertalen met *zijn zeggen* was, maar ook met *het zeggen* (namelijk van den leeuw) was. Dat wij, om wat meer gewoon Hollandsch te hebben, hier *zeggende* zouden bezigen, doet natuurlijk niets tot tot de zaak af.

§ 261. In het hierboven bijgebragte voorbeeld zouden wij de zinsnede ꦄꦱ꧀ꦠꦸꦫ꧀ꦩꦤ꧀ꦮꦱ꧀ꦲꦶꦩꦤ꧀ꦠꦸꦂ i. pl. v. met *de stuurman was iemand van de stad Maskat*, ook gevoegelijk kunnen vertalen met *stuurman er van* (of *er op*) *was* enz. En zoo, met *er van* of *èr van*, waarin door *er* of *èr* gewezen wordt op iets, dat men voor den geest heeft, zouden wij de betrekking, die door het aanhechtsel wordt uitgedrukt, geheel juist hebben teruggegeven. In dien zin moet dan ook het aanhechtsel opgevat worden bij een uitdrukking, zooals bv. ꦩꦤꦶꦪꦤ꧀ *iederen dag*, *dagelijks*, wel te onderscheiden van ꦩꦤꦶꦪꦤ *den geheelen dag* en van daar *onafgebroken*, *al maar door*, *den geheelen tijd*. Een voorbeeld van dit laatste vindt men Gesch. van Abd. en Abd. bl, 69, 7 r. v. o. ꦔꦶꦁꦔꦶꦩꦱꦤ꧀ ꦩꦤꦪꦤ꧀ꦔꦺꦴꦤ꧀ *den geheelen tijd zat hij met de handen aan de rozenkrans*. En van ꦩꦤꦶꦪꦤ is dit er een: ꦏꦭꦤꦶꦏꦸꦄꦩꦧꦸꦏꦤꦶꦩꦱꦶꦄꦤ꧀ ꦩꦤꦪꦤ꧀ꦩꦱꦶꦄꦤ꧀ꦄꦭꦺꦴꦂꦥꦺꦴꦫꦺꦴꦥꦺꦴꦤꦺꦴꦤ꧀ *tijdens ik mij op Batavia bevond*, *was ik iederen dag in gezelschap van Europeanen*. Spreker heeft voor den geest het verblijf te Batavia, en daarop wijst het aanhechtsel. Wij kunnen zulks doen met behulp van *er* of *èr*, en zoo heeft het Soendasch eigenlijk: *tijdens ik mij op Batavia bevond*, *was ik den geheelen tijd er van* (nam. van dat verblijf) *in gezelschap van Europeanen*.

§ 262. Waar gesproken wordt met betrekking tot een persoon of als zoodanig gedachte zaak, en wij die, door het aanhechtsel uitgedrukte betrekking, zooals boven reeds werd opgemerkt, teruggegeven met de bezittelijke voornaamwoorden van den derden persoon *hem*, *haar* of *hun*, daar beteekent het aanhechtsel ook eigenlijk *van hem*, *van haar* of *van hen*. Zoo luidt, om ons maar wederom tot een voorbeeld te bepalen, Sp. d. J. bl. 108, 6 r. v. o. *er was een knaap*, *genaamd Bëgòg*, *hij was het kind van een jager*, ꦩꦤꦩꦫꦺꦴꦄꦩꦧꦸꦏꦤꦶꦩꦱꦶꦄꦤ꧀ꦱꦏꦸꦂꦢꦺꦴꦤ꧀ꦏꦺꦴꦱꦶꦪꦤ꧀ *zijn vader was in het bosch door een schurk doodgeschoten*, het Soendasch eigenlijk: *vader van hem was in het bosch door een schurk doodgeschoten*.

§ 263. Zie hier nog een, uit de „Gesch. van Raden Sapri" genomen voorbeeld, waarin de eigenaardige functie van het aanhechtsel duidelijk uitkomt. Het is dit: ꦲꦤꦫꦺꦴꦤꦶꦄꦤꦶꦭꦶꦪꦺꦴꦱ꧀ꦩꦤꦪꦤꦶꦩꦤꦶꦪꦤ꧀ꦱꦶ ꦩꦤꦩꦶꦪꦤ꧀ *kijk*, *daar vond hij een diepe put*, *het water er van was zeer helder*, *maar de emmer*, namelijk de emmer, die bij de put behoorde te zijn, *was er niet*. Opmerking verdient, dat wij in de laatste zinsnede het onbepalend lidwoord zouden bezigen, wij zouden namelijk zeggen: *maar een emmer was er niet*. Zóo vertalende, drukken wij echter de betrekking, die in het Soendasch door het aanhechtsel wordt uitgedrukt, niet uit in het Hollandsch.

§ 264. Intusschen, zulks is ook niet altijd mogelijk. Zoo vindt men bv.

wel ᨅᨔᨗᨊ᩵ *indien*, ᨊᨗᨅᨕᨘ *opdat* en dergelijke woordjes, voorzien van het aanhechtsel, en hoewel ook dan, met behulp van hetgeen hierboven werd opgemerkt, de aanhechting van ᨕᨘ grammatisch voldoende kan worden verklaard, zoo kunnen wij toch, hetgeen er meê in het Soendasch wordt uitgedrukt, niet teruggegeven in het Hollandsch. Een wijziging van beteekenis door het aanhechtsel is ook bij sommige woorden op te merken. Zoo kan ᨕᨘᨒᨗᨕ hetzelfde beteekenen als ᨕᨘᨒᨗ᩵ *daar straks, zoo even*, maar ook: *te voren, vooraf, voorheen, vroeger, eerst;* en beteekenen ᨕᨗᨊᨕᨘ᩵ ᨔᨗᨊᨕᨘ of ᨒᨗᨕᨗᨊᨕᨘ *straks, zoo aanstonds, aanstaande, eerstkomende*, maar ᨕᨗᨊᨕᨘᨕᨘ᩵ ᨔᨗᨊᨕᨘᨕᨘ of ᨒᨗᨕᨗᨊᨕᨘᨕᨘ *met der tijd.*

§ 265. Dat het aanhechtsel voorts nog gebezigd wordt bij de vorming van een Superlatief, zagen wij reeds boven (§ 155). Ook dan moet het, volgens hetgeen in § 260 werd gezegd, worden verklaard, en zoo beteekent het ᨊᨚᨚᨕᨘ᩵ in het, aan het slot van genoemde § 155 gegeven voorbeeld, eigenlijk: *de allereerste met betrekking tot rijk zijn.*

§ 266. Krijgt een van het aanhechtsel ᨒᨕᨊ᩵ voorzien telwoord (§ 133 b) ook nog het aanhechtsel ᨕᨘ᩵ m. a. w. is het, door dat telwoord ᨒᨕᨊ᩵ genoemde t a l bepaald, door de betrekking tot te voren genoemde of wel den spreker voor den geest staande personen of zaken, dan is het aanhechtsel terug te geven met het bepalend lidwoord. Zoo bv. ᨕᨗᨔᨊᨕᨊᨘᨕᨘ᩵ *het drietal*, van ᨕᨗᨔᨊᨘᨕᨊ᩵ Betreffende ᨊᨘᨒᨕᨊ᩵ valt op te merken, dat wanneer dit het aanhechtsel krijgt, het woord een kleine wijziging ondergaat, het wordt dan namelijk niet ᨊᨘᨒᨕᨊᨕᨘᨕᨘ᩵ maar ᨊᨘᨕᨕᨕᨘ᩵

§ 267. Eindelijk bezigt de taal ook nog het aanhechtsel ᨕᨘ᩵ tot vorming van persoonlijke voornaamwoorden van den derden persoon van die van den tweeden persoon (§ 250).

§ 268. Alvorens van de bezittelijke voornaamwoorden af te stappen, moeten wij nog gewag maken van e e n b i j z o n d e r e w i j z e o m t e b e t e e k e n e n, d a t i e t s i e m a n d t o e b e h o o r t, v a n h e m i s. Men kan zulks namelijk doen met behulp van het woordje ᨒᨕᨊ᩵ waarvan alsdan ᨕᨔᨊᨘ᩵ P. en ᨕᨘᨔᨗᨊᨕᨔᨊᨘ᩵ B. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 39, 4 r. v. o. ᨒᨕᨘᨗᨕᨘᨕᨘᨊᨘ᩵ ᨕᨘᨕᨘᨊᨘᨒᨕᨊᨘᨒᨕᨊᨕᨘ᩵ *wat het schip betreft, het was het eigendom van vader* of *het was van vader;* Sp. d. J. bl. 153, 7 r. ᨕᨘᨕᨘᨔᨗᨊᨘᨕᨘᨊᨘᨔᨗᨊ᩵ ᨒᨕᨊᨊᨘᨔᨗᨊᨘᨔᨗᨊ᩵ *want hij is mijn eigendom niet* of *hij is niet van mij.* Andere voorbeelden vindt men Sp. d. J. bl. 43, 9 r., 81, 2 r. v. o., 110, 7 r. v. o., 121, 8 r., 142, 2 r. en 153, 7 r. Ook kan ᨒᨕᨊ᩵ den meervoudsvorm krijgen (§ 111 en volgg.). Bv. ᨊᨗᨔᨔᨕᨊᨘ᩵ ᨕᨘᨕᨘᨊᨘᨔᨗᨊᨘ

§ 269. Betreffende het Basa woord ᮃᮙᮤᮀᮞᮧᮔᮤ dat eigenlijk Javaansch is en door Roorda met *veraanzienlijkt* of wel *verheerlijkt* wordt vertaald, moet nog opgemerkt worden, dat men dit bezigend, wel de betiteling van den betrokken persoon weglaat, en bv. op de vraag: „van wien is dit potlood", antwoordt: ᮃᮞᮤᮃᮙᮤᮀᮞᮧᮔᮤ waarmeê men dan wil beteekenen: *het is het (een) potlood, dat het eigendom is van Mijnheer* of *het is het (een) potlood van Mijnheer.*

Sprekende van een aanzienlijke, wordt ᮃᮙᮤᮀᮞᮧᮔᮤ voorzien van het aanhechtsel ᮞᮧ dus ᮃᮙᮤᮀᮞᮧᮔᮤᮞᮧ ook nog gebezigd bij wijze van Basa woord voor ᮊᮥᮓᮦᮞᮧ (§ 277). De uitdrukking beteekent dan letterlijk *zijn (haar) eigendom.*

§ 270. De in de voorgaande §§ vermelde zin en beteekenis van ᮃᮙᮤᮀᮞᮧᮔᮤ zijn te onderscheiden van die, welke het woord heeft, bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 65, 7 r. Daar is het namelijk een Basa woord voor ᮃᮧᮙᮧ *hebben, bezitten, de eigenaar zijn van* iets. Het paněngah woord is hetzelfde als van ᮌᮔᮀ t. w. *mangu*.

Aanwijzende voornaamwoorden.

§ 271. Ze zijn:

a. van personen en zaken: ᮎᮤᮃᮧ *deze, dit;* ᮊᮧᮃᮧ *die, dat;* ᮎᮤᮞᮔᮀ *gene, gindsche.*

b. van hoedanigheid: ᮃᮤᮃᮧ *dusdanig, aldus, zooals dit, in dezer voege, zus;* ᮃᮧᮔᮤ *zoodanig, zooals dat, in dier voege, zoo.*

c. van hoeveelheid: ᮃᮙᮤᮃᮧ *zooveel, in deze mate, zooveel als dit;* ᮃᮙᮤᮃᮧᮔᮤ *zooveel, in die mate, zooveel als dat.*

d. van plaats: ᮃᮤᮃᮧ en ᮃᮤᮃᮤᮃᮧ *hier;* ᮃᮤᮏᮦ en ᮃᮤᮃᮤᮏᮦ *daar;* ᮃᮤᮔᮤ en ᮃᮤᮃᮤᮔᮤ *ginds.*

e. van tijd: ᮌᮙᮤᮃᮧᮃ *nu, heden, tegenwoordig;* ᮃᮌᮙᮤᮃᮧᮃ *nu* of *alsnu,* met nadruk gezegd; ᮃᮙᮤᮃᮤᮃ ᮁᮃᮃᮤᮃ ᮃᮃᮃᮤᮃ ᮃᮏᮙᮤᮃᮤᮃ of ᮃᮧᮃᮃᮏᮙᮤᮃᮤᮃ *toen ter tijd, te dier tijd;* ᮁᮃ S. ᮃᮤᮔᮤᮏᮦ B. ook ᮃᮔᮃ SB. *tijdens, ten tijde dat, toen.*

§ 272. Gelijk in het Javaansch ᮃᮤᮃᮤ zoo wordt ook in het Soendasch *het aanwijzend voornaamwoord van personen en zaken* ᮎᮤᮃᮧ veelvuldig gebruikt bij persoonlijke voornaamwoorden van den eersten persoon. Er wordt dan meê geduid of gewezen op de bijzondere hoedanigheid of wel gesteldheid van den persoon, die met het persoonlijk voornaamwoord wordt bedoeld, maar in het Hollandsch is deze eigenaardige zin, die ᮎᮤᮃᮧ

in zoo'n geval heeft, bezwaarlijk terug te geven. Als voorbeeld kies ik een plaats uit de Gesch. van Samaoen. Ten einde de soldaten gerust te stellen, die, door zijne komst midden in den nacht, zijn opgeschrikt en naar de wapens grijpen, zegt daar Samaoen: ꦲꦪꦏꦩꦸꦫꦏꦪꦏꦩꦸꦫꦲꦺꦴꦤꦲꦪꦏꦩꦸꦫ ꦲꦪꦏꦩꦸꦫ ꦲꦏꦸ enz. *wacht wat*, *maak geen alarm*, *ik*, *Samaoen* (ben het), *ik kom terug* enz. En zoo ook vóór het pers. voornaamwoord, bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 125, 8 r. v. o. ꦏꦏꦠꦺꦴꦲꦶꦫꦏꦶꦫꦠꦩꦏꦠꦺꦴꦲꦶꦩꦏꦶꦫꦏꦶꦫꦶꦩ ꦏꦺꦴꦲꦶꦫꦶꦩ ꦒꦫꦩꦏꦶꦫꦒꦫꦩꦏꦺꦴꦲꦶꦩꦏꦶꦫꦶꦩ ꦲꦫꦩꦏꦶꦫꦩꦏꦺꦴꦲꦶꦩꦏꦶꦫꦶꦩ *met Uw verlof*, *ik*, *wiens naam is Abdoelkarim*, *den zoon van Abdoerahman*, *Abdoerahim's vriend* (ben het). Desgelijks bl, 109, 9 r. v. o. zie § 109. Maar ook wel, *zonder* het persoonlijk voornaamwoord, wordt het zoo gebruikt, het moet dan vertaald worden met dat laatste. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 141, l. r. *Oemar Sanoesi* ..... en zeide bij zich zelf: ꦏꦸꦩꦫꦱꦤꦸꦱꦶꦲꦤꦏꦸꦱꦶꦫꦱꦤꦸꦱꦶꦫꦏꦸꦱꦶꦫꦱꦤꦸꦱꦶꦫ *ik draag bij mij* 150 *rijksdaalders*, *het geld van mijn broeders*. Id. bl. 73, 2 r. v. o. En gelijk men in het Hollandsch kan zeggen: *wat begeert deze?* voor: *wat begeert deze man?* zoo ook in het Soendasch. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 59, r. 1, ꦒꦫꦺꦴꦲꦶꦏꦶꦩꦲꦶꦫꦏꦫꦺꦴꦲꦏꦫꦲꦏꦸꦫꦲꦏꦸꦩꦲꦶꦫꦏꦸꦩꦲꦶꦫ *de werkelijke doodslager is niet deze.*

§ 273. Al verder bezigt men ꦏꦸꦩꦲꦶꦫ waar wij *hier* of *zie hier* zeggen, willende iemands aandacht op iets vestigen of wel hem iets aanbiedende. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 75, 7 r. ꦏꦸꦩꦲꦶꦫꦤꦺꦴꦲꦩꦠꦺꦴꦲꦩꦫꦲꦏꦸꦩꦲꦶꦫꦤꦺꦴꦲꦩꦠꦺꦴꦲꦩꦫꦲꦤꦺꦴꦲꦩ ꦲꦤꦺꦴꦲꦩꦤꦺꦴꦲꦩꦲꦶꦫꦲꦫꦲꦤꦺꦴꦲꦩ *zie hier*, *Heer*, *een deken zoomede welriekende olie*, *opdat U lekker moogt slapen.*

§ 274. Eigenaardig, maar zamenhangend met hetgeen reeds werd opgemerkt, is ook nog het gebruik van ꦏꦸꦩꦲꦶꦫ voor *hier* of *hier ben ik*, *hier is hij*, *ze* of *het*. Bv. ꦗꦶꦲꦩꦫꦲꦶꦲꦶꦫꦲꦫꦲꦤꦺꦴꦲꦩ꧉ Antw. ꦲꦤꦺꦴꦲꦩ ꦏꦸꦩꦲꦶꦫ꧉ *Djiam*, *waar ben je?* Antw. *Met Uw verlof*, *hier* of *hier ben ik*. Desgelijks: ꦲꦶꦫꦲꦫꦏꦺꦴꦲꦶꦫꦲꦤꦺꦴꦲꦩꦲꦶꦫꦏꦸꦩ꧉ Antw. ꦏꦸꦩꦲꦶꦫ꧉ *Waar is de andere stoel?* Antw. *hier* of *hier is hij*.

In deze gevallen kan het aanwijzend voornaamwoord van plaats: ꦲꦶꦲꦶꦩꦲꦶꦫ *hier* ook gebezigd worden, en kan dus het antwoord luiden òf ꦏꦸꦩꦲꦶꦫ of wel ꦲꦶꦲꦶꦩꦲꦶꦫ꧉

§ 275. In het woordenboek vindt men opgegeven: ꦏꦸꦩꦲꦶꦫꦏ꧀ zva. ꦏꦸꦩꦲꦶꦫ꧉ Het zijn echter speciale gevallen, waarin het eerste wordt gebruikt. Bv. iemand aanstootende om hem wakker te maken, zal men ꦏꦸꦩꦲꦶꦫꦏ꧀ bezigen en zeggen: ꦏꦸꦩꦲꦶꦫꦏ꧀ ꦲꦶꦫꦩꦲꦪꦲꦶꦲꦶꦫ꧉ Zin en beteekenis van ꦏꦸꦩꦲꦶꦫꦏ꧀ zijn hier: *deze* of *deze hier*, maar in het Hollandsch is het niet terug te geven en zal de vertaling van den toeroep moeten luiden: *ontwaak!* Ook, bij het iemand iets geven of overgeven, zegt men wel ꦏꦸꦩꦲꦶꦫꦏ꧀ en zoo nog in een

enkel geval meer. Maar hoffelijk sprekende schijnt het niet te mogen gebezigd worden.

§ 276. Omtrent *het aanwijzend voornaamwoord van personen en zaken* ᨕᨚᨈ᩵ kan het volgende opgemerkt worden:

a. dat het ook gebruikt wordt, waar wij het bepalend lidwoord bezigen, sprekende van een bepaald soort van wezens of dingen. Zoo kan ᨀᨚᨊᨗᨕᨚᨈ᩵ of ᨕᨚᨈᨀᨚᨊᨗᨕᨚᨈ᩵ beteekenen *de menschen*, en moet ᨕᨚᨈᨚᨈᨚᨈᨚᨘ (Modellen Soend. brieven door Holle, n° 48) vertaald worden met *de wadana's*.

Voorts dat het op dergelijke wijze als ᨕᨗᨈᨚᨘ zie bov. als *substantief* in een zin kan optreden, en dan te vertalen is met *zulk* of *zulk een*, *zulke* of *zoodanige*. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 128, 7 r. ᨕᨚᨈᨚᨕᨚᨉᨚᨈᨚᨈᨚᨈᨚᨉᨚᨉᨚᨈᨚᨈᨗᨕᨗᨈᨚᨈᨚᨈᨗᨕᨗᨈᨚᨈᨚᨈᨗᨕᨗᨈ

Eindelijk moet hier nog herinnerd worden aan ꦄꦶꦪꦁ d. i. het aanwijzend voornaamwoord van hoedanigheid ꦄꦶꦪ *zoodanig, zooals dat, in dier voege, zoo*, met een *panglisad* er achter gevoegd. Het wordt een paar maal in de als „Ter Vertaling" bij dit werk gevoegde Zamenspraken aangetroffen. Voor de beteekenis zie men het woordenboek.

§ 279. De *aanwijzende voornaamwoorden van plaats* ꦄꦶꦤꦿ ꦄꦶꦁꦭ en ꦄꦶꦪ zijn gevormd door zamentrekking van het voorzetsel ꦄꦶ *te* met ꦏꦤꦿ ꦏꦁꦭ en ꦏꦪ die in dezen den zin hebben van *hier*, *daar* en *ginds*. Zoo zegt men ook wel, bv. staande aan een tweesprong: ꦤꦫꦏꦁꦭ ꦄꦤꦏꦁꦭꦏꦫꦤꦤꦶ *niet daarheen is de weg* bv. om het dorp te bereiken. ꦲꦪꦺꦴꦄꦤꦏꦪ ꦩꦤꦱꦄꦶꦤꦿ *jij naar ginder* (of *ginder heen*), *Raksa naar hier* (of *hier heen*). In het eerste voorbeeld kan men in plaats van ꦄꦤꦏꦁꦭ bezigen ꦄꦶꦤꦁꦭ en in het tweede ꦄꦶꦤꦪ i. pl. v. ꦄꦤꦏꦪ"

ꦄꦶꦤꦿ ꦄꦁꦭ en ꦄꦶꦪ krijgen ook het voorzetsel ꦱꦶ *van*, en beteekent dan ꦱꦶꦄꦶꦤꦿ *van hier*, ꦱꦶꦄꦶꦁꦭ *van daar* en ꦱꦶꦄꦶꦪ *van ginder*. Het tweede, namelijk ꦱꦶꦄꦶꦁꦭ ook nog: *alstoen, daarop, toen, voorts, vervolgens.*

Vragende Voornaamwoorden.

§ 280. Ze zijn:

a. van personen: ꦲꦩꦺꦴ *wie?* welke?

b. van zaken ook van personen: ꦩꦏꦺꦴꦭ ook wel eens ꦩꦤꦏꦺꦴꦭ welk? *wat? wat voor?*

c. van hoedanigheid: ꦲꦪꦩꦺꦴ *hoe? hoedanig?*

d. van hoeveelheid: ꦄꦠꦺꦴꦩꦺꦴ *hoeveel?*

e. van tijd: ꦱꦏꦶꦩꦺꦴ ook ꦏꦩꦺꦴ *wanneer? tegen wanneer?*

f. van plaats: ꦲꦪ ook ꦄꦶꦪ *waar? alwaar?* ꦱꦶꦪ *van waar?* ꦤꦪ *waarheen?*

Voorts wordt ꦲꦪ nog, en dan van personen en zaken, gebruikt voor *welke, welk.* Bv. Kitab Dongeng n. a. bl. 22, 2 r. ꦲꦤꦲꦪꦲꦤꦏꦤꦶꦪꦤ꧀ ꦮꦶꦏꦶꦤꦏꦩꦺꦴꦤ꧀ *welke (parè) is de beste, die den top laat hangen* of *die regtop staat?* Gesch. van Abd. en Abd. bl. 113, 2 r. ꦄꦶꦩꦤꦶꦄꦏꦺꦴꦤ꧀ ꦲꦤꦲꦪꦲꦏꦏꦸꦤ꧀ *Djapar vroeg: op welken dag raakten ze zoek? welke* ꦲꦪꦺꦴ ꦲꦪꦩ꧀ ꦏꦸꦄꦶꦫꦺꦴꦩ꧀ *goed welke, deze of die?* d. i. *welke is goed* (of, zooals wij doorgaans zouden zeggen *beter*), *deze* of *die.* Desgelijks waar wij het vragend voornaamwoord *wat* gebruiken: ꦄꦶꦪꦲꦤꦲꦪꦏꦸꦄꦶꦫꦺꦴꦁ *wat is beter op reis te gaan* of *niet?*

§ 281. Het vragend voornaamwoord van personen ꦲꦩ wordt ook gebezigd, vragende naar iemands naam. Bv. Kitab Dongeng n. a.

bl. 14, r. 1, *Oome, hoe is Uw naam?* lett. *Oome, wie is Oome, van naam?* Het onderwerp in deze uitdrukking is namelijk de toegesproken persoon. En die is ook het onderwerp, als men bv. zegt: (waarvoor in de spreektaal) *hoe is je naam.* De volledige uitdrukking zou zijn *jij, wie van je naam?* d. i. *jij, hoe is je naam?*

§ 282. Het vragend voornaamwoord van zaken en personen bezigt men ook, vragende van wat soort of aard iets of iemand is. Bv. *wat is dat voor een boek?* *wat is dat voor een officier, een zee-officier of een officier van het leger te velde?*

Ook wordt gebruikt, om iets onbepaalds of onbestemds uit te drukken. Zoo bv. Gesch. van Raden Sapri: *wat ge maar zult begeeren, dat is bij grootmoeder voorhanden.*

§ 283. Het vragend voornaamwoord van hoedanigheid *hoedanig?* wordt mede wel gebruikt, waar wij doorgaans *zooals* of *overeenkomstig* zeggen. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 81, 3 r. *alsmede werd vader door hem uitmuntend onthaald, zooals het gebruik is tegenover gasten;* id. bl. 17, 12 r. *dat hij haar zou brengen naar Egypte en daar kleêren koopen, ze kiezende overeenkomstig haar begeeren.* Een dergelijke plaats vindt men bl. 105, l. r. Verkiest men in de laatste zinsnede van bovenstaande voorbeelden over te brengen met *hoedanig* i. d. z. van ons *hoedanig*, als we bv. zeggen: "deze arbeid was geen arbeid, hoedanig hun was toegezegd", dan zou dit insgelijks een gangbare vertaling wezen. Wij zien dus dat geheel zooals ons *hoedanig*, niet slechts kan optreden als vragend voornaamwoord van hoedanigheid, maar ook als betrekkelijk voornaamwoord.

Niet zelden krijgt ook het voorvoegsel (§ 173). Men bezigt vooreerst, als synoniem van voor *zooals* of *overeenkomstig*, zoo zegt men bv. *alles is (was) gereed zooals gewoonlijk*, maar ten anderen ook voor *wat*, *hoe hoog*, vragende naar den prijs of het kostende van iets, zoomede voor *hoe lang*, *hoe groot*, met betrekking tot den duur van iets. Zoo bv. Gesch. van Soepĕna, bl. 35, 9 r. v. o. *atjeuk heeft er uitermate zin in, wat is de prijs, Njai, van dezen ring?* En voorts op de volgende bladzijde 1e regel: *want zoo lang ze daar was, ik zou niet kunnen zeggen hoe lang de duur ze er reeds verbleef*, d. i.

ik zou niet kunnen zeggen hoe lang ze er reeds verbleef, behaagde het haar pas toen voor het licht te komen.

§ 284. Opmerking verdient het gebruik van het vragend voornaamwoord van hoeveelheid ꦲꦠꦸꦫ or ꦲꦩꦤ voorafgegaan door een redewoord van ontkenning. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 93, 10 r. v. o. ꦲꦩꦶꦤ ꦕꦸꦫꦤꦶꦫꦤꦤꦺꦴꦁꦲꦠꦸꦫꦏꦺꦴꦫꦶꦩ het was niet hoeveel de duur van tijd of Abdoelkarim kwam aan, d. i. *het duurde niet lang of Abdoelkarim kwam aan.*

§ 285. Terwijl wij voor andere dan de hier bovengenoemde beteekenissen van ꦲꦤ verwijzen naar het woordenboek, vermelden wij hier nog, dat ꦲꦶꦲꦤ ook den zin kan hebben van *voor het geval dat, als, indien, wanneer.* Zoo bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 17, 10 r. v. o. *in der tijd ging mijn man, met zich nemende mijn dochtertje, op reis naar Egypte, om daar te trachten mooije kleêren zooals die hier niet zijn, te krijgen, nademaal hij, terwijl mijn dochtertje heel erg ziek was,* ꦲꦤꦸꦩꦸꦤꦲꦤꦏꦺꦴ ꦲꦶꦤꦶꦪꦸꦤꦲꦤꦏꦺꦴ ꦲꦶꦲꦤꦲꦤ *zoo zelfs, dat aan haar leven reeds bijna werd vertwijfeld, de gelofte had gedaan, dat, voor het geval ze genas,* enz. Desgelijks bv. tot een bediende; ꦲꦶꦲꦤꦲꦩꦶꦤꦲꦤꦤꦺꦴꦤꦲꦤ ꦲꦤꦲꦤ *als* of *indien* of wel *wanneer het* (bv. het eten) *gereed is, geef mij daar kennis van.* Voorts kan men ꦲꦶꦲꦤ ook nog gebruiken i. d. z. van *overal, waar, op elke plaats waar,* gelijk wij zulks in het Holl. ook kunnen doen met *waar.* Bv. Sp. d. J. bl. 133, 2 r. ꦲꦶꦲꦤꦲꦶꦫꦲꦤꦩꦤꦤꦤ *waar men zich bevindt, daar hebben ze hun nut.* Eindelijk merken wij nog op, dat men voor *welk, welke,* bezigt ꦲꦤ ꦲꦤ als men vraagt, *welk* of *welke* iemand bedoelt of op het oog heeft, van de twee of meer, die bedoeld kunnen worden of die men op het oog zou kunnen hebben.

Het Betrekkelijk Voornaamwoord.

§ 286. Het betrekkelijk of relatief voornaamwoord is ꦤ ook wel ꦲꦤꦤ *die, dat, hetgeen, hetwelk.* Gelijk in het Javaansch ꦏꦺꦴ en in het Hollandsch de zooeven genoemde voornaamwoorden, is ꦤ ook eigenlijk een aanwijzend voornaamwoord, dat dient om met nadruk te wijzen op dat, waarvóór het geplaatst wordt, tot onderscheiding en in tegenstelling van iets anders of van het tegenovergestelde. 1) Zoo bv. ꦤꦲꦩꦤ *de dommen,* in tegenoverstelling met de verstandigen; ꦤꦩꦤꦤꦺꦴꦁ *de duisternis,* in

1) Jav. Gr. 2e uitgave § 200.

tegenstelling met het licht. Desgelijks Sp. d. J. bl. 138, 7 r. en 139, l. r. in ꦒꦮꦁꦒꦮꦁꦫꦶꦛ꧀ of ꦒꦮꦁꦫꦶꦛ꧀ꦒꦮꦁ *een (het) kind van een rijke*, waar het dient om met nadruk te wijzen op ꦫꦶꦛ꧀ *rijk, vermogend*, tot onderscheiding of in tegenstelling van *arm*. Zeer dikwijls wordt het gevoegd voor benamingen van hoeveelheid, en wel wanneer men met eenigen nadruk een zekere hoeveelheid wil aanduiden. Zoo bv. met betrekking tot den prijs van zekere stof: ꦠꦮꦭꦺꦮꦄꦁꦒꦺꦴꦁꦄꦁꦒꦺꦴꦁ *twaalf oeang* (0,80) *de vier iket* 1).

§ 287. Ook, waar wij het behooren te vertalen met ons zoogenaamd betrekkelijk voornaamwoord, *die, hetgeen* enz. springt de juistheid der hierboven gegeven definitie van den eigenlijken zin van ꦔ of ꦒꦁ duidelijk in het oog. Bv. Sp. d. J. bl. 125, 3 r. v. o.: ꦒꦮꦁꦔꦶꦪꦏꦤꦤ꧀ ꦮꦁꦒꦸꦁ ꦒꦮꦁꦔꦸꦤꦤ꧀ ꦒꦮꦁꦔꦺꦴꦩꦧꦺꦴꦤ꧀ꦤ꧀ *er waren, die hem bij de hand namen, er waren die hem omhelsden, er waren, die om strijd hem hun eerbiedige groet bragten.* Een dergelijke plaats vindt men Gesch. van Abd. en Abd. bl. 131, r. 3 en volgg. Evenzoo r. 6 van die bladzijde: ꦄꦱꦸꦩꦄꦱꦩꦺꦤꦕꦼꦪꦼꦱꦼꦤꦕꦼꦪꦼꦱꦼꦤ꧀ *opdat de menschen gemakkelijk zouden reizen van hetgeen ver is* of *uit de verte*, d. w. z. *uit verre landen*, in tegenstelling met aangrenzende streken, *naar verre landen.*

§ 288. Oorspronkelijk zonder twijfel voor den nadruk, al voelt men zulks nu niet meer, wordt ook het betrekkelijk voornaamwoord gevoegd vóór het vragend voornaamwoord van plaats ꦏꦺꦴꦫ vragende bv. zooals op bl. 79, Gesch. van Abd. en Abd. 4 r. v. o. ꦔꦏꦺꦴꦫꦄꦩꦤꦼꦫꦄꦩꦤ꧀ *waar komt u van daan?* of wel zooals op bl. 121, 8 r. ꦒꦮꦁꦏꦺꦴꦫꦄꦩꦤꦼꦫꦄꦩꦤ꧀ waarin ꦔꦶꦏꦺꦴꦫ voor ꦔꦶꦏꦺꦴꦫꦱꦶꦪꦤ꧀ *van waar deze voorbijganger?* De zin van ꦒꦮꦁ of ꦔ in dezer voege gebezigd, wordt echter niet meer gevoeld, in tegendeel, de verklaring van den inlander zal veelal luiden, dat ꦒꦮꦁ hier staat voor ꦲꦱꦶꦪꦤ꧀ *mensch, persoon*. Dan verwart hij echter het betrekkelijk voornaamwoord ꦔ of ꦒꦮꦁ met het woordje ꦒꦮꦁ welk laatste gebezigd wordt, om iemand of iets meê te noemen, als men geen naam wil noemen of dien naam zoo gauw niet kan noemen, ook wel eenvoudig om iemand of iets te benoemen.

§ 289. Wij zagen boven (§ 285) dat het vragend voornaamwoord ꦠꦺꦴꦫ soms ꦔ of ꦒꦮꦁ voor zich krijgt. Zulks is ook het geval met het woordje

---

1) Iket, benaming van zekere maat, t. w. van *een lengte gelijk aan de breedte* de stof, voor sits en derg.

ꦲꦩꦩꦁ dat *oorzaak*, *veroorzaken*, enz. beteekent. ꦒꦮꦲꦩꦩꦁ of ꦔꦲꦩꦩꦁ is te vertalen met: *de reden*, *de oorzaak*, ook wel eens met *daarom*. Zoowel in ꦒꦮꦲꦪꦤ als in ꦒꦮꦲꦪꦤꦩꦁ dient ꦒꦮꦁ om, zooals hierboven in § 286 werd gezegd, met nadruk te wijzen op het woord waar het is voorgevoegd, en wat vooral duidelijk is bij ꦒꦮꦲꦪꦤ tot onderscheiding en in tegenstelling met iets anders.

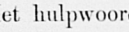
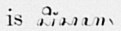
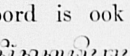
§ 290. Het mede in § 285 genoemde Javaansche betrekkelijk voornaamwoord ꦔꦤ N. ꦲꦤꦔꦤ Kr. wordt door de Soendanezen ook gebezigd. Vooreerst in opschriften van brieven en het is dan te beschouwen als een Basa of mooi woord voor het Soendasche ꦒꦮꦁ *die*. Bv. Modellen Soend. brieven Holle n° 22, 23 en 28. Maar als het eerste woord van zoo'n opschrift, bv. Br. n° 2: ꦲꦤꦔꦤꦲꦫꦤꦱꦸꦩꦸꦂꦏꦤꦔꦤꦏꦶꦫꦗꦪꦒ ꦲꦤꦶꦪ enz., desgelijks brief 32 en 33, heeft ꦲꦤꦔꦤ voor den Soendanees geen zin. Dat hij zoo schrijft, is eenvoudig in navolging van een Javaansch gebruik.

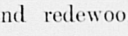
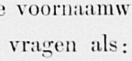
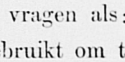
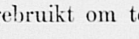
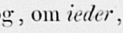
§ 291. Een Javanisme is ook, zooals hoffelijk sprekende veelal wordt gedaan, het voegen van ꦔꦤ voor de benamingen van bloedverwantschap ꦤꦶꦪꦤ *moeder*, ꦪꦺꦴꦁ *kind*, ꦪꦺꦴꦁꦠꦸꦫ *kleinkind*, ꦩꦤꦶ *jongere broeder* of *zuster*, ꦩꦏꦺ *oudere broeder* of *zuster*; ꦩꦺꦫ *vader* en ꦏꦺꦮꦺ *grootvader* of *grootmoeder*. In geschriften, bepaaldelijk ook in brieven, is die voorvoeging zeer gebruikelijk, en heeft ꦔꦤ dan den zin van het bezittelijk voornaamwoord. Bv. Gesch. van Soepĕna, bl. 7, 9 en 10 r., id. 9, 12 r. ꦔꦤꦪꦤ *mijn kleinzoons*, *mijn kleinzoon;* Modellen Brieven van Holle n° 21 ꦲꦤꦔꦤꦪꦺꦴꦁ ꦤꦫꦢꦺꦤꦤꦪꦤ enz. *Aan mijn zoon Raden N. N.* enz. Maar ook in de taal van het dagelijksch leven wordt het wel gedaan, bv. ꦔꦩꦤꦩꦤꦒꦺꦴꦫꦲꦤꦪꦩ ꦕꦤꦪꦔꦤꦒꦺꦴꦫ *uw jongere broeder heeft geen verstand van die zaak.*

Onbepaalde en algemeene voornaamwoorden.

§ 292. Als zoodanig bezigt men de hieronder genoemde woorden en uitdrukkingen. Ze zijn echter niet te beschouwen als eigenlijk gezegde voornaamwoorden, het zijn slechts woorden en uitdrukkingen, waarvan men zich bedient, als men wil beteekenen, hetgeen wij doen met behulp van onze zoogenaamde onbepaalde en algemeene voornaamwoorden.

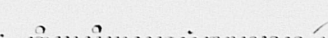
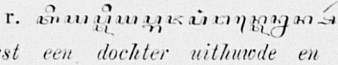
Zoo gebruikt men voor de onbepaalde voornaamwoorden *iemand* en *men*: het zelfstandig naamwoord ꦮꦺꦴꦁ *mensch*, *persoon*, en bezigt het werkwoord ꦱꦤꦤ *zijn*, *aanwezig zijn*, *er zijn*, waar wij, slechts wil-

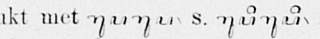
lende zeggen dat iets plaats heeft of had, iets is of was, ons bedienen van het plaatselijk voornaamwoord *er*. Bv. *er komt een rijtuig aan*; *er was een weduwe*. Ook het vragend voornaamwoord van persoon (§ 280) kan wel eens *iemand* beteekenen. Bv. enz. *het is niet iemand anders, die*, d. i. *het is niemand anders, die* enz.

§ 293. Voor *iets*, *dit* of *dat*, *het een* of *ander*, bezigt men Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 39, 3 r. *door Gods hulp was* of *gebeurde er niet dit of dat* of wel *niet het een* of *ander* d. i. *niets*. *Zekere* en *een zekere* beteekent men met en bv. *op zekeren dag*; of *op zekeren tijd*; *er was een zekere koopman in Turkije*. Het bijvoegelijk onbepaald voornaamwoord *eenig* wordt uitgedrukt met bv. Sp. d. J. bl. 107, r. 1. *als gij ze* (de deur) *niet sluit, zou er een dief kunnen komen, die het een of ander van mijn goed wegneemt*.

§ 294. Het algemeen voornaamwoord van persoon of zaak: *ieder*, *elk*, *iedereen*, *elkeen*, *een ieder*, wordt in het Soendasch uitgedrukt door de woorden of wel Dikwijls worden ze herhaald. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl, 175, 5 r. v. o. *en zoo ging het maar iederen en iederen* of *iederen avond*. Ook bezigt men wel *het vragend voornaamwoord van personen* (§ 280), bv. Sp. d. J. 145, 11 r. v. o. *een iegelijk, die beseft dat hij zal moeten sterven*. Ook wel herhaald, bv. op die bl. 2 regels verder, zoomede bl. 152, 8 r. v. o. *een iegelijk, die* of *alwie geen schaamte kent*. Het hulpwoord (§ 226 c) wordt ook wel eens voor gevoegd en dan is zva. *een iegelijk, al wie*. Een algemeen voornaamwoord is ook het is zooveel als ons *wat* of *al wat*. Bv. *jij, wat* of *al wat je ziet, dat moet je ook koopen*. Ook niet herhaald, maar dan vooraf gegaan door een ontkennend redewoord, wordt gebezigd voor *wat*, namelijk in *niet wat*, d. i. *niemendal*, in antwoord op vragen als deze: "wat zei je daar?" of "wat moet je?". De beteekenis is ook wel eens die van het onbepaalde voornaamwoord van plaats *ergens*, wordt namelijk, in antwoord op vragen als: "waar ga je naar toe?" of "waar kom je van daan?" ook gebruikt om te beteekenen *nergens*.

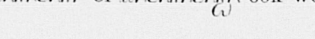
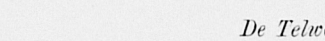
§ 295. Voorts worden nog, om *ieder*, *elk* te beteekenen, gebruikt zoomede Dit laatste kan ook de zin hebben van ons algemeen voornaamwoord van tijd: *telkens*. Zoo bv. Gesch. van Soepĕna bl.

42, 5 r. *telkens als de vorst een dochter uithuwde en het meisje was werkelijk maagd*, enz. In uitdrukkingen zooals bv. enz. heeft insgelijks de beteekenis van *ieder, elk*. De vier uitdrukkingen beteekenen namelijk: *vijftig rijksdaalders ieder; ieder één, ieder de helft; ieder de helft* (precies afgemeten).

§ 296. Eindelijk worden onze algemeene voornaamwoorden van hoedanigheid of hoeveelheid: *allerlei, allerhande*, in het Soendasch uitgedrukt met S. B. en S. B. Bv. of *allerlei* of *allerhande* meubelen. Ook met S. B. Bv. *het wordt van allerlei* of *allerhande gebezigd*, zóo bv. sprekende van zeker woord. En ons algemeen voornaamwoord van plaats *overal* wordt beteekend met of ook wel eens met of

De Telwoorden.

§ 297. De telwoorden van een tot en met tien zijn de volgende:

 een.
 twee.
 drie.
 vier.
 vijf.
 zes.
 zeven.
 acht.
 negen.
 tien.

§ 298. In zamengestelde benamingen van hoeveelheid bezigt men ook het voorvoegsel (§ 173). Dat dit eigenlijk niet *één* beteekent, maar *heel, geheel*, zoodat bv. eigenlijk is *een heel jaar*, in tegenstelling van een gedeelte van een jaar, dit merkten we boven ook reeds op. Voorts worden in zamengestelde benamingen van hoeveelheid, gevormd van naamwoorden, die benamingen zijn van voorwerpen, waarbij men rekent of waarin men iets uitdrukt, m. a. w. van maat, de telwoorden vóór die naamwoorden gevoegd. Zoo bv. *vier gulden;* *twee el.* In andere gevallen worden ze soms vóór, soms achter het naamwoord gevoegd, waarbij echter nog opgemerkt kan worden, dat, wil men het cijfer, dat met het telwoord genoemd wordt, doen uitkomen, de plaats achter is.

§ 299. Wat de eigenlijke beteekenissen betreft der hierboven genoemde telwoorden van een tot en met tien, niet van allen zijn ze bekend. Aangaande ꦲꦱ꧀ kan vermeld worden, dat dit eigenlijk *enkele* of *stuks* beteekent. Het kan ook het voorvoegsel ꦯ krijgen, en dan is ꦯꦲꦱ꧀ zva. ons *een zekere* (§ 293). Met dat voorvoegsel zijn ook gevormd ꦯꦤꦺꦴꦁ *negen* en ꦯꦫꦥ꧀ *tien*, maar wat ꦤꦤꦺꦴꦁ dat men ook heeft in ꦯꦤꦤ ꦔ *acht*, eigenlijk beteekent, is onbekend. Wel bekend is de beteekenis van ꦫꦥ꧀ dit is namelijk k a w i en zva. *hoeveel*, zoodat ꦯꦫꦥ꧀ beteekent *eene heele hoeveelheid*, het vol getal der vingers van beide handen. 1) ꦥꦱꦤ꧀ *vier* is van den grondvorm ꦯꦱꦔ꧀ die in het Javaansch nog in gebruik is. ꦫꦺ *twee* is hetzelfde woord als het Latijnsche duo, het Fransche deux, enz.

§ 300. Een eigenaardig gebruik, dat men trouwens ook in andere Polynesische talen, met name o. a. in het Maleisch, aantreft, is, dat men bij het tellen van voorwerpen achter het telwoord een naamwoord voegt, waarmeê iets beteekend wordt, dat in het een of ander opzigt op het voorwerp gelijkt of in aard daarmeê overeenstemt. Een zeer gevoegelijke vertaling van zoo'n naamwoord, als men het vertalen wil, heeft men in ons *stuks*. Zoo bezigt men bv. bij het noemen van het aantal, van niet zeer groote, ronde of nagenoeg ronde voorwerpen, zooals klappervruchten, manggavruchten enz. het naamwoord ꦫꦥ꧀ *hoofd* en zegt bv. ꦯꦤꦤ or ꦫꦫꦶꦥꦤꦥ꧀ *vijf stuks klapper-* of *manggavruchten*. ꦤꦶꦪ꧀ *blad*, gebruikt men o. m. bij het noemen van het aantal van veêren, van dingen zooals kwitanties, vellen papier enz. Bv. Sp. d. J. bl. 19, 4 r. v. o. ꦯꦤ ꦤꦶꦪ꧀ *een stuks veêr* of *een veer*. ꦲꦱ꧀ kw. Jav. *een enkel*, ook *stuks* en ook *één;* Soend. *kern*, *pit*, *korrel*, is het woord bij vruchten, dieren, ook bij voorwerpen, zooals bv. geitenvellen of derg. en ook bij menschen. Bv. Gesch. van Samaoen: ꦏꦤꦺꦩꦁꦱꦤꦤꦯꦤꦤꦲꦱ꧀ ꦒꦫꦺꦴꦁꦤꦶꦪ꧀ *en hij had negen kinderen* of *negen stuks kinderen, allemaal meisjes.*

§ 301. De telwoorden boven de tien tot en met negentien zijn gevormd met het woord ꦮꦤꦺꦴꦁ waarvan de eigenlijke beteekenis onbekend is. Zoo: ꦲꦱꦤꦺꦴꦁ *elf*, ꦫꦮꦤꦺꦴꦁ *twaalf*, ꦯꦤꦤꦺꦴꦁ ꦤꦺꦴꦁ *negentien. Twintig* is ꦫꦫꦥ꧀ *Een en twintig tot en met negen en twintig* worden gevormd met behulp van het woord ꦭꦁ waarvan de eigenlijke beteekenis insgelijks niet bekend is. Zoo ꦲꦱꦭꦁ *een en twintig*, ꦫꦮꦭꦁ *twee en twintig* enz. Wat 25 betreft, hiervoor kan men wel zeggen ꦯꦫꦤꦱꦭꦁ maar gewoonlijk doet men zulks niet en zegt ꦯꦤꦥ

1) Jav. Gr. N. U. § 189.

of wel ꦲꦶꦤꦼꦫ꧀ Jav. ꦲꦶꦤꦼꦤ꧀ dat, als gevormd van ꦤꦼꦤ꧀ *draad*, letterlijk *een heele draad* beteekent, en vermits 24 of 25 wendingen om een haspel voor een streng gerekend werden, *een streng garen.* 1)

Het zal niet noodig zijn op te merken, dat men in plaats van ꦱꦼꦫꦶ ꦥꦸꦭ꧀ enz. ook zeggen kan ꦱꦼꦫꦶꦥꦸꦭ꧀ꦱꦼꦫꦶ ꦱꦼꦫꦶꦥꦸꦭ꧀ꦱꦼꦫꦶꦩ꧀ enz. *Dertig* is ꦠꦶꦭꦸꦥꦸꦭ꧀ *een en dertig* ꦠꦶꦭꦸꦥꦸꦭ꧀ꦱꦼꦫꦶꦤ꧀ enz. Voor *veertig* zegt men ꦱꦸꦫꦺꦴꦤ꧀-ꦥꦸꦭ꧀ *vijftig* is ꦤꦶꦫꦶꦥꦸꦭ꧀ *zestig* is ꦏꦺꦴꦏꦺꦴ-ꦥꦸꦭ꧀ ook wel ꦲꦺꦴꦲꦺꦴꦭ꧀; *zeventig* is ꦥꦶꦥꦶꦥꦸꦭ꧀ *tachtig* is ꦱꦤꦱꦤ-ꦥꦸꦭ꧀ *negentig* is ꦱꦤꦱꦤ-ꦥꦸꦭ꧀ en voor *honderd* zegt men ꦱꦫꦠꦸꦭ꧀ *Twee honderd* is ꦥꦸꦫꦠꦸꦭ꧀ en zoo gaat het voort tot *duizend*, waarvoor men zegt ꦱꦤ꧀ꦤ ꦥ꧀ ook wel eens ꦱꦤ꧀ꦤꦩ꧀ en een enkele maal ook wel, maar het is een Javanisme, ꦤꦫꦺꦴ *Tien duizend* is ꦱꦤꦱꦤ꧀ꦱ꧀ voor *honderd duizend* bezigt men ꦱꦫꦠꦸꦩ꧀ en *een millioen* beteekent men met ꦱꦪꦸꦤ꧀ Van de hoegrootheid van laatstgenoemde cijfers kan de Soendanees zich echter reeds geen juiste voorstelling meer maken, en voor grootere getallen heeft hij dan ook geen benamingen. Wèl voegt hij, een reusachtig of onberekenbaar groot cijfer willende beteekenen, de woorden voor honderdduizend zoomede millioen, te zamen, en zegt zoo ꦥꦸꦠꦺꦴꦲꦶꦩ꧀ voor *een fabelachtig groot getal, een ontelbare menigte.*

§ 302. Voor *half* of *een half* bezigt men ꦲꦶꦫꦼꦁ Zoo bv. ꦲꦶꦫꦼꦁ ꦲꦪꦸꦤ꧀ *een half jaar*, ꦲꦶꦫꦼꦁꦲꦫꦶ *een halve dag. Een vierde* is ꦲꦱ ꦲꦶꦫꦼꦁ of ꦱꦸꦫꦸꦁ Men gebruikt het even zoo als ꦲꦶꦫꦼꦁ en zegt bv. ꦲꦱꦸꦫꦸꦁꦲꦶꦫꦼꦁ *een vierde uurs, een kwartier. Drie kwart* is ꦠꦶꦭꦸꦩꦱ ꦱꦸꦤ꧀ zoo bv. ꦄ-ꦲꦶꦫꦼꦁꦠꦶꦭꦸꦩꦱꦱꦸꦤ꧀ *een en drie kwart el.* Voor *een en een half* of *anderhalf* gebruikt men ꦲꦺꦤꦲꦶꦫꦼꦁ ook wel eens ꦲꦪꦸꦤꦲꦶꦫꦼꦁ; voor *twee en een half* of *derdehalf* ꦥꦸꦫꦲꦶꦫꦼꦁ of ꦲꦠꦶꦤꦥꦸꦫꦲꦶꦫꦼꦁ Enz.

Voor *een half* of *de helft* van voorwerpen, gebruikt men ook ꦲꦶꦫꦶꦫ꧀ zoomede ꦫꦸꦫꦶ Dit laatste met een Basavorm ꦫꦸꦫꦶ꧀ Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 43, 18 r. v. o.

Het woord voor een *halve duit* is ꦤꦸꦔꦺꦴ men bezigt het echter ook wel eens nevens ꦲꦶꦫꦶꦤꦸꦔꦺꦴ voor een *halve cent.*

ꦥꦶꦱ and ꦱꦤ꧀ are names for *ten duiten* or $8^1/_3$ cent, which one then takes for, e.g. when paying for something that costs an oewang or baroe, $8^1/_2$ cent. Three oewang or three baroe are reckoned to make a quarter or 9,25 cents. *Oewang* is however also, and thus the word is probably still most used, the name for 8 *duiten* or $6^2/_3$ cent, so that *three* ꦥꦶꦱ *twenties* make *cents.*

---

1) Jav. Gr. N. U. § 189.

ꦲꦶꦤ꧀ is in de Preanger de benaming van een bedrag van *vier duiten* of $3^1/_2$ *cent*; drie sètèngs rekent men echter te maken *een dubbeltje* of *tien centen*.

§ 303. Hoe van telwoorden, met behulp van het voorvoegsel ꦏꦺ benamingen van rangorde worden gevormd, zagen wij reeds boven (§ 109), insgelijks dat ze het aanhechtsel ꦒꦫꦁ kunnen krijgen (§ 133 b.).

Voorts veroorloof ik mij naar het woordenboek (artikels ꦲꦶ en ꦏꦺ) te verwijzen zoomede naar hetgeen in het Hoofdstuk "Over de Woordherhaling" over den zin van dezen vorm is gezegd, voor de beteekenis van uitdrukkingen zooals bv. ꦲꦶꦤꦩꦫ꧀ ꦤꦶꦤꦶꦫ꧀ enz.

§ 304. Het woord voor ons *maal*, *keer* is ꦏꦺꦴꦤ꧀. Zoo ꦱꦏꦺꦴꦤ꧀ *een maal*, ꦮꦭꦺꦴꦤ꧀ *twee maal*, enz. In den zin van ons *de eerste* of *de eerste maal* gebruikt men ꦲꦶꦭꦺꦴꦤ꧀ of ꦲꦶꦭꦺꦴꦤꦤ꧀ de tweede maal is ꦏꦭꦺꦴꦤꦤ꧀ of ꦏꦭꦺꦴꦤꦤ꧀ꦤꦤ꧀. Enz. Bij het naar orde opnoemen gebruikt de Soendanees evenzoo als de Javaan eenvoudig de telwoorden. Zoo bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 41, 4 r. v. o. ꦤꦶꦭꦶꦪꦤ꧀ ꦮꦺꦂꦲꦶꦁꦏꦺ *ten eersten* of *primo water*, *ten tweeden* of *secundo olie*. In den zin van *voor de tweede maal* bezigt men, bij wijze van kunstterm, van ploegen, ꦲꦶꦩꦺꦴ dit is gevormd van ꦲꦩꦺꦴ dat in het Javaansch *dubbeld* of *tweemaal* beteekent, maar in het Soendasch ongebr. is. Zooals ook in het woordenboek wordt opgegeven, ging, door verandering van neusklank ꦲꦶꦔꦺꦴ zamengesteld uit het woordje ꦲꦶ en ꦔꦺꦴ de oorspronkelijke vorm van ꦏꦺꦴ *twee*, — over in ꦲꦶꦩꦺꦴ (Sd. ꦲꦩꦺꦴ). Genoemd woordje ꦲꦶ of wel ꦏꦲꦶ dat in het Javaansch wordt gebezigd om, in zamenstelling met telwoorden, *de* of *het hoeveelste* en *hoeveel maal* te beteekenen, is ook in het Soendasch niet geheel onbekend. Het wordt namelijk gebruikt in datums van brieven zoomede in enkele uitdrukkingen zooals bv. ꦥꦶꦭꦤ꧀ꦲꦶꦭꦁ *de zevende hemel*.

§ 305. Wat benamingen betreft van een onbepaald aantal of onbepaalde hoeveelheid, zoo heeft men in het Soendasch de woorden ꦩꦤꦺꦴꦤ꧀ ꦏꦺꦴꦩꦺꦴ zoomede ꦩꦤꦺꦴꦤ꧀ voor *veel*, en voor *weinig* ꦲꦒꦲꦶꦭꦁ terwijl de benaming van het geheele aantal of de geheele hoeveelheid *al* ook wel *alle*, beteekend kan worden met ꦲꦶꦏꦸꦩꦸꦤ꧀ ꦲꦩꦤꦺꦴꦤ꧀ enz. ook met ꦲꦏꦲꦶꦁ en ꦲꦱꦲꦱ꧀ en ook met ꦲꦁꦒꦺꦴ of wel ꦲꦭꦺꦴꦁ.

Over ꦒꦲꦩꦤꦁ *en* ꦲꦤꦤ꧀ *als hulpwoorden.*

§ 306. Zagen wij boven (§ 147 en volgg.), hoe met behulp van het voorvoegsel ꦔꦺꦴ van een werkwoord een naamwoord wordt gevormd, nog op een andere wijze kan zulks geschieden. En wel met behulp van het woord ꦒꦲꦩꦤꦁ. Dit beteekent *plaats*, *plek*, maar waar men het zoo

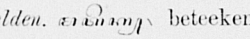
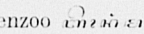
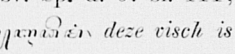
als hulpwoord tot vorming van een naamwoord gebruikt, blijft deze beteekenis geheel buiten spel, en is het voor den inlander iets van denzelfden aard als een voorvoegsel of achtervoegsel, dat hij, zonder de eigenlijke zin en beteekenis te kennen, bezigt tot vorming van een of ander rededeel.

§ 307. Ziehier een paar voorbeelden van de wijze, waarop men zich van bedoeld woordje ꦒꦫꦺꦩꦺꦴꦁ bedient tot vorming van een naamwoord van een werkwoord. Het krijgt dan het aanhechtsel ꦮ (§ 260) of wel het aanhechtsel ꦔꦺꦴꦁ (§ 184). Zoo bv. Sp. d. J. bl. 94, 2 r. v. b. waar van het werkwoord ꦄꦩꦺꦩꦺꦴꦁ *onwillig zijn* of *zich betoonen*, van een last- of trekdier, een naamwoord is gevormd: ꦄꦤꦸꦩꦄꦩꦺꦩꦺꦴꦁꦔꦺꦴꦁ ꦤꦫꦄꦒꦫꦺꦩꦺꦴꦁ ꦒꦫꦺꦴꦁꦔꦺꦴꦁ ꦒꦫꦄꦒꦫꦺꦩꦺꦴꦁ ꦧꦺꦤꦒꦫꦺꦩꦺꦴꦁꦄꦩꦺꦩꦺꦴꦁ *het rijtuig week niet in het allerminst van zijn plaats, uithoofde van hun onwillig zijn* of *hun onwilligheid;* Seondasche Modellen van verschillende brieven door Holle, bl. 24, r. 1 en 38, 4 r. ꦒꦫꦺꦴꦤꦤꦶꦁꦄꦫꦄꦱꦺꦴꦁꦤꦤꦺꦤꦺꦴꦁ *het dienen, het den lande dienen.* 1)

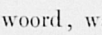
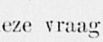
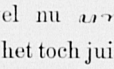
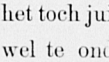
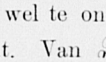
§ 308. Soms wordt het naamwoord, gevormd met behulp van ꦒꦫꦺꦩꦺꦴꦁ voorzien van het voorvoegsel ꦱ (§ 173), dat alsdan den zin heeft van *heel* of *al*. Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 4, 10 r. ꦒꦫꦺꦴꦤꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦺꦱꦺꦴꦁꦤ ꦒꦫꦺꦩꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦫꦺꦩꦤꦺꦩꦺꦤꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦁꦱꦺꦴꦁ *wat den raden patih betreft, heel het dienen was met een wrevelig gemoed*, d. i. *deze deed zijn dienst met een wrevelig gemoed.* Desgelijks: ꦮꦒꦫꦺꦩꦺꦴꦁꦧꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦁꦱꦺꦴꦁ ꦤꦤꦺꦤꦒꦤꦺꦤꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦁꦤꦺꦴꦁꦱꦺꦴꦁ *heel het verblijven* d. i. *gedurende het verblijf te Soemĕdang, moet ge trachten u op de hoogte te stellen van de manieren en ook van de bewoordingen en uitdrukkingen der Soemĕdangers.*

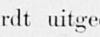
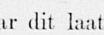
§ 309. Het tweede van de hulpwoorden, genoemd in het opschrift van dit hoofdstuk, namelijk ꦧꦺꦤ wordt zeer veelvuldig gebruikt. En wel tot vorming van een zoogenaamd verleden deelwoord. Het beteekent *verkregen* of *gekregen.* Hoewel deze beteekenis veelal past in de met het hulpwoord zamengestelde uitdrukking, zoo gebruikt men toch ꦧꦺꦤ evenzoo als zulks geschiedt met ꦒꦫꦺꦩꦺꦴꦁ zonder aan die eigenlijke beteekenis te denken. Ten bewijze daarvan, kan ook nog strekken, dat, hoewel voor ꦧꦺꦤ een algemeen gebruikelijk Basawoord is, namelijk ꦤꦤꦺꦤ het *als hulpwoord* S.B. is. Voor den Soendanees zijn er dus eigenlijk, gelijk twee woorden ꦒꦫꦺꦩꦺꦴꦁ ook twee woorden ꦧꦺꦤ. Een paar voorbeelden zullen wederom voldoende zijn, om de wijze van gebruiken van ꦧꦺꦤ als hulpwoord aan te toonen. Het wordt gevoegd vóór het werkwoord. Bv. Gesch. van

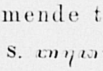
1) Verg. Jav. Gr. bl. 215, 16 r. v. o. en volgg., zoomede 2e U. § 218 en volgg.

Abd. en Abd. bl. 19, 2 r. v. o. *en ook waren daar aanwezig drie personen, die een ontbloot zwaard in de hand hielden.* beteekent: een zwaard *trekken* of *ontblooten*, letterlijk: *gekregen* of *verkregen het ontblooten*, d. i. *bloot* of *getrokken*. Evenzoo *letterlijk gekregen* of *verkregen door stelen*, d. i. *gestolen*, bv. Sp. d. J. bl. 111, 6 r. *deze visch is door je gestolen uit den vijver van den Kjai Dèmang.* Andere voorbeelden vindt men Gesch. van Abd. en Abd. bl. 23, r. 1, 37, r. 4, 101, 6 r. v. o. en 119, 3 r.; voorts Sp. d. J. bl. 81, 6 r. v. o., 112, 7 r. en 122, r. 10.

Redewoorden tot uitdrukking van het Perfectum en van den verledenen en toekomenden tijd.

§ 310. Het woord, waarmeê men het Perfectum uitdrukt, is of *al, reeds.* Als Basa bezigt men wel bv. in antwoord op deze vraag van een meerdere: *hebt ge reeds gegeten?* Hoewel nu wel zoo gebruikt wordt, als B. voor schijnt het toch juister het te beschouwen als het Basa woord voor het, van wel te onderscheiden, dat *klaar, afgedaan, voltooid* beteekent. Van *volbragt, voltooid, klaar, gereed.* is ook het B.

Een verleden tijd wordt beteekend door *vroeger, voorheen* zoomede door *eertijds*, ook met en die alle drie voor *zoo even, daar straks* worden gebruikt. Een bepaalde verledene tijd wordt uitgedrukt bv. met *gisteren* en *eergisteren*, maar dit laatste, wordt ook in meer onbepaalden zin gebruikt, namelijk voor: *een dag of wat*, bv. drie of vier dagen, *geleden.*

Een toekomende tijd wordt uitgedrukt met of of wel S. B. *zullen*, ook kan iets in het Futurum of als te zullen geschieden uitgedrukt worden met behulp van het voorvoegsel en het aanhechtsel (§ 167). Het genoemde of ook wel of wordt mede gebezigd, gelijk in het Javaansch (Jav. Gr. 2e u. § 220) om iets toekomstigs als een voornemen te beteekenen. Het is dan te vertalen met *van plan* of *van zins zijn, willen.* Hoewel in dezen zin en in de beleefde taal mogen gebezigd worden, zoo voegt men er dan toch veelal het Basawoord of achter of wel vervangt het door

Het redewoord ꦮꦮ

§ 311. Niet slechts dat het Soendasch dit redewoord, waarvan het B. ꦮꦮ gemeen heeft met het Javaansch, ook het gebruik er van is in beide talen in hoofdzaak hetzelfde. Het wordt gevoegd vóor een gezegde of attribuut, en drukt dan uit, dat hetgeen met dat gezegde of wel attribuut wordt beteekend, gezegd wordt van twee of meer personen, die òf genoemd zijn of wel, die men voor den geest heeft. Naar gelang van zaken, kan men het redewoord vertalen met *beide*, *alle*, *wij* (*we*) of *zij* (*ze*). Niet zelden ook kan men het in het Hollandsch voldoende uitdrukken, door den grammatischen vorm van het meervoud te bezigen. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 129, l. r. ꦮꦮꦏꦭꦶꦤꦤꦶꦪꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ꦱꦸꦮꦸꦮꦸꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ *vader en kind weenden beide;* id. bl. 132, 7 r. v. o. ꦮꦮꦱꦸꦤꦤ꧀ꦤꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ꦏꦸꦱꦶꦏꦤ꧀ꦤꦤ꧀ *allen waren in hun schik, met hem, die spijkers kon maken;* id. 141, 8 r. v. o. ꦏꦸꦪꦤꦤ꧀ꦤꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ꦱꦸꦮꦸꦮꦸꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ꦮꦮꦤꦤ꧀ꦤꦤ꧀ *de menschen* enz. *waren zeer verbaasd;* id. bl. 137, 9 r. ꦮꦶꦱꦸꦮꦸꦮꦸꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ *nadat beide* (of *ze*) *gegeten hadden;* Gesch. van Abd. en Abd. bl. 141, 6 r. v. o. ꦒꦤ꧀ꦒꦶꦱꦸꦮꦸꦮꦸꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ꦮꦮꦤꦤ꧀ꦤꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ꦮꦮꦤꦤ꧀ꦤꦤ꧀ *toen ze verzadigd waren, maakten ze hun excuses;* id. 151, 6 r. v. o. ꦤꦤ꧀ꦤꦸꦮꦸꦮꦸꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ꦮꦮꦤꦤ꧀ꦤꦤ꧀ *daarop begaven zij zich buiten de stad;* Sp. d. J. bl. 110, r. 1, ꦒꦤ꧀ꦤꦶꦮꦮꦒꦮꦮꦶꦤ꧀ꦤꦶꦪꦤ꧀ *die daar op dat pas tegenwoordig waren.* Hoewel het redewoord soms kan worden vertaald zooals in het eerste, tweede, zoomede vierde t. m. zesde der gegeven voorbeelden, zoo mag toch niet uit het oog worden verloren, dat het eigenlijk niet *beide* of *alle* of *wij* (*zij*) beteekent. Duidelijk blijkt zulks o. a. uit Sp. d. J. bl. 136, 5 r. ꦤꦤꦤ꧀ꦮꦮꦤꦤ꧀ꦤꦤ꧀ꦤꦤ꧀ꦮꦮꦤꦤ꧀ꦤꦤ꧀ꦮꦮꦤꦤ꧀ꦱꦸꦮꦸꦮꦸꦤ꧀ *beide knapen vielen in den modder. Beide* wordt hier uitgedrukt door ꦤꦤꦤ꧀ niet door het redewoord, dit laatste heeft geen andere functie, dan dat het aan het gezegde een collectieven zin geeft. Laat men ꦤꦤꦤ꧀ weg, dan staat er: *de knapen vielen in den modder.* Dat men, ook na die weglating, toch wel vertalen mag met: *beide knapen* enz., zulks vindt slechts zijn grond hierin, dat men *twee* knapen voor den geest heeft. Een dergelijke plaats met ꦮꦤꦤꦶ *alle* vindt men bl. 110, r. 1.

§ 312. Onvermeld mag ook niet blijven dat, hetgeen Roorda in zijn Jav. grammatica als opmerkelijk vermeldt van het redewoord ꦮꦮ namelijk, dat het ook vóór een passief gezegde zóo gebruikt wordt, dat daarmeê een gezamenlijk doen, niet van het object, dat het onderwerp van den zin is, maar van een meervoudig subject (de daders) bedoeld wordt, ook geldt voor het Soendasche redewoord. Een voorbeeld vindt men Sp. d. J. bl. 137, 8. v. o. *het plukken der peulvruchten en het rooijen der hoewi's*

was met veel verkrijgen, d. i. *ze plukten veel peulvruchten en rooiden veel hoewi's*, ꦲꦤꦶꦫꦺꦴꦤꦶꦏꦤ꧀ꦢꦺꦢꦺꦴꦤ꧀ꦲꦤ꧀ *ze werden door hen gedaan in een mand* of *ze* (de moeder en de dochter) *deden ze* (de vruchten) *in een mand.*

§ 313. Aan hetgeen hier betreffende het redewoord ꦲꦤ꧀ is gezegd, voegen we eindelijk nog toe, dat het werkwoord, waar het wordt *voorgevoegd*, ook wel eens den meervoudsvorm krijgt (§ 111). Dat zulks niet noodzakelijk is, zal na al het aangevoerde niet noodig zijn te betoogen.

Plaatsen, behalve de reeds genoemde, waar men het redewoord vindt gebezigd, zijn: Sp. d. J. bl. 20, 7 r. v. o., 110, 2 r., 114, 9 r. v. o., 125, 4 r. v. o., 126, 7 r., 130, r. 1 en 5, 134, r. 2, 136, r. 3; Gesch. van Abd. en Abd. bl. 13, 3 r. v. o., 109, 6 en 8 r., 174, r. 4, 6 en 8. Enz. 1)

Verschillende tot dusver onbesproken redewoorden.

§ 314. Wat de redewoorden betreft, die tot de hieronder genoemde afdeelingen behooren of zijn te brengen, zoo erkent de schrijver dat hij ze niet alle heeft vermeld. Die bv. welke hij opgeeft als te worden gebezigd voor de ontkennende wijze van spreken, zouden met eenige zijn te vermeerderen. Hier worden slechts genoemd:

a. Voor de bevestigende wijze van spreken:

ꦒꦺꦴꦃ S. ꦒꦺꦴꦃꦭꦺꦴꦃ P. ꦲꦭꦺꦴꦃ B. *zoo*, *alzoo*, *het is zooals je* (*U*) *zegt*, *zooals U beveelt*. Gelijk in het Javaansch ꦲꦤ꧀ is het Soendasche ꦒꦺꦴꦃ een redewoord tot uitdrukking van overeenstemming met het voorgaande, dit kan dan een vraag zijn, een roep of toeroep, een bloote uitdrukking der gedachten, ook een bevel. In plaats van ꦒꦺꦴꦃ maar het is platter, bezigt men ook ꦲꦤꦺꦒꦺꦴꦃ En in antwoord op een bevel, in den zin van *zooals U beveelt*, ook ꦲꦭꦃ Als redewoord voor de bevestigende wijze van spreken, namelijk in den zin van ons *uitgemaakt* of *ongetwijfeld*, waar wij dat, bevestigend antwoordende, bezigen, kan ook nog optreden het woordje ꦲꦩꦶꦃ dat eigenlijk *zeker* beteekent.

b. voor de ontkennende wijze van spreken:

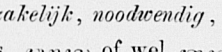
ꦲꦤ꧀ꦏꦺꦃ ꦲꦤ꧀ꦏꦺꦃ of ꦲꦤꦃ het laatste bij voorkeur niet tot meerderen: *neen*. Ook ꦲꦤꦺꦤꦺꦴꦭ *andere*, *anders*, wordt, en zelfs zeer veelvuldig, waar men

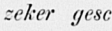
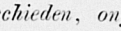
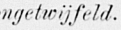
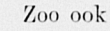
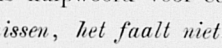
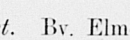
---

1) Om voor de hand liggende redenen haal ik hier een groot aantal plaatsen aan.

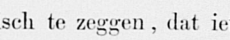
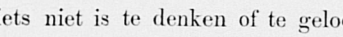
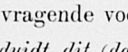
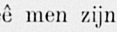
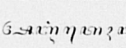
ontkennenderwijze spreekt, gebezigd, het is dan zva. *niet* of *zóo is het niet*, ook wel *het is* (*zijn*) *niet*. Opmerkelijk is het gebruik van ꠀꠇꠟꠊ aan het hoofd van een gezegde, waarmeê men iemand iets zegt te doen, m.a.w. van een gezegde, dat een Jussief (§ 226) is. Aldus gebezigd, schijnt men ꠀꠇꠟꠊ te moeten beschouwen als een los voorop geplaatst zindeel, met den zin van: *zóo niet* of *niet alzoo*. Bv. ꠀꠇꠟꠊ ꠇꠞꠁꠞꠁꠞꠁ

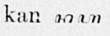
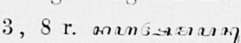
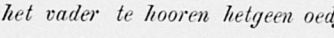
e. voor de apodictische (ontwijfelbaar zekere) wijze van spreken:

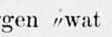
 noodzakelijk, noodwendig, onvermijdelijk; ook en S. of wel B. *het zal niet missen, het faalt niet, het zal zeker geschieden, ongetwijfeld.* Zoo ook het woordje waarmeê we als hulpwoord voor een Jussief reeds kennis maakten (§ 226 b): *het kan niet missen, het faalt niet.* Bv. Elmoe njawah, pada 61, *want in de maand Januarij kan het niet missen te regenen.*

Om apodictisch te zeggen, dat iets niet kan of niet kan zijn, heeft men ook wel   of *geen kwestie er van* dat; *wat een vraag! geen denken er aan*, dat. En om op die wijze te zeggen, dat iets niet is te denken of te gelooven: en *ondenkbaar, niet te gelooven, onmogelijk, absurd.*

f. voor de vragende wijze van spreken:

behalve de vragende voornaamwoorden (§ 280) heeft men: *wat is 't, wat moet* of *beduidt dit (dat), waarom toch, hoe* of *wat*, ook als uitroep in een vraag, waarmeê men zijn verbazing of verwondering of wel versteld zijn te kennen geeft, bv. Gesch. van Soepĕna bl. 35, 4 r. v. o. *hoe! is dat wezenlijk ĕngkang Soepĕna of droom ik.* Ook kan zooveel als ons *hoe* of *wat* zijn in bv. "wat ben ik blij" of wel "hoe gelukkig ben ik". Een voorbeeld vindt men Gesch. van Soepĕna bl. 33, 8 r. *hoe hoogst welgevallig is het vader te hooren hetgeen oedjang zegt.* Zeer menigvuldig wordt en dan doorgaans afgekort tot ook nog gebezigd, maar wij zouden zeggen "wat heb ik je gezegd?" Bv. *wat heb ik je gezegd?* (daar) *komt hij reeds aan.* Ook voor ons *kijk!* bij het vinden of aantreffen van iets dat werd gezocht. Bv. *kijk! daar is 't* of *kijk, daar vind ik het.* In het laatste geval is het een interjectie en wel een willekeurige uitroep (§ 316).

Niet onbelangrijk is ook *och wat, och kom, hé! ah zoo; wat!* Het wordt in een vraag of half vragenderwijze gebruikt om verbazing of wel twijfel, ook wel beide uit te drukken. Bv. Kitab Dongeng n. a. bl. 20, 6 r. v. o. *och wat, is U een bode van Batara Wisèsa!* Gesch. van Soepĕna bl. 13, 6 r. *wat beduidt dat om hem hier heen te brengen, och kom, is het wezenlijk een mensch en geen watergeest?*

 wordt gebezigd om, in een vraag of wel uitroep in den vorm van een vraag, zijn verwondering of bevreemding, door een persoon of

omstandigheid gewekt, uit te drukken. Soms kan men het teruggeven met *hoe!* of *wat!* ook wel eens met *wel*, *wel!* In de Gesch. van Soepĕna wordt het zeer veelvuldig gebruikt, o. a. bl. 10, r. 15 v. o., 23, r. 11, 35, r. 2, 37, 14 r. v. o., 52, r. 4, 55, r. 15, 60, r. 1, 72, r. 3 v. o., 73, r. 2, 74, r. 3, v. o. en 77, r. 14, v. o.

ꦲꦩꦺ en ꦲꦪꦸꦲꦪꦸ worden ook wel eens te zamen gebruikt en dan niet alleen, zooals bv. Gesch. van Sĕtja Nala pada 30, achter elkaâr gevoegd, maar ook wel door een ander woord van elkaâr gescheiden. Zoo bv. in dit zeggen tot een bediende, als iemand iets laat vragen, wat men dien bediende gelast had hem te brengen: ꦲꦩꦺꦲꦪꦸꦲꦪꦸꦏꦺꦴꦩꦥꦸꦠꦸꦤꦶꦱꦺꦴꦤꦶꦲꦪꦸꦲꦪꦸ *wat! hoe zit dat; hoe! is het nog niet door je bezorgd?* waarvoor wij eenvoudig zeggen: *wat!* of *hoe zit dat?* of wel *hoe! is het nog niet door je bezorgd?*

ꦲꦩꦶ ook wel ꦲꦩꦶꦺ is hoogst vermoedelijk een zamentrekking van ꦲꦩ zva. ꦏꦤꦴꦒ *kijk*, zoomede het pers. voorn. v. d. 2e pers. ꦲꦶꦪ *jij*, zoodat het eigenlijk beteekent *kijk*, *jij* of *kijk eens aan*, *jij*. Het is een redewoord, om hem, die iets vraagt, waaromtrent hij weet of weten kan, dat de gevraagde het niet kan inwilligen of niet kan doen, — in een wedervraag, aan die onmogelijkheid te herinneren, ook wel om niet, door een regtstreeks weigerend antwoord, van zijn ongezindheid om aan het gedaan verzoek te voldoen, te doen blijken. Wij kunnen het vertalen met *hoe kom je er bij! Wel nou*, *komaan*, of dergelijke. Bv. ꦲꦩꦶꦤꦸꦤꦺꦴꦤꦶꦫꦶꦗꦤꦺꦴꦤꦶꦲꦤꦴ ꦲꦪꦸꦲꦪꦸ *wat is dat, dat ge niet te paard rijdt.* Antw. ꦲꦩꦶꦲꦶꦠꦺꦴꦩꦏꦸꦲꦪꦸ *wel nou, komaan, bezit ik dan een paard?* Men moet het ook wel eens vertalen door *Als* (maar je weet wel beter) met den nadruk ook soms met *als of*. Bv. ꦗꦤꦺꦴꦏꦤꦴꦲꦪꦸꦲꦪꦸ *laten we te paard gaan rijden.* Antw. ꦲꦩꦶꦲꦶꦠꦺꦴꦩ *als we ze hadden;* ꦲꦩꦔꦱꦤꦺꦴꦏꦶꦔꦸꦂ *waar is het geld, akang.* Antw. ꦲꦩꦶꦲꦶꦠꦺꦴꦩ ꦏꦶꦔꦤꦺꦴꦩ *als of het mij reeds gegeven was* of *als of ik het reeds gekregen had.*

§ 315. Een paar redewoorden, die ook nog opmerking verdienen, zijn: ꦲꦤꦺꦴꦤꦴꦲꦪꦸ *'t is niet te verwonderen, 't laat zich hooren; dat zal wel waar wezen.* Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 29, 5 r. ꦲꦤꦺꦴꦤꦴꦲꦪꦸꦱꦏꦶꦥꦸꦫꦶꦥꦸꦫꦶꦩꦂ ꦲꦤꦺꦴꦤꦴꦲꦪꦸ *'t is niet te verwonderen; dat de vorst ons een geducht standje maakte;* ꦲꦱꦶꦔꦶꦤꦶ *nu is 't mij duidelijk; nu begrijp ik;* ook *teregt* of *wel teregt.* Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 57, 12 r. v. o. ꦲꦔꦺꦴꦱꦺꦴꦔꦺꦴꦱꦏꦶꦲꦱꦶꦔꦶꦤꦶꦩꦶꦔꦶꦤꦶꦲꦩꦺꦴꦱꦺꦴꦔꦺꦴꦩꦏꦸꦩꦸꦤꦸꦩꦤꦴꦏ *hoe, och wat, nu is het mij duidelijk hoe Oome zoo met bovennatuurlijke kracht begaafd is.*

ꦲꦤꦸꦤꦤꦺꦴꦩ van ꦲꦤꦸ en dit voor ꦲꦤꦺꦴ zoomede ꦤꦺꦴꦩ kan vertaald worden met: *het moge zijn dat niet; het is niet juist noodig.* Bv. ꦲꦤꦸꦤꦤꦺꦴꦩꦲꦶꦪꦤꦤꦺꦴꦏꦤꦴꦱꦺꦴꦤꦶꦲꦤꦸꦤꦤꦺꦴꦩꦲꦪꦸꦲꦪꦸ *het is niet juist noodig knap te zijn, op dat je*

afweet van de schrijfkunst. Als Basa woord bezigt men wel het Jav. 1)

 (van en dit voor zoomede *vermogen, hoeveelheid, maat*): *alleenlijk, hoogstens.* Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 5, 15 r. *alleenlijk een halfbroeder.*

 ook wel is zamengesteld uit het Jav. *niet* en *gelijk*, maar de beteekenis, die het volgens den Soendanees heeft, is een andere dan die van het Javaansche Men verklaart het namelijk met ook wel eens met waarin dient tot versterking, en ook soms met Te vertalen is met: *hoe moet* of *hoe zal .... dan wel zijn; hoezeer moet (moest) dat het geval zijn bij, met, toen, als* enz. Zeer dikwijls is de zin ook *wat dan wel.....* Betreffende moeten wij evenwel opmerken, dat het niet slechts ook wel eens den zin heeft van *alleenlijk* zoomede van *evenwel*, maar dat het ook wel zoo gebruikt wordt, dat de beteekenis van het Jav. *het is niet dat het lijken zou*, voor *het is al te erg! neen, dat is te erg!* allezins past. Bv. Gesch. van Samaoen: *wat meer is, de menschen waren reeds alle uitgeput door in het geheel niet te eten en te drinken,* enz. Hier kunnen wij met den Soendanees lezen: *hoe zeer moest dat het geval zijn met de kleine kinderen, ze schreeuwden het uit* enz. Maar ook met de Jav. beteekenis: *neen, het was al te erg voor* of *met de kleine kinderen, ze schreeuwden het uit.*

 dan pas, eerst dan; nu of *dan*, ook *nu* (terwijl het niet te pas komt). Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 57, 6 r. *jij durft de lui eerst dan aan als ze gebonden zijn.* Zoo ook: *nu* (of *dan*) *durf je, nu* (of *als*) *ie in huis bent;* *nu* d. w. z. terwijl het niet te pas komt of ongelegen komt) *regent het, juist op het tijdstip van het snijden der parè.*

 of *er maar goed aan toe zijn* bij vergelijking met een ander. Bv. *jij bent er maar goed aan toe* (bij vergelijking met mij), *je bezit een lieftallige vrouw;* *jij bent er maar goed aan toe* (bij vergelijking of in tegenoverstelling met mij), *dat je begiftigd bent* (of *je bent begiftigd*). Ook als willekeurige uitroep (§ 317) wordt gebruikt en wel i. d. z. van ons: *'t mogt wat!* ook voor ons:

1) Jav. of N. K. *mogelijk, het is mogelijk,* doch zóo dat het toch niet zeker, en alleen maar *bij geluk mogelijk* is; ook *weinig kans, er is weinig kans* enz. (Kw. zva *mogelijk, misschien.*)

dat gaat mijn verstand te boven! Bv. ᨀᨑᨚᨔᨑᨚᨔᨑᨚᨔ

zijn, die, zonder verandering van vorm, als werkwoord kunnen optreden. Zoo fungeert bv. ᨕᨗᨊ᩵ dat een klanknabootsing is van het geluid bij het afgeschoten worden van een kanon, als werkwoord in ᨕᨗᨊᨗᨊᨕᨗᨊᨗᨊ᩵ᨕᨗᨊ᩵ *weldra donderden de kanonnen.*

§ 319. Opmerkelijk is ook het bezigen van een klanknabootsing zooals bv. Gesch. van Soepĕna bl. 59. 9 r. v. o. ᨕᨗᨊᨗᨊᨕᨗᨊᨗᨊᨕᨗᨊᨗᨊ

niet meer hoort, zoomede voor ꦲꦩꦶꦂꦔꦭꦤ꧀ *als razend zijn*, zoodat men niets meer ziet of hoort. Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 54, 18 r. v. o. ꦥꦿꦧꦸꦩꦱꦸꦥꦂꦧꦭꦶꦪꦁꦩꦸꦤ꧀ ꦗꦼꦁꦲꦩꦶꦂꦔꦭꦤ꧀ *de kroonprins, de woorden van Toerbali hoorende, kreeg suizingen in de ooren;* id. bl. 49, r. 1. ꦠꦸꦂꦧꦭꦠꦸꦂꦧꦭꦶꦗꦁꦲꦩꦶꦂꦔꦭꦤ꧀ *Toerbala en Toerbali werden als razend.*

In deze uitdrukkingen is ꦗꦼꦁ klaarblijkelijk een nabootsing van het geluid, dat men meent te hooren, als men hevige suizingen in de ooren heeft.

§ 321. De interjectie is ook wel eens een afkorting van het werkwoord, ook wel eens een woordje, dat slechts den klank heeft van het werkwoord, soms ook een woordje, waarvan de betrekking, die het heeft op het volgend werkwoord, voor ons niet zoo gemakkelijk te voelen is. Zoo lezen wij bv. Gesch. van Soepĕna bl. 64, 18 r. v. o. ꦩꦒꦺꦴꦥꦸꦤꦒꦏꦼꦱꦸꦩꦸꦤ꧀ ꦏꦺꦴꦫꦤꦤ꧀ *gezwind gingen ze met hun vieren de boetas te lijf.* Het in dit geval als *redewoord* voor ꦲꦩꦸꦤ꧀ (*voorwaarts gaan*) of ꦲꦩꦸꦤ꧀ꦝꦶꦤ꧀ gebruikte ꦏꦺꦴ is eigenlijk een afkorting van ꦏꦺꦴꦝꦺꦴ waarvan ꦒꦼꦝꦺꦴ iets *schuiven, voortschuiven, voortduwen.* In het zooeven bijgebragte voorbeeld van ꦏꦺꦴ is het redewoord niet in het Hollandsch terug te geven. Dit laatste is dikwijls het geval. Zoo is, om nog een voorbeeld te noemen, ꦗꦸꦩ꧀ dat het redewoord is voor ꦏꦺꦴꦫꦗꦸꦩ꧀ en ꦲꦩꦸꦂꦗꦸꦩ꧀ beide beteekenend *zijn bewustzijn verliezen, bezwijmen*, zoomede voor ꦗꦼꦭꦸꦩ꧀ *verdwijnen, verloren gaan*, ook voor ꦏꦶꦗꦸꦩ꧀ *zich stilletjes uit de voeten maken*, — onvertaalbaar, door gemis in het Hollandsch van een overeenkomstige uitdrukking.

Op bl. 23, 10 r. Gesch. van Abd. en Abd. is de zinsnede ꦲꦤꦶꦁꦏꦶꦫꦶ ꦏꦺꦴꦫꦗꦸꦩ꧀ dan ook niet anders te vertalen dan met: *ik verloor het bewustzijn* of *en verloor ik het bewustzijn.* Desgelijks kan bij de vertaling van het ꦗꦸꦩ꧀ ꦗꦸꦩ꧀, dat men vindt 6 r. v. b. op dezelfde bladzijde, het *redewoord* ꦗꦸꦩ꧀ in het Hollandsch niet uitgedrukt worden. Dat redewoord is klaarblijkelijk wederom een klanknabootsing, en wel van het waterscheppen, dat een vaartuig, als het sterk overhaalt, kan doen. Het gevolg nemende voor de oorzaak, hetgeen hier zeer verklaarbaar is, omdat, aan het waterscheppen van een vaartuig, als van zelf het te gronde gaan er van, in de gedachte wordt verbonden, ging men ꦗꦸꦩ꧀ bezigen als redewoord voor ꦲꦩꦸꦗꦸꦩ꧀ *zinken.*

§ 322. Maar niet altijd worden de hier bedoelde redewoorden zóo, met een werkwoord, gebezigd. Integendeel, dikwijls treden zij zelf als het werkwoord op. Als men echter het gelijktijdig bezigen van redewoord en werkwoord, zooals boven werd gezegd verklaart, namelijk, dat de Soendanees met het eerste tracht af te beelden of te schilderen, hetgeen hij voor den geest heeft en vervolgens met het werkwoord zegt of noemt, dan ligt in het soms achterwege blijven van dat laatste, waarvan de functie dan

als van zelf op het redewoord overgaat, niets, dat kan bevreemden. Wánnéér zulks nu kan of mag geschieden, dat is bezwaarlijk onder regels te brengen. Men handelt ten dezen vrij willekeurig, spraakgebruik en de noodige duidelijkheid beheerschen de zaak.

Een enkel voorbeeld van het optreden van het redewoord als werkwoord zal voldoende zijn. Wij kiezen daartoe [illegible]. Hiermeê wordt afgebeeld *het iets van zich doen, werpen, wegwerpen* of *uit de hand werpen*, van daar ook *achter laten, aan zich zelf overlaten; in den steek laten.* Het is het redewoord voor [illegible] ook voor [illegible]. Bv. Gesch. van Samaoen: [illegible] *daarop liet Moertad zijn paard in den steek.*

Maar Gesch. van Soepĕna bl. 48, r. 2 vinden we [illegible] *sommige wierpen de wapens weg.* Hier heeft het redewoord [illegible] in verband met hetgeen er door wordt afgebeeld, de beteekenis van [illegible] *wegwerpen*, m. a. w. treedt het als werkwoord op. Op dergelijke wijze kunnen de redewoorden [illegible] en zooveel meer als werkwoorden optreden. Het zal echter niet noodig zijn ze hier nog eens te bespreken, na hetgeen er in het woordenboek reeds van werd gezegd.

Ten slotte brengen wij nog slechts in herinnering (§ 221) dat de hier kortelijks besproken *interjecties* ook nog zeer veelvuldig bevelenderwijze sprekende worden gebezigd. Soms met, ook dikwijls, zonder het hulpwoord [illegible] (§224). Bv. [illegible] *weg! ga heen! ga weg! weg!* Zoo ook [illegible] dat een redewoord is voor *nemen, aannemen, in ontvangst nemen*, mede voor *ontnemen* of *met geweld nemen.* Het is bevelenderwijze gebezigd: zva. *neem aan, zie hier*, bij het iets geven of ter hand stellen aan een mindere of jongere. Bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 103, 9 r. [illegible] *en nu jongens aldus: neemt dit geld, voor ieder honderd rijksdaalders, gaat er op uit naar Egypte.*

De redewoordjes [illegible] of [illegible] *zoomede* [illegible]

§ 323. Wat de woordsoort betreft, kan men ze brengen tot de interjecties. Wat hun *functie* aangaat, het zijn demonstratieve woordjes, ze dienen om met nadruk te wijzen of terug te wijzen op dat, waarbij ze behooren.

Achtereenvolgens zullen wij ze kortelijks bespreken.

§ 324. [illegible] of [illegible] wordt geplaatst vóór het woord of de zinsnede, waarop men met nadruk wil wijzen. Dikwijls is het redewoordje in de vertaling niet anders terug te geven, dan door den klemtoon te leggen

op dat, waarvoor het is gevoegd, en dit laatste op deze wijze te doen *uitkomen*, zooals wij zeggen. Zoo bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 97, l. r. ᨕᨗᨊᨘᨚᨘᨚᨚᨊᨘᨚᨚᨅᨗᨊᨘᨚᨚᨊᨘᨚᨚ *dit is 't dat onheil aanbragt;* id. bl. 95, 9 r. v. o. ᨚᨘᨚᨚᨊᨘᨚᨚᨕᨗᨊᨘᨚᨚᨕᨗᨕᨗᨊᨘᨚᨚᨕᨗᨊᨘᨚᨚ *schrijf, als volgt;* en 3 r. v. o. ᨚᨚᨅᨗᨊᨘᨚᨚᨕᨗᨊᨘᨚᨚᨕᨗᨕᨗᨊᨘᨚᨚᨕᨗᨊᨘᨚᨚ *zie, schrijf alzoo.* Insgelijks ᨚᨚᨚᨘᨚᨚᨕᨗᨕᨗᨊᨘᨚᨚᨊᨘᨚᨚ *hoe is je naam?* Soms kan men het redewoordje vrij goed teruggeven met ons *toch* of *toch wel*, bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 57, 6 r. ᨕᨗᨕᨗᨊᨘᨚᨚᨕᨗᨕᨗᨊᨘᨚᨚᨊᨘᨚᨚᨊᨘᨚᨚᨚ

gesteldheid, op een bepaalde hoedanigheid of wel op een zekere wijze van doen, zijn of spreken van den persoon, die met dat voornaamwoord of die benaming van bloedverwantschap wordt bedoeld. Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 35, 4 r. v. o. ꦲꦤ ꦕꦤꦠꦺꦒꦶꦭꦲꦏꦸꦲꦤꦶꦲꦒꦸꦁꦕꦤꦠꦺꦒꦶꦭꦲꦤꦺ *hoe! is dat* (deze persoon, met deze wijze van doen, zijn of spreken) *wezenlijk èngkang Soepĕna, of droom ik;* Gesch. van Abd. en Abd. bl. 37, 2 r. v. o. ꦒꦤꦠꦺꦲꦏꦺꦴꦁꦒꦶꦩꦤꦺ *vader was niet op zijn gemak;* id. 57, 6 r. ꦲꦭꦤ ꦲꦤꦠꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦺꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤ enz. *je bent toch wel gek dat je niet bedenkt* enz. Zoo ook waar met het voornaamwoord een zaak wordt bedoeld. Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 35, 8 r. v. o. ꦲꦤꦠꦺꦲꦤꦩꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦠꦺ *wat is de prijs, Njai, van dezen ring* (die mij juist past en mooi is). Maar ook nog achter andere woorden dan voornaamwoorden en benamingen van bloedverwantschap wordt ꦠꦤꦠꦺ zoo gevoegd om te duiden op een toestand, gesteldheid, enz. Bv. Sp. d. J. bl. 7, 3 r. v. o. ꦲꦤꦺꦲꦤꦠꦺꦤꦤꦺꦲꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦲꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺ *deze vogel was begeerig te kunnen doen zooals de lammergier;* Gesch. van Soepĕna bl. 36, 5 r. ꦲꦩꦥꦺꦴꦩ ꦲꦤꦠꦺꦲꦤꦩꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦠꦺ *koopman, wat is de prijs van dezen ring?* Sp. d. J. bl. 115, 7 r. v. o. ꦒꦶꦭꦲꦤꦺꦴꦤꦩꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦠꦺ *nu ja, werkelijk mooi is die ster* (die daar zoo flonkert).

§ 326. Ten derden, en zoo misschien nog wel het menigvuldigst, dient het redewoordje, om, gevoegd achter de benaming van een persoon of zaak, een of meer bepaalde, bijzondere van die personen of zaken aan te duiden. Daartoe bezigen wij een aanwijzend voornaamwoord van persoon of zaak of wel het bepalend lidwoord. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 126, 3 r. ꦲꦤꦺꦲꦤꦠꦺꦤꦤꦺꦲꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦲꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦠꦺ *deze diamanten ring dient slechts tot een zigtbaar bewijs;* id. bl. 121, 8 r. v. o. ꦲꦤꦠꦺꦲꦤꦠꦺꦤꦠꦺꦲꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦲꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦠꦺ *door dien bezoeker werd geinformeerd naar den prijs per iket;* Gesch. van Abd. en Abd. bl. 63, 2 r. ꦲꦤꦺꦲꦤꦠꦺꦤꦠꦺꦲꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦲꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦠꦺ *door mij wordt aan Abdoerahim vergiffenis geschonken voor hetgeen hij misdreef door het dooden van dien man;* Sp. d. J. bl. 142, l. r. ꦲꦤꦺꦲꦤꦠꦺꦤꦠꦺꦲꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦲꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦠꦺ *nog een half uur en dan is de òpor ook gaar;* id. bl. 9, 4 r, ꦲꦤꦺꦲꦤꦠꦺꦤꦠꦺꦲꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦲꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦠꦺ *de muskiet was uitermate verheugd;* id. bl. 125, l. r. ꦲꦤꦺꦲꦤꦠꦺꦤꦠꦺꦲꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦲꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦠꦺ *de kòdja vroeg;* Gesch. van Abd. en Abd. bl. 57, 2 r. v. o. ꦲꦤꦺꦲꦤꦠꦺꦤꦠꦺꦲꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦲꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦠꦺ *welke is de op te hangen man?* Sp. d. J. bl. 136, 6 r. ꦲꦤꦺꦲꦤꦠꦺꦤꦠꦺꦲꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦒꦶꦤꦺꦲꦭꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦤꦤꦺꦴꦤꦺꦴꦤꦠꦺ *er was iemand, die voorbijkwam en tot de knapen zeide.*

§ 327. Gelijk het zoo even besproken redewoordje ꦠꦤꦠꦺ wordt ook het redewoordje ꦠꦤꦏ als men het oog heeft op zijn toestand of gesteldheid, wel gevoegd achter het persoonlijk voornaamwoord of wel de benaming van bloedverwantschap, waarmeê men zich noemt. Bv. Kitab Dongeng n. a.

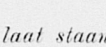
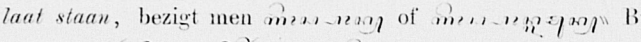
ꦒꦺꦴꦭꦤꦫꦤꦭꦤꦤꦤ *wat mij betreft, ik ben er niet begeerig naar.*

Doorgaans is echter de zin en beteekenis van dit redewoordje deze, dat er meer of minder nadrukkelijk meê gewezen wordt op een bepaald, genoemd of beschreven iets of wel op een bepaalden, genoemden persoon. In de vertaling kan men zulks veelal uitdrukken met behulp van het bepalend lidwoord, ook wel eens met een der aanwijzende voornaamwoorden *die* of *dat*, voorts niet zelden met het woordje *genoemd* of *bewuste*, met *zoo even* of *te voren genoemd*, enz. Waar het redewoordje niet op deze of dergelijke wijze in de vertaling kan beteekend worden, daar moet men zich behelpen met het leggen van den nadruk. Voorbeelden zijn: Sp. d. J. bl. 129, 7 r. ꦤꦫꦂꦲꦶꦭꦲꦤꦫꦂꦲꦤꦫꦂꦲꦤꦫꦂ

sahanglah sekarang nu (in tegenstelling met vroeger, toen was zulks niet het geval) *kreeg hij alledaagsche kost;* id. 106, l. r. *apakah sekarang* *sekali pun sekarang* *misschien zult ge nu dit maal* (in tegenstelling met de vorige keeren, toen deedt ze het niet) *naar mijn bevel luisteren;* id. bl. 137, 6 r. *aku tidak* *ik lust ze niet.* In het laatste voorbeeld duidt het redewoordje op de hoedanigheid of gesteldheid van spreekster van de bewuste groente niet te lusten. Ook wordt *sih* wel gevoegd achter het woord, waarmeê de hoedanigheid of gesteldheid wordt genoemd, bv. Kitab Dongeng n. a. bl. 14, 11 r. *kalau* *als je meent dat hij welgesteld is.* Eindelijk nog deze plaats, waarin *sih* wederom, gelijk in het eerste voorbeeld, voor den nadruk is achtergevoegd: Sp. d. J. bl. 151, 4 r. v. o. *sahaja* *sih* *die kool, zeg ik, is nog niet groot te noemen.*

§ 329. Een zamentrekking van *pada* en *sih* is *pasti* of *tasih* Na hetgeen over genoemde redewoordjes is gezegd, zal het niet noodig zijn nog over zin en beteekenis van *pasti* of *tasih* uit te wijden. Trouwens, gelijk het een zamentrekking is van *pada* en *sih* zoo vereenigt het ook beider beteekenissen in zich. Bv. Gesch. van Soepêna bl. 69, r. 2. *maka* *sahut* *orst Soepêna zeide* (antwoordde) *al weenende: och Njai, de reden dat ik ween, is, omdat ik hier als vreemdeling verkeer;* Gesch. van Samaoen: *sahadan* *wat de bewuste* 15 *geloovigen betreft, ze droegen er geen kennis van, dat Samaoen aan 't vechten was.* Andere plaatsen zijn: Gesch. van Abd. en Abd. bl. 59, r. 1 en 153, l. r. Sp. d. J. bl. 10, 6 r.; id. 87, 7 r. en 102, 3 r.

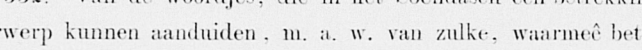
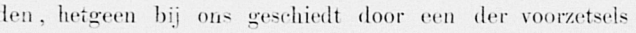
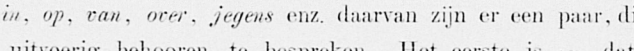
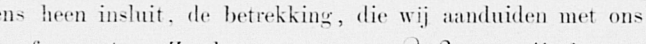
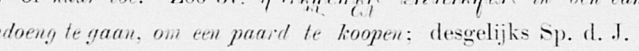
§ 330. Het laatste der in dit hoofdstuk te bespreken redewoordjes, te weten *sama* ook wel *sapa* geeft tot geen belangrijke opmerkingen aanleiding. Gevoegd achter een voornaamwoord, is het zva. *sih* (zie § 328). Zoo bv. Modellen Soend. Brieven door Holle, Br. n° 35 *apakah* *ik desgelijks, vraag,* enz. Te minste, zóo, in den zin van *sih* kan men het daar, omdat ook nog *sji* (§ 324) volgt wel opvatten, de regel is echter, dat *sama* bij wijze van nadrukswoordje, vooropstaat en zoo bezigt men dan ook *samasama* of kortweg *sama* voor *evenzoo, desgelijks.* Bv. Gesch. van Soepêna bl. 18, r. 17 en bl. 26, 2 r. v. o. Voor den nadruk wordt het gevoegd voor *dimana* (dit wel voor *dimana* lett. *hoeveel meer*); *mana dimana* kan gemeenlijk vertaald worden met *laat staan.* Bv. *mana dimana* *laat staan dat hij mij te eten gaf, nog niet eens een sigaartje gaf hij mij.* In denzelfden zin, namelijk in dien van

ons *laat staan*, bezigt men of . Bv. *dit boek zal niet verstaan worden door iemand die knap is, laat staan door een domme.*

§ 331. Ten slotte wordt hier nog opgemerkt, dat het in welk laatste men wel eens vindt voor in het Soendasch gebruikelijk voor: *indien*, *als*, ook: *wat betreft*, *wat aangaat*, *nu*, niets met het zoo even besproken redewoordje te maken heeft.

 is het Jav. dat een zamentrekking met verkorting is van Kr. van een voegwoord, om een nieuwe volzin met een vorigen te verbinden.

Voorzetsels en Voegwoorden.

§ 332. Van de woordjes, die in het Soendasch een betrekking tot eenig voorwerp kunnen aanduiden, m. a. w. van zulke, waarmeê beteekend kan worden, hetgeen bij ons geschiedt door een der voorzetsels *naar*, *aan*, *bij*, *in*, *op*, *van*, *over*, *jegens* enz. daarvan zijn er een paar, die we eenigzins uitvoerig behooren te bespreken. Het eerste is dat *gaan naar* of *gaande naar* beteekent, en, bij een werkwoord, dat een beweging ergens heen insluit, de betrekking, die wij aanduiden met ons voorzetsel *naar* of *naar toe*. Zoo bv. *ik ben van plan naar Bandoeng te gaan, om een paard te koopen*; desgelijks Sp. d. J. bl. bl. 117, 10 r. v. o. *daar straks hoedde hij ganzen, gaande* of *daarbij gaande naar de rivier*; id. bl. 132: 10 r. *kochten de inwoners ze, (daartoe) gaande naar een andere hoofdplaats*, waarvoor wij zeggen: *gingen de inwoners ze koopen op een andere hoofdplaats;* Gesch. van Abd. en Abd. bl. 69, 3 r. *Sèh Abdoerahman maakte insgelijks zijn toebereidselen,* *van zins zijnde terug te keeren naar Bagdad.* Maar niet slechts wordt, zooals in het laatste voorbeeld, de betrekking, die wij met ons voorzetsel *naar* of *naar toe* beteekenen, met aangeduid, tal van andere betrekkingen tot of op een voorwerp kan het aanwijzen. Zoo kan het o. a. nog staan voor onze voorzetsels *in*, *aan* of *met*, bv. Gesch. van Soepĕna bl. 28, r. 12, *nademaal nu mijn dochter Nji Sekar Aroem* *reeds een echtgenoot bezit in* of *reeds gehuwd is aan* (*met*) *Raden Alengkara Woeloeng;* ook voor *op*, bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 53, 6 r. *en daarbij adi, vertrouw op akang*, enz.

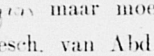
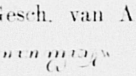
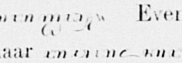
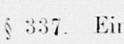
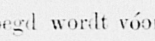
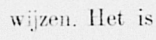
§ 333. Mag in deze voorbeelden geacht worden de bijzondere betrekking aan te duiden, die wij met een voorzetsel beteekenen, en waarmeê wij het dan ook gevoegelijk kunnen vertalen, *altijd* is zulks niet het

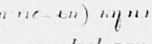
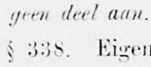
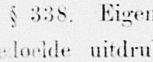
geval. Niet zelden namelijk wordt het ook eenvoudig bij een werkwoord gevoegd, tot verbinding daarvan met een bepaling. Bv. Sp. d. J. bl. 135, 3 r. *in het ochtend uur kwam Semplo voorbij* of *passeerde Semplo het erf van den smid.* Zoo ook tot verbinding met het voorwerp, bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 85, 4 r. *met dat hij vader in het oog kreeg, stond hij op, terwijl hij vader met de hand wenkte om te naderen.* Het spreekt van zelf, dat waar *en* slechts zoo tot *verbinding* dient, dit de mogelijkheid van de *vertaling* met een voorzetsel niet altijd uitsluit. Bv. Sp. d. J. bl. 129, 9 r. *met dat hij kwam aan het huis van den smid.*

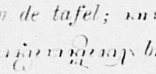
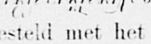
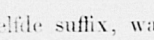
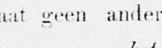
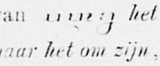
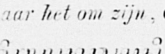
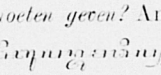
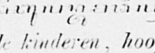
§ 334. Zonderling is het gebruik van *en* achter *als met*, zooals bv. Soend. zamenspraken, bl. 35, r. 1. *want de wijze, waarop zij de zaak opvat en zich gedraagt tegenover mij, is niet zooals tegenover een maroe, zij behandelt mij evenzoo als een meid.* Men beweert, dat in zinwendingen zooals deze, *en* dikwijls achter *als* wordt gevoegd, dat zulks echter geenzins regel is, blijkt o. a. uit Gesch. van Abd. en Abd. bl. 7, r. 1 *hij behandelde ze evenzoo als slaven.* Hoe het zij, beteekenis zal men aan *en* hier wel niet kunnen toekennen, tenzij die van een, doorhet voorafgaande *als* volkomen overbodig, verbindingswoordje.

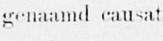
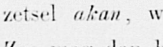
§ 335. Met behulp van het aanhechtsel *an* is van *en* gevormd *enan*. Dit is vooreerst een aanwijzend voorzetsel van plaats, bv. Sp. d. J. bl. 136, 5 r. *beide knapen vielen in den modder;* id. 148, 8 r. v. o. *zijn tong kwam te zijn gekleefd aan het verhemelte* of *zijn tong kleefde aan het verhemelte.* Ten anderen dient het, evenzoo als *en* (zie voorg. §), tot verbinding van het hoofdwoord met de bepaling, bv. Sp. d. J. bl. 114, r. 1 v. b. *Amboe Saridja had zeer veel lust in den arbeid;* id. bl. 140, 1 r. *en daarbij gelieve U voortaan deze spreuk niet te vergeten.* Een derg. voorb. vindt men bl. 115, 5 r. v. o.

§ 336. Na hetgeen in de voorgaande §§ omtrent het gebruik van *en* zoomede van *enan* is gezegd, moet het in het oog springen, dat men wel eens *enan* vindt gebezigd, waar *en* ook goed zou zijn, en omgekeerd. Vermits het spraakgebruik ten dezen zich niet altijd geheel gelijk blijft, is het niet wel doenlijk te formuleeren, wanneer bedoelde verwisseling van *en* met *enan* en omgekeerd kan of geoorloofd is. Wel is aan te geven, wanneer *enan* niet gebezigd mag worden. Dit mag namelijk niet, waar het voorzetsel *gaan naar* of *gaande naar* (§ 332) zal moeten beteekenen,

ook niet, waar het bij een werkwoord, dat een beweging ergens heen insluit, de betrekking zal moeten uitdrukken, die wij beteekenen met ons voorzetsel *naar* of *naar toe*. Zoo mag men niet zeggen maar moet het zijn (zie aangeh. §) enz. Desgelijks niet Gesch. van Abd. en Abd. 69, 4 r. maar Evenmin voor: *breng het naar huis*, maar

§ 337. Eindelijk merken wij betreffende nog op, dat dit ook gevoegd wordt vóór een vooropgeplaatst naamwoord, om daarop met nadruk te wijzen. Het is dan wederom een aanwijzend voorzetsel en te vertalen met ons voorzetsel *aangaande* of wel *betreffende*. Bv. (of) *betreffende* of *wat betreft die zaak, ik heb er geen deel aan.*

§ 338. Eigenaardig behoort hier te huis een bespreking van de in § 75 behandelde uitdrukkingen zooals bv. *leg het* (bv. het boek) *op de tafel;* *breng het* (bv. het paard) *naar den stal;* *breng het naar* of *onder de loods;* en derg. Ze zijn samengesteld met het voorzetsel *naar* en het aanhechtsel hetzelfde suffix, waarmeê het causatief werkwoord wordt gevormd. Dat men hier wel degelijk het voorzetsel en niet anders heeft, blijkt al dadelijk uit de omstandigheid, dat men in plaats van bv. ook zegt Ook de beteekenis die o. a. heeft, laat geen andere opvatting toe. Genoemde uitdrukking, die gevormd is van *het om zijn* of *het uit zijn* (van de maand), beteekent namelijk *naar het om zijn*, d. i. *tegen het einde* (van de maand). Bv. Zamenspr. bl. 11, 4 r. *wanneer zult gij dat feest moeten geven?* Antw. *bij leven en welzijn van mij en de kinderen, hoop ik dat te doen in de maand Djoemadil ahir, tegen het einde.*

§ 339. Maar wat is nu in zulke uitdrukkingen, dikwijls, maar niet altijd, bevelende uitdrukkingen, de functie van het aanhechtsel ? Zooals wij vroeger reeds opmerkten, is dit suffix tot vorming van een zoogenaamd causatief werkwoord, wel hetzelfde woord als het Maleische voorzetsel *akan*, waarmeê een betrekking tot een voorwerp wordt beteekend. Zoo mag dan het aanhechtsel in uitdrukkingen zooals bv. het hier bovengenoemde en derg. geacht worden de betrekking te beteekenen, door den spreker in het leven geroepen of gevormd, tusschen iets en dat, hetgeen beteekend wordt door het woord, waarvan de uitdrukking werd gevormd. Bij bv. drukt dus het aanhechtsel zekere bepaalde, door den spreker door mid-

del van zijn bevel, in het leven geroepen of gevormde betrekking uit, tusschen het boek en de tafel. Desgelijks bij ᮃᮊᮤᮞᮥᮔᮒᮤᮃᮔ᮪ de betrekking tusschen het om zijn of het uit zijn en de maand.

§ 340. Een andere vraag is, of het aanhechtsel niet wel eens gemist kan worden, of het bezigen er van niet wel eens verklaard moet worden, uit de in het Soendasch zeer sterke zucht, om de woorden te verlengen. En het schijnt wel, dat die vraag voor de gevallen waar de uitdrukking niet bevelend is, bevestigend moet worden beantwoord. Zoo lezen wij bijv. Zamenspr. bl. 18, 12 r. v. o. ᮃᮔᮊᮃᮊᮃᮔᮊᮤᮃᮔᮒᮤᮃᮔᮔᮃᮃᮊᮃᮊᮃᮔᮃᮔᮤᮃᮔᮔᮃ hetgeen daar beteekent: *ik ging noordwaarts, zij zuidwaarts op.* Het moet voor ieder duidelijk zijn, dat het aanhechtsel hier tot den zin niets toe doet, en dat het even goed zou zijn, hetgeen trouwens de Soendanees zelf erkent, als er stond ᮃᮔᮊᮃᮊᮃᮔᮊᮤ ᮃᮔᮃᮃᮊᮃᮊᮃᮔᮃᮔᮤ» In sommige gevallen echter is het bezigen van het aanhechtsel een bepaald spraakgebruik, en vindt de Soendanees dat de weglating de uitdrukking ᮃᮔᮃ *stijf*, maakt. Dit geldt bijv. van het hooger genoemde ᮃᮔᮞᮥᮔᮒᮤᮃᮔ᮪»

§ 341. Van zoo'n, met het voorzetsel ᮃᮔ and het aanhechtsel ᮒᮤᮃᮔ᮪ gevormde uitdrukking kan voorts, met behulp van het *praefix* ᮊᮤ (§ 94) een *Passief* worden gemaakt. Zoo bv. van ᮃᮔᮊᮞᮃᮓᮒᮤᮃᮔ᮪ of ᮃᮔᮊᮃᮊᮞᮃᮓᮒᮤᮃᮔ᮪ de Passieve vorm ᮊᮤᮃᮔᮊᮞᮃᮓᮒᮤᮃᮔ᮪ of ᮊᮤᮃᮔᮊᮃᮊᮞᮃᮓᮒᮤᮃᮔ᮪ *op de tafel gelegd, gezet, geplaatst* of derg. *worden* of *zijn.* Van dergelijke *Passieve vormen*, geboren, door een woord, met het voorzetsel ᮃᮔ of ᮃᮔᮃ tot praefix en ᮒᮤᮃᮔ᮪ tot aanhechtsel, te voorzien van het voorvoegsel ᮊᮤ behoort wel onderscheiden te worden een Passieve vorm, zooals bv. ᮊᮤᮃᮔᮊᮥᮀᮊᮥᮒᮤᮃᮔ᮪ Immers deze is niet op de beschreven wijze ontstaan, maar is de Passieve vorm van het causatief werkwoord ᮃᮔᮊᮥᮀᮊᮥᮒᮤᮃᮔ᮪ iets *in de hoogte leggen* of *plaatsen*, dat met behulp van den neusklank en het aanhechtsel ᮒᮤᮃᮔ᮪ gevormd werd van ᮃᮔᮊᮥᮀ *naar boven, omhoog.*

§ 342. Een ander belangrijk voorzetsel is ᮊᮤ Het treedt op als aanwijzend voorzetsel van plaats, waarbij het vertalen is met *te, in, aan, bij* of *op.* Bv. Sp. d. J. bl. 130, 2 r. ᮄᮔᮓᮤᮞᮊᮤᮃᮔᮞᮃᮞᮃᮊᮥᮃᮔᮃᮔᮃᮄᮔᮤᮊᮤᮃᮔᮃᮞᮃ ᮃᮔᮃᮔ *de officier bleef een nacht in het huis* (of *ten huize*) *van zijn vader.* Een dergelijke plaats vindt men op de voorg. bladzijde 6 r. v. o. Het wordt ook gelijk ᮃᮔ (§ 335) met behulp van ᮃᮔ verlengd tot ᮊᮤᮃᮔ bv. Sp. d. J. bl. 132, 8 r. ᮊᮤᮃᮔᮄᮓᮧᮔᮊᮤᮃᮔᮃᮊᮃᮔᮃᮔᮃᮔᮃᮔᮃᮔ *in dat dorp* enz.; id. bl. 138, 8 r. ᮄᮒᮤᮞᮥᮔᮒᮤᮃᮔᮃᮔᮃᮔ᮪ *hij hield halt bij een waroeng;* id. 9 r. ᮊᮤᮃᮔᮃᮔᮒᮤᮃᮔᮃᮔᮞᮃᮔᮃᮔᮃ *en ging zitten in het gras.* Ten tweeden wordt ᮊᮤ insgelijks als aanwijzend voorzetsel, en gemeenlijk in den verlengden vorm, gevoegd voor tijdsbepalingen. Bv. Sp. d. J. 130, 3 r. v. o. ᮊᮤᮃᮔᮃᮔᮄᮞᮥᮃᮔᮃᮔᮃᮔᮃᮔᮃᮔ

ꦲꦤꦶꦫꦔꦲꦤꦶꦫꦔꦢꦶ *op dien dag* enz. Omtrent het gebruik van ꦔꦶ of ꦔꦶꦤ zoo voor een tijdsbepaling, moet worden opgemerkt, dat het spraakgebruik zoowel ꦔꦶ of ꦔꦶꦤ veroorlooft vóor de woorden: ꦫꦲꦔ *dag*, ꦠꦲꦸꦤ *jaar*, ꦮꦏ en ꦢꦸꦩ *tijd, tijdstip*, zoomede ꦲꦱꦸꦤ *maand*. Maar dat het ꦔꦶ eischt vóor het woord ꦢꦶꦝꦺꦴꦤ *nacht, avond*, terwijl het ꦔꦶꦤ prefereert vóor het woord ꦱꦩꦶꦥ *tijd* van of voor iets. Voor een bepaling van hoeveelheid of maat, bij wijze van ons p e r, gezigt men insgelijks ꦔꦶꦤ bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 33, 9 r. v. o. ꦔꦶꦤꦄꦩꦶꦫꦲꦱ ꦱꦫꦄꦱꦺꦴꦏꦤ *vier rijksdaalders per vaatje*.

§ 343. Met ꦔꦶ kunnen voorts nog tal van bijzondere betrekkingen, die wij met verschillende voorzetsels beteekenen, worden aangeduid. Zoo, om ons tot een voorbeeld te bepalen: Sp. d. J. bl. 131, 6 r. v. o. ꦄꦱꦤꦶꦔ ꦄꦤꦫꦔ *hij was ijverig in zijn werk*, waarin de bijzondere betrekking, die wij in deze zinsnede met het voorzetsel *in* beteekenen, in het Soendasch door middel van ꦔꦶ wordt aangeduid. Ook bloot tot verbinding wordt ꦔꦶ gebezigd. Bv. Sp. d. J. bl. 135, 2 r. ꦄꦩꦱꦏꦶꦄꦪꦤꦶꦔꦤꦶꦪꦺꦴꦩꦺꦴꦤ *al wist hij ook den eigenaar*.

En wat ꦔꦶꦤ betreft, behoort nog te worden vermeld, dat dit ook gebruikt wordt zooals ꦲꦤꦔ (§ 337). Het is dan insgelijks te vertalen met *aangaande* of *betreffende*.

§ 344. Waar wij in het Hollandsch de voorzetsels *door*, *wegens*, of zooals in "vreezen voor iemand", het voorzetsel *voor*, in "vervuld zijn met blijdschap", het voorzetsel *met*, in "gebrek hebben aan of verlegen zijn om iemand of iets", de voorzetsels *aan* of *om*, bezigen, daar gebruikt men in het Soendasch het woordje ꦤꦶ" Zoo bv. ꦄꦏꦸꦄꦪꦸꦤꦶꦱꦤꦶꦄꦪꦸꦤꦶꦤꦶ *ik heb juist groot groot gebrek aan* of *ben juist zeer verlegen om een koetsier*.

Alsdan in beteekenis overeenkomende met ons *door* of *wegens*, is ꦤꦶ het voorzetse , waarmeê iemand of iets als te weeg brengende of bewerkende oorzaak wordt aangeduid. In de *Passieve* of *Objectieve wijze van spreken* dient het tot verbinding van het Passief met het Subject, en wordt er dan meê beteekend, hetgeen wij in zoo'n geval doen met het voorzetsel *door* of *van*. Voorts wordt ꦤꦶ nog in eenige bijzondere uitdrukkingen en spraakwendingen gebezigd, waarvoor wij ons veroorloven naar het woordenboek te verwijzen, en dient het mede nog tot zamenstelling van sommige voornaamwoorden (§ 252), terwijl het eindelijk ook nog dikwijls wordt gevoegd achter ꦲꦤꦔ of ꦱꦩꦶꦥ *buitengemeen, zeer, in hooge mate, bij uitstek, te eenenmale*. Maar vindt men de genoemde twee woordjes, meer bepaald in dichtmaat, dikwijls zonder ꦤꦶ er achter, ook ꦤꦶ wordt wel alleen gebezigd, niet zelden zelfs in proza. Het is dan een afkorting van ꦲꦤꦔꦶ of ꦱꦩꦶꦥꦤꦶ" Bv. Gesch. van Soepĕna bl. 7, 11 r. v. o. In pl. van ꦤꦶ

bezigt men soms ᨕᨗᨊ (§ 324) terwijl het versterkingswoordje ᨕᨘᨚᨗᨊ (§ 156) ook wel wordt tusschengevoegd.

§ 345. ᨕᨘᨊ *afkomstig van, van, uit, van af, komen van*, wordt op dergelijke wijze als ᨊᨚ tot ᨊᨚᨊᨚ en ᨕᨘ tot ᨕᨘᨊᨚ met behulp van ᨊᨚ verlengd tot ᨕᨘᨊᨚᨊᨚ. Omtrent dit laatste kan worden opgemerkt, dat het figuurlijkerwijze ook zeer dikwijls gebruikt wordt om een oorzaak te kennen te geven, waarbij het te vertalen is met ons *wegens, van wegens, uit*, ook wel eens met *bij wijze van*. Het wordt dan ook nog wel eens gevolgd door ᨊᨗ bv. Gesch. van Abd. en Abd. bl. 87, 10 r. ᨕᨘᨊᨚᨊᨚᨈᨗᨊᨚᨕᨘᨊᨗᨊᨗᨊᨗᨕᨘᨊᨗᨊᨗ *uit erkentelijkheid.*

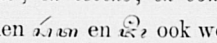
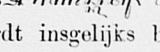
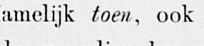
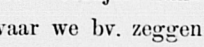
Mede wordt ᨕᨘᨊᨚ gebruikt, om een benaming van persoon of zaak, bij wijze van bepaling, te verbinden met een woord, dat een nabij of veraf zijn beteekent. Bv. Sp. d. J. bl. 116, 8 r. v. o. *toen verschool Kèmis zich in een holten dangdeur*, ᨕᨘᨊᨚᨊᨗᨕᨘᨊᨚᨊᨚᨕᨘᨊᨗᨊᨗᨊᨗᨊᨚᨊᨗᨊᨗ ᨊᨗ *die niet ver van den weg stond;* id. 110, 7 r. ᨕᨘᨊᨚᨊᨚᨊᨗᨊᨗᨊᨗᨕᨘᨊᨗᨊᨗᨊᨗᨕᨘᨊᨗᨊᨗᨊᨗ

woordjes slechts tot verbinding, ze hebben daar slechts een logischen zin. Niet zelden worden ze ook maar weggelaten.

§ 348. Als aanwijzend voorzetsel wordt ꦲꦶ ook nog gebezigd. Als zoodanig wordt het namelijk gevoegd o. a voor ꦏꦼꦤꦤ꧀ S. ꦲꦶ ꦢꦺꦏ꧀ B. *regts, aan den regterkant*, voor ꦤꦏꦏ꧀ S. ꦲꦶ ꦮ B. *links, aan den linkerkant*, voor ꦲꦶꦫ꧀ *dag*, in tegenstelling van nacht, voor ꦲꦶꦁꦲꦺꦤ꧀ *nacht, avond;* enz. Het is zooals gezegd dan een aanwijzend voorzetsel en wel, bij de zoo even genoemde woorden, van plaats of tijd. Zoo beteekent ꦲꦶꦏꦼꦤꦤ꧀ S. ꦲꦶꦲꦶ ꦢꦺꦏ꧀ B. *regts, regter;* ꦲꦶꦤꦏ ꦏ S. ꦲꦶꦲꦶ ꦮ B. *links, linker*, ꦲꦶꦩꦶꦫ꧀ *overdag*, ꦲꦶꦁꦲꦺꦤ꧀ *'s nachts, 's avonds*. In dezer voege gebezigd, nadert ꦲꦶ dus, wat de functie betreft, zeer tot ꦲꦺ (§ 342) en dit gaat zoo ver, dat men i. pl. v. ꦲꦶꦏꦼꦤꦤꦺꦴꦁ *regts, aan den regterkant* van iemand of iets, zoomede voor ꦲꦶꦤꦏꦏ꧀ꦮꦺꦴꦁ *links, aan den linkerkant* van iemand of iets, ook wel zegt ꦲꦶꦏꦼꦤꦤꦺꦴꦁ en ꦲꦶ ꦤꦏꦏ꧀ꦮꦺꦴꦁ" Bv. ꦩꦩꦺꦲꦶꦫ꧀ꦲꦶꦤꦺꦴꦁꦲꦶꦲꦶꦲꦶꦏꦼꦤꦤꦺꦴꦁꦲꦺꦤ꧀ꦲꦶꦤꦺꦴꦁꦤꦏꦏ꧀ꦮꦺꦴꦁ *tijdens het gevecht bevond ik mij aan den regterkant van den heer N.* Trouwens van zoo'n verwisseling van ꦲꦶ met ꦲꦺ heeft men meer voorbeelden. Zoo leest men bv. Sp. d. J. bl. 69, 11 r. ꦲꦶꦏꦏꦸꦲꦶꦲꦶꦏꦏꦩ꧀ *wat betreft hem, die verraderlijk zich gedraagt jegens zijn naaste.* Hierin staat dus ꦲꦶꦏ voor ꦲꦺꦏ (§ 343).

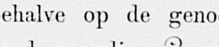
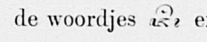
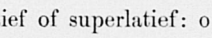
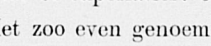
§ 349. Boven (§ 344) zagen wij reeds, dat ꦤ ook ons *met* kan beteekenen. Behalve in den daar bedoelden zin, wordt er zoo ook een bepaling van middel meê uitgedrukt. Bv. Gesch. van Soepèna bl. 2, l. r. ꦤꦸꦫꦲꦶꦩ꧀ꦲꦶꦩꦶꦤ꧀ꦲꦺꦴꦫꦸꦲꦶꦤꦸꦫꦩꦤꦫꦶꦤ꧀ *nadat het gewasschen was, werd het bekleed met wit katoen.* Een ander woord, waarmeê insgelijks *met* wordt beteekend, is ꦏꦼꦤꦤ꧀ dat gevormd is van het grondwoord ꦮꦤ *twee* en dus volgens § 109 letterlijk *getweed* beteekent. Bv. Sp. d. J. bl. 83, 9 r. v. o. ꦒꦺꦴꦫꦸꦤꦏꦼꦤꦤꦺꦴꦁ *er was een steenmarter met zijn jong.* Ook gebruikt men, met den zin van ons voorzetsel *met*, de werkwoorden ꦲꦤꦏꦤ S. ꦲꦩꦶ B. iets *gebruiken, bezigen; gebruik maken* of *zich bedienen van* iemand of iets, iets *aanhebben, dragen* enz. Bv. ꦒꦏꦶꦫꦏꦸꦤꦸꦤꦲꦤꦏꦤꦶꦲꦤꦤ꧀ *ꦲꦶꦩꦶꦤ꧀ ꦤꦤꦺꦴꦲꦶꦲꦺꦴꦩꦲꦤꦏꦤꦲꦤꦤ꧀ꦩ* *één van de kippen moet gebraden en de twee anderen met boter geroosterd worden.* Veelvuldig wordt het ontkennend redewoordje ꦲꦶ of ꦲꦤ꧀ gevoegd voor ꦲꦤꦏ of ꦲꦩꦶ om dan te zamen te beteekenen *niet met*, d. i. *zonder*. Zoo bv. ꦲꦤ꧀ꦲꦤꦏꦲꦺꦴꦩ ꦤꦤ *zonder betaling.*

§ 350. Nog een ander woordje heeft men voor *met*. Te weten ꦏꦩ꧀ of met ꦲ er aangehecht, ꦏꦩ꧀ꦲ" De eigen zin of beteekenis van dat woordje is deze, dat iets er meê uitgedrukt wordt, als te geschieden *tegelijk met* iets anders of wel *gepaard met* iets anders. Zeer gevoegelijk kunnen wij zulks, willen wij *met* niet bezigen, uitdrukken door den vorm van ons

tegenwoordig deelwoord, al of niet met voorvoeging van *al*. Ook kan het door het voegwoord *terwijl*. Zoo bv. Sp. d. J. bl. 122, 9 r. *daarop bekende Nji Doenoek met schreijen* of *al schreijende* of wel *terwijl ze schreide*. Dergelijke plaatsen vindt men bl, 103, 7 r. v. o., 109, 10 r., 118, 3 r. en 143, 8 r. Ook een meer of minder uitdrukkelijke bijvoeging bij het voorgaande wordt wel door te kennen gegeven. Wij bezigen in zoo'n geval het verbindend voegwoord *en* of wel *en daarbij*, *tevens* of *en tevens*, *als ook* enz. Bv. Sp. d. J. bl. 121, 1. r. *ze was arbeidzaam en handig;* id. 123, 10 r. v. o. *haar gelaat rimpelde zich en werd rood* of *en werd daarbij* (*tevens*) *rood;* id. 122, 6 r. *nji Doenoek verschrikte en werd bleek.*

Met *en*, zonder dat daar nu juist een bijvoeging bij het voorgaande door wordt te kennen gegeven, is ook te vertalen in een zeggen zooals bv. dit: *en jij, slechts dit gezegd wordende om te doen, bent onwillig.* Desgelijks in dezen vragenden uitroep: *en wie heeft nu mijn tabak weggenomen.*

§ 351. Behalve op de genoemde wijze kan *met* ook nog uitgedrukt worden door de woordjes en beide met B. Deze zelfde woordjes kunnen ook vergeleken met beteekenen en in een vraag met een comparatief of superlatief: of.

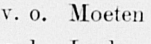
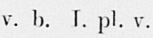
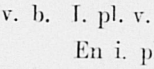
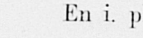
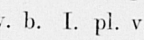
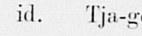
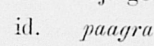
§ 352. Het zoo even genoemde ook wel met Basa, wordt voorts gebruikt als verbindend voegwoord, i. d. z. van ons *en*, *en ook*, *zoomede*. Wijders wordt als zoodanig gebezigd of dit drukt iets meer uitdrukkelijk een bijvoeging bij het voorgaande uit. Te vertalen is het door: *en daarbij*, *zoomede*, *en tevens*, *en ook*, *en*. Ook *met* kan het wel eens beteekenen. Voorts worden en ook wel bij elkaâr gevoegd. Al verder is te noemen hetgeen *daarbij*, *en daarbij*, *terwijl*, *en dat terwijl* beteekent, doch ook wel eens, zooals dat een zamentrekking zal zijn van en den zin heeft van het tegenstellende *en toch* of *toch*. Voor ons *vervolgens*, *daarop*, *voorts*, *alsnu* heeft men met B. ook wel *Toen*, *alstoen*, wordt insgelijks beteekend met of het eerste, namelijk *toen*, ook door   of met B. Laatstgenoemde woordjes kunnen verder ons *nu* beteekenen, zooals wij dat bezigen waar we bv. zeggen: "die leeraar *nu* was zeer bekwaam"; en bij een tegenstelling *maar*.

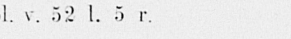
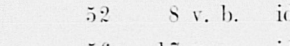
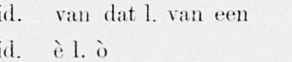
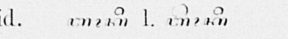
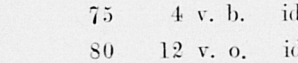
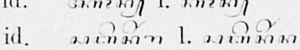
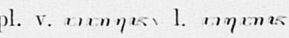
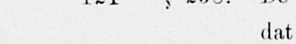
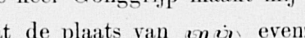
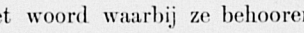
Het problematisch voegwoord *of* drukken de Soendanezen uit met waarvan B. en B. L. Een tegenstellend

voegwoord is ᨅᨚᨊᨛ *maar, doch, evenwel, echter, nogtans.* Ons *ofschoon, niettegenstaande, al is het ook* wordt uitgedrukt met ᨅᨚᨑᨗ of ᨅᨚᨑᨚᨑᨗ waarvan ᨅᨚᨊᨚᨊᨗ B. ook wel door ᨅᨛᨊᨛ wel eens afgekort tot ᨅᨛᨊᨛ zoomede door ᨅᨛᨊᨛ. Voorts nog door ᨅᨚᨚᨊᨗ welk laatste zoomede ᨚᨊᨗ dat wel een zamentrekking met verkorting is van ᨚᨊᨗᨀᨚ ook den zin kan hebben van *daar toch, immers, en toch, en dat terwijl toch.*

§ 353. Terwijl wij de overige voorzetsels en voegwoorden of wel woorden en uitdrukkingen, die als zoodanig optreden, met stilzwijgen voorbijgaan, maken wij ten slotte nog melding van ᨑᨘᨗᨑᨗ *indien, als.* In het woordenboek gat ik namelijk op, dat ᨑᨘᨗᨑᨗ cf wel afgekort: ᨘᨑᨗ ook *dat* zoomede *dat niet* kan beteekenen. Zie hier een paar voorbeelden: ᨅᨛᨊᨚᨅᨛᨘᨑᨚᨀᨑᨘᨗᨑᨗᨔᨛᨅᨛᨊᨚᨅᨛᨊᨚᨅᨛᨊᨛ *durf je te zweren, dat dit wezenlijk jouw goed is?* ᨑᨛᨅᨛᨊᨚᨅᨛᨘᨑᨚᨀᨚᨘᨗᨑᨗᨀᨚᨊᨚᨊᨚᨑᨛᨊᨛᨅᨛᨊᨛᨅᨛᨊᨛᨅ

VERBETERINGEN EN BIJVOEGSELS.

Bladz.	Regel	
4	13 v. o.	Moeten vervallen de woorden: Voldoende *enz.*
7	8 v. b.	I. pl. v. schrijven; l. schrijven: En i. pl. v. l.
9	11 v. b.	I. pl. v. Ga-gèdè l. Ga-gĕdè
id.	13 v. b.	id. Tja-gèdè l. Tja-gĕdè
id.	4 v. o.	id. *paagradiek* l. *pangradjek*
10	12 v. b.	id. de l. den
14	16 v. b.	Moet vervallen: met *en* i. pl. v. benoemt l. noemt
16	17 v. b.	I. pl. v. Hierbij bespreken wij ook *de* l. *De*
id.	8 v. o.	id. cansatief l. causatief
19	4 v. b.	id. hun vorming heeft plaats l. worden gevormd
22	12 v. o.	id. voorvoeging l. voeging
23		Voeg in als slot van § 50: Uit de hierboven bij c gegeven voorbeelden, zien wij, dat een zoogenaamd eenvoudig werkwoord ook een *zeker zijn* kan beteekenen. Meer bepaald een *toestand* wordt er ook wel meê uitgedrukt. Zoo beteekent het van dat ongebr. is, gevormde : *liggen;* het van *deurtje* bv. in een omrastering, gevormde *gesloten zijn*, zooals van een deur; en kan het van *hangende*, gevormde eenvoudig werkwoord niet slechts beteekenen iemand of iets *ophangen*, maar ook *hangen*, *hangende zijn*. In een volgend hoofdstuk zullen wij kennis maken met een klasse van werkwoorden, waarvan zóó veelvuldig de beteekenis is een *zeker zijn* of wel *toestand*, dat men ze ook Toestandswoorden zou kunnen noemen. En eenmaal zoogenaamde Toestandswoorden onderscheidende, zou men het hier boven genoemde en zooveel meer daartoe ook wel kunnen brengen.
30	16 v. o.	Moeten vervallen het teeken § en het nummer 66
33	5 v. b.	Voeg in achter eenvoudig werkwoord: of, wil men, Toestandswoord
38	17 v. b.	Voeg in achter Immers:, zelfs
id.	19 v. b.	Moeten vervallen de woorden: of doen

Bladz.	Regel	
38	19 v. b.	Voeg in achter voorbeeld : van een *zeker zijn*
id.	20 v. o.	Voeg achter : En van een *toestand:* in het vermeld in het slot van meergenoemde §. (Zie hierboven voor bl. 23.)
45	7 v. b.	l. pl. v. 52 l. 5 r.
47	12 v. b.	id. l.
id.	16 v. o.	moeten vervallen de woorden: of liever, als waren het actieven, worden gebruikt.
48	4 v. o.	Voeg achter: Het beteekent dan zekere accidenteele gesteldheid als zelfstandig naamwoord.
50	18 v. o.	Moet vervallen achter Zoo: bv.
51	4 en 5 v. b.	l. pl. v. *Galoengoeng* l. *Galoenggoeng*
id.	4 v. o.	id. deze l. deze
52	8 v. b.	id. van dat l. van een
56	17 v. o.	id. è l. ò
58	8 v. o.	Voeg in achter letter: of wel lettergreep
62	4 v. o.	i. pl. v. l.
63	19 v. b.	Voeg in achter letter: of wel lettergreep
64	7 v. o.	I. pl. v. derde l. *derde*
id.	6 v. o.	id. niet l. *niet*
69	17 v. o.	id. l.
70	20 v. o.	id. *aan* l. *op*
71	20 v. o.	id. hier in l. hierin
75	4 v. b.	id. l.
80	12 v. o.	id. l.
83	4 v. o.	id. 31 l. 32, i. pl. v. 32 l. 33 en i. pl. v. 33 l. 34
85	20 en 19 v. o.	Voeg in achter *letter*: of *lettergreep*
86	12 v. b.	I. pl. v. l.
102	4 v. b.	id. bedoelden l. bedoelde
103	8 v. o.	id. l.
104	19 v. b.	id. qualitatieven of modalen l. qualitatieve of modale
112	11 v. b.	id. l.
121	§ 258.	De heer Gonggrijp maakt mij attent op de bijzonderheid, dat de plaats van evenzoo als van het Maleische *padoeka*, altijd voor is, terwijl de andere bezittelijke voornaamwoorden, gelijk andere bepalingen, alle achter het woord waarbij ze behooren, worden gevoegd. Voorts dat dit bez. voornaamwoord slechts gebruikt wordt bij benamingen van personen (familiebetrekkingen) en niet bij zaken.

Bladz.	Regel	
122 en 123	10 v. o. en 3 v. b.	Voeg in achter stad: (*Miskat*)
125	8 v. o.	I. pl. v. l.
132	11 v. o.	id. l.
133	17 v. o.	id. l.
135	7 v. b.	Ik had moeten zeggen: is mij onbekend, want dezer dagen het Mal.-Nederl. Woordenboek van v. d. Wall—v. d. Tuuk raadplegende, vind ik toevallig ook, dat het Mal. *dĕlapan*, *doelapan* of *doewalapan* een zamentrekking is doewa alapan, waarin alapan van alap *nemen*, zoodat *dĕlapan* en ook het Soendasche dalapan beteekenen *twee genomen*, namelijk van tien. Hiermeê is meteen het Soendasche salapan verklaard, dit zal namelijk kunnen beteekenen *een genomen*, namelijk van tien. Voorts merkt de heer Gonggrijp mij op, dat lima *hand* beteekent, terwijl gĕnĕp (zes), dat in het Javaansch ook voor *even* van een getal wordt gebruikt, den zin kan hebben van *een even getal*, namelijk na de oneven lima, *vijf*.
id.	16 v. o.	I. pl. v. l.
136	14 v. o.	id. l.
138	14 v. b.	id. Seondasche l. Soendasche
143	6 v. o.	voeg in de letter achter de
146	1 v. b.	I. pl. v. l.
151	14 v. b.	id. l.
152	§ 328.	Prof. Gronggrijp wijst er mij op, dat men dikwijls kan vertalen met ons evenwel of echter. Inderdaad zou een dergelijke vertaling, in sommige gevallen, o. a. voor het derde der gegeven voorbeelden, zeer gangbaar zijn.
154	6 v. o.	id. l.
157	7 v. o.	Voeg in achter : tot
161	17 v. b.	I. pl. v. l.
162	13 v. o.	id. l.

C. 4250

SOENDASCHE

GRAMMATICA,

OP LAST VAN HET

GOUVERNEMENT VAN NED. INDIE,

ZAMENGESTELD

DOOR

H. J. OOSTING.

(TER VERTALING.)

AMSTERDAM,
JOHANNES MÜLLER.
1884.

GEDRUKT BIJ JOH. ENSCHEDÉ EN ZONEN TE HAARLEM.

VERBETERINGEN.

Bl.	I. pl. v.	Lees
8, 3 r. v. o.		
11, 6 r. v. b. voeg in achter :		
31, 2 r. v. o.	i. pl. v. 	
45, 11 r. v. o.	id. 	
47, 9 r. v. o.	id. 	
53, 7 r. v. b.	id.	
55, 3 r. v. b.	id.	

TER VERTALING.

GESPREK MET EEN INLANDSCHEN SCHRIJVER.

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦫꦁꦄꦗꦂ ꦏꦸꦫꦁꦄꦗꦂ

ꦲꦏꦸ꧀ ꦏꦺꦴꦩꦥꦤꦶꦪꦤ꧀ ꦏꦺꦴꦩꦥꦤꦶꦪꦤ꧀ ꦲꦏꦸ꧀ ꦲꦏꦸ

ꦲꦤꦸꦴꦤ꧀ꦏꦸꦴꦱꦶꦃꦏꦼꦴꦤ꧀ꦏꦼꦴꦤ꧀ꦏꦼꦴꦤ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦫꦁ ꦗꦤꦶ

ᮞᮥᮔᮥᮓᮥᮀ ᮞᮥᮔᮥᮓᮥᮀ ᮞᮥᮔᮥᮓᮥᮀ

ᮞᮥᮔ᮪ᮓᮥᮔ᮪ ᮞᮥᮔ᮪ᮓᮥᮔ᮪ ᮓᮤ

ᮏᮤᮞᮔᮤ ᮞᮥᮔᮛᮔᮤ ᮞᮥᮔᮛᮔᮤ ᮞᮥᮔᮛ

ꦲꦭꦶꦩ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁ

ᮏᮞᮔᮤᮞᮥᮔᮥᮜᮔᮤᮜ

ꦲꦤꦸꦴꦤ꧀ꦏꦸꦴꦱꦶꦃ ꦲꦤꦸꦴꦤ꧀ꦏꦸꦴꦱꦶꦃ ꦱꦤꦴꦱꦶꦃ ꦱꦤꦴꦱꦶꦃ ꦱꦤ

ᮞᮥᮔᮤ ᮞᮥᮔᮤ ᮞᮥᮔᮤ

ZAMENSPRAAK VAN TWEE (COMMISSIEHANDEL DRIJVENDE) KOOPVROUWEN.

ואיך זאל איך אייך זאגן, מיין ליבע פרײַנדין, איך בין אזוי פֿאַרלאָרן אין מײַנע געדאַנקען, אַז איך ווייס אַליין נישט, וואָס איך רעד. איך בין אַזוי פֿאַרכאַפּט פֿון מײַנע אייגענע געפֿילן, אַז איך ווייס נישט, וואָס איך טו. איך בין אַזוי פֿאַרשטיקט פֿון מײַנע אייגענע טרערן, אַז איך קען נישט וויינען. איך בין אַזוי פֿאַרברענט פֿון מײַנע אייגענע פֿלאַמען, אַז איך קען נישט ברענען. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע ווייטיקן, אַז איך קען נישט פֿילן. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע פֿרייד, אַז איך קען נישט לאַכן. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע ליבשאַפֿט, אַז איך קען נישט ליבן. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע האָפֿענונגען, אַז איך קען נישט האָפֿן. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע פֿאַרלאַנגען, אַז איך קען נישט פֿאַרלאַנגען. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע פֿאַרלאַנגען, אַז איך קען נישט פֿאַרלאַנגען. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע פֿאַרלאַנגען, אַז איך קען נישט פֿאַרלאַנגען.

איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע פֿאַרלאַנגען, אַז איך קען נישט פֿאַרלאַנגען. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע פֿאַרלאַנגען, אַז איך קען נישט פֿאַרלאַנגען. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע פֿאַרלאַנגען, אַז איך קען נישט פֿאַרלאַנגען. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע פֿאַרלאַנגען, אַז איך קען נישט פֿאַרלאַנגען. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע פֿאַרלאַנגען, אַז איך קען נישט פֿאַרלאַנגען. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע פֿאַרלאַנגען, אַז איך קען נישט פֿאַרלאַנגען. איך בין אַזוי פֿאַרשטיינערט פֿון מײַנע אייגענע פֿאַרלאַנגען, אַז איך קען נישט פֿאַרלאַנגען.

ك ، ﻭﻳﻠﻜﻢ ﻣﺎﺷﻲ . ك ﻫﺎﺫﺍ ﺍﻟﺸﻲ ﺍﻟﻠﻲ ﺑﺪﻙ ﺍﻳﺎﻩ ﻫﻮ ﺍﻟﺸﻲ ﺍﻟﻠﻲ ﺑﺪﻱ ﺍﻳﺎﻩ ، ﻭﻟﻜﻦ ﺍﻟﺸﻲ ﺍﻟﻠﻲ ﺑﺪﻱ ﺍﻳﺎﻩ ﻣﺶ ﻫﻮ ﺍﻟﺸﻲ ﺍﻟﻠﻲ ﺑﺪﻙ ﺍﻳﺎﻩ ، ﻭﺍﻟﺸﻲ ﺍﻟﻠﻲ ﺑﺪﻙ ﺍﻳﺎﻩ ﻣﺶ ﻫﻮ ﺍﻟﺸﻲ ﺍﻟﻠﻲ ﺑﺪﻱ ﺍﻳﺎﻩ ، ﻭ

ﻣﻦ ﻫﻨﺎ ﻭ ﻫﻨﺎﻙ ﻭ ﻣﻦ ﻛﻞ ﺟﻬﺔ ﻭ ﻣﻦ ﻛﻞ ﺻﻮﺏ ﻭ ﻣﻦ ﻛﻞ ﺑﻠﺪ

B*

|| ۲ ۲۲۲

GESPREK MET EEN TIMMERMAN.

ကျွန်တော်ကြီးတို့ ဘုရားသခင်ကို ကိုးကွယ်ကြသည်။

ဆရာကြီး ဦးသန်း ။ ။ ဟုတ်ပါသည်။ ဘုရားသခင်ကို ကိုးကွယ်ကြသည်။

ကိုမြင့် ။ ။ ဘုရား။

ဆရာကြီး ဦးသန်း ။ ။ ဘုရားသခင်ကို ဘုရားဟုခေါ်သည်။

ကိုမြင့် ။ ။ ဘုရားသခင်ကို ဘုရားဟုခေါ်သည်

ꠇꠣꠞꠤ ꠇꠣꠞꠤ ꠇꠣꠞꠤ

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်ကြရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါဦး။

ဆရာတော်။ ။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်ရမယ်ဆိုရင် ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။

ဆရာတော်။ ။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။

ဆရာတော်။ ။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။

ဆရာတော်။ ။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။

ဆရာတော်။ ။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။

ဆရာတော်။ ။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဧကန်ဆောက်ရမယ့် အကြောင်းတွေကို ဆောက်ရမှာပေါ့။

ꦲꦤꦏꦸꦩꦱꦸꦭꦁꦏꦺꦴꦱꦶꦩꦤꦸ

ꦥꦤꦢꦏꦮꦤ꧀ ꦲꦤ꧀ꦠꦺꦴꦴꦤ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦸꦠꦸ

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀ ꦏꦸꦤꦶꦁꦲꦤꦏ꧀ꦲꦤꦏ꧀

ꦲꦭ꧀ꦩꦤ꧀ꦠꦶꦱꦸꦩꦤ꧀ꦢꦶꦏ꧀ꦱꦸꦭꦠꦤ꧀ꦏꦸꦱꦸꦩ

ꦏꦼꦠꦶꦏ꧀ꦏꦤ꧀

ꦥꦶꦥꦶꦤ꧀ ꦲꦭꦺꦴ ꦏꦸꦩꦱꦶꦤ꧀ ꦏꦸꦩꦱꦶꦤ꧀ ꦲꦭꦺꦴ ꦥꦶꦥꦶꦤ꧀ ꦲꦭꦺꦴ ꦏꦸꦩꦱ

ꦩꦶꦤ꧀ꦠꦸꦏꦺꦴꦤ꧀ ꦲꦶꦭꦁꦏꦺꦴꦤ꧀ ꦲꦤꦏꦺꦴꦤ꧀ ꦠꦸꦭꦁ꧉

꧈ ꦲꦤꦸꦲꦤꦸ ꧈ ꦲꦺꦴꦁ ꦲꦺꦴꦁ ꧉

꧈ ꦲꦤꦸꦲꦤꦸ ꧈ ꦲꦏꦤ꧀ ꦩꦤꦸꦲꦤꦸ ꦲꦤꦸꦲꦤꦸ ꦲꦤꦸꦲꦤꦸ ꦲ

ZAMENSPRAAK VAN TWEE (COMMISSIEHANDEL DRIJVENDE) KOOPVROUWEN.

[illegible]

C*

TAFELGESPREK MET EEN ONDERDISTRIKTSHOOFD EN EEN BEDIENDE.

ကျွန်တော်။ ။ဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်။ ။ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဆင်ကို ဘယ်လိုဖမ်းသလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီဘက်ခြမ်းမှာ ဆင်ကို ဘယ်လိုဖမ်းသလဲ ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်မသိဘူး။ ဆင်ကို ဖမ်းတတ်တဲ့ လူတွေကို ခေါ်ပြီး ဆင်ကို ဖမ်းတဲ့ပုံ ပြပါလား။

ကျွန်တော်။ ။ဟုတ်ကဲ့ ပြပါမယ်။

ကျွန်တော်။ ။ဆင်ကို ဖမ်းတတ်တဲ့ လူတွေကို ခေါ်ပြီး ဆင်ကို ဖမ်းတဲ့ပုံ ပြပါလား။

ကျွန်တော်။ ။ဟုတ်ကဲ့ ပြပါမယ်။

ကျွန်တော်။ ။ဆင်ကို ဖမ်းတတ်တဲ့ လူတွေကို ခေါ်ပြီး ဆင်ကို ဖမ်းတဲ့ပုံ ပြပါလား။

ကျွန်တော်။ ။ဟုတ်ကဲ့ ပြပါမယ်။

ကျွန်တော်။ ။ဆင်ကို ဖမ်းတတ်တဲ့ လူတွေကို ခေါ်ပြီး ဆင်ကို ဖမ်းတဲ့ပုံ ပြပါလား။

ကျွန်တော်။ ။ဟုတ်ကဲ့ ပြပါမယ်။

ကျွန်တော်။ ။ဆင်ကို ဖမ်းတတ်တဲ့ လူတွေကို ခေါ်ပြီး ဆင်ကို ဖမ်းတဲ့ပုံ ပြပါလား။

ကျွန်တော်။ ။ဟုတ်ကဲ့ ပြပါမယ်။

ကျွန်တော်။ ။ဆင်ကို ဖမ်းတတ်တဲ့ လူတွေကို ခေါ်ပြီး ဆင်ကို ဖမ်းတဲ့ပုံ ပြပါလား။

ကျွန်တော်။ ။ဟုတ်ကဲ့ ပြပါမယ်။

ကျွန်တော်။ ။ဆင်ကို ဖမ်းတတ်တဲ့ လူတွေကို ခေါ်ပြီး ဆင်ကို ဖမ်းတဲ့ပုံ ပြပါလား။

ကျွန်တော်။ ။ဟုတ်ကဲ့ ပြပါမယ်။

ကျွန်တော်။ ဟုတ်ကဲ့။

ဆရာတော်ကြီး။ ဒီကျွန်းသားတွေ ဘုရားဖူးသွားတဲ့အခါ ဘုရားကို ဘယ်လိုဖူးသလဲ။

ကျွန်တော်။ ဘုရားကို ပန်းနဲ့ဖူးတာ ရေနဲ့ဖူးတာ ထီးနဲ့ဖူးတာ ဆီမီးနဲ့ဖူးတာ ဆီနဲ့ဖူးတာ ဆေးနဲ့ဖူးတာ ဆင်းနဲ့ဖူးတာ ဆန်နဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်နဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းနဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်နဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်နဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်နဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူနဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားနဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းနဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးနဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်နဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီနဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီဆားနဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီဆားဆေးနဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီဆားဆေးဆင်းနဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီဆားဆေးဆင်းဆန်နဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီဆားဆေးဆင်းဆန်ပြုတ်နဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီဆားဆေးဆင်းဆန်ပြုတ်ကြမ်းနဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီဆားဆေးဆင်းဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်နဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီဆားဆေးဆင်းဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်နဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီဆားဆေးဆင်းဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်နဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီဆားဆေးဆင်းဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူနဲ့ဖူးတာ ဆန်ပြုတ်ကြမ်းသုပ်ပဲသုပ်ငါးပိကြော်ဆီဖြူဆားငန်းသီးသုပ်ဆီဆားဆေးဆင်း

ဆံ၊ အမျိုးသားပါသလား။

ကြီး၊ ။ ပါတယ်ကျွန်တော်အမှတ်ရပါတယ်။

ကလေး၊ ။ ဘာကြောင့်ဆံလို့ခေါ်ရသလဲ၊ ဘယ်သူကခေါ်ပေးတာလဲ။

ကြီး၊ ။ မသိဘူး။

ကလေး၊ ။ ဘာတွေမှတ်ရသေးသလဲ၊ ပြောပြပါဦး။

ကြီး၊ ။ ပြန်မှတ်ရတော့ပါဘူး။

ကလေး၊ ။ ဒီ၊ ဘာတွေမှတ်ရသေးသလဲ၊ ဆေးရုံကိုရောက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိစ္စတွေပေါ့။

ကြီး၊ ။ မသိဘူး။

ကလေး၊ ။ ဒီ၊ ဆေးရုံမှာ ဘယ်နှစ်ရက်လောက်နေခဲ့ရသလဲ။

ကြီး၊ ။ ဘယ်နှစ်ရက်ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ဆေးရုံကိုရောက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိစ္စတွေကိုလည်း ပြန်မှတ်ရတော့ပါဘူး။

ကလေး၊ ။ ဒီ၊ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းကော ဘာတွေမှတ်ရသေးသလဲ။

ကြီး၊ ။ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကိုလည်း ပြန်မှတ်ရတော့ပါဘူး။

ကလေး၊ ။ ဒီ၊ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဘယ်နှစ်ရက်လောက်ကြာသွားသလဲ။

ကြီး၊ ။ ဘယ်နှစ်ရက်ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိစ္စတွေကိုလည်း ပြန်မှတ်ရတော့ပါဘူး။

ကလေး၊ ။ ဒီ၊ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဘယ်ကိုသွားသလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ သွားသလဲ၊ ဘာတွေမှတ်ရသေးသလဲ။

ကြီး၊ ။ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိစ္စတွေကိုလည်း ပြန်မှတ်ရတော့ပါဘူး။

ကလေး၊ ။ ဒီ၊ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဘယ်ကိုသွားသလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ သွားသလဲ၊ ဘာတွေမှတ်ရသေးသလဲ။

ကြီး၊ ။ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိစ္စတွေကိုလည်း ပြန်မှတ်ရတော့ပါဘူး။

ကလေး၊ ။ ဒီ၊ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဘယ်ကိုသွားသလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ သွားသလဲ၊ ဘာတွေမှတ်ရသေးသလဲ။

ကြီး၊ ။ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိစ္စတွေကိုလည်း ပြန်မှတ်ရတော့ပါဘူး။

ကလေး၊ ။ ဒီ၊ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဘယ်ကိုသွားသလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ သွားသလဲ၊ ဘာတွေမှတ်ရသေးသလဲ။

ကြီး၊ ။ ဆေးရုံကဆင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိစ္စတွေကိုလည်း ပြန်မှတ်ရတော့ပါဘူး။

ꦲꦏꦸ꧀ꦲꦤ꧀ ꦏꦸꦱꦸꦩꦱꦶꦁ ꦏꦼꦤ꧀ꦝ

ꦲꦤꦏꦸꦩꦱꦶꦩꦥꦼꦤꦶꦱ꧀ꦠꦼꦂꦲꦶꦁꦏꦸꦢꦸꦩꦶꦤꦸꦩꦤꦶꦱ꧀ꦠꦼꦂꦲꦶꦁꦏꦸꦢꦸꦩꦶꦤꦸꦩꦤꦶꦱ꧀ꦠꦼꦂꦲꦶꦁꦏꦸꦢꦸꦩꦶꦤꦸꦩ

ꦲꦤꦏꦸꦩꦱꦶꦩꦥꦼꦤꦶꦱ꧀ꦠꦼꦂꦲꦶꦁꦏꦸꦢꦸꦩꦶꦤꦸꦩꦤꦶꦱ꧀ꦠꦼꦂꦲꦶꦁꦏꦸꦢꦸꦩꦶꦤꦸꦩ꧈ ꦲꦤꦏꦸꦩꦱꦶꦩꦥꦼꦤꦶꦱ꧀ꦠꦼꦂꦲꦶꦁꦏꦸꦢꦸꦩꦶꦤꦸꦩ

ꦲꦤꦏꦸꦩꦱꦶꦩꦥꦼ

GESPREK MET EEN BEDIENDE, EEN SCHOENMAKER EN EEN BODE VAN EEN REGENT (MET DEN TITEL VAN PANGERAN).

ཁྱོད་ཀྱི་ཡུལ་ཁྱོད་ཀྱི་ཡུལ་ཁྱོད་ཀྱི་ཡུལ་

ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་

ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་

ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་

ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་

ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་

ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་ཁྱོད་ཀྱི་ཚིག་ཀྱང་ཡང་ཡང་ཞུ་ཞིང་ཡང་ཡང་བཤད་ཀྱང་

GESPREK MET EEN KLEERMAKER.

ཁྱོད་ཀྱི་ཆས་ཀ་ཅི་ཡོད་ཀྱི་ཡིན་ཏེ་

D

GESPREK MET EEN KLEERMAKER EN EEN SCHOENMAKER.

ཁྱོད་ཀྱི་ཁ་ཏོན་ཇི་ཙམ་ཡིན་ཏེ་ཤོག་ཅེས་ཟེར་བ་ལ།

ཁ་ཏོན་ཁྱོད་ཀྱིས་ཇི་ལྟར་ཐུབ་པ་ཙམ་ཕུལ་ཤོག་ཅེས་ཟེར་བ་ལ།

FRAGMENT VAN „DE GESCHIEDENIS VAN SOEPĔNA".

Bl. 73, 9 r. v. b. — bl. 74, 5 r. v. o. Uitgave 1881.

Johannes Müller. Amsterdam.

INHOUD: DE ONTMOETING VAN NJI RATNA NINGSIH MET HAAR ZONEN.

ꦲꦤꦏꦤꦸꦴꦤ꧀ ꦏꦺꦴꦩꦤꦺꦴꦱꦤ꧀

C. 4250